

Giới thiệu Đồ Đẳng

Bạn đang đọc truyện Đồ Đẳng của tác giả Du Tạc Bao Tử trên trang đọc truyện online. Có người xì xào hỏi nhỏ: vì sao phải lên lút giới thiệu chứ? Có người xì xào khẽ đáp: ừ, cái thằng cha này, mày mất hút con mẹ hàng lưon gần một năm, giờ đột nhiên lại xuất hiện, không sợ cái đám độc giả đã tích tụ oán khí một năm trời dẫn phát thiên lôi đánh xuống đầu sao? Khẽ thôi, khẽ thôi, hãy cân nhắc vì sự an toàn sinh mạng, khẽ thôi bố à.....Híc, Bánh Bao ta đã lặn lẽ hồi sinh rồi, lời xin lỗi không phải nói nhiều nữa, hẳn là mọi người quan tâm những điều dưới đây hơn:- Tên truyện: Đồ Đẳng- Giới thiệu vắn tắt:Tại đại lục Nguyên Chi, mọi người tin rằng lực lượng có trong vạn vật tự nhiên, còn tin rằng bất cứ thứ gì có trong thiên nhiên thì đều có linh trí.Có một bộ phận nhân loại giống như vậy: trong thân thể bọn họ ẩn chứa lực lượng kết nối với tự nhiên, hỏa diễm, nham thạch, tị thể thú sói, cự long vương mất vàng mười hai cánh, thậm chí là bản thân con người ... Chỉ cần là một loại hiện tượng tự nhiên, bọn họ liền có thể tiến hành kết nối, sau đó triệu hoán chúng làm "tín ngưỡng đồ đẳng" của bản thân.Đây là một thế giới "đồ đẳng"...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hai Mươi Bảy Giây, Năng Lực Của Một Kẻ “Không Thể Tìm Được Bạn Gái”

Sáng sớm, đại học y khoa Paris, tại phòng học giải phẫu cơ thể người.

- Kháng nghị, chúng ta phải kháng nghị! Giáo vụ không ngờ lại an bài cho chúng ta một giáo sư hai mươi sáu tuổi, đây đúng là vũ nhục thân phận chúng ta.

Trên bục giảng, một lão nhân tóc mai hoa râm vung tay hồ lớn.

Lão nhân này tên là Danny, là hiệu trưởng của một trường đại học y khoa hạng ba, cũng là một vị chuyên gia “giải phẫu cơ thể người” trứ danh.

Không lâu trước, Danny nhận được một thư mời của đại học y khoa Paris, trong đó nói: “Hiệu trưởng Danny, những năm gần đây, chúng tôi đã đạt được những tiến triển mang tính đột phá trong lĩnh vực “giải phẫu cơ thể người”, đặc biệt mở một kỳ bồi dưỡng, nếu như có hứng thú, xin mời vào ngày 1 tháng 12 hãy đến trường của chúng tôi!”

Danny cảm thấy có chút không cao hứng, bắt một vị hiệu trưởng đi làm học sinh, đây không phải khi dễ người sao?

Có điều, đại học y khoa Paris một trong những trường y học cao cấp nhất trên thế giới, chương trình học giải phẫu cơ thể người lại là vương bài chuyên ngành của họ. Danny cảm thấy, nếu như không đi, những người cùng ngành liệu có cho rằng mình là một kẻ lập dị? Các giáo sư của y khoa Paris liệu có cho rằng mình không nể mặt bọn họ?

Xuất phát từ suy nghĩ này, Danny cực kỳ không tình nguyện đi đến đó.

Sau đó, ngay trong phòng học, khi Danny nhìn thấy rõ thân phận của những bạn học khác, tâm lý không mái trong nháy mắt tan biến như mây khói, trái lại cảm thấy hưng phấn không thể kiềm chế được.

Thượng đế ơi! Kỳ bồi dưỡng này chỉ có ba mươi sáu một học sinh: ba mươi sáu người, hai mươi viện trưởng, mười hai hiệu trưởng, ba nhân vật nổi tiếng quốc tế trong ngành giải phẫu học, còn một người, chính là người đã giành được “giải thưởng Nobel sinh lý y học” năm ngoái.

Gian phòng học này, rõ ràng chính là nơi dành cho những chuyên gia đi học.

Có thể trở thành bạn học với nhiều nhân vật kiệt xuất như vậy... thể diện, đúng là thể diện!

- Các vị bạn học, mọi người khỏe chứ!

Đúng lúc này, Danny bỗng nghe được một giọng nói vang dội, ngẩng đầu nhìn lại, thì ra là hai vị trợ lý dạy học đi đến.

Một vị trợ lý đẩy một cái bàn giải phẫu di động, phía trên có hai cỗ thi thể đàn ông thành niên:

- Các vị bạn học! Đây là tiêu bản giải phẫu học mà tiết này cần sử dụng, xin mọi người nhìn cho kỹ. Bọn họ một người ba mươi sáu tuổi, chết vì tai nạn xe cộ, một người khác hai mươi tám tuổi, chết vì trư lưu cảm (không biết bệnh gì)...

Một trợ lý khác ôm một chồng sách nhỏ bìa màu lam, đặt từng quyển xuống:

- Các vị bạn học! Đồng sách bìa xanh này là giới thiệu sơ lược về giáo sư của ban bồi dưỡng này, vì để hoàn thành tốt giáo trình, xin chư vị xem kỹ, trước tiên hiểu rõ một chút về giáo sư mới của các người...

Cuối cùng đã đến!

Có thể dạy đông đảo chuyên gia như vậy, giáo sư mới rốt cuộc là ai đây?

Danny vô cùng hiếu kỳ, giống như triều bá mở trang đầu tiên của quyển sách ra...

“Người hướng dẫn của ban bồi dưỡng, do Giang Nam giáo sư đảm nhiệm: Giang Nam, quốc tịch Trung Quốc, nam, hai mươi sáu tuổi...”

Đọc đến đây, Danny liền biến sắc: “Đây là ý gì? Giáo vụ lại an bài một giáo sư hai mươi sáu tuổi! Lẽ nào hắn không biết thân phận của chúng ta sao? Chúng ta chính là giáo sư, viện trưởng, hiệu trưởng, thậm chí còn có người đã đoạt giải Nobel!”

- Hoang đường, hoang đường! Ta năm nay đã sáu mươi tám tuổi, quyết không thể chấp nhận một giáo sư hai mươi sáu tuổi!”

Một chuyên gia khác cũng đứng lên, vút quyển sách nhỏ xuống đất:

- Một người hai mươi sáu tuổi, có thể đạt được bao nhiêu thành tựu y học? Có thể có được bao nhiêu bản lĩnh để dạy chúng ta? Hoang đường, chuyện này quá hoang đường rồi!

Những chuyên gia khác tự trọng thân phận cũng không lên tiếng, nhưng sắc mặt cũng trở nên rất khó coi.

Danny vừa thấy mình kháng nghị một tiếng lại kéo theo bảy tám vị chuyên gia cùng hưởng ứng, nhất thời máu nóng dâng trào, xông lên bực giảng:

- Các vị chuyên gia, các vị tiền bối! Lẽ ra tôi không có tư cách hiệu triệu các ngài, nhưng lần này giáo vụ thật sự là hơi quá đáng. Chúng ta phải đưa ra kháng nghị! Hơn nữa chúng ta còn nên đi xin giáo vụ, đề nghị vị giáo sư trẻ tuổi Giang Nam này rút đi! Có ai nguyện ý theo tôi không?

- Tôi đi!

- Tôi cũng đi! Ai, chuyện này quả thật là ầu tả mà!

Không khí trong phòng học nhất thời trở nên huyền ảo. Hai người trợ lý nhìn nhau một chút, cùng cười khò:

- Làm sao bây giờ? Dựa vào thân phận của những lão chuyên gia này, bọn họ hoàn toàn có tư cách đưa ra kháng nghị, cũng hoàn toàn có tư cách khiến cho giáo sư Giang Nam phải rút đi...

- Còn có thể làm sao bây giờ? Đề ta đi tìm giáo sư Giang!

Một người trợ lý cảm thấy tình huống đã vượt khỏi tầm kiểm soát của hắn, liền lặng lẽ chuồn ra khỏi phòng học.

Nhưng vừa ra khỏi cửa, hắn đã nhìn thấy một người đeo kính gọng vàng đang dựa lưng vào tường, vừa nhẹ nhàng lau chùi một cây gậy chống, vừa cười nhạt...

- Giáo sư Giang, ngài, ngài đã đến?

Thượng đế ơi, nếu đã đến, vì sao lại không tiến vào? Trợ lý vội la lên:

- Giáo sư Giang, ngài mau vào nhìn một cái đi! Các chuyên gia đã...

- Bình tĩnh, bình tĩnh!

Người trẻ tuổi vẫn còn lau chùi cây gậy chống, cho đến khi cây gậy không còn một hạt bụi, hắn mới chậm rãi đi tới trước cửa phòng học:

- Được rồi, đề ta đi chinh đốn bọn họ!

Trợ lý thờ phào nhẹ nhõm, lo lắng nói:

- Giáo sư Giang, cẩn thận một chút! Thân phận những lão chuyên gia này không giống bình thường, nếu được thì ngàn vạn lần không nên đắc tội với bọn họ...

Người trẻ tuổi vốn đã định đẩy cửa lớn ra, nghe vậy liền quay đầu cười:

- Tiên sinh, có biết vì sao không?

- Há?

- Vì sao ta hai mươi sáu tuổi đã có thể trở thành giáo sư, mà ngài đã ba mươi hai tuổi vẫn chỉ là một trợ lý?

- Điều này... xin ngài chỉ giáo!

- Bởi vì trong mắt ta, những kẻ được gọi là chuyên gia này, những kẻ có địa vị cao này, chính là dùng để đắc tội, dùng để vượt qua, dùng để chinh phục! Hiểu chưa?

.....

- Các vị lão tiên sinh, buổi sáng tốt lành!

Giang Nam đẩy cửa lớn của phòng học ra, đi tới trên bục giảng, hai tay mở ra:

- Tự giới thiệu một chút, ta là Giang Nam. Các người có thể gọi ta là giáo sư Giang, thầy Giang!

Trong khoảnh khắc, phòng học liền an tĩnh.

Các chuyên gia đều nghi hoặc đánh giá Giang Nam, nghĩ thầm: hắn chính là Giang Namsao? Khí chất thật văn nhã, nụ cười thật hoàn mỹ...

Bất quá, cho dù tốt đến mấy cũng không thể nào che giấu sự thật hắn chỉ mới hai mươi sáu tuổi.

Giang Nam, phải rút đi!

Giang Nam đem về mặt của các chuyên gia thu hết vào trong mắt, cũng không cho bọn họ có cơ hội nói, dùng gậy chống khẩy khẩy lỗ tai của mình:

- Được rồi! Thân phận của các vị, sự bất mãn của các vị, ta ở bên ngoài đều đã nghe được. Các lão tiên sinh cho rằng... ta không có năng lực dạy các người, có đúng không?

Các chuyên gia nhìn nhau một chút, cuối cùng Danny đứng lên:

- Không sai, ta cho rằng ngươi không có tư cách dạy chúng ta!

- Thế nhưng, tư cách của ta, năng lực của ta... không phải do ngài định đoạt... đúng không?

Danny ngẩng ra.

- Được rồi! Các lão tiên sinh, ta cho các người một cơ hội, một cơ hội để chứng minh năng lực của ta. Kế hoạch dạy học của hôm nay hủy bỏ. Trong thời gian một tiết, chỉ cần trong phạm trù giải phẫu học, các người có thể khiêu chiến ta bất cứ năng lực gì! Nếu như ta đã thua, vậy thì không cần chur vị xin, ta sẽ chủ động rời đi. Còn nếu như trong các người không ai có thể chiến thắng ta...

Giang Nam lắc đầu cười cười, không tiếp tục nói, nhưng các chuyên gia vẫn hiểu được ý tứ bên dưới: "Nếu như tập hợp toàn bộ ba mươi sáu vị chuyên gia giải phẫu ưu tú nhất thế giới vẫn không thể chiến thắng ta, vậy thì mời các vị ngoan ngoãn vào lớp, ngoan ngoãn gọi ta một tiếng... thầy Giang!"

Giang Nam ngồi xuống bên cạnh thi thể:

- Hiện tại, có ai muốn là người thứ nhất khiêu chiến ta không?

Các chuyên gia bỗng nhiên bắt đầu do dự, không phải bọn họ sợ thua, chỉ là dựa vào thân phận của bọn họ, đi khiêu chiến một người mới hai mươi sáu tuổi...

Quả thật là mất mặt!

Sau một lát, Danny vội vã ở trước mặt đông đảo chuyên gia thể hiện bản thân, đi nhanh tới trước bàn giải phẫu:

- Tiểu tử không biết trời cao đất rộng! Hiệu trưởng Danny của đại học y khoa Sofia sẽ giáo huấn ngươi một lần!

Giang Nam cười nói:

- Lão tiên sinh, ngài muốn khiêu chiến ta ở năng lực phương diện nào?

- Mọi người đều biết, tốc độ giải phẫu thi thể là đại biểu cho trình độ hiểu biết của một chuyên gia giải phẫu đối với cấu tạo của cơ thể người, cũng đại biểu cho trình độ giải phẫu học của vị chuyên gia này. Giang Nam, ta với ngươi so tài tốc độ giải phẫu!

Danny cầm một con dao giải phẫu trên bàn, lại giờ một chiếc đồng hồ bấm giây lên, kiêu ngạo nói:

- Ta không biết ngươi cần bao nhiêu thời gian mới có thể giải phẫu hoàn tất một thi thể, nhưng ta thì chỉ cần ba phút đồng hồ. Giang Nam, dám đấu không?

- Ta đã nói rồi, ta tiếp nhận bất cứ khiêu chiến gì.

Giang Nam nhún vai.

- Được! Hiện tại bắt đầu tính thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Julian Cao Ngạo

- Các vị tiên sinh! Có muốn khiến cho nữ nhân đẹp nhất trên đại lục hàng đêm xuân tiêu cùng các người không? Có muốn sở hữu tuyệt thế vũ lực Yêu Nguyệt nhất đao, ngàn quân lui tránh không? Có muốn sở hữu quyền lợi và tài phú đếm không hết, xài không kiệt hay không?

.....

Đại lục Nguyên Chi, đầu đường thành Thái Dương, trời vừa chập tối.

Một lão nhân mập mạp mặc trường bào đứng trên bậc thang, vuốt râu ngâm khẽ, nói ra những lời tràn ngập dụ hoặc.

Lão nhân là một vị thi nhân lãng du, đang ở đầu đường kể chuyện kiếm tiền, đề tài chính là mấy vị anh hùng trẻ tuổi danh chấn đại lục.

Mà những lời này chính là kúc dạo đầu của một cổ sự mới.

Mấy chục người qua đường nhàn nhã vây quanh lão nhân. Một người kiến thức rộng rãi, vừa nghe đoạn mở đầu này liền lớn tiếng vỗ tay:

- Lão tiên sinh, lẽ nào cổ sự tiếp theo mà ông muốn kể là của đại lục đệ nhất mỹ nhân Julian?

Lão nhân leo lên một quầy hàng bỏ không, từ trên cao nhìn xuống:

- Không sai, chính là cổ sự của Julian.

Người nghe nhất thời lộ ra vẻ bực mình:

- Chà! Julian danh chấn đại lục, cổ sự của nàng chúng ta đã sớm nghe đến mòn tai rồi, đòi cái gì mới hơn đi!

- Đúng vậy! Người hỏi lão nương của ta tên là gì ta có thể không biết, nhưng nếu người hỏi đại lục đệ nhất mỹ nhân là ai, lão từ lập tức có thể nói cho người đó chính là Julian.

- Có cổ sự nào mới không? Không có thì xuống đi! Ha ha!

Mấy tên lưu manh bắt đầu gào lên, rõ ràng là muốn bắt lão nhân xuống đài.

Thế nhưng lão nhân lại không hề hoang mang, chậm rãi thở dài:

- Đúng vậy, dung mạo của Julian thật sự là quá nổi danh. Nhắc tới Julian, điều đầu tiên thế nhân nghĩ đến vĩnh viễn là đôi mắt như sao trời câu hồn lạc phách của nàng; vĩnh viễn là mái tóc dài màu đen mềm mại phiêu dật của nàng; vĩnh viễn là nụ cười tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành... Những điều này các người đều đã nghe chán rồi, ta cũng đã nói chán rồi, cho nên!

Lão liền thay đổi đề tài câu chuyện:

- Cho nên ngày hôm nay ta sẽ không đề cập tới dung mạo Julian, ta muốn kể chính là... đao của Julian!

- Đao của Julian?

Những người nghe liền an tĩnh lại:

- Lẽ nào Julian còn là một vị võ sĩ dùng đao?

Lão nhân không đáp, trái lại đưa mắt nhìn ánh chiều tà phía xa xa, thanh âm đồng dục:

- Vào cuối mùa thu ba năm trước, vua của thú nhân trên đại thảo nguyên, danh hiệu là Hoàng Kim Sư Tử Abrendo, suất lĩnh trăm vạn đại quân từ bờ giang nam kéo đến, muốn san bằng đế quốc Lance của chúng ta.

- Vua của chúng ta khởi binh nghênh chiến, nhưng càng chiến càng bại. Trong vòng nửa tháng, Abrendo đã tấn công mười bảy tòa trọng trấn quân sự của nước ta, vạn dặm quốc thổ rơi vào tay giặc. Vua của chúng ta bị phần thành bệnh, đã dự định lưu vong hải ngoại, mưu đồ đợi ngày trở lại...

- Nhưng ai ngờ được, Abrendo hành binh vô cùng thần tốc, đã vây khốn đế đô của quốc gia chúng ta tầng tầng lớp lớp, vua của chúng ta cho dù thật sự muốn đi cũng không đi được.

Lão nhân phần hện giậm chân một cái, ngữ khí bỗng nhiên biến thành kinh ngạc vạn phần:

- Nhưng vào đúng lúc này, trên bàn của Abrendo lại đột nhiên xuất hiện một bức thư ngắn, trên đó còn dùng văn tự của thời đại Tinh Hà viết một đoạn cổ văn...

Lão nhân ngừng đầu nhìn cảnh sắc núi non trùng điệp phía xa, thanh âm trở nên duy mỹ.

- Nghe nói quân vương suất lĩnh trăm vạn đại quân từ bờ giang nam đến, lực lượng hùng mạnh, quân uy hùng dũng, không ai cản nổi. Vào đêm trăng tròn, mượn thủ cấp của quân vương mời trăng uống rượu, chẳng phải là mỹ diệu lắm sao?

Người qua đường kinh ngạc mở to hai mắt:

- Lễ nào bức thư này là do Julian viết?

- Đúng vậy. Julian không đành lòng nhìn thấy đế quốc diệt vong, nhân loại nằm dưới gót sắt của thú tộc, cho nên đã viết thư cho Abrendo, mời hắn lui binh trở về đại thảo nguyên.

- Nhưng Abrendo là người như thế nào? Vua của thú nhân, đệ nhất dũng sĩ của đại thảo nguyên vạn dặm, hắn sẽ bị một phong thư hù dọa hay sao?

Lão nhân tự hỏi tự trả lời:

- Câu trả lời của Abrendo chính là... đương trường hạ lệnh, toàn quân công thành.

- Đêm hôm đó, gió thu hiu quạnh, xào xạc lá rơi, đại quân thú nhân bày trận xuất kích, từng bước tiến đến gần...

- Nhưng đúng lúc này, cửa thành bỗng mở ra.

- Julian mặc một bộ y phục màu trắng, mang một chiếc mặt nạ bằng bạc, chậm rãi đi đến phía trước trận tiền, nhẹ giọng hỏi: "Lui binh, hay là chết?"

- Abrendo cười ha hả: "Bằng vào người cũng muốn ngăn cản trăm vạn đại quân của ta sao?"

- Lời còn chưa dứt, một vệt sáng màu bạc bỗng lóe lên. Julian cầm theo chiếc đầu của Abrendo, đứng trước quân kỳ của thú nhân, nhẹ giọng hỏi: "Lui binh, hay là chết?"

- Hai bên trăm vạn đại quân, ngàn viên chiến tướng, tuyệt đỉnh cao thủ cũng không dưới mười người, nhưng không một ai... nhìn thấy rõ đao của Julian.

- Đó chính là Yêu Nguyệt nhất đao, ngàn quân lui tránh! Đại lục đệ nhất khoái đao Julian nhờ vậy mà thành danh.

"Leng keng, leng keng", mọi người tới tập ném cho lão nhân những đồng tiền, đây là biểu thị sự khen ngợi đối với cố sự.

Lão nhân được khen thưởng, nói càng thêm sung sức:

- Abrendo chết trận, thú nhân đại quân không đánh tự tan, Julian cũng nhanh chóng rời đi. Sau đó hai năm, mọi người không ngừng nghe được những tin đồn về Julian. Trong hai năm này, nàng đã đánh bại ba mươi bốn vị cao thủ dùng đao, hoàn toàn khẳng định địa vị của đại lục đệ nhất khoái đao. Thậm chí các quốc gia trên đại lục còn thừa nhận, đại lục đệ nhất khoái đao ngoại trừ Julian không có người thứ hai.

- Nhưng theo thanh danh của Julian ngày càng vang dội, mọi người lại phát hiện một chuyện lạ thường: Julian quanh năm đều đeo một chiếc mặt nạ màu bạc, chưa bao giờ dùng khuôn mặt thật gặp người...

- Vì sao vậy?

- Mọi người càng ngày càng hiếu kỳ, lời đồn đãi cũng càng ngày càng nhiều. Cuối cùng, mọi người đều tin vào một giả thuyết: Julian đao pháp nhập thần, nhưng dung mạo lại xấu xí, nên... căn bản là không có mặt mũi gặp người.

Lão nhân nói đến đây bỗng nhiên ngừng lại, gọi sự tò mò của mọi người:

- Các người có biết Julian trả lời những người này như thế nào không?

Lão nhân cười ha ha:

- Năm ngoái, đại lục phương đông tổ chức một lần đại hội tuyển chọn người đẹp, tuyển ra mười đại mỹ nhân của phương đông. Nhưng vào buổi tối trước khi trao giải, Julian lên tìm đến mười vị mỹ nhân này, ở trước mặt các nàng tháo mặt nạ của mình xuống, quay đầu lại cười...

- Ngày thứ hai, mười vị mỹ nhân đều rời khỏi hội trường, tuyên bố không có tư cách để lĩnh thưởng. Các nàng nói... Julian còn tồn tại, danh hiệu mỹ nhân vĩnh viễn không đến phiên các nàng.

Lúc này mặt trời chiều đã ngã về tây, cái bóng của lão nhân in xuống thật dài:

- Từ đó về sau, danh hiệu đại lục đệ nhất mỹ nhân của Julian truyền khắp thiên hạ, mọi người đều dùng việc có thể nhìn thấy dung mạo của nàng làm quang vinh. Thế nhưng ngay đầu năm nay, khi thanh danh đang ở thời kỳ thịnh nhất, nàng bỗng nhiên lại làm ra một quyết định khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi...

Nói đến điểm then chốt, lão nhân đột nhiên ngậm miệng lại, ánh mắt tràn ngập vẻ thần bí, đảo qua từng khuôn mặt sốt ruột của người nghe.

- Quyết định gì?

Người nghe bắt đầu kêu gào:

- Mẹ nó, nói mau đi!

Nụ cười của lão nhân càng càng rõ, ngữ khí kinh ngạc đến mức ngay cả chính y cũng không thể tin được:

- Julian lui ra khỏi kỹ sư công hội, đi làm một đầu bếp đao công. (đầu bếp sở trường về xắt rau củ và thịt)

- Ồ!

- Hơn nữa Julian còn nói, nếu ai có tốc độ đao công so với nàng còn nhanh hơn... Há há! Nếu như người đó là nữ nhân, Julian sẽ giúp người đó làm một chuyện, miễn là không xúc phạm đến đạo đức.

- Nếu là nam nhân thì sao?

Người nghe vội vã hỏi:

- Nếu như là nam nhân, Julian sẽ mang theo gia tài địch quốc của nàng; mang theo vũ lực Yêu Nguyệt nhất đao, ngàn quân lui tránh của nàng; mang theo tuyệt thế dung nhan đệ nhất đại lục của nàng... gả cho người đó.

Người nghe bỗng nhiên đều trầm mặc...

Một lát sau, một người nghe bỗng nhảy dựng lên:

- Lão tử cũng là đầu bếp đao công, ta sẽ đi tìm Julian thử một lần!

- Tiên sinh, không nên tự làm mất mặt mình! Nam nhân muốn cưới Julian không chỉ một mình ngươi, thế nhưng... ngươi cho rằng liệu có người đao công còn nhanh hơn so với đại lục đệ nhất khoái đao hay sao?

Vị đầu bếp mặt đỏ tới mang tai, mạnh mẽ nói:

- Đao của lão tử có thể trong nửa giờ giải phẫu một con bò.

Lão nhân cười đến gần như chảy cả nước mắt:

- Giải phẫu một con bò, Julian chỉ cần hai mươi bảy giây.

- Các vị tiên sinh, muốn cưới Julian, trước tiên hãy luyện ra đao pháp hai mươi bảy giây như quỷ thần rồi hãy nói!

Lão nhân dùng một câu cảnh cáo kết thúc cô sự, sau đó nhặt những đồng tiền trên mặt đất lên, chui vào một quán rượu nhỏ.

Mà người nghe ý còn chưa hết, nghị luận sôi nổi:

- Hai mươi bảy giây có thể giải phẫu một con bò, Julian còn là người sao?

- Ai! Nếu có thể cưới được Julian, đời này cũng không uống. Chỉ là mẹ nó... đao của lão tử không đủ nhanh a!

Lúc này, một thiếu niên quần áo rách rưới, vóc dáng không cao nhưng cơ nhục cân đối đứng giữa đoàn người lại bĩu môi, khinh miệt nói:

- Roddy! Ngươi biết không, lão gia hỏa này nhất định là đang khoác lác! Hai mươi bảy giây phân giải một con bò, ta nhỏ vào, ở đâu có loại đao pháp nhanh như vậy?

- Ngươi không biết, tịnh không có nghĩa là không tồn tại.

Một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi đứng ở bên cạnh hất lắc đầu lên tiếng.

Thiếu niên cũng mặc quần áo rách rưới, cơ nhục cũng cân đối, nhưng khác biệt chính là vóc dáng của hắn khá cao, dung mạo tuấn tú, còn có một mái tóc dài màu trắng bạc bắt mắt.

Khí chất của hắn cũng không giống như người thường, trong hồ hững hờ ra một vẻ quật cường và ngạo khí, còn có một chút đáng vẻ như dạy đời, không giống như một thiếu niên mười lăm sáu tuổi mà lại giống như một nam nhân trưởng thành đã trải qua nhiều sóng gió.

- Ta không biết, lẽ nào ngươi biết?

Thiếu niên gầy yếu bị cười nhạo nắm lấy La Địch, lớn tiếng nói:

- Lẽ nào ngươi đã từng nhìn thấy qua đao pháp hai mươi bảy giây phân giải một con bò?

Roddy chỉ chỉ vào cái mũi của mình:

- Nếu như ta nói là đã thấy, hơn nữa ta còn biết loại đao pháp này, ngươi có tin không?

- Ta tin, ta tin ngươi chính là một thằng ngốc!

Thiếu niên cười ha hả:

- Nếu như ngươi có loại đao pháp này, còn không sớm đi tìm Julian để so tài sao? Đừng nói là ngươi không có hứng thú đối với đại lục đệ nhất mỹ nhân đấy nhé.

Roddy chỉ cười mà không đáp. Hai mươi bảy giây phân giải một đầu bò, hắn thật sự biết loại đao pháp này, hơn nữa còn có thể làm nhanh hơn. Thế nhưng... hắn cũng thật sự không có hứng thú đối với đại lục đệ nhất mỹ nhân.

Đại lục đệ nhất mỹ nhân cũng là nữ nhân, chỉ cần là nữ nhân, sẽ không bao giờ yêu hắn.

Bởi vì hắn thích moi ra những quả tim đầm đìa máu.

Bởi vì hắn thích đem những cơ quan trên thân thể con người cắt ra thành từng mảnh.

Bởi vì hắn không thể rời bỏ thi thể và giải phẫu, bởi vì hắn chính là một kẻ xui xẻo không thể tìm được bạn gái.

Roddy, vốn tên là Giang Nam...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Từ Thiên Đàng Tới Địa Ngục

Giang Nam không biết đã xảy ra chuyện gì, gã chỉ nhớ được rằng sau khi trải qua đợt tai nạn xe cộ ấy gã liền mở mắt trong một thế giới lạ lẫm.

Gã còn mượn xác hoàn hồn, chiếm lấy thân thể một thiếu niên thường dân tên là Roddy.

Mà thế giới này tên gọi Đại Lục Nguyên Chi, ở đây không hề có các thứ như ma pháp, đấu khí thậm chí cả Thần, Ma Giang Nam quen thuộc; ở đây, mọi người tin rằng lực lượng đến từ vạn vật tự nhiên, còn khai phá ra một loại lực lượng thần bí tên gọi 'Đồ Đàng'. Tại đây, Đồ Đàng sư cao cao tại thượng, có địa vị không gì sánh bằng. Tại đây...

Đủ rồi!

Một đồng thứ lũng bùng lộn xộn này có quan hệ gì với Giang Nam chứ?

Giang Nam, chỉ là một tên nô lệ!

Nói chính xác, Roddy mà Giang Nam phụ thân là một tên nô lệ nuôi lợn trong nông trường Wester, dưới danh nghĩa bá tước lão gia ‘Wester’.

Mỗi ngày khi trời chưa sáng đã bị roi da quất tỉnh, sau đó cắt cỏ, cho lợn ăn, dọn phân... Bận bịu cho đến tận khuya mới có thể nghỉ ngơi ăn cơm, nhưng cho dù là một bữa cơm duy nhất trong ngày cũng chỉ có hai chiếc bánh ngô đen nhem và một tô canh rau dại chỉ bỏ nửa thìa muối.

Nếu các lão gia ‘lợn’ không chịu ngủ thì Giang Nam bắt buộc phải bầu bạn với chúng đến khi bình minh, nếu các lão gia ‘lợn mập’ sơ sẩy bị bệnh, hoặc giả tụt mất vài cân mỡ thì Giang Nam nhất định phải chịu trừng phạt hai mươi roi da...

Đây mới là toàn bộ cuộc sống Giang Nam có thể tưởng tượng! Đồ Đẳng... Đồ Đẳng Sur... Một tên nô lệ có tư cách mơ tưởng những thứ này ư?

Giang Nam không phải chưa từng phản kháng, nhưng hần vừa mới than phiền hai câu thì đã bị tên ác ôn trong nông trường treo lên quát liên tục ba mươi roi, xém chút nữa bị đánh chết tươi.

Giang Nam cũng từng nghĩ chạy trốn, nhưng đây là thế giới Đồ Đẳng, trên vai gã bị người ta đóng một dấu ấn thần bí, cứ dựa vào dấu ấn này, cho dù Giang Nam chạy đến chân trời góc bể thì Đồ Đẳng Sur cũng có thể bắt gã về, sau đó... lột da, rút gân làm rắn đe!

Dần dần, Giang Nam cũng đã tiếp nhận số kiếp của nô lệ...

Từ giáo sư giải phẫu học đức cao vọng trọng sa đọa thành nô lệ nuôi lợn, Giang Nam cảm thấy đây là một trò đùa điên cuồng Nữ Thần Vận Mệnh chơi với gã.

Ây, xin lỗi, Đại Lục Nguyên Chi không có Nữ Thần Vận Mệnh.

Phải nên nói là: vận vật tự nhiên vận hành không ngừng nghỉ, có nhân tất có quả, Giang Nam sở dĩ bê tha đến nông nổi như thế này, nói không chừng là do gã kiếp trước làm vài việc không nên làm.

o0o

- Thừa ngài Tom, ngài còn nhớ chúng ta vào thành để làm gì chứ? Nhìn thời gian đi!

Giang Nam rút cây gậy chống từ thắt lưng ra, gõ nhẹ một cái lên đầu Tom.

Thiếu niên Giang Nam châm biếm nọ tên là Tom, cũng là một tên nô lệ nuôi lợn, hai người vào thành là để mua heo sống, có điều họ nhận cơ hội ăn bơ làm biếng nghe một đoạn cổ sự về Julian.

- Người biết không? Chúng ta đến mua heo... Ui cha, không xong rồi, không xong rồi, chỉ mãi lo nghe truyện, người biết không? Nếu trước khi trời tối chúng ta chưa mua được heo, ngài quản gia sẽ đánh chết tươi chúng ta!

Tom luôn thích nói câu cửa miệng ‘Người biết không’ là bởi vì tổ tiên bảy đời của gã đều là nô lệ, kinh nghiệm phong phú, so bì với nô lệ khác có một loại cảm giác cao cao tại thượng hơn hẳn.

- Cứ bình tĩnh, ta tính thời gian rồi, bây giờ đi vẫn kịp.

Giang Nam thu cây gậy chống rồi hai gã biến mất nơi đầu đường thành Thái Dương.

Có một việc rất kỳ quái đó là cây gậy chống bên trong giấu 72 loại công cụ giải phẫu chế tạo từ sắt thép ngoài bầu trời mà ra kia không ngờ cũng theo tới, Giang Nam nghĩ không ra đây là vì sao, song nắm được cây gậy chống này, hẳn như thể tìm được một chiếc gôi găm tinh thần, trong lòng vững vàng lên không ít.

Mặt khác, Giang Nam đã dùng bùn, nước màu, còn cả lá cải nát trát lên cây gậy, khiến nó thoát nhìn thì hệt như một cây ‘Gậy chọc phân’ quảng ở trên đường cũng không ai thèm ngó ngang tới...

Sau khi hai người đi không lâu, người trên đường vẫn chưa chịu tán đi, mọi người đều đang thảo luận chuyện về Julian.

Lúc này, thi nhân lãng du mập mạp nọ liền thò đầu ra ngoài song cửa sổ quán rượu, ngó ngó người đi đường còn chưa chịu tán đi, đắc ý nói:

- Câu chuyện lão nhân gia ta đều đã kể xong rồi, các người còn chưa chịu đi sao? Chẳng nhẽ các người muốn mời mọc lão nhân gia ta kể thêm một đoạn nữa?

Không ai đáp lời lão.

- Lũ tiểu tử vong ân phụ nghĩa, đã quên là ai kể chuyện cho các người rồi à?

Lão già nổi giận bất bình, nhảy lên bụi cao, gân cổ hét:

- Hồi các ông các bà, nếu muốn nghe chuyện về Julian thì hãy quay đầu các ngươì nhìn ta đây! Lão nhân gia ta ở đây có một tin tức tốt cực kỳ lớn!

Tin tức tốt? Vài người qua đường hiếu kỳ quay đầu lại.

Lão nhân gật gù đắc ý cười cười, rồi bỗng nghiêm mặt, nghiêm túc nói:

- Trong vòng một tháng, Julian chắc chắn sẽ xuất hiện tại thành Thái Dương!

- Cái gì?

Ánh mắt mọi người qua đường một lần nữa đều tập trung lên người lão nhân, một kẻ kinh hi nói:

- Lão tiên sinh, ông không phải đang lừa chúng ta đấy chứ? Julian sẽ đến địa phương nhỏ như của chúng ta?

- Trong vòng một tháng, Julian không xuất hiện, lão nhân gia ta sẽ nhảy từ đây xuống!

Lão nhân nói như chém đinh chặt sắt, thanh âm cũng tràn đầy dụ hoặc:

- Thừa các vị tiên sinh! Có muốn để nữ nhân đẹp nhất đại lục đêm đêm xuân tiêu cùng các người không? Có muốn sở hữu tuyệt thế vũ lực Yêu Nguyệt nhất đao, ngàn quân lui tránh không? Có muốn sở hữu quyền lợi và tài phú đếm không xuể, xài không kiệt hay không... Chỉ cần đao pháp các người nhanh hơn so với Julian!

oOo

Thành Thái Dương là một tòa thành nhỏ 13 – 14 vạn nhân khẩu, lọt ở trong dãy núi, xung quanh là một lớp đất xốp vàng rực rỡ.

Đám đất xốp này giá trị liên thành, có thể nâng cao sản lượng nông nghiệp lên hai mươi mấy lần, cho nên có tên là ‘Hoàng Kim Thổ’.

Nông trường Wester tọa lạc ở phía trên Hoàng Kim Thổ, chiếm diện tích 2900 mẫu, có 4800 nô lệ, là một trong những nông trường lớn nhất phụ cận thành Thái Dương.

Khi sắc trời vừa cận tối thì Giang Nam và Tom cũng đứng giờ trở về nông trường, lúc này, tên quản gia ngày thường đáng ghét cực điểm không biết là uống nhiều hay là vừa mới chiếm tiện nghi một nữ nô nào đó mà ngược lại tâm tình của hắn rất tốt, sau khi kiểm tra heo xong liền vung bàn tay to bè lên, cười tít mắt nói:

- Việc các người làm quả không tệ, đi đi, cho các người nghỉ ngơi một đêm.

- Hu ra!!!! Người biết không? Quản gia đại nhân, tôi cảm kích ngài muốn chết!

Tom hưng phấn nhảy tót lên, đối với nô lệ mà nói, nghỉ ngơi một đêm chính là phần thưởng xa xỉ nhất.

Mà Giang Nam chỉ gật đầu, xoay người bước đi.

- Roddy!

Quản gia bỗng nhiên gọi Giang Nam lại, khôi hài nói:

- Tom có thể nghỉ ngơi nhưng người thì không! Tiểu thư Welen đang tìm người đấy!

Tiểu thư Welen!

Vừa nghe đến cái tên này, cho dù đối mặt vài chục tên chuyên gia khiêu khích lão luyện cũng chưa từng biến sắc, ngược lại được thổi phồng thành ‘Chuyên gia chinh phục’ như Giang Nam bỗng như nuốt phải bảy tám chục con ruồi, cười khổ nói không ra lời.

Welen là em gái của bá tước Wester, cũng xem như chủ nhân của Giang Nam.

Công tâm mà nói, Welen là nữ nhân đẹp nhất trong thành Thái Dương, nàng năm nay 19 tuổi, có vòng ngực thách thức thị giác cực độ và đường cong thân thể như đường ray vòng qua núi. Nàng từ khi mười lăm tuổi đã bắt đầu giúp bá tước quản lý việc của nông trường, là một nữ nhân vốn đã đẹp lại vô cùng giỏi giang.

Tuy nhiên, Welen song song có bề ngoài xinh đẹp lại còn có một tính tình cáu kỉnh thối không thể thối hơn, khi nàng nói chuyện luôn luôn mở miệng ra là ‘loại hèn hạ’, ‘câm nòm’, ‘lão nương’, còn hờ ra tí là rút roi đánh người, thế nên chỉ vì tính tình này mà Welen mười chín tuổi cũng chưa xuất giá, trở thành ‘cô gái quá tuổi còn sót lại’ nổi tiếng trong thành Thái Dương.

Mà bởi một nguyên nhân nào đó Giang Nam không muốn nói ra miệng nên Welen luôn nhìn Giang Nam rất không thuận mắt, luôn tìm cách trừng trị gã...

Khi Giang Nam tìm đến chỗ tiểu thư Welen thì nàng đang ở bên con rạch nhỏ trên cánh đồng giám sát nữ nô giặt y phục, nàng vừa thấy Giang Nam

chậm rì rì đi tới, hằm hằm tức giận, rít gào:

- Roddy, ta bảo ngươi tầm chiều qua đây, hiện tại...

“Hiện tại đã mấy giờ rồi? Ngươi có để lời của ta vào trong lòng không?”

Giang Nam ở trong lòng lặng lẽ nói ra nửa câu sau của Welen, hầu như mỗi lần Welen đều dùng câu này làm khúc mở đầu, sau đó cố ý tìm cách hạnh học gã.

- Bình tĩnh nào, tiểu thư Welen! Tôi không phải đã tới rồi sao, cô có gì phân phó?

Welen 'hừ' một tiếng, chỉ vào hơn chục chậu y phục lớn bên con rạch nhỏ:

- Đi, đi giặt y phục! Thứ hèn hạ như ngươi dám cả gan không để lời lão nương vào trong lòng, vậy phạt ngươi trước khi trời tối giặt xong một trăm bộ y phục, giặt không xong thì con mẹ nhà ngươi đừng mơ đi ngủ!

Trước khi trời tối? Mẹ nó, bây giờ đã là 7 rưỡi tối rồi!

Giang Nam muốn nói:

-Nữ chủ nhân tôn quý, ngài lo tôi và mẹ ngài phát sinh một cuộc giao lưu thân xác không hợp pháp nhưng hợp tình à?

Song gã tịnh không nói ra mồm, ngoan ngoãn giặt y phục.

Là nô lệ thì phải có tính tự giác của nô lệ!

Đám nữ nô thấy Giang Nam không ngờ lại làm công việc của nữ nhân, đều cười hi hi, một nữ nô còn ngấm khuôn mặt tuần tú của Giang Nam, chònh ghẹo nói:

- Roddy đẹp trai như vậy, lại biết giặt y phục cho nữ nhân, hi hi, nếu có thể được chủ nhân gả cho người như hắn thì sướng quá.

- Ngươi đừng nằm mơ nữa, nam nô đẹp trai như Roddy bình thường đều sẽ được tặng cho quý tộc góa chồng làm lẽ vật...

- Bọn nha đầu ti tiện, các ngươi đang nói gì đấy?

Welen nghe thấy nữ nô nghị luận, tức giận rút roi da bên hông ra, ‘Chát’ một tiếng vụt lên mặt Giang Nam.

- Dám nói nhảm nữa, lão nương sẽ quất chết tên mặt trắng này!

Mặt Giang Nam tăng thêm một vết máu, gãi nhún vai, tiếp tục giặt y phục.

Người khác phạm lỗi, mình bị đánh, chuyện kiểu này hầu như mỗi ngày đều xảy ra, tức giận, ảo não, không cam tâm... Bỏ hết đi, gã sớm đã chai lì rồi!

Ai bảo gã là nô lệ ti tiện chứ?

Có điều nói ra cũng lạ, Welen thường xuyên quất lên mặt Giang Nam nhưng mặt Giang Nam từ trước tới giờ cũng chưa từng lưu lại sẹo, cho dù một lần nọ Welen dùng dao tiểu đao vạt rách mũi Giang Nam thì mấy ngày sau đã phục hồi như cũ rồi.

Điều này khiến Welen vô cùng tức giận, thường xuyên chửi rủa Giang Nam là ‘tên mặt trắng chết cũng không hồi cải’.

oOo

Đại Lục Nguyên Chi có ba mặt trăng, màu vàng óng, màu đỏ như máu và màu bạc nhạt.

Khi ba mặt trăng này nhỏ đến điểm cao nhất thì đám nữ nô mơ mộng sớm đã về nghỉ ngơi rồi, trong nông trường Wester to như thế chỉ có vài tay ác bá tuần đêm đang đi lại, mà Giang Nam còn đang ở bên con rạch giặt hết bộ y phục này đến bộ khác.

Đúng vào lúc này... Từ bên con rạch truyền đến thanh âm ‘Sột soạt...’ chói tai.

Một người đàn bà bò tới.

Người đàn bà này là một người tàn tật, che đầu gối hai chân trở xuống chỉ có hai chiếc ống quần trống trơn, bà nằm trên một chiếc xe ba gác đơn sơ, hai tay nắm chặt, tốc độ bò tới so với ốc sên chỉ nhanh hơn một chút.

Mặt khác, đã không cần phải tìm từ để hình dung tuổi tác và bề ngoài người đàn bà, thực tế, khuôn mặt người đàn bà này có một trăm vết sẹo hai bên, dữ tợn chẳng chịt, ban đêm mà ra ngoài thì đó căn bản đúng là một bộ mặt quỷ hung ác đáng sợ!

Vừa nhìn thấy bộ mặt quỷ khủng bố như thế, Giang Nam lại phát ra nụ cười từ nội tâm:

- Di, sao di lại tới?

Người đàn bà này tên là Elisa.

Elisa là di của Roddy, đương nhiên, hiện tại bà cũng là di của Giang Nam.

Nghe nói, Elisa vốn là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, song vào một ngày trở thành nô lệ, một nam chủ nhân háo sắc tàn bạo muốn chiếm đoạt bà, nên Elisa đã không chùn tay vợ lấy một con dao gọt hoa quả, ghì xuống mặt mình 108 vết sẹo.

Cũng nghe nói, nam chủ nhân dâm tính đang nồng vừa thấy Elisa quyết tuyệt như thế liền giận đến gò gân xanh, ngay tức khắc gọi người chém cụt hai chân Elisa!

Đương nhiên, trên đây đều là nghe nói mà thôi, từ Giang Nam nhìn ra thì Elisa thực ra là có bộ dạng như thế.

Giang Nam còn nhớ...

Đó là ngày đầu tiên hấn mượn xác hoàn hồn, có thể là bởi thân thể Roddy vốn dĩ không khỏe, cũng có thể là nguyên nhân nào đó không nói rõ ra được, thân thể gã như bị hư thoát vậy, ngay cả đứng cũng đứng không nổi.

Trong nông trường không ai lại đi quan tâm sống chết của một tên nô lệ. Lão gia Wester, mấy quản gia, còn cả đám nô lệ, ngoại trừ tiểu thư Welen có việc ở ngoài thì mọi người đều đang chờ Giang Nam (Roddy) tự sinh tự diệt, thậm chí cả mấy tên ác bá đã mang bao tải tới, bọn chúng muốn lói Giang Nam đang sống dở chết dở đi nuôi chó hoang!

Đúng vào lúc này, Elisa lê hai chân tàn tật bò tới ngăn cản đám ác bá, bà khóc lóc van xin lão gia Wester:

- Chủ nhân, van xin ngài, Roddy vẫn chưa chết mà!

Ông chủ Wester nhún nhún vai:

- Elisa thân ái, ta sẽ không nuôi một kẻ vô dụng, Roddy cho dù chưa chết cũng đã vô dụng rồi...

- Đúng, Roddy vô dụng, nhưng tôi còn chưa vô dụng!

Elisa cắn răng nói:

- Ông chủ, tôi vẫn còn một đôi tay, tôi sẽ liều mạng làm việc bằng hai người cho ngài, van xin ngài, chỉ cần ngài trả Roddy cho tôi...

Ông chủ Wester cũng không tệ lắm, bĩu bĩu môi đáp ứng.

Elisa ngàn ân vạn tạ, lê Giang Nam như chó chết về túp lều, bà khóc như gan ruột đứt thành từng khúc:

- Roddy, con vẫn còn sống, con còn sống là tốt rồi! Nằm xuống đi, sau này di sẽ nuôi con!

Sau đó, người đàn bà này mỗi ngày đều lê đôi chân tàn tật, ban ngày làm hai phần việc, đến tối nhặt rau nát nấu cháo, vô cùng thần kỳ khiến Giang Nam sống lại.

Mà ban đầu khi sống lại, Giang Nam không biết nói ngôn ngữ thông dụng của Đại Lục Nguyên Chi, không nhận ra mỗi một người bên mình, chỉ có thể giả vờ làm một tên 'đần độn' tới thế giới thờ ơ lạnh nhạt này.

Trong quãng năm tháng vất vả ấy, vẫn là Elisa, vẫn là người đàn bà này ngâm đắng nuốt cay dạy Giang Nam nói chuyện, biết chữ, còn cả tri thức nhiều vượt xa so với những nô lệ khác. Có thể nói... Nếu không có Elisa cũng chẳng có Giang Nam ngày hôm nay!

Một nữ nhân tàn tật vì hấn làm đến mức ấy, Giang Nam còn cảm thấy khuôn mặt bà khủng bố chẳng? Còn không cam tâm tình nguyện gọi một tiếng 'di' ư?

Nhân tâm đều do máu mủ dưỡng thành!

oOo

Tối trước mặt Giang Nam, Elisa nở nụ cười dữ tợn:

- Con vẫn chưa về, di ngủ không nổi nên tới tìm con đây."

Hơi ngẩng đầu, trên khuôn mặt quý khủng bố đầy vẻ hoảng sợ bất an, bà gào:

- Con nếu không về thì sao? Con nếu bị người ta giết thì làm sao?

Giang Nam chỉ có thể cười gượng.

Được rồi, di Elisa thực ra là một người bệnh, nói chính xác thì bà mắc chứng ‘tâm thần ảo tưởng ngắt quãng’, cũng chính là chứng ‘loạn thần kinh’ nói trong y học.

Bà luôn ảo tưởng có người sẽ đến sát hại Giang Nam, chỉ cần vài phút không thấy Giang Nam, bà sẽ bắt an hỏi mỗi người:

- Con trai tôi còn sống chứ? Con trai tôi còn sống chứ?

Nếu cả ngày không nhìn thấy Giang Nam, bà sẽ lê đôi chân tàn tật tìm kiếm khắp nơi, một mặt tìm, còn một mặt gào khóc đứt gan đứt ruột:

- Huhu, con trai tôi nhất định bị người ta giết chết rồi, Roddy đã chết rồi, oa oa...

Thực ra, ai lại tới giết Giang Nam nhỉ? Cái mạng toi tã của hắn còn không đáng giá bằng một con chó!

Giang Nam gắng gượng nặn ra vài tia tươi cười, an ủi di:

- Di, yên tâm đi, hôm nay cũng chẳng có ai tới giết con, cô chủ Welen sai con giặt y phục thôi.

- Con còn sống là tốt rồi, Con còn sống là tốt rồi...

Elisa thở phào, bê một chiếc bát mè trên xe ba gác:

- Roddy, mệt rồi cả ngay rồi, ăn cơm đi.

Nô lệ mỗi ngày chỉ có thể ăn một bữa cơm, Elisa lo lắng Giang Nam ăn không đủ no, mỗi ngày đều len lút nấu cho hắn một bát chén.

Song, cứ thoáng nhìn thứ trong bát đó đi, vài ngọn rau cải nát, một loại đất xộp màu vàng đất có thể ăn nhưng cực có khả năng dẫn tới các loại bệnh dạ dày, còn cả một đồng bùn đen nhùng nhằng, đây chính là cháo Elisa nấu ra.

Chính bởi loại đất xộp trong cháo tên là Hoàng Kim Thổ nên Elisa đặt loại cháo này tên là ‘Cháo Hoàng Kim’.

Nói thực, Giang Nam uống không nổi loại cháo này, nhưng chột nghĩ đến cảnh di lê chân cụt đào đất, nhặt rau cải, gãi liền ngựa cổ, ừm ực một hơi uống sạch ‘cháo Hoàng Kim’.

- Cháo di nấu là cháo ngon nhất trên đại lục!

Elisa cười, khuôn mặt quỷ chẳng chịt sọc xoắn xít thành một nắm, bà lẩm bẩm:

- Uống hết là tốt rồi, Uống hết là tốt rồi, ngày mai, di lại nấu một bát cháo Hoàng Kim nữa cho con...

Tính toán lại, Giang Nam biến thành Roddy đã nửa năm, trong nửa năm nay hắn mỗi ngày hầu như đều uống một bát ‘cháo Hoàng Kim’.

Nếu tính lên Roddy trước kia, nói chính xác thì thân thể Giang Nam đã bị ‘cháo Hoàng Kim’ thấm nhuần!

Đằng đằng mười năm!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tắt Sắt Lệnh.

3 rưỡi sáng, Giang Nam rút cuộc đã giặt xong một trăm bộ y phục, rồi đẩy di trên xe ba gác về chỗ ở của mình.

Elisa một mực bầu bạn đến 3 giờ sáng!

Giang Nam và Elisa ngủ trong một túp lều cạnh chuồng heo, cao hơn thước, bốn bề tường hở, ngập ngụa một mùi phân lợn gay mũi. Nhưng cho dù như thế thì căn lều này vẫn mang tới cho Giang Nam vô số ánh mắt ghen tỵ.

Bởi nhìn từ nô lệ khác, túp lều này gần chuồng heo, có cơ hội vụng trộm được lòng heo lò sát sinh vút ra ngoài, quả thực đúng là căn phòng nô lệ hoàn mỹ nhất!

- Di, tiểu thư Welen tuy phạt con nhưng sẽ không hại con đâu, lần sau người nghỉ ngơi sớm có được không?

Giang Nam vừa đẩy di trên xe ba gác chui vào trong lều, vừa nhẹ giọng nói.

- Thế sao được? Thế sao được? -Elisa liên tục lắc đầu:

- Con làm việc cực nhọc cả ngày, vừa đói vừa mệt, di nếu không nấu một bát cháo Hoàng Kim cho con, con sẽ đói chết đi được. Hôn nữa...

Thanh âm bà đột ngột trở nên bi thảm hung tợn:

- Chúng nếu tôi giết con thì sao? Di không ở bên con, ai bảo vệ con!?"

Bệnh tình của di thực sự càng ngày càng nghiêm trọng.

Giang Nam cay đắng thở dài, thân là giáo sư y học, hẳn không phải chưa từng nghĩ trị bệnh của di, nhưng...

Hắn là giáo sư giải phẫu học, đối với chứng bệnh khoa tâm thần căn bản dốt đặc!

Quay ngược thời điểm kiếp trước, một người bạn tâm lý học từng nói:

- Tâm bệnh còn cần tâm được chữa, muốn trị chứng bệnh về mặt tâm lý và tâm thần, uống thuốc là bắt buộc nhưng trọng yếu hơn chính là cậu ấy phải tìm được căn nguyên tâm bệnh của người bệnh, bắt tay chữa từ gốc rễ.

Chính vì câu này, Giang Nam từng dò hỏi qua bốn năm lần, trong suy tưởng của di, 'chúng' muốn giết mình rốt cuộc là ai?

Nhưng mỗi khi Giang Nam hỏi như thế, di sẽ trợn trừng mắt, đau khổ vò giập tóc, thét lớn:

- Đừng giết nó, đừng giết nó, Roddy vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi! Muốn giết, các người cứ giết ta đi, mọi sai lầm đều do một mình ta gây nên... Nếu chúng ta thực sự sai!

Có vài lần, Elisa thậm chí gào đến khản giọng, ngất ngay tại chỗ!

Loại chuyện tương tự thể xảy ra vài lần, Giang Nam liền không dám hỏi thêm nữa, hiển nhiên trong lòng di chôn giấu một đoạn hồi ức vô cùng đau thương, bây giờ vừa nhớ tới thì thần kinh bà cũng vẫn không cách nào thừa nhận loại thống khổ không thuộc về mình ấy.

Song, Giang Nam từ trong miệng quần gia vẫn hiểu được một vài chuyện trong quá khứ.

Theo như quần gia nói, Roddy và Elisa là hần mua về mười năm trước, khi ấy một đội buôn nô lệ tạt ngang qua thành Thái Dương, quần gia vừa hay muốn mua vài nô lệ, ghé mắt nhìn, kết quả cái nhìn đầu tiên của hắn bị Elisa làm cho ngây ngẩn!

Elisa khi ấy thực không phải bộ mặt quỷ như giờ, bà tuy đã mắc bệnh tâm thần nhưng khi tỉnh táo thì bà cung cách cao nhã, cử chỉ ung dung, thân là nô lệ lại lộ ra phong phạm mỹ nhân quý tộc! Quần gia nghĩ, mua được một mỹ nhân như thế trở về, nhất định có thể lấy lòng vị chủ nhân háo sắc, vì thế hắn liền ngay tại chỗ bỏ ra hai kim tệ, mua Elisa và Roddy khi ấy mới chỉ 6 tuổi.

Ai ngờ đám buôn nô lệ lại trả lại một kim tệ, chúng nói, hai nô lệ này là mua được ở chợ đen, không có bất cứ chứng minh thân phận nào, không bán được với giá hai kim tệ.

Không có chứng minh thân phận? Chẳng sao, mình không biết hỏi bản thân Elisa ư? Quần gia vẫn kiên trì mua, nhưng sau khi trở về nông trường, quần gia mới bị ai phát hiện, chỉ cần nhắc chuyện quá khứ thì Elisa lập tức sẽ phát điên, gì cũng không hỏi ra!

Cứ thế, trong nông trường vốn dĩ không ai biết quá khứ hai người, ngay cả tên hai người cũng là quần gia khi đăng ký thuận tay hàm hồ tạo ra.

- Roddy, ngủ đi, ngày mai còn phải làm việc đấy!

Giang Nam bị một tiếng kêu réo của di kéo về thực tại, liếc mắt, hắn chợt cảm thấy mũi hơi cay cay.

Hiện tại đã là tháng 11 cuối thu, trong lều lạnh như một hòm băng nhỏ, thế nhưng di vẫn cuộn mình co ro ở góc lều, dùng thân thể mình che hai khe rách gối thổi vào!

Mà khu trung tâm ấm áp nhất trong lều, còn có cả tấm thảm rách duy nhất cũng để lại cho Giang Nam.

- Di, người ngủ ở đây đi, chỗ đó gió lớn lắm.

Giang Nam muốn lay chuyển di, nhưng Elisa đột nhiên trợn mắt, quở trách:

- Không được, không được, hai khe hở lớn như thế, nếu chúng từ đây chui vào giết người thì sao?

Ôi chao...

Giang Nam vô phương đối đáp, đành phải đắp tấm thảm lên người đi.

Lát sau, Elisa liền phát ra tiếng ngáy nhỏ nhẹ, nhưng Giang Nam bất kể thế nào cũng không nhắm mắt được.

Hắn không cam tâm mình trầm luân đến tình cảnh như thế, hắn đang ảo não một việc nhỏ xảy ra vài ngày trước...

oOo

Đó là chập tối bảy ngày trước, một tên nô lệ chăn ngựa bị bệnh chết, quản gia đại nhân che mũi phân phó Giang Nam

- Giang Nam, người đi chôn thi thể này xuống dưới ruộng, đáng chết, dù chết rồi người cũng phải thành phân tiếp tục cống hiến cho nông trường!

- Như ngài mong muốn, quản gia đại nhân!

Giang Nam thoát nhìn cực kỳ không tình nguyện tiếp nhận nhiệm vụ này, nhưng vừa xoay người, hắn liền cười tủm tỉm khiêng thi thể lên, đưa tới một rừng cây nhỏ hẻo lánh.

Đây là thi thể, thi thể con người Giang Nam hiểu biết rõ nhất!

Sau khi chuyển thể, trong lòng Giang Nam vẫn luôn tồn tại một dấu hỏi thật lớn: Hắn muốn biết kết cấu thân thể nhân loại Đại Lục Nguyên Chi và nhân loại Địa Cầu có gì khác biệt.

Đây là lòng hiếu kỳ tự nhiên của chuyên gia giải phẫu!

Hiện tại, quản gia nông trường đã cho Giang Nam cơ hội này...

'Cạch', Giang Nam tháo cây gậy chống giải phẫu ra, hiện tại cần giải phẫu thi thể này, phân tích kết cấu sinh lý nhân loại của Đại Lục Nguyên Chi.

Nhưng đúng vào lúc này...

- Roddy, dừng!

Hệt như một con hổ hung mãnh, đi Elisa không biết từ đâu lao ra, cắn vào cổ tay Giang Nam

Bà hàm hồ nói: “Con muốn giải phẫu thi thể này ư? Không được, tuyệt đối không được! Roddy, dĩ dĩ là một kẻ vô dụng, chết không luyến tiếc, nhưng con không thể chết được, con phải sống để báo thù, con nhất định phải sống sót, từ tay ‘chúng’ lấy lại tất cả mọi thứ thuộc về con!”

Nguy rồi! Dĩ nhiên thấy cây gậy chống giải phẫu, Giang Nam hoang mang, nhất thời lại không nghe thấy tiếng dĩ dĩ đang nói gì.

Chỉ ba phút sau, hắn mới khôi phục tinh thần hỏi:

- Dĩ, vì sao không thể giải phẫu thi thể?

Trên khuôn mặt quý của Elisa tràn trề hận ý nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Roddy, hãy nhớ kỹ cho dĩ, trăm ngàn năm trước, mọi cường quốc trên đại lục, mọi Đồ Đẳng sư, mọi thế gia Đồ Đẳng, liên danh ban bố ba điều Tất Sát Lệnh!

- Bất cứ ai giải phẫu thi thể, coi như phản nghịch tự nhiên, giết tam tộc!

- Bất cứ gia tộc nào xuất hiện tộc nhân giải phẫu thi thể, coi như phản nghịch tự nhiên, giết toàn tộc!

- Bất cứ quốc gia nào bao che người và gia tộc giải phẫu thi thể, coi như phản nghịch tự nhiên, giết cả quốc gia!

Khi nói ra ba điều Tất Sát Lệnh này, các vết sẹo trên mặt Elisa vằn vện hung tợn, cứ như thể đang kể ra từng đợt đồ sát đầm máu, từng đoạn lịch sử đầm đìa máu tươi!

Giang Nam kinh ngạc nói không ra lời, rất lâu sau hắn mới khàn giọng thét lớn:

- Tất Sát Lệnh, vì sao lại có ba điều Tất Sát Lệnh này!?

- Điều này...

Về mặt Elisa rất quái dị.

- Dĩ cũng không thể nói rõ, dù sao không cho phép con giải phẫu thi thể là được, đi, theo đi về!

Nói xong, Elisa kéo Giang Nam về túp lều.

Có lẽ bởi căn bệnh tâm thần của dì, bà cũng chưa từng nhắc qua chuyện này, nên đương nhiên cũng chưa từng dò hỏi chuyện về cây gậy chống giải phẫu của Giang Nam.

Mà cỗ thi thể kia đương nhiên cũng không ai hỏi han, từ từ thối rữa trong hoang dã...

Ngay vào ba ngày trước, một tên ngốc đã phát hiện ra cỗ thi thể này, có lẽ là quá đói, có lẽ coi thịt người thối rữa thành thịt chó, tên ngốc 'ngoảm ngoảm' vài miếng lớn, nhai liên tiếp mấy miếng thịt người.

Đương nhiên, thi thể cũng bị hấn moi nát.

Mà hôm qua Giang Nam vào thành mua heo đã nhìn thấy tên ngốc này ở trước cửa thành Thái Dương.

Khi ấy, cả nhà tên ngốc đều bị treo trên cửa thành, vài tên đao phủ đang mài đao soàn soạt, chuẩn bị lẳng trì xử tử cả nhà tên ngốc!

Trước ngực tên ngốc còn treo một tấm bảng, trên viết:

- Người này tự tiện giải phẫu thi thể, giết không tha!

Chính là điều thứ nhất trong Tất Sát Lệnh: Bất cứ ai giải phẫu thi thể, coi như phản nghịch tự nhiên, giết tam tộc!

oOo

Chính vì sự kiện này, Giang Nam mấy ngày nay đều không ngủ ngon giấc, hấn cảm thấy mình hơi có lỗi với tên ngốc, càng cảm thấy... Thế giới này thực sự quá điên con bà nó cuồng!

Bình tĩnh, bình tĩnh, làm tấm gương sáng không thể ăn nói thô tục...

Nhưng, vì sao cấm giải phẫu thi thể!?

Chẳng nhẽ người của Đại Lục Nguyên Chi không biết ư? Giải phẫu cơ thể con người là cơ sở của tất cả nền y học, không giải phẫu thì không thể có nền y học hiện đại phát triển cao được!

Chẳng nhẽ kẻ ban bố Tất Sát Lệnh không biết ư? Giải phẫu cơ thể người tuy thoát nhìn tanh máu, khủng bố, khiến người ta sợ vỡ mật, nhưng nó lại là ngành học vương đạo trong nghiên cứu huyền bí cơ thể người, có biết bao bí mật của nhân loại đều vì y học giải phẫu mà được vạch trần ra đấy!

Giang Nam bỗng cảm thấy làm nô lệ cũng chẳng có gì không thể tiếp nhận, cùng lắm chỉ là roi da và canh rau đại mà thôi.

Nhưng thân mang quyền uy thế hệ giải phẫu học, sinh trong một thế giới không thể giải phẫu, chỉ có thể chờ già, bệnh chết, khiến bản lĩnh một thân chôn vùi hoàng thổ, điều này bị ai biết nhường nào!

Giang Nam không nhịn được ngồi dậy, hung hấn chửi bới:

- Đúng là con bà nó ngu!

- Roddy, đêm hôm khuya khoắt nguoi không ngủ, chửi ai đấy? Nguoi biết không, ta suýt nữa bị nguoi hù chết đó!

Đột nhiên, bên ngoài truyền tới thanh âm than phiền, Giang Nam giật nảy cả mình.

Nhưng vừa nghe câu đầu môi 'Nguoi biết không', Giang Nam liền thờ phào, lẳng lẳng đi ra ngoài túp lều:

- Ngài Tom thân ái, bây giờ là 3 giờ sáng, hấn là ngài đang hù dọa tôi đó!

- 3 giờ! Trời ạ, nguoi quá hồ đồ rồi sao?

Tom đáng về khoa trưng chỉ chỉ bầu trời, ba vầng trăng đã lặn về phía tây chân trời, hiện tại ít nhất đã là 5 giờ sáng rồi.

Giang Nam trải qua con trần trọc khó ngủ hơn hai giờ!

Tuy nhiên Tom không có thời gian so đo mấy điều này, hấn chớp cánh tay Giang Nam, vừa chạy vừa nói:

- Mau, mau theo ta tới sân đập lúa, tiểu thư Welen ra lệnh tất cả nam nô đều tới sân đập lúa tập hợp, tới muộn chúng ta sẽ bị roi da đánh chết.

- Chẳng nhẽ đã xảy ra chuyện lớn?

- Chuyện lớn, đủ để chấn động người đến chết!

Đáng vẻ Tom cực kỳ khoa trương:

- Người biết không? Chúng ta hiện tại gặp được một cơ hội, một cơ hội từ nô lệ biến thành bình dân!

Từ nô lệ biến thành bình dân...

Trái tim Giang Nam co thắt lại, chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân trong nháy mắt bốc lên đầu, song, hấn thoát nhìn vẫn là đáng vẻ bình thân đáng nêu gương.

- Ừm, tin tức rất không tồi, hãy tiếp tục đi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cột Đồ Đẳng(1)

Đại Lục Nguyên Chi cao thủ như mây, cường giả như mưa, tất cả mọi cao thủ và cường giả đều có một tên chung: Đồ Đẳng Sư!

Một người một khi trở thành Đồ Đẳng Sư cường đại tự nhiên sẽ truyền thụ bí kỹ độc môn của y cho đời sau của mình, nếu đời sau thông hiểu kinh doanh thì sẽ giống như quả cầu tuyết, hình thành một ‘Đồ Đẳng thế gia’ cường thịnh.

Đồ Đẳng thế gia cường thịnh nhất trên đại lục không thể nghi ngờ là gia tộc Reinhardt mệnh danh ‘đệ nhất gia tộc Đồ Đẳng ngàn năm’.

Chủ nhân của Giang Nam – bá tước Wester, chính là một trong số thành viên của gia tộc Reinhardt.

Đương nhiên y chỉ là một thành viên ngoại vi tính không trọng yếu. Nông trường của y cũng cách tổng bộ Reinhardt vài ngàn km.

Những chuyện bên trên kia, Giang Nam đã dần dần biết rõ, nhưng khi trên đường tới sân đập lúa, Tom vẫn lái nhái luyện thuyên nói một lượt.

Giang Nam nghe có chút bức mình, bèn nhún nhún vai, nghĩa mây đen trên trời nói:

- Được rồi, ánh trăng đêm nay thật đẹp, người có thấy thế không?

- Rồi, rồi, ta nói qua loa là được mà!

Tom nghe vậy hiểu rõ ý tứ của Giang Nam, cười ngượng ngập:

- Cơ hội chúng ta thoát khỏi thân phận nô lệ có liên quan tới tổng bộ của nhà Rein!

- Tội qua, tổng bộ nhà Rein cử tới một đại nhân vật, kêu là quân gia ‘Gigi’! Người biết hấn đến làm gì không?

Tom hưng phấn hoa chân múa tay nói:

- Quân gia Gigi nói, tổng bộ nhà Rein cần rất nhiều thanh niên trai tráng. Hấn ra lệnh cho bá tước, trước buổi trưa ngày mai nhất thiết phải cống hiến hai ngàn nam nô cường tráng nhất. Bảo chúng ta tới sân đập lúa chính là để quân gia Gigi lựa chọn đấy.

Nói xong, Tom chìm vào trong ảo tưởng tuyệt đẹp,

- Hắc hắc, một khi chúng ta được quân gia Gigi trúng thì sẽ tự động trừ bỏ thân phận nô lệ, trở thành thứ dân thuộc gia tộc Reinhardt!

- Roddy, chúng ta đều là nô lệ trẻ tuổi nhất, cường tráng nhất, chúng ta nhất định sẽ được quân gia Gigi lựa trúng!

Thứ dân...

Đối với kẻ tổ tiên bày đời đều là nô lệ, mất cả cha lẫn mẹ, không gì vương mặc như Tom mà nói, đây thật là một tin tức tốt vô cùng lớn.

Nhưng Giang Nam lại nói không ra lời, thần sắc hần âm đạm, chần chừ rất lâu mới nói:

- Chỉ có nô lệ thanh niên trai tráng mới có tư cách à?

Tom cũng trầm mặc:

- Ừm

Chỉ có thanh niên trai tráng mới có tư cách, vậy dì Elisa thì sao đây?

Chẳng nhẽ mình có thể bỏ dì, bán thân đi làm một thứ dân cao quý ư? Như vậy, dì chỉ có mỗi con đường chết!

Giang Nam khựng chân.

Tom nhìn ra suy nghĩ của Giang Nam, an ủi nói:

- Roddy, người đầu tiên có thể làm bình dân kiếm tiền, sau đó chuộc thân cho dì Elisa mà!

- Tom, thân thể dì Elisa người cũng biết, chỉ e trước khi ta chuộc thân thì bà đã chết rồi!

Giang Nam bỗng xoay người lại,

- Ta về nuôi heo, ngài Tom, chúc ngài may mắn!

- Ê này, người không tới sân đập lúa tham gia tuyển chọn à?

Giang Nam dậm bước kiên định, gần như không chút lưỡng lự.

Nhưng lúc này, sân đập lúa đã gần ngay trước mắt, một tráng hán quý đen nhìn thấy Giang Nam và Tom, cũng nhìn thấy bọn họ thân thể trẻ tuổi cường tráng, bèn vẫy vẫy tay:

- Ui chu choa, đây quả là hai nô lệ không tệ nghen, qua đây nào, để người ta ngắm cái!

Tên quý đen cao hơn hai thước, bắp thịt cuộn cuộn, mặc trường bào lụa vàng, đội chiếc mũ quả dưa vừa mở miệng ra... không ngờ là một tên éo lá!

Lập tức có ác bá tới thúc Giang Nam:

- Roddy, đồ con heo nhà người còn ngậy ra làm gì? Vị này chính là quân gia Gigi tổng bộ gia tộc cử tới, mau, mau đi qua!

Giang Nam thờ dài, thân là nô lệ, hần không sao cự tuyệt nổi tay ác bá.

Thôi được, cứ biểu hiện mình là một bệnh nhân, cố ý đánh rớt ở lại chiếu cố dì là xong!

Nghĩ đến đây, Giang Nam ghìm hơi, lại nhấn nhẹ một cái trước xương sườn thứ ba và thứ tư của mình...

Nhất thời, sắc mặt hần trở nên ửng đỏ, hệt như bị cảm phát sốt.

Đối với một giáo sư y học mà nói, giả bệnh thật quá dễ dàng.

Quả nhiên, quân gia Gigi vừa tới gần nhìn thì thấy Giang Nam thân thể cường tráng thực tế lại có vẻ xanh xao, không khỏi tròng mắt hần một cái, quay người ngắm Tom nói:

- Ui chu choa, nô lệ cường tráng, người tên gọi gì nhỉ?

- Người biết không? Ta tên Tom!

Giang Nam đứng ở trong đội ngũ nô lệ, hần không hứng thú đi nghe hai người trò chuyện, sao chẳng đánh giá tình hình gần đó.

Chỉ liếc vài lần, hần chợt phát hiện không khí có chút không đúng!

Thường thường, sân đập lúa chỉ có hai ba trăm nô lệ lao động, cho nên ác bá duy trì trật tự cũng tương đối ít, cho dù hôm nay là ngày lớn nô lệ tập hợp lại, 280 tên ác bá trong nông trường toàn bộ điều động cũng đã đủ duy trì trật tự rồi. Nhưng hôm nay... ngoại trừ ác bá, phụ cận sân đập lúa không ngờ còn hai ba ngàn quân nhân vây quanh!

Trọng giáp màu đen, áo choàng đỏ rực, trường cung đoản kiếm thuần một màu, vài ngàn quân nhân đứng nghiêm thẳng tắp vây bên ngoài sân đập lúa, chẳng ngờ không gây lên một tiếng dị động!

Quân đội thật tinh nhuệ!

Mà ngay đằng sau quân đội, còn sừng sững mười hai cây cột thật lớn, kích cỡ vại nước, cao mười hai thước, toàn bộ đều che vải đỏ.

- Người biết những cây cột này để làm gì không?

Vừa nghe câu đầu môi, Giang Nam liền biết ngay là Tom trở lại, đầu chẳng buồn ngoảnh lại, ngó cây cột.

- Chẳng nhẽ người biết?

- Hắc hắc, quân gia Gigi đã nói cho ta biết. Những cây cột này tên là ‘Cột Đồ Đằng’, chuyên môn để kiểm tra ‘thiên phú Đồ Đằng’!

- Kiểm tra thiên phú Đồ Đằng?

- Đúng vậy, họ có thể kiểm tra ra người có tư cách trở thành một Đồ Đằng Sư vĩ đại hay không.

Giang Nam rút cuộc ngoảnh đầu lại, nghi hoặc nhìn Tom:

- Tuyển chọn vài lao động cường tráng, cần đảm cột Đồ Đằng này làm gì?

Tom vừa định giải thích thì đúng vào lúc này, quân gia Gigi thấy lũ nô lệ tập trung đã sần sần, bèn ngoắc ngón tay như lan, ra hiệu cho đám nô lệ tất cả đều tập hợp trước mặt gã.

- Ui chu choa, lũ tiểu tử cường tráng, đều tới đây nào, tới đây nào! Nhân gia có lời nói với các người đây!

Giang Nam nỏ da gà, nhìn thoáng qua, ngoại trừ phần tử cuồng nhiệt nồn nóng muốn thoát khỏi thân phận nô lệ như Tôm thì những nô lệ khác cũng đều đang lặng lẽ gãi ngứa.

Quân gia Gigi nói nhỏ:

- Nhân gia tới đây í, có hai chuyện! Thứ nhất, tuyển chọn hai ngàn nô lệ cường tráng theo nhân gia tới tổng bộ nhà Rein ở thành Tiên Chi làm thứ dân... Điều này thì đơn giản rồi, các người nhắc một trăm cân thóc, chạy vòng quanh sân đập lúa ba vòng, hai ngàn người đến điểm kết đầu tiên sẽ được tuyển!

- Còn về chuyện thứ hai ấy mà... Hì hì, nhân gia còn muốn tuyển ra một tốp nam nhân cường tráng, gia nhập quân đội trực thuộc tổng bộ nhà Rein!

Tòng quân!?

Trong sân đập lúa bỗng lặng ngắt như tờ.

Nếu nói từ ‘thứ dân’ có thể khiến đám nô lệ hưng phấn đến phát run, vậy tòng quân... thì có thể khiến chúng kích động đến phát điên!

Tại Đại Lục Nguyên Chi, địa vị và đãi ngộ của quân nhân đều là cao nhất trong các chức nghiệp, cho dù là một tên lính cấp dưỡng phổ thông nhất cũng có thể có lương bổng một tháng 20 kim tệ! Nói cách khác, chỉ cần đi lính nửa năm là có thể mua được một nam nô lệ cường tráng nhất!

- Ồ? Vì sao không nói vậy?

Quân gia Gigi vỗ tay nhẹ nhàng vào ngực:

- Nhân gia hiểu rồi! Các người đều kích động không nói lên lời, phải thế không?

Chẳng còn ai cảm thấy Gigi éo lá khiến người ta ghê tởm nữa, ngược lại, đám nô lệ cảm thấy đây quả thực đúng là âm thanh của tự nhiên!

- Tuy nhiên, các người cũng đừng vui mừng quá sớm nhé! Quân đội nhà Rein thật không phải ai cũng có thể gia nhập, muốn tòng quân... Các người ắt phải có ‘thiên phú Đồ Đằng’!

Giang Nam lia mắt qua mười hai cột Đồ Đằng, đã đoán ra được chúng để làm gì rồi.

Quả nhiên, quân gia Gigi cũng vung vẩy mông tới phụ cận cột Đồ Đằng, hần vồ cây cột nói:

- Nhìn thấy mười hai cây cột này không? Chúng chính là dùng để kiểm tra ‘thiên phú Đồ Đằng’. Nhớ kỹ nghe, sau khi chạy, các người trực tiếp tới chỗ cột Đồ Đằng, nếu cột Đồ Đằng kiểm tra ra người có thiên phú Đồ Đằng, có cơ hội trở thành một vị Đồ Đằng sư cao quý thì... Ày da, chúc mừng nghe, người chính là quân nhân rồi!

Lúc này, có tướng lĩnh trong quân đội đứng ra ngoài, quát lớn:

- Bây giờ, nghe lệnh của ta, tất cả mọi nô lệ khiêng thóc lên bắt đầu chạy! Sau khi chạy, đi thẳng tới dưới cột Đồ Đằng tập hợp, bắt đầu kiểm tra thiên phú!

- A!

Tom sớm đã có chuẩn bị gào lớn một tiếng, dồn hết sức lực, nâng một trăm cân thóc lên, như phát điên xông về phía trước mặt.

- Các ngươi biết không? Ta nhất định là người đầu tiên!

Đám nô lệ khác hơi sững sốt, tuy nhiên cũng ngay lập tức phản ứng lại. Một kẻ xông đến người bên cạnh, nóng nảy quát:

- Nhị đệ, còn ngây ra làm gì!? Muốn làm thứ dân, muốn tòng quân thì chạy đi!

- Vì để không làm nô lệ nữa, chạy!

Trong mấy ngàn nô lệ cuồng nhiệt, Giang Nam lại có vẻ hết sức khác loại, hần rề rà đỡ một trăm cân thóc cùng vài lão nô hơn năm chục tuổi chạy ở sau cùng đội.

Thực ra điều kiện thân thể của Giang Nam còn mạnh hơn Tom vài phần, hần nếu muốn chạy đầu, gần như không ai có thể tranh nổi hần, nhưng hần không thể chạy đầu, càng không đi xa bên ngoài ngàn dặm làm một thứ dân!

Nếu không, ai tới sẵn sóc đi Elisa nương tựa vào nhau đây?

Một vòng sân đập lúa áng chừng tám chín trăm thước, chạy nhanh thì hơn hai mươi phút sẽ đến điểm kết.

Tom quả đúng là người đầu tiên, gãi một đến nỗi thờ không ra hơi, nhưng mạnh mẽ duy trì một hơi ưỡn ngực, hô to:

- Quan quân lão gia, ngươi biết không, ta tên Tom!

- Rất tốt, thứ dân Tom, đây chính là chứng minh ngươi thoát khỏi thân phận nô lệ!

Quan quân ngay tại chỗ giao cho Tom một chiếc huy chương nhỏ, sau đó hần vén vài đồ trên một cây cột Đồ Đằng ra, quát:

- Thứ dân Tom, bây giờ ta ra lệnh cho ngươi, dựa lưng vào cột Đồ Đằng, nhắm mắt cảm ứng hoàn cảnh xung quanh. Cột Đồ Đằng sẽ nhận xét tình huống thiên phú của ngươi!

Đây chính là biện pháp kiểm tra thiên phú Đồ Đằng ư?

Giang Nam còn thiếu hai vòng mới có thể chạy xong hiểu kỳ nhìn qua, chỉ thấy Tom dựa lưng lên cột Đồ Đằng, nắm chặt hai tay, miệng không ngừng cầu khẩn:

- Ngươi biết không? Ngươi biết không, ngươi biết ta bây giờ rất kích động không?

Đột nhiên!

Oang oang oanh!

Mặt đất vang lên đùng đoàng từng chap, ngay sau đó, một đám mây đen cực lớn hiện lên phía trên cột Đồ Đằng. Trên hắc vân, là một khối nham thạch cỡ lòng bàn tay, góc cạnh rõ ràng.

Thứ này đại biểu cho cái gì? Tom khẩn trương nhìn quan quân. . .

Quan quân cười:

- Có thân thể giống như nham thạch thì có thể câu thông với nham thạch trong tự nhiên, có cơ hội triệu hồi ‘tín ngưỡng Đồ Đằng’ nham thạch cho ngươi! Cậu Tom, cậu đã không còn là thứ dân nữa rồi, cậu có cơ hội trở thành một vị nham thạch Đồ Đằng Sư cao quý, vệ đội trực thuộc tổng bộ gia tộc Reinhardt, hoan nghênh cậu!

- A!

Tom ngẩng đầu, lệ tràn đầy mặt, gào như xé gan rách phổi:

- Cha, gia gia, tổ gia gia, tăng tổ gia gia. . . Mọi người biết không? Tom đã không còn là nô lệ nữa rồi! Tom là quan quân rồi!

- Chúc mừng ngươi, Tom. . .

Giang Nam cười cay đắng, buồn bã chạy chậm hơn.

Chương 6: Tử Linh Đồ Đằng

Tại Đại Lục Nguyên Chi, mọi người tin rằng lực lượng đến từ vạn vật tự nhiên, đồng thời tin rằng, chỉ cần thứ gì là thiên nhiên sáng tạo ra thì đều có linh tính.

Mà có một bộ phận nhân loại, trong thân thể họ ẩn chứa một loại lực lượng thần bí, tên là ‘Tự nhiên chi kiều’, ý nghĩa rất đơn giản, chính là có thể bắt một cây cầu, khiến người này có thể câu thông với loại hiện tượng tự nhiên nào đó.

Hỏa diễm, nham thạch, Tị Thế Thú, Thập Nhị Dục Kim Tinh Cự Long Vương, thậm chí cả bản thân con người... Chỉ cần là hiện tượng tự nhiên thì đều có thể câu thông.

Mà sau khi câu thông thành công, người này có thể triệu hoán loại hiện tượng tự nhiên này thành ‘tín ngưỡng đồ đằng’ của mình. Từ đó lợi dụng loại hiện tượng tự nhiên đó bảo vệ mình, giết chết địch nhân.

Như Tom, dị tượng Đồ Đằng vừa rồi đã cho thấy, thân thể hắn có ‘Nham Thạch Chi Kiều’, vậy thì hắn đã có thể câu thông với nham thạch trong giới tự nhiên, có cơ hội triệu hoán ‘Nham Thạch Đồ Đằng’.

Nói cách khác, Tom có cơ hội trở thành ‘Nham Thạch Đồ Đằng sư’.

Xin hãy chú ý, chỉ vẹn vẹn là ‘có cơ hội’. Có ‘tự nhiên chi kiều’ tịnh không ý nghĩa Tom nhất định có thể trở thành một Đồ Đằng sư vĩ đại, trên thực tế, con đường Đồ Đằng khó khăn chông chát, tuyệt đại đa số nhân loại có ‘tự nhiên chi kiều’ cuối cùng đều không trở thành một vị Đồ Đằng sư vĩ đại.

Song, vẹn vẹn có ‘tự nhiên chi kiều’ cũng đã đủ cho Tom gia nhập quân đội rồi.

Giang Nam vừa chạy vừa nghe mấy nô lệ kiến thức rộng rãi đàm luận, lúc này, không ngoài dự liệu hắn cũng đã tới điểm kết giành được vị trí thứ 8 từ dưới đếm lên.

- Bắt lấy!

Đúng vào lúc này, quan quân đột nhiên lạnh lùng quát to, cứ như thể sấm đập lúa xuất hiện kẻ địch cường đại mà khủng bố vậy!

Giang Nam hơi ngẩn ra, còn tưởng mình phạm phải sai lầm gì, nhưng một hai giây sau, hắn liền phát hiện mục tiêu của quân nhân chẳng phải mình.

Thì ra ở phía dưới một cây cột Đồ Đằng không xa khác, một nô lệ đã chạy xong toàn bộ hành trình, đang tham gia kiểm tra Đồ Đằng.

Mà cột Đồ Đằng cao mười hai thước kia đã hiển thị biểu tượng Đồ Đằng của gã, không ngờ lại là... Một chiếc đầu lâu xám xịt!

- Trời ạ!

Đám nô lệ đều bị dọa ngơ ngác.

- Bình tĩnh, bình tĩnh...

Trong mắt Giang Nam tỏa ra quang mang hưng phấn cực độ, hắn là chuyên gia giải phẫu làm bạn với thi thể, thấy đầu lâu, hắn không sợ hãi, chẳng ngờ ngang mà chỉ có hưng phấn như gặp được người bạn già!

Vài quân nhân xông lên, tóm lấy nô lệ biểu tượng Đồ Đằng là khô lâu nô. Quan quân quát lớn:

- Tra kỹ lưỡng! Người có quan hệ huyết thống với nô lệ này, nội trong tam tộc, toàn bộ bắt lấy!

Đây là vì sao?

Giang Nam tù mù, lúc này dị biến đột nhiên sinh ra, quân nhân đang vội vàng bắt người, Tom vừa lĩnh quân trang mới toàn thân, bèn nhân cơ hội lưu lại, khoe khoang nói:

- Roddy, mau, mau coi quân trang mới của ta!

Giang Nam thiếu hào hứng lia mắt qua, ánh mắt lại trở về bên người nô lệ nô,

- Tom, người này phạm tội à?

- Phạm tội, hơn nữa là tội lớn ngất trời không thể tha thứ!

Tom rất đắc ý, hần vuốt ve quân trang mới phát, hỏi ngược lại:

- Người có biết ba điều Tất Sát Lệnh trên đại lục không? Ba điều có liên quan đến thi thể nhân loại ấy!

Bất cứ ai giải phẫu thi thể, coi như phản nghịch tự nhiên, giết tam tộc!

Bất cứ gia tộc nào xuất hiện tộc nhân giải phẫu thi thể, coi như phản nghịch tự nhiên, giết toàn tộc!

Bất cứ quốc gia nào bao che người và gia tộc giải phẫu thi thể, coi như phản nghịch tự nhiên, giết cả quốc gia!

Ba điều Tất Sát Lệnh này Giang Nam như xương cá mắc họng, như kim trên lưng, nằm mơ đều không cam tâm tình lại, sao có thể không biết chứ?

- Thực ra thì mục đích của ba điều Tất Sát Lệnh chỉ có một, chính là... Ngăn ngừa ‘Tử Linh Đồ Đằng’ xuất hiện!

- Tử Linh Đồ Đằng?

- Đúng, Tử Linh Đồ Đằng!

Tom cũng vừa mới tư trong miệng đám quân nhân biết được, giờ khắc này mang ra khoe khoang, không tí do dự. Hần nói:

- Vạn vật có linh tính, vạn vật tự nhiên đều có thể bị triệu hoán thành tín ngưỡng Đồ Đằng, vậy tử vong cũng không ngoại lệ!

- Triệu hoán hiện tượng tự nhiên thành ‘tín ngưỡng Đồ Đằng’ có liên quan với tử vong thì được gọi là ‘Tử Linh Đồ Đằng’!

Tom thần bí nói:

- Mà ‘Tử Linh Đồ Đằng’ là cấm kỵ lớn nhất trên đại lục, một người, một khi bị định đoạt là ‘có liên quan với Tử Linh Đồ Đằng’, vậy thì y và gia tộc y sẽ phải bị diệt sạch hoàn toàn!

Giang Nam như vỡ lẽ:

- Cho nên, ý nghĩa chân chính của ba cấm lệnh kia là...

- Ý nghĩa chân chính của ba điều Tất Sát Lệnh này, nói đúng ra là nếu một người giải phẫu thi thể nhân loại thì sẽ bị coi như đang thử tu luyện ‘Tử Linh Đồ Đằng’, với ‘Tử Linh Đồ Đằng’ có liên can, cho nên, y và cả nhà y tất phải chết!

Bình tĩnh, bình tĩnh...

Giang Nam tức đến mức lại muốn chửi người, nhưng qua câu ‘lâm tấm gương sáng’ nói cho hần biết, thời khắc này cần phải tỉnh táo, tỉnh táo, tỉnh táo hơn nữa!

Được rồi, thì ra trên đại lục không chỉ không cho phép giải phẫu thi thể nhân loại, mà còn tiến thêm một bước nữa, Đại Lục Nguyên Chi còn không cho mình và người chết phát sinh bất cứ tiếp xúc thân mật nào!

Một khi phát sinh tiếp xúc thân mật với người chết, mình, còn có cả di Elisa sẽ bị coi như ‘có liên quan với Tử Linh Đồ Đằng’ mà xử tử!

Giang Nam bỗng toát lên một ý nghĩ không thể tưởng tượng nổi, nếu có khả năng... Mình có khiến thế giới này trở nên hài hòa hơn chút đỉnh hay không?

Đương nhiên, đây chỉ là một ý tưởng mà thôi, trong nháy mắt đã biến mất rồi, đối với Giang Nam thân làm nô lệ mà nói, loại ý nghĩ này vốn dĩ chỉ là một ước mơ xa với không thiết thực.

Giang Nam tỉnh táo lại, hỏi:

- Vì sao? Vì sao liên can tới ‘Tử Linh Đồ Đằng’ thì phải bị xử tử?

- Điều này.... Người biết không? Ta cũng chẳng biết! Cấm lệnh này đã tồn tại vài ngàn năm rồi, ai biết vài ngàn năm trước xảy ra chuyện gì chứ?

Tom bẽn lẽn cười, ngón tay chỉ vào nô lệ có biểu tượng Đồ Đằng là khô lâu nọ:

- Dù sao đột kiểm tra vừa rồi đã chứng minh, tên xui xẻo này có ‘Tử Linh chi kiều’, có cơ hội trở thành ‘Tử Linh Đồ Đằng sư’, cho nên gã và cả nhà gã tất phải chết!

Lúc này, cả nhà nô lệ nọ đều bị bắt tới, mười tám người, còn có ba quân sự nông trường có quan hệ máu mủ với hần.

Nhưng mặc kệ thân phận gì, quan quân đều vung tay lên:

- Xử tử!

Ngay tại sân đập lúa, cung tiễn loạn xạ, hai mươi mấy người bị xuyên tim mà chết!

- Toàn bộ thi thể đốt thiêu hủy! Nói cho bá tước Wester biết, hãy nói nô lệ của hãn hoài nghi tu luyện ‘có liên quan với Tử Linh Đồ Đằng’, bảo hãn sau này cẩn thận chút!

Quan quân lạnh lùng phân phó vài câu, sau đó, hãn vẫy tay về phía Giang Nam đang đứng xếp hàng.

- Đến lượt ngươi.

Bắt đầu rồi sao?

Giang Nam bỗng dâng lên một cỗ xúc động, hãn tuy đã quyết định lưu lại chiếu cố đi, nhưng chuyện tới ngay trước mắt, hãn đột nhiên lại mong mỏi, hãn hi vọng mình có thể có thiên phú Đồ Đằng!

Không không! Giang Nam vội vàng đập tan cảm giác mong mỏi của mình, mình không thể có thiên phú chứ nếu không... Để lại đi lẻ loi đơn bóng, bà không thể cầm cự được bao lâu!

Dựa theo phân phó của quan quân, phần lưng Giang Nam dựa lên cột Đồ Đằng.

Gần như cùng lúc, cột Đồ Đằng bốc lên một luồng khói đen, hết như một đám mây đen cuộn cuộn, uy nghiêm lại tràn ngập thần bí!

Ở bên, Tom hưng phấn điên cuồng hét:

- Roddy, ngươi biết không? Trước khi ta được kiểm tra ra thiên phú, cũng là như thế! Ngươi có thiên phú Đồ Đằng, ngươi nhất định có thiên phú Đồ Đằng!

Mình...

Không ngờ thật sự có thiên phú Đồ Đằng!?

Giang Nam trong lòng nguội lạnh, hãn dường như đã nhìn thấy cảnh tiếp theo: quan quân sắp xếp mình vào quân đội như nuôi trắng đỉnh, dẫn mình vào thành lớn. Mà đi Elisa... Dĩ không nơi dựa dẫm, chỉ có thể nằm trong lều gào khóc chờ chết!

Đáng chết, mình vì sao phải có thiên phú Đồ Đằng!?

Giang Nam ngẩng đầu lên, hãn muốn nhìn thử xem, thiên phú chết tiệt này rốt cuộc là cái gì!

Mà lúc này, luồng khói đen nọ đã co cụm thành một đám, còn loáng thoáng lộ ra một khúc gì đó trắng bệch.

Nhìn từ một góc độ chuyên nghiệp, chỉ có một mình Giang Nam thấy rõ ràng, thứ màu trắng bệch nọ không ngờ lại là... một khúc xương!

Nói chính xác là hạ bộ dưới đầu lâu!

Đại biểu cho hạ bộ hải cốt của ‘Tử Linh chi kiều’!

Chẳng nhẽ mình cũng có Tử Linh chi kiều? Chẳng nhẽ, mình cũng có cơ hội trở thành Tử Linh Đồ Đằng sư?!

Thi thể máu tươi đầm đìa ở ngay trước mắt, trái tim Giang Nam đập thành thạch loạn xạ, chẳng nhẽ mình và đi cũng sắp phơi xác ở đây ư?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Vô Dụng Hay Là Thiên Tài?

Đầu lâu lừng thừng ẩn hiện trong hắc vân, diện tích hiện ra cũng càng lúc càng nhiều.

Bằng mắt có thể thấy một chiếc đầu lâu hoàn chỉnh đã sắp xuất hiện.

Nhưng đúng vào thời cơ nguy ngập này!

Đột nhiên, trên lưng Giang Nam tuôn ra một làn sương mù màu vàng óng, sáng chói lọi, hệt như màu cháo Hoàng Kim.

Trong nháy mắt, làn khói vàng này đã lan tràn khắp nơi, nó che lấp cột Đồ Đằng, cũng che luôn cả đầu lâu dày đặc quý khí nọ!

Giang Nam ngơ ngác.

Đám quan quân cũng phát hiện ra dị tượng này nhưng họ chỉ thấy khói vàng, tịnh không nhìn thấy đầu lâu phía dưới làn khói, hoặc nói, được làn khói vàng bao bọc.

Một quan quân kinh ngạc ‘hà’ một tiếng:

- Quái, ta làm Đồ Đằng kiểm trắc sư mười mấy năm nay, còn chưa từng nhìn qua hiện tượng cổ quái như vậy. Ê này, người biết điều này đại biểu cho cái gì không?

Một quan quân khác cũng nghi hoặc nhìn làn khói:

- Ta cũng không rõ, thật là con mẹ nhà nó quái!

Lúc này, quân gia Gigi cũng bị kinh động, kinh ngạc đi tới. Y ưỡn ẹo cắn móng tay.

- Ui chu choa, mau cho nhân gia xem xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Quan quân vội vàng rạp mình nói:

- Quân gia đại nhân, nô lệ này sau khi tới gần cột Đồ Đằng, đầu tiên, xuất hiện một tầng hắc vân, điều này đại biểu cho hắc tuyệt đối có loại thiên phú Đồ Đằng nào đó! Nhưng, bước tiếp theo, làn khói vàng này đột nhiên xuất hiện, che lấp cột Đồ Đằng... Đại nhân, thuộc hạ thực sự nhìn không ra thiên phú của nô lệ này, xin ngài hãy quyết định!

- Điều này...

Quân gia Gigi cũng mang vẻ ngơ ngác, nói thực, y cũng không biết điều này đại biểu cho cái gì. Có điều, thân là cấp trên, y không muốn thừa nhận sự vô năng của mình trước mặt thuộc hạ.

Bởi thế y cười điệu đà, vì thế diện đành nói dối:

- Lũ ngốc, đây đương nhiên đại biểu cho... Nô lệ này không hề có thiên phú, hắc căn bản chỉ là một người bình thường!

Người bình thường?

Đám quan quân ngây ngốc, nhưng cấp trên đã quyết định như vậy, họ cũng không dám phản đối. Một quan quân phẩy tay về phía Giang Nam:

- Rời khỏi cột Đồ Đằng đi, quân gia Gigi đã nói rồi, người không có bất kỳ thiên phú Đồ Đằng nào cả, chỉ là một người bình thường!

Giang Nam cũng ngơ ngác, người bình thường! Kết quả kiểm tra không ngờ lại là... Minh chỉ là một người bình thường!

Điều này sao có thể chứ, mình rõ ràng nhìn thấy một chiếc đầu lâu mà!

Song, quân gia Gigi là Đồ Đằng sư cao cao tại thượng, y hẳn sẽ không nhìn lầm: chiếc đầu lâu nọ có lẽ chẳng phải là minh chứng thiên phú Tử Linh.

Thôi được, mình chỉ là một người bình thường.

Mẹ nó, mình chỉ là một người bình thường!

Giang Nam bất đắc dĩ cười gượng, hẳn chỉ là một người bình thường, cũng ý nghĩa cả đời này hẳn không có khả năng trở thành một Đồ Đằng sư cao quý. Càng ý nghĩa rằng cả đời này hẳn bắt buộc phải ngoan ngoan làm một tên nô lệ nuôi heo!

Nô lệ...

Giang Nam thật không cam tâm làm một tên nô lệ!

oOo

Kéo theo sự bất cam tràn trề, Giang Nam trở lại túp lều của mình.

Cuối cùng sau khi kiểm tra năng lực thân thể, thiên phú được xác định là người bình thường, hắn đã không còn tư cách ở lại sân đập lúa nữa.

Lúc này, dì Elisa vừa mới tỉnh ngủ, bà đang nấu cháo cho Giang Nam, chính là cháo Hoàng Kim.

Cháo Hoàng Kim – cùng một màu sắc với làn khói vàng kia.

- Roddy, không vui à? Xảy ra chuyện gì?

Elisa xem chừng rất hoạt bát, chẳng hề tái phát bệnh.

Nàng thấy sắc mặt Giang Nam rất khó coi, bèn bò qua sờ trán Giang Nam.

Giang Nam nặn ra một tia tươi cười, hắn kể chuyện vừa rồi cho dì. Nói đến câu cuối cùng, hắn vẫn có chút không cam tâm.

- Dì, khi kiểm tra, con rõ ràng nhìn thấy một chiếc đầu lâu, nó chứng minh con khả năng có thiên phú Từ Linh, nhưng ngay sau đó, một làn sương mù màu vàng óng liền... .

- Roddy, nhất định là con hoa mắt rồi.

Về mặt Elisa vô cùng quái dị, mắt bà lấp lánh, dường như đang trốn tránh điều gì đó.

Giang Nam chẳng lưu ý đến vẻ mặt của dì, hắn cười tự giễu:

- Thôi được, là con hoa mắt, vốn dĩ không có đầu lâu, con cũng chỉ là một người bình thường!

Nói xong, Giang Nam bê tô cháo Hoàng Kim đã nấu sẵn, lơ đãng hít hết nửa.

Song, sắc mặt hắn vẫn hết sức khó coi.

Elisa nhìn ra suy nghĩ của Giang Nam, khuyên giải nói:

- Con còn đang tiếc nuôi à? Tiếc nuôi vì không có cơ hội trở thành Đồ Đằng sư?

- Vâng.

Giang Nam trầm mặc rất lâu sau mới thốt ra một âm tiết khẳng định.

- Ai nói con không có cơ hội trở thành Đồ Đằng sư?

Elisa bỗng phát ra một câu nói kinh người!

Bà cười thần bí, mặt quỷ nhăn nhu:

- Cột Đồ Đằng kiểm tra chưa chắc đã chuẩn xác, có rất nhiều phương pháp đều có thể khiến kết quả kiểm tra của cột Đồ Đằng xuất hiện sai lầm. Roddy, chớ nản lòng, cũng đừng ủ rũ, con hãy nhớ thật kỹ một câu của dì... .

Khuôn mặt quỷ của Elisa bỗng trở nên nghiêm trang, cực kỳ trịnh trọng nói:

- Cột Đồ Đằng phán định một kẻ là người bình thường có hai loại tình huống. Thứ nhất, con thực sự đúng là một phế vật vô dụng. Thứ hai, con là một thiên tài ngàn năm khó gặp! Thiên phú của con dưới sự che đậy của thứ gì đó đã vượt qua cực hạn của cột Đồ Đằng!

Giang Nam kinh ngạc ngẩng đầu, hắn nhớ hết sức rõ ràng, ngay tại mấy ngày trước, khi đi tận mắt thấy mình giải phẫu còn từng nói qua, hiểu biết của bà đối với Đồ Đằng tịnh không nhiều, vậy hiện giờ... . Bà sao có thể nói ra những lời lẽ chuyên nghiệp như thế!?

- Dì, người... .

Elisa cũng chẳng thấy thần sắc kinh ngạc của Giang Nam, bà vỗ tay, vò đầu cười ngây ngô:

- Thực ra ấy, Roddy của dì là một đại đại thiên tài, hi hi, sớm muộn gì cũng có một ngày, Roddy sẽ trở thành Đồ Đằng sư làm kinh khiếp đại lục, hi hi, đến ngày đó, sẽ không ai có thể sát hại Roddy của dì... .

Bà cao hứng hoa chân múa tay, cứ như thể đã nhìn thấy được dáng vẻ uy phong bát phương của Giang Nam. Đột nhiên, bà thấy Giang Nam còn mứn lại nửa tô cháo Hoàng Kim.

- Vì sao không húp? Chẳng nhẽ con không muốn sống sót khi bị người ta truy sát ư? Chẳng nhẽ, con không muốn trở thành Đồ Đằng sư vang dội cả kim ư? Muốn, thì hãy húp hết tô cháo Hoàng Kim đi!

Nói xong, Elisa đoạt lấy tô cháo, mạnh mẽ đổ cháo Hoàng Kim vào miệng Giang Nam.

Ôi chào, thì ra đi lại bệnh cũ tái phát! Giang Nam thở dài, vừa rồi đi nói cột Đờ Đằng sai lầm, nói mình là thiên tài, những lời này hết thảy đều là nói năng điên khùng!

Tốt hơn hết là tiếp tục làm nô lệ thôi!

Hoàng Kim Thổ rất đáng, cháo Hoàng Kim nấu ra cũng rất đáng, lòng Giang Nam... càng đáng ghét!

Lúc nhá nhem tối, quân gia Gigi rút cuộc đã chọn ra hai ngàn nam nô cường tráng, còn cả hơn hai trăm nữ nô tinh thông thủ công mỹ nghệ, hơn nữa thể lực cũng không tồi.

Ngoài ra, còn có 67 nô lệ may mắn thông qua kiểm tra thiên phú, trở thành quan quân lão gia cao cao tại thượng.

Mà Tom thì may mắn nhất, có lẽ là khi kiểm tra biểu hiện ra xung lực khó có thể tưởng tượng nên gần chẳng những được gia nhập quân đội mà còn giành được một vị trí tiểu đội trưởng!

Cứ thế, trải qua đợt tuyển chọn của quân gia Gigi, bên trong nông trường đã chỉ còn sót lại 2500 nô lệ, hơn nữa còn đều là người già yếu.

Trưa hôm sau, quân gia Gigi dẫn nô đãi đã chọn lựa khởi hành.

Ngay khi sắp chia tay, Tom còn thề thốt chắc như đinh đóng cột với Giang Nam:

- Roddy, ngươi biết không? Một khi ta đi lính kiếm được kim tệ, ta sẽ gửi tiền về, chuộc thân cho ngươi và đi Elisa, chúng ta vĩnh viễn là người bạn tốt nhất!

Giang Nam cười cười, chẳng nói gì.

Hắn còn có thể nói gì chứ? Hai người, hai ngày trước vẫn cùng là nô lệ nuôi heo, nhưng chỉ vẹn vẹn sau một đợt kiểm tra thiên phú, một kẻ đã trở thành quan quân lão gia của thành lớn, kẻ còn lại vẫn là một nô lệ người đầy mùi phân heo!

Tất cả điều này chỉ bởi hai chữ - thiên phú!

Ngóng theo Tom đã đi xa, Giang Nam bỗng cảm thấy má chột lạnh. Ngẩng đầu, chỉ thấy từng bông hoa tuyết long lanh từ trên trời buông xuống, như mưa bay trong gió, tựa như đang tiễn biệt Tom, cũng như đang châm biếm sự vô năng của mình.

Đây là trận tuyết đầu tiên năm 2143, lịch Lưu Hoa. Rất mạnh, rất nhanh liền phủ lên cho nông trường một lớp áo màu bạc.

Nhìn bông tuyết bay đầy trời, Giang Nam bỗng cảm thấy một cảm giác nhục nhã mãnh liệt, một mầm mống nhỏ nhỏ cũng bắt đầu len lỏi nảy mầm trong lòng hắn.

Hắn tự nói với mình:

- Được, ta không có thiên phú, ta là một nô lệ! Nhưng ta không cam tâm cả đời làm nô lệ, ta nhất định sẽ nghĩ cách, mặc kệ dùng cách gì, ta cũng sẽ trở thành một người tự do!

Tiếp đó, hắn thấy Elisa, bà đang lê đôi chân tàn tật đào Hoàng Kim Thổ trên đất hoang.

- Hơn nữa đi đã cho ta một sinh mệnh hoàn toàn mới, ta cũng không thể để đi trải qua vài năm đời người còn lại trong lều được, ta tất phải cho mình, cho đi một cuộc sống hoàn toàn mới! Mọi thứ ấy... phải bắt đầu từ việc không còn làm nô lệ nữa!

Giang Nam thầm hạ quyết tâm.

Nhưng cũng có một vấn đề theo đó mà ra, kiểm tra thiên phú đã kết thúc, còn có cơ hội gì có thể để mình thoát khỏi thân phận nô lệ chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui, Giang Nam bỗng cảm thấy trước mắt hoàn toàn mù mờ...

Hắn nghĩ không ra biện pháp thoát khỏi thân phận nô lệ!

Giang Nam đau khổ vò đầu bứt tóc.

Đúng vào lúc này!

- Roddy! Đồ ti tiện nhà ngươi không đi làm việc, ở đây đừng đàn ra làm gì? Muốn ăn đòn sao!?

Sau lưng truyền tới tiếng quát gào phẫn nộ, cùng theo đó còn có thanh âm rút roi.

Tiểu thư Welen đã tới.

Nữ nhân đẹp nhất thành Thái Dương này đáng người thướt tha, bước chân uyển chuyển, mái tóc dài màu vàng nhạt xõa tung sau gáy, dưới sự điểm xuyết của chiếc váy dài màu lam nhạt thực sự càng bật lên vẻ xinh đẹp. Song... động tác nàng vẫn thô bạo như thế!

Chát!

Một roi quật lên đỉnh đầu Giang Nam, Welen mắng:

- Tên ti tiện, quân gia Gigi vừa mới dẫn tất cả nam nô cường tráng đi, nông trường nơi nơi đều thiếu nhân công, loại ti tiện nhà ngươi không ngờ còn dám chây lười, ngươi thật sự tưởng rằng lão nương không dám giết ngươi ư?

- Bình tĩnh, bình tĩnh, tôi đây lập tức đi làm việc ngay, các lão gia ‘heo mập’ sẽ không đói đâu.

Giang Nam quệt vết máu trên trán, xoay người bước đi, nhưng đúng vào lúc này, một thiếu nữ mười tám mười chín tuổi liền ngăn hãm lại.

- Đứng lại, tên ti tiện nhà ngươi không nghe thấy sao? Tiểu thư Welen đang dạy bảo ngươi đấy!”

Giang Nam kinh ngạc quan sát thiếu nữ, hẳn biết thiếu nữ này tên gọi ‘Lola’, cũng là một nô lệ.

Thường thường, Lola thấy ai cũng mang dáng vẻ khinh bỉ dè dặt, hôm nay... nàng không ngờ lại dám mắng mình?

- Ngươi nhìn ta làm gì?

Lola vẻ mặt ‘ta cứ mắng tên ti tiện ngươi đấy, ngươi có thể làm gì’, nàng cao ngạo nói:

- Ngươi nhớ kỹ cho ta, từ hôm nay trở đi, tiểu thư Welen xinh đẹp đã đề bạt ta làm nữ bộc bên mình! Ta có quyền hỗ trợ tiểu thư Welen quản lý nông trường, có quyền mắng chửi ngươi, có quyền đánh ngươi và càng có quyền... đánh chết ngươi!

Welen cũng nói:

- Nghe thấy rồi chứ? Roddy, nhớ kỹ cho lão nương, hiện tại nhân công trong nông trường không đủ, ngươi bắt buộc phải làm thêm công việc của ba người. Còn về làm gì Lola sẽ sắp xếp cho ngươi.

Nói xong, Welen dặn dò hai tên ác bá:

- Lola, sau này Roddy thuộc quyền quản lý của ngươi, hẳn nếu không phục...

Lola lạnh lợi tiếp lời:

- Hẳn nếu không phục, thì ta đây sẽ nhờ hai vị đứng sĩ đại ca đánh chết hẳn!

Nói xong, Lola cúi mình thật sâu, cười ngọt ngào nói:

- Tiểu thư, ngài cứ yên tâm đi chiêu đãi khách đi, tôi sẽ xử lý tốt chuyện ở đây.

Welen hài lòng gật đầu, xoay người nghênh hướng cổng lớn nông trường.

Giang Nam lúc này mới phát hiện, Welen chẳng phải tới để đặc biệt trừng trị mình, trên thực tế, bên ngoài nông trường đã có một vị khách tới, Welen chỉ đang trên đường nghênh đón người khách, tiện thể sắp xếp chút đình sau khi có biến động nhân sự.

Vị khách kia chừng ba mươi tuổi, thân cao hai thước, thân hình thon dài, mái tóc ngắn màu đen nhạt, hai cánh tay không ngờ thông xuống tận đầu gối, mà móng tay già đều dài ngót hai xích, toàn bộ đều là màu xanh biếc!

Vị khách phát giác Giang Nam đang quan sát mình, cũng lạnh lùng liếc trả một cái!

- Tên nô lệ ti tiện nhà ngươi, dám ngăm nghía người cao quý như ta sao!?”

Một cái liếc mắt này khiến Giang Nam cảm giác được một cỗ lạnh buốt phát ra từ tận đáy lòng, hắn cười cười, thu ánh mắt, trong lòng lại đang kinh hô: “Sorent - đệ nhất Đồ Đằng cường giả thành Thái Dương không ngờ lại tới đây!?”

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Dùng Lực Lượng Quốc Gia Mua Lầy Nụ Cười Quân Vương (1)

Thành Thái Dương là một địa phương tài nguyên phong phú, tựa như nhà Hein mở nông trường Wester ở đây, có rất nhiều Đồ Đẳng thế gia quy mô như trên cũng đều thiết lập những điểm thu thập tài nguyên tại chỗ này.

Trong đó tiêu biểu nhất phải thuộc về nông trường Wester và kẻ thù truyền kiếp của nhà Hein – nông trường ‘Susan’ do gia tộc Sumala mở ra.

Vì tranh đoạt tài nguyên, hai đại nông trường đã cừu sát đâm máu vài chục năm, có thể là oan gia đối đầu ‘không đội trời chung, không chết không thôi’.

Sorent chính là ác bá số một của nông trường Susan, cũng là đệ nhất cao thủ của thành Thái Dương.

Hắn chỉ ít đã từng sát hại trên trăm ác bá của nông trường Wester!

Cho nên vừa thấy Sorent, tiểu thư Welen liền cho hắn xấu mặt:

- Sorent, tên ti tiện nhà ngươi không trốn ở nhà, chạy đến nông trường của lão nương làm gì?
- Có thể là tới bàn chuyện, cũng có thể... là tới giết người.

Sorent liếm môi mỉm cười, thoải mái đi vào cổng lớn nông trường, khi ngang qua bên người Giang Nam, hắn hời hợt nói:

- Welen, tên nô lệ này không biết phép tắc, ta thay ngươi giết hắn, thế nào?

Nói xong, không ngờ Sorent thực sự vươn tay chụp Giang Nam!

- Tiên sinh, được rồi, tôi chẳng qua liếc ngài một cái thôi mà.

Giang Nam vội vã thanh minh! Nhưng lời vừa dứt khỏi miệng hắn liền rõ ràng, Sorent chẳng phải vì một ánh mắt mà so đo – đệ nhất cao thủ thành Thái Dương không nhỏ mọn như thế, hắn đây là có ý giết người lập uy cho tiểu thư Welen xem!

Giết vài nô lệ để khoe khoang vũ lực, tăng thêm lợi thế đàm phán, đây là thủ đoạn đám quý tộc thường dùng.

Giang Nam cười khổ nhắm hai mắt lại...

Chát!

Ngay thời khắc nguy cơ, Welen bỗng rút roi da, nhẹ nhàng vẫy một cái, quần lầy cánh tay Sorent.

- Tên ti tiện, nô lệ của lão nương còn chưa đến lượt ngươi dạy dỗ, muốn đánh nhau thì nhắm ta đây!
- A, ngươi tính tình vẫn vậy, được rồi, đùa tí thôi, chúng ta vào trong nói chuyện.

Sorent nghiêng ngẫm lướt mắt qua người Giang Nam, tủm tỉm cười tiến vào nông trường.

- Thật mạnh...

Giang Nam vừa thoát chết trong gang tấc chỉ cảm thấy sống lưng buốt lạnh từng hồi, y phục đã ướt nhẹp.

Vừa rồi, cú chụp của Sorent không có uy thế kinh thiên động địa, càng không có chiêu thức biến hóa xảo diệu phi phàm, nhưng chỉ một cú chụp nhìn thì tiện tay như vậy đã khiến Giang Nam sinh ra một loại ý niệm không thể tránh né, chỉ có thể chờ chết!

Đây chính là lực lượng Đồ Đẳng ư!?

Nếu mình có thể có loại lực lượng này...

Giang Nam bỗng thấy mình có chút nực cười, mình chỉ là một tên vô dụng không có thiên phú, một tên nô lệ, nghĩ đến những điều này... Có ý nghĩa sao?

oOo

Một bên khác, Sorent đã tiến vào đình viện đằng sau nông trường, suốt đoạn đường hắn lững thững, hết như đi tới hậu viện nhà mình vậy.

Welen cũng không sai người hầu dâng trà đãi khách, chỉ đứng ở cửa đình viện, lạnh lùng nói:

- Ở đây không có người ngoài, nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?

Sorent mỉm cười, phui y phục nói:

- Welen, người là nữ nhân đẹp nhất, cũng mạnh nhất trong thành Thái Dương, có điều đưa mắt khắp đại lục, thì lại có một nữ nhân còn cường đại hơn người, xinh đẹp hơn người... Người biết ta nói chính là ai không?

- Julian?

Welen biến sắc:

- Chẳng nhẽ sự việc có liên can với Julian?

- Không sai! Đế đô truyền đến tin tức, nữ nhân đệ nhất đại lục, đệ nhất khoái đao, đầu bếp nổi tiếng đao công đệ nhất, Julian... Sắp giả làm thành Thái Dương!

Sắc mặt Sorent trở nên ngưng trọng:

- Chuyện ba năm trước ta người đều rất rõ ràng, Julian chém giết Hoàng Kim Sư Tử trong thiên quân vạn mã, vẫn hỏi vận mệnh đế quốc, có điều, nàng lại không chịu tiếp nhận sắc phong và lời cảm tạ từ đế quốc, thậm chí không từ mà biệt.

- Việc này là thế nào?

- Còn có thể thế nào nữa? Julian Yêu Nguyệt nhất đao, ngàn quân lui tránh, thay đổi lịch sử chẳng qua cũng dễ như trở bàn tay, vị hoàng đế nào không muốn nịnh bợ cao thủ như vậy? Có hoàng đế nào, không muốn thu vị tuyệt đại mỹ nhân như thế vào hậu cung!?

Trong mắt Sorent tỏa ra quang mang trào phúng:

- Vì để lấy lòng Julian, hoàng đế bệ hạ trong ba năm qua đã dùng hết các thủ đoạn, lần này cũng không ngoại lệ: Bệ hạ mật lệnh, trong thời gian Julian giả làm, tất cả mọi thế lực phụ cận thành Thái Dương, nhất thiết phải bằng mọi giá lấy lòng Julian! Đồng thời bệ hạ còn nói... Ai có thể khiến Julian vui vẻ nhất...

Gã cười suông sã hai tiếng.

- Thì sẽ nhận được một lễ vật đủ nặng!

- Lễ vật... Nặng bao nhiêu?

- Ai có thể khiến sau khi Julian cười đầu nhập vào đế quốc, bệ hạ sẽ cho phép hãn yết kiến 'Thiên Mệnh Quy Giáp' một lần!

Thiên Mệnh Quy Giáp...

- Hèn hạ, lũ ti tiện chó má!

Welen đột nhiên rít gào, người ngoài không biết Thiên Mệnh Quy Giáp là cái gì, nhưng thân là đầu não một phương của nhà Rein nên Welen rõ hơn ai hết!

Vì để xu nịnh Julian, bệ hạ không ngờ lấy ra cả Thiên Mệnh Quy Giáp, hãn đây là muốn 'dùng lực lượng toàn quốc gia, lấy nụ cười Julian' mà!

Loại chuyện lớn này, tổng bộ nhà Rein chẳng ngờ không truyền đến tin tức kịp thời, ngược lại để người của nông trường Susan, đối thủ một mất một còn thông báo cho mình. Điều này, này... Thật là chó con mẹ nó má!

Lúc này, Sorent vẫn đang một mực cười tủm tỉm nhìn Welen, chờ sau khi cơn tức của Welen dần tiêu tan, hãn mới thông thả nói:

- Tiểu thư Welen, chuyện chính là như thế. Vì để đoạt được cơ hội diện kiến Thiên Mệnh Quy Giáp, các thế lực lớn trong thành Thái Dương nhất định sẽ ứa đến hoan nghênh Julian, dốc hết toàn lực để lấy lòng vị nữ nhân đệ nhất đại lục này, nhưng...

Hãn chuyển đề tài:

- Các thế lực lớn nhỏ trong thành Thái Dương có ngót 137 nhà, nhiều thế lực như vậy cùng chen chúc nhau, khẳng định sẽ hoàn toàn hỗn loạn, khiến Julian không vui... Cho nên, chủ nông trường Susan nhà ta có một đề nghị nhỏ nhỏ!

- Có cái rắm gì thì đánh ra đi!

Welen lạnh lùng nhìn đăm đăm Sorent.

- Đánh rắm? Ôi chao, thật rất khó tưởng tượng, một từ ngữ dơ dáy như thế không ngờ lại xuất hiện trong miệng một vị tiểu thư xinh đẹp nhường này...

Sorent cười cợt, quay trở lại chủ đề chính:

- Kiến nghị của chủ nông trường nhà ta là: liên hợp thể lực 137 nhà ở thành Thái Dương lại, hợp thành một ‘hiệp hội chiêu đãi Julian’, do chủ nông trường nhà ta đảm nhiệm hội trưởng, lãnh đạo mọi người cùng hoan nghênh Julian.

Chủ nông trường Susan đảm nhiệm hội trưởng, một khi lấy được lòng Julian, vậy khi được hoàng đế bệ hạ ban cho cơ hội yết kiến Thiên Mệnh Quy Giáp, tự nhiên cũng do một nhà nông trường Susan độc chiếm!

Welen sao không nghĩ rõ ràng điểm này chứ.

Tiến thêm một bước nữa, nàng còn nghĩ rằng, chủ nông trường Susan muốn thừa cơ chèn ép các thế lực lớn, độc bá tài nguyên phong phú của thành Thái Dương!

Thế nên Welen cười lạnh nói:

- Chủ nông trường nhà ngươi thật giỏi tính kế đấy!

- Không dám!

Sorent mỉm cười:

- Hiện tại đã có 27 nông trường, 15 khoáng trường, 4 khu chăn nuôi gia súc đều đã gặt đầu, họ đều thừa nhận vị trí hội trưởng của chủ nông trường nhà ta! Ngoài ra, còn có vài chủ nông trường tính tình quật cường, cự tuyệt ý tốt của chủ nông trường nhà ta... Đương nhiên, ta đã khiến chúng vĩnh viễn không có cơ hội gặt đầu... Tiểu thư Welen, ngươi, có thừa nhận vị trí hội trưởng của chủ nông trường nhà ta hay không?

Nói xong, Sorent thân nhiên nhìn đăm đăm Welen, hiển nhiên, nếu Welen hiện tại dám nói một chữ ‘không’, hẳn sẽ không ngại lấy thân phận đệ nhất cao thủ thành Thái Dương nổi máu gết người!

- Sorent, tên chó má ti tiện nhà ngươi, chớ khinh người quá đáng!

Đối mặt với điều kiện khuất nhục như thế, cường ép cường bạo như thế, Welen tức đến nổi gân xanh!

Có điều sau một tiếng rít gào, nàng bỗng nắm bàn tay, cố nặn ra một tia tươi cười:

- Chẳng qua lão nương ta tán thưởng thực lực của ngươi, trở về báo cho chủ nông trường Susan, trong thời gian Julian giá lâm, nông trường Wester phụng nường làm việc chính, hết thảy mọi thứ xin nghe lệnh nông trường Susan!

Trong mắt Sorent lóe hàn quang, nhìn chăm chú Welen rất lâu, bỗng khen:

- Nông trường Wester do cô quản lý, thật là vận may của bá tước Wester!

Nói xong, Sorent hú dài một tiếng, biến mất trong mưa tuyết mịt mù.

Mà Welen đứng trong tuyết, nghiêng chặt răng. Đột nhiên, nàng rút roi da, ầm ầm một tiếng, quật gãy một cây đại thụ to cỡ ngang hông!

- Nông trường Susan, nổi nhục hôm nay, lão nương sẽ nhớ kỹ!

Rất lâu sau, một quân sự trong nông trường vội vã chạy tới.

- Tiểu thư, tổng bộ gia tộc truyền đến tin tức, nói nữ nhân đệ nhất lục Julian sắp...

- Không cần tên ti tiện nhà ngươi làm phiền, lão nương sớm đã biết rồi!

Quân sự sững sờ:

- Ngài đã biết rồi?

Welen vung tay cắt ngang hẳn, kể chuyện vừa nãy một lần, quân sự cả kinh nói:

- Tiểu thư, nông trường Susan đây là muốn độc chiếm cơ hội yết kiến Thiên Mệnh Quy Giáp, còn muốn thừa cơ đàn áp nông trường chúng ta, ngài, ngài sao có thể đáp ứng!

- Lão nương không ưng thuận được sao?

Welen chỉ vào nông trường trống trải:

- Quân gia Gigi thoát cái đã lấy đi hai ngàn trắng hán, nếu ta không đáp ứng rồi gây chiến, ta lấy cái gì khai chiến với người ta? Với binh lực nông trường hiện tại, vốn dĩ ngăn không nổi người ta tấn công ba giờ!

Quản sự cũng thấu hiểu, cười khổ nói:

- Đúng vậy, hiện tại không phải lúc khai chiến, người khác thì không nói, nhưng chính là đệ nhất cao thủ thành Thái Dương Sorent kia, cho dù là tiểu thư ngài cũng chưa chắc có thể địch lại.

- Hừ! Người hiểu được là tốt! Đi đi, toàn lực phối hợp với nông trường Susan hoan nghênh Julian, vì tương lai, có khuất nhục, không cam tâm hơn nữa, lão nương cũng phải... Nhấn!!!!!!

Welen một môi phẩy tay, ra hiệu quản gia có thể rời đi.

Sau đó nàng lặng lẽ thờ dài.

Welen chỉ là một thiếu nữ chưa đầy hai mươi tuổi, một nữ nhân trẻ tuổi một mình gánh vác vận mệnh vài ngàn người, trong thì có sự vụ nặng nhọc, ngoài thì có nông trường Susan cường thế hiếp người, thật quá mệt mỏi...

Nhưng cho dù có mệt có mỏi hơn đi chăng nữa, Welen cũng phải tiếp tục kiên trì, ai bảo đại ca của nàng, bá tước Wester vốn dĩ chỉ là công tử đàng điểm, ngoại trừ Welen, nông trường đã tìm không ra nhân vật chủ chốt đáng tin cậy thứ hai nữa rồi.

Ôi chao, lúc này nếu có nam nhân được việc đứng ra, thay mình san sẻ một ít gánh nặng, vậy thì tốt biết bao a!

Mưa tuyết bay lá tả, trong tuyết lạnh trời đông, Welen khẽ thờ dài...

oOo

Cấp cao trong nông trường đã ngầm rục rịch, nhưng đám nô lệ cấp dưới thì quản không nổi những điều này, họ chỉ quan tâm ngày mai có ăn no bụng hay không thôi.

Sau khi tiễn bước Welen, Lola dẫn theo Giang Nam và hai tên ác bá đi tới một mảnh đất trống lân cận bãi nuôi heo, sau đó ả ra lệnh cho Giang Nam đi triệu tập tất cả đám nô lệ nuôi heo.

Lúc này, Giang Nam cũng đã biết rõ quá trình ‘thăng chức’ của Lola: Té ra, nữ bộc bên mình của Welen ngày trước cũng bị quản gia Gigi dẫn đi, thuộc hạ không ai có thể dùng, Welen bèn đề bạt Lola xem chừng còn coi như lạnh lợi. Kể từ hôm sau, Lola bắt đầu hỗ trợ Welen quản lý nông trường, xem như là một nửa chủ nhân, thượng cấp của Giang Nam.

10 giờ khuya, Giang Nam rút cuộc đã gọi đông đủ tất cả đám nô lệ nuôi heo, ngay trên mảnh đất trống, Lola đứng trước mặt mọi người lớn tiếng tuyên bố:

- Các người đều nghe kỹ cho ta, từ nay về sau, ta chính là người quản sự ở đây, các người đều nghe lệnh từ ta, đều rõ cả chứ?

Tiểu nhân đắc chí!

Vài nô lệ ậm ừ bĩu môi, nhỏ giọng nói:

- Đều đã rõ rồi...

Lola không giành được sự hưởng ứng, sắc mặt hơi tái, ánh mắt cô ả tuần sát giữa đám người, thầm nhủ: ‘Nguy rồi, đám nô lệ lọc lõi già dặn này đều không phục ta, vậy phải sao đây? Sai ác bá ép chúng đi vào khuôn khổ... Không, không, quá nhiều nô lệ, làm như vậy có thể sẽ dẫn tới náo động.

Đào mắt, ả lại nhủ:

- Đúng rồi, tiểu thư Welen từng nói qua, dưới loại tình huống này cần giết gà dọa khỉ, trừng trị một tên nô lệ cường tráng nhất để xác lập uy tín...

Tiếp sau đó, ánh mắt Lola rơi lên người Giang Nam

- Roddy, tên ti tiện nhà người đứng ra cho ta!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Hai Mươi Giây, Thốn Kim Dao Tái Hiện

- Được rồi, được rồi, như người mong muốn.

Giang Nam lắc đầu đứng ra, về mặt ‘sớm biết người muốn đặc biệt chiều cô ta rồi’.

Bởi nguyên nhân nào đó Giang Nam không bằng lòng nói ra miệng, nên từ trước tới giờ tiểu thư Welen luôn nhìn Giang Nam không vừa mắt, thường xuyên cố ý tìm cách trù trệ hấn, hiện tại Lola mới nhậm chức, không thuận theo ý Welen trù trệ Giang Nam một trận thì đó chính là chuyện cực kỳ lạ.

- Roddy, người hiện tại đã là nô lệ cường tráng nhất trong nông trường...

Lola học theo bộ dáng quý tộc kiểm cách đối đáp:

- Cảm phiền người, bây giờ lao động trong nông trường không đủ, người buộc phải gánh vác thêm công việc của vài người... Ừm, từ ngày mai, người không cần nuôi heo, người chỉ phải chuyên giết heo! Sau này, mỗi ngày người nhất thiết phải giết thịt mười hai con heo, rõ chưa?

Các nô lệ khác đều phát ra tiếng kinh thán, về mặt ‘Lola, người muốn trị Roddy thì cứ nói thẳng đi, luẩn quẩn thế làm éo gì’

Một ngày giết mười hai con heo, đây căn bản là công việc không phải nô lệ bình thường có thể hoàn thành!

Phải biết rằng, giết heo không phải đơn giản như ‘một dao cắt cổ’, tại nông trường Wester, hàm nghĩa chuẩn xác của việc giết heo là: giết heo, đồng thời hoàn toàn phân tách các bộ phận như tim heo, xương, thịt, da, lòng heo...vv...ra, hơn nữa chia ra cất vào kho đồ các loại nguyên liệu, để cho đầu bếp thao tác!

Một trình tự như vậy, cho dù là đầu bếp dao thót gỏi nhất trong nông trường, một ngày cũng chỉ có thể giết mười con heo!

Roddy... Tên xui xẻo này cho dù chết mệt cũng làm không xong a!

Về mặt Giang Nam cũng đành chịu thua:

- Tiểu thư Lola, đột kiểm tra thiên phú ngày hôm qua đã chứng minh, tôi chỉ là một nhân loại phổ thông! Cô cho rằng một người bình thường có thể làm xong nhiều công việc như vậy trong một ngày ư?

- Ta mặc kệ người có thể làm xong hay không, dù sao người hãy nhớ kỹ cho ta. Roddy, sáng sớm mai ta sẽ tới kiểm tra thành tích của người. Người giết thiếu một con, ta sẽ quật người hai mươi roi, thiếu hai con, ta sẽ treo người lên cửa nông trường ba ngày, thiếu ba con...

Lola nhìn đăm đăm vào túp lều nơi xa:

- Vì di Elisa của người, tên ti tiện đáng chết, người tốt nhất đừng thiếu ba con!

- Người...!

Lola không ngờ lấy Elisa uy hiếp mình! Trong lòng Giang Nam vụt lóe lên một tia tức giận, nhưng hấn hít thật sâu một hơi, thân là nô lệ thì phải có tính tự giác của nô lệ.

- Thôi được, tôi là nô lệ, vì ngài chết mệt cũng phải thôi, được rồi, tôi đi giết heo...

Lola cười lên khanh khách:

- Nhớ kỹ đấy, 7 giờ sáng mai, ta sẽ kiểm tra thành tích của người!

Đám nô lệ ngẩng đầu nhìn ba mặt trăng trên bầu trời...

Bây giờ đã là 10 giờ khuya, đến 7 giờ sáng sớm mai còn có chín giờ, chín giờ giết mười hai con heo... Ôi, sáng mai Roddy và Elisa chết chắc rồi!

Vừa nghĩ đến đây, đám nô lệ nhìn vào đôi mắt Lola, liền tăng thêm một tia hoảng sợ.

11 giờ 15 phút, Giang Nam đi tới chuồng heo, chỗ này sắp chuẩn bị bắt đầu giết heo rồi.

Đột nhiên!

Di Elisa vội vã bò vào:

- Roddy, di biết cả rồi, Lola muốn con mỗi ngày giết mười hai con heo. Đây, đây là... muốn thừa cơ hại chết con mà!

- Di, ai nói Lola muốn hại con vậy? Được rồi, cho dù ả thực sự muốn hại con thì ả cũng đã chọn phương thức sai lầm nhất rồi!

Giang Nam hồn nhiên không còn vẻ vô tội như vừa nãy, ngược lại khuôn mặt tỏa quang mang hưng phấn, còn cả vài nụ cười mỉm không thể tin nổi.

- Di, người cứ yên tâm về nghỉ ngơi đi, một ngày giết mười hai con heo, con tuyệt đối có thể hoàn thành nhiệm vụ này.

- Ô, thì ra con có thể hoàn thành nhiệm vụ... Hì hì, vậy thì tốt, vậy thì tốt!

Elisa yên tâm vỗ vỗ ngực, đột nhiên, bà từ phía dưới xe ba gác móc ra một bát cháo Hoàng Kim, khàn giọng hét:

- Di có thể đi nhưng con nhất định phải húp hết bát cháo Hoàng Kim, con không húp, ‘chúng’ nếu tới giết con thì sao? Nếu con chết thì sao?

Lại là cháo Hoàng Kim, lại là nói năng khủng điên vô căn cứ...

Giang Nam chỉ đành cười khổ.

Tận mắt chứng kiến Giang Nam húp hết cháo Hoàng Kim, lúc này Elisa mới hài lòng mỹ mãn bò ra ngoài.

Mà Giang Nam rốt cuộc cũng có thể bắt đầu giết heo

“Xuy...”

Giang Nam đưa mắt sang hai bên, lân cận chuồng heo chỉ có bóng dáng một mình hấn, vì thế hấn lẳng lẳng móc ra cây gậy chống giải phẫu của mình, vừa hít một hơi thật sâu.

Đám heo dường như cảm thấy mình sắp trở thành vong hồn dưới dao, sợ tới mức run cầm cập.

Vào lúc này, Giang Nam đã không trói heo nữa, cũng không cần bất cứ phụ trợ gì, ‘cách’, cây gậy chống giải phẫu tách ra, một con dao giải phẫu sắc bén đâm vào họng con heo!

Sau đó chỉ thấy Giang Nam ra tay như điện, vung đao như bay, cứ như thể nắm mọc sau mưa, từng vết dao nối tiếp nhau xuất hiện trên thân heo.

Vết dao hoặc rộng hoặc hẹp, hoặc sâu hoặc nông, nhưng không một vết dao chảy ra cho dù là một tia máu!

Mà con heo mập bất động cứng ngắc...

Sau hai mươi giây, ‘cốp’, cây gậy chống giải phẫu phục hồi như cũ, Giang Nam ngoảnh đầu hơi mỉm cười về phía con heo, khẽ khàng phả ra ngọt ngọt trong ngực, ‘Phù..’

Roẹt roẹt!

Con heo vừa nãy còn hoàn chỉnh đột nhiên phanh ra, như mưa chảy xiết, lại như tường thành ầm ầm sập xuống. Tim, xương, thịt... Dù các bộ phận heo đều rơi ra, con heo này chẳng ngờ đã mổ xẻ xong!

Mà máu heo như một con linh xà, uốn lượn ngoằn ngoèo, theo các khe trong xương thịt chảy vào trong đường thoát nước ở bên...

Hai mươi giây mổ xẻ một con heo! Chính là Thôn Kim Đao của Giang Nam!

Bảo Giang Nam giết heo... Đùa gì chứ, Giang Nam bắt đầu học tập giải phẫu chính là từ ‘Bảo Đình Giải Ngưu’, giết heo, mổ bò, thịt dê, những chuyện này đối với hấn mà nói chẳng qua chỉ là chuyện trong nháy mắt!

Huống chi còn có một sự kiện rất kỳ diệu: Thân thể Roddy bất kể là lực lượng, tốc độ hay độ linh hoạt đều đạt tới cực hạn thân thể con người, dưới sự phù trợ của thân thể này, tốc độ giải phẫu của Giang Nam đã đạt tới trình độ cao kiếp trước không sao với tới nổi!

Giết mười hai con heo, Giang Nam chỉ cần bốn phút!

Lola thực sự đã lựa chọn phương thức sai lầm!

Gần một giờ sau, Giang Nam đã mổ xẻ con heo thứ mười hai, cũng dọn dẹp xong mọi thứ.

Nhưng đúng vào lúc hấn rời khỏi chuồng heo, đi tới bên con rạch nhỏ thì:

- Đứng lại!

Một thanh âm âm trầm, lạnh lẽo, không giống nhân gian đột ngột vang lên.

Trên một ngọn cây xa xa, một thân ảnh được sương mù đen bao bọc, đang nhìn chăm chăm lạnh lẽo vào Giang Nam.

Sau đó bóng đen này nhảy xuống, dậm bước về phía Giang Nam. Ngay khi đi tới, những cơn gió mát thổi trong đêm đã xua tan sương mù đen trước mặt y, dung mạo cũng lộ ra.

Y không phải con người! Cơ nhục và da trên mặt y đã thối rữa một mảng lớn, một nửa là thịt rữa, một nửa là xương trắng ớn, còn cả một tròng mắt tòì xuống, giắt ở trên xương gò má trần trụi.

Hắn hết như một con mãnh quỷ!

oOo

Đêm không trăng gió lạnh, một nhân vật như mãnh quỷ đột ngột xuất hiện trước mặt, nếu là người khác đứng vào vị trí Giang Nam, chỉ e sớm đã bị dọa chết ngất đi rồi.

Song, Giang Nam đã học giải phẫu mười mấy năm, những thứ khủng bố hơn so với bóng đen này hắn cũng từng tay chế tạo qua vài lần, từ Giang Nam nhìn ra, độ khủng bố của thân ảnh này trên cơ bản chẳng khác nào một con mèo đáng yêu... (sặc!)

Hơn nữa Giang Nam trước sau luôn tin rằng, một ‘tám gương sáng’ sẽ có tâm tính bình tĩnh ‘trời có sụp cũng không biến sắc’. Hắn rất nhanh liền tỉnh táo:

- Chào ông, vị tiên sinh xa lạ, người cản đường ta về nhà, thân phận của người là?

-Thằng nhóc thú vị, nhân loại nhìn thấy bộ dáng ta có thể không biến sắc, người là người đầu tiên!

Thanh âm bóng đen vẫn âm u như trước, nhưng tăng thêm vài phần sinh khí.

– Người không cần biết thân phận của ta, người chỉ cần biết, ta nhận ra người, ta hiểu rõ hết thấy mọi thứ về người. Hơn nữa, ta đến thực hiện một cuộc giao dịch với người.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tự Do Và Tôn Nghiêm, Kỳ Ngộ Bất Ngờ

Giao dịch!?

Giang Nam bỗng cảm thấy sự tình thật quá tức cười, nghĩ thử tình hình hiện tại nhé: Nửa đêm canh ba, một nhân vật như mãnh quỷ cản đường của mình, còn luôn mồm luôn miệng nói muốn làm một cuộc giao dịch với mình.

Bóng đen này vượt qua rào canh gác nông trường phòng vệ nghiêm ngặt, còn khiến kẻ tai thánh mắt tinh như mình không may mắn phát hiện, rất rõ ràng, y là một đại nhân vật có lực lượng thần bí.

Nhưng một đại nhân vật như vậy thế mà lại muốn giao dịch với một nô lệ...

- Người cảm thấy cách làm của ta rất tức cười, phải không?

Bóng đen chớp được vẻ mặt của Giang Nam, lạnh giọng nói:

- Không, không tức cười chút nào! Nếu không phải thứ ta cần chỉ có người mới có thể kiếm được, hừ! Người cho rằng ta sẵn lòng tự hạ thấp thân phận mình, thực hiện giao dịch với một nô lệ ư?

Thứ chỉ có mình mới có thể kiếm được...

Giang Nam ngờ ngác:

- Thôi được, nói qua giao dịch của người đi. Trước tiên nói người cần ta làm những gì.

- Rất đơn giản, ta cần người đi làm cho ta hai chuyện. – Bóng đen duỗi một ngón tay:

- Thứ nhất, trong vòng một tháng, kiếm cho ta một bản đồ chi tiết của nông trường, nhất là phía tây nông trường - bản đồ của núi Longinus.

Giang Nam nhìn về phía tây nông trường.

Phía tây nông trường Wester thành Thái Dương, cứ hướng về tây chính là một dãy núi mênh mông, hai mươi ba ngọn núi cao nhất trong đó tổ hợp lại

được gọi là núi Longinus.

núi Longinus cũng là sản nghiệp của bá tước Wester, là một ngọn núi lửa chết, giống như những núi lửa chết khác, nơi đây cũng là một nơi tài nguyên phong phú.

Có điều, cũng chính bởi núi Longinus tài nguyên phong phú nên tiểu thư Welen đã liệt nơi đây vào danh sách kinh doanh cơ mật hàng đầu. Muốn lấy được bản đồ của núi Longinus, trên cơ bản khó chẳng khác nào cắt đi một khúc ruột của Welen.

- Người cần bản đồ núi Longinus làm gì?

Giang Nam nhú mày quan sát bóng đen.

- Đây không phải chuyện người cần phải biết. – Bóng đen bỗng phát ra tiếng cười quái dị, lại còn cả vài phần mờ ám – Dù rằng ta biết, người ngoài muốn lấy được bản đồ núi Longinus thì khả năng là khó hơn lên trời, nhưng người...

- Roddy, ta biết chuyện giữa người và tiểu thư Welen. Cho dù Welen đánh người, chửi người nhưng với quan hệ của người và Welen, chỉ cần người nói một câu Welen sẽ ngoan ngoãn giao bản đồ núi Longinus ra.

- Đừng tiếp tục nói nữa, được rồi, ta thừa nhận ta có thể lấy bất cứ thứ gì từ trong tay Welen.

Nhắc tới tiểu thư Welen, Giang Nam hết như nuốt phải bảy tám chục con ruồi, vội vàng cắt ngang lời bóng đen.

– Nói thử chuyện thứ hai đi, người còn cần ta làm gì?

- Chuyện thứ hai còn chưa phải lúc nói cho người biết, Roddy, người trước tiên có thể nghe qua, sau khi người đưa cho ta bản đồ, ta có thể cho người ưu đãi gì đó.

Giang Nam chẳng coi trọng nhún vai.

- Ô, vậy người có thể cho ta lợi ích gì?

Lợi ích này chính là...

Bóng đen đột ngột xé cổ áo Giang Nam!

- Tiên sinh, hành động của người rất không tôn trọng!

Giang Nam giật mình, vừa muốn lớn tiếng kêu cứu, nhưng lúc này hắn thuận theo ánh mắt bóng đen nhìn bả vai mình.

Trên vai Giang Nam có một ký hiệu na ná chữ cái 'W'. Ký hiệu này chính là dấu ấn nô lệ ẩn chứa lực lượng Đồ Đảng, biểu thị Giang Nam là nô lệ của bá tước Wester; cũng chính bởi ký hiệu này Giang Nam chỉ cần gây ra bất cứ chuyện nào làm trái với thân phận nô lệ, thì sẽ bị Đồ Đảng sư thần bí bắt về lột da, rút gân răn đe!

- Đây chính là lợi ích ta có thể cho người!

Bóng đen chỉ vào dấu ấn nô lệ:

- Chỉ cần người giúp ta lấy được bản đồ núi Longinus, thì ta có thể giúp người xóa dấu ấn nô lệ cho người làm một bình dân có tự do và tôn nghiêm!

Trái tim Giang Nam đập thành thịch!

- Hơn nữa...

Điều kiện của bóng đen còn chưa nói xong, y lại nói thêm một câu nữa, câu này khiến Giang Nam từ động tâm biến thành tim đập dồn dập, đập một cách điên cuồng:

- Ta còn có thể truyền thụ Tử Linh bí pháp, cho người lực lượng! Bởi đường người thành một Tử Linh Đồ Đảng sư mặc cho cao thủ đại lục truy sát vẫn cứ tiêu điều tự tại!

Tử Linh Đồ Đảng sư...

Giang Nam đã nói không thành lời, nhưng rất mau liền ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng.

– Được rồi, ta thừa nhận điều kiện của người rất hấp dẫn, nhưng đối với ta mà nói điều kiện của người không hề có ý nghĩa.

- Muốn trở thành Tử Linh Đồ Đảng sư thì ít phải có loại thiên phú 'Tử Linh chi khiếu', nhưng đột kiểm tra thiên phú vài ngày trước đã chứng minh ta chỉ là một người bình thường, ta không có thiên phú, cho dù là người, cũng không thể giúp ta trở thành Tử Linh Đồ Đảng sư!

- Ai nói ngươi không có thiên phú Từ Linh?

Giọng điệu bóng đen giống y chang Elisa:

- Ta cũng xem được tình hình lúc kiểm tra thiên phú. Roddy, cột Đồ Đằng phán định ngươi là người bình thường chẳng phải bởi ngươi thực sự không hề có thiên phú, mà là thiên phú của ngươi quá cao! Dưới sự che đậy của vài thứ gì đó, thiên phú của ngươi đã vượt qua cực hạn kiểm tra của cột Đồ Đằng, buộc cột Đồ Đằng không sao phán đoán chuẩn xác tình huống của ngươi!

Nói xong, bóng đen lạnh lùng nhìn chăm chú Giang Nam một lúc, chờ khi hắn tiêu hóa xong lời mình mới vỗ vai Giang Nam:

- Roddy, ta chính là một Từ Linh Đồ Đằng sư, lấy tôn nghiêm của ta nói cho ngươi biết: Ngươi tuyệt đối có thiên phú Từ Linh, ta có thể bồi dưỡng ngươi thành Từ Linh Đồ Đằng sư!

- Sao rồi, có hứng thú với giao dịch của ta không?

Giang Nam bình tĩnh đăm đăm nhìn bóng đen.

Nói thực, nửa đêm canh ba đáp ứng giao dịch của một kẻ xa lạ, đây thực sự là một hành vi rất ngu xuẩn.

Nhưng...

Cơ hội tìm về tự do và tôn nghiêm đã ập xuống. Là mạo hiểm đáp ứng hay tiếp tục làm một tên nô lệ không bằng heo chó, không có bất cứ tôn nghiêm nào đây...

Giang Nam bỗng cảm thấy mình đã không còn lựa chọn nào khác.

- Được rồi, trong vòng một tháng, ta sẽ kiếm bản đồ núi Longinus cho ngươi.

- Thành giao!

Bóng đen phát ra tiếng cười chói tai, y bỗng giơ tay bắn ra một chùm tia sáng màu vàng nhạt, Giang Nam nhìn vật vừa đón trong tay, thì ra là một quyền trục da dê màu vàng nhạt.

- Đây chính là bí tịch nhập môn 'Từ Linh Đồ Đằng', dựa theo đó học, sau một tháng ta sẽ tới lấy bản đồ, đồng thời kiểm tra tiến độ tu luyện của ngươi! Nếu tiến độ của ngươi có thể khiến ta hài lòng... Khắc khắc, đến khi ấy ta sẽ nói cho ngươi biết nội dung chuyện thứ hai.

Từ Linh bí tịch...

Đầu ngón tay Giang Nam run rẩy, hắn bỗng nhớ đến Sorent – đệ nhất cao thủ thành Thái Dương!

Vài giờ trước, cú chộp nhẹ nhàng của Sorent đã ép mình vào tuyệt lộ, nếu mình luyện thành thứ trong quyền trục này...

Sorent còn có thể thoải mái khinh rẻ mình ư?

Đây không phải một quyền trục, đây chính là lực lượng, lực lượng cho mình, cho di mình tìm lại tự do và tôn nghiêm!

- Trong vòng một tháng, ta nhất định sẽ học xong thứ trong quyền trục!

Giang Nam kiên định ngược đầu. Nhưng lúc này, trong chuồng heo đã chỉ còn lại mình hắn, bóng đen thần bí nọ đã không biết tung tích!

Giang Nam liếc qua bí tịch trong tay, hắn bỗng toát ra một ý niệm không thể tưởng tượng nổi.

Bóng đen này biết mình, hơn nữa y còn có thể nói ra mẫu chuyện mình chẳng hề muốn nói ra miệng giữa mình và Welen...

Chẳng nhẽ, y là người quen bên cạnh mình, hóa trang tới!

Nhưng...

Y rốt cuộc là ai chứ!?

Giang Nam nghĩ mãi không ra, nhưng ánh mắt hắn tràn đầy hứng thú.

— Được rồi, nông trường Wester, trong bộ phận của đệ nhất gia tộc Đồ Đằng ngàn năm không ngờ còn ẩn núp một Từ Linh Đồ Đằng sư! Bên cạnh mình không ngờ còn tồn tại một Từ Linh Đồ Đằng sư!?

Chương 11: Bóp Méo Bí Tích, Cú Tập Kích Bất Ngờ Của Elisa Thần Bí (1)

Trọn một đêm, Giang Nam đều đắm chìm vào trong nghiên cứu Tử Linh bí tịch.

Đương nhiên hần tịnh không đặc ý hí hửng, trước khi học bí pháp Giang Nam còn làm hai việc: Thứ nhất, hần trở về túp lều đồ dành di ngủ.

Thứ hai, hần mang bí tịch đến hầm chứa thịt heo, căn hầm này từ sau mùa đông đã đóng kín, bất kể Giang Nam làm gì trong đó đều sẽ không có người tới quấy rầy hần.

Sau đó ngay tại trong hầm, Giang Nam liền mở bí tịch...

- Thăng nhóc, ngươi hãy nhớ kỹ, thiên địa vạn vật đều có linh tính, tử vong cũng không ngoại lệ: Tín ngưỡng một loại hiện tượng tự nhiên tương quan với tử vong, hơn nữa có Tử Linh chi kiều, thì ngươi sẽ có cơ hội mở ra con đường Tử Linh Đồ Đằng...

Bí tịch là do bóng đen thần bí nọ viết, giọng điệu bên trong đương nhiên hoàn toàn nhắm vào Giang Nam.

Mà đoạn mở đầu, bí tịch liền giới thiệu sơ qua ít tri thức cơ bản về Đồ Đằng, những thứ này Giang Nam đã hiểu rõ nên hần lập tức nhảy qua những nội dung này, trực tiếp đọc những thứ tiếp theo đằng sau.

- Hãy nhớ lấy, con đường Đồ Đằng có phân chia cấp bậc kỹ càng mà nghiêm cẩn...

- Nói cụ thể, lực lượng Đồ Đằng tổng cộng có ba giai đoạn! Sau khi một người có Tự Nhiên chi kiều, hơn nữa thành công cấu thông với một loại hiện tượng tự nhiên, thì hần sẽ bước vào giai đoạn đầu tiên của con đường Đồ Đằng – Đồ Đằng sĩ!

- Giai đoạn Đồ Đằng sĩ lại chia làm tam phẩm Thượng – Trung – Hạ, mỗi phẩm chín cấp, cấp một yếu nhất, cấp chín mạnh nhất.

- Từ chỗ này suy tiếp ra, giai đoạn hai tên là ‘Đồ Đằng sư’, cũng có tam phẩm cửu cấp. Mà trên Đồ Đằng sư chính là ‘Đồ Đằng vương’... Đồ Đằng sĩ, Đồ Đằng sư, Đồ Đằng vương, ba giai đoạn này gộp lại chính là con đường Đồ Đằng tam giai cửu phẩm tám mươi một cấp!

tam giai cửu phẩm tám mươi một cấp, con đường Đồ Đằng...

Giang Nam bỗng cảm thấy trước mắt trở nên rõ ràng!

Hần từng nghe người ta nhắc tới, đệ nhất cao thủ thành Thái Dương Sorent, là ‘trung phẩm sáu cấp Thực Nhân Hoa Đồ Đằng sĩ’.

Khi Giang Nam lần đầu tiên nghe được kiểu câu xưng hô trêu chọc này, quả thực là mù tịt, song hiện tại hần đã biết rõ, hoàn chỉnh cách xưng hô này ý nghĩa là: Sorent tín ngưỡng lực lượng Thực Nhân Hoa, hơn nữa đã tu luyện đến giai đoạn đầu - trung phẩm cấp sáu giai đoạn Đồ Đằng sĩ!

Được rồi, Sorent chỉ là một Đồ Đằng sĩ, trong mắt cao thủ chân chính cũng chỉ là một tiểu nhân vật ‘vô danh’.

Nhưng chính tiểu nhân vật này... đã ép mình đến nước nhắm mắt chờ chết!

Vừa nghĩ đến đây, ngực Giang Nam liền bỗng đau nhói.

Thì ra... Minh ngay cả một tiểu nhân vật cũng không bằng. Được rồi, mình chỉ là một tiểu nhân vật trong tiểu nhân vật, một kẻ yếu đuối từ đầu đến đuôi!

Tuy nhiên, nắm chặt bí tịch trong tay, trong lòng Giang Nam lại dâng lên một cỗ hăng hái:

- Kẻ yếu thì sao nào? Ta đã có cơ hội trở thành cường giả, được rồi, sớm muộn có một ngày ta sẽ mạnh hơn Sorent.

Giang Nam sốt ruột nhìn xuống...

- Thăng nhóc, bây giờ ta sẽ dắt ngươi bước vào con đường Tử Linh Đồ Đằng: Bước thứ nhất, ngươi nhất thiết phải lợi dụng ‘Tử Linh chi kiều’ trong thân thể ngươi cấu thông một loại hiện tượng có quan hệ với tử vong, đồng thời hấp thu lực lượng từ trong loại hiện tượng này... Còn chờ gì nữa, ngay lập tức tìm một loại hiện tượng tự nhiên có quan hệ với tử vong đi!

Hiện tượng có quan hệ với tử vong...

Giang Nam bỗng nở nụ cười, căn hầm hắc đang ngồi chính là dùng để chứa thịt heo, trong này chỉ ít có trăm con heo chết, đây chẳng phải chính là hiện tượng tử vong có sẵn ư?

- Tốt, nếu người đã tìm được hiện tượng tử vong, vậy thì dựa theo phương pháp câu thông như sau, đồng thời hấp thu lực lượng tử trong đó...

Dựa theo lời bí tịch, Giang Nam ngưng thần tĩnh khí, nhắm hai mắt cảm thụ heo chết ở phụ cận.

Vừa bắt đầu, Giang Nam không hề cảm giác được biến hóa đặc biệt, nhưng nương theo tinh thần hắc càng lúc càng tập trung, bỗng nhiên, linh hồn Giang Nam dường như quay tròn, mọi thứ đều đang trời xoay đất chuyển!

Dần dần, cỗ lực lượng quay tròn này tràn ra bên ngoài cơ thể, khiến không khí xung quanh Giang Nam cũng quay tròn theo...

Đột nhiên, hơn trăm con heo chết nọ không hẹn mà đồng, con này nối tiếp con kia, trên thân heo bốc lên từng luồng khí thể màu trắng bệch. Mà những khí thể này thuận theo luồng khí xoáy bên người Giang Nam, từng cỗ tinh chất tuôn vào trong thân thể hắc!

- Đây chính là lực lượng Tử Linh ư?

Giang Nam mừng như điên, một cỗ lực lượng hùng dũng tràn trề cơ thể!

Tuy nhiên Giang Nam vẫn không dám lơ là, dựa theo kiến giải trong bí tịch, hắc lần lượt dẫn dắt khí thể vừa hút được hấp thu vào mỗi một góc trong cơ thể...

Dựa theo kiến giải trên bí tịch, loại khí thể màu trắng bệch này tên là 'tử khí', là tiêu chí đặt chân lên con đường Tử Linh, cũng là cơ sở tu luyện Tử Linh Đồ Đằng.

Nhưng từ Giang Nam nhìn ra, dùng cách nói trong tiểu thuyết võ hiệp để giải thích 'tử khí' thì dễ dàng hơn chút đỉnh: Nếu ví Đồ Đằng sư như cao thủ võ lâm, vậy thì tử khí tương đương với 'nội lực' của cao thủ võ lâm.

Đối với một Tử Linh Đồ Đằng sư mà nói, loại nội lực 'tử khí' này rất cuộc trọng yếu cỡ nào, tin rằng đã không cần phải giải thích nhiều lời nữa rồi.

- Rất tốt, người đã hấp thu tử khí, chính thức đặt chân lên con đường Tử Linh Đồ Đằng!

Bí tịch tiếp tục viết:

- Có điều, bây giờ vẫn chưa phải lúc người hi ha vui mừng! Thằng nhóc, sau khi có được tử khí, người bắt buộc phải lập tức bắt đầu dẫn dắt tử khí...

Đoạn này Giang Nam đọc rất tối nghĩa khó hiểu, song suy nghĩ một lát cũng hiểu rõ, vẫn là dùng cách nói trong tiểu thuyết võ hiệp: Giang Nam sau khi có nội lực, còn phải học phương pháp làm thế nào vận dụng nội lực, cũng chính là... 'nội công'!

Mà tiếp đó, bí tịch liền viết một đoạn làm thế nào vận dụng nội công 'tử khí'.

- Thằng nhóc, lực lượng tử vong ta tín ngưỡng, công pháp ta vận dụng tử khí tên là 'Quý Quyết'... Đệ nhất quyết 'Minh Bộ', nghĩa là điều động tử khí trong thân thể người rót vào trong xương cốt hai chân, phát huy tốc độ như quý mị...

Giang Nam xem đến say sưa, không nhận được vừa đọc bí tịch vừa dựa theo kiến giải ở trên đó thí nghiệm 'Minh Bộ'!

Nhưng, tu luyện chẳng phải chuyện một sớm một chiều, trên bí tịch nói rất rõ ràng: 'Minh Bộ' là dùng để đề cao tốc độ, nhưng Giang Nam luyện sau bốn năm giờ cũng chỉ đề cao tốc độ lên hai ba giây.

- Thôi được, thôi được!

Quảng bí tịch sang bên, Giang Nam nằm trên đất ảo não vỗ vỗ trán, khổ luyện bốn năm giờ lại chỉ thành tựu được tí ti, điều này thật đúng là chuyện khiến người ta chán nản!

Song Giang Nam cũng biết rõ, hắc thật chẳng phải nhân vật chính trong tiểu thuyết gì gì đó, không có năng lực mấy giây học xong một bí tịch; muốn tiến bộ thì phải đóng vững đánh chắc, tuần tự từng bước.

Giang Nam đứng dậy, muốn nhặt bí tịch lên tiếp tục luyện tập...

Nhưng đúng vào lúc này.

- Hi hi, Roddy, con đang làm gì thế?

Di Elisa đột nhiên xông vào hầm, bà chẳng hề ngồi xe ba gác thường dùng hằng ngày, chỉ dùng hai tay bò vào!

Nhưng chỉ lực lượng hai tay lại khiến Elisa bò với tốc độ khó có thể tin, gần như trong nháy mắt, bà đã xông đến trước mặt Giang Nam, chặn tay vô lý Tử Linh bí tịch!

- Hừm? Con đang xem sách à? Để đi xem thử xem, đây là sách gì nhé?

Elisa gật gù xem bí tịch, điên điên khùng khùng lầu bầu, hiển nhiên, bệnh thần kinh của bà lại phát tác.

Mà Giang Nam đã thộn mặt nói không thành lời, hấn vừa ngạc nhiên vừa sợ, ngạc nhiên chính là di không ngờ có tốc độ như thế, mà sợ thì chính là...

Nguy rồi, sau hết cây gậy chống giải phẫu đi lại nhìn thấy quá trình tu luyện của mình!

Chuyện này nên giải thích thế nào đây!?

- Ái chà, đây là Tử Linh bí tịch, đây là Tử Linh bí tịch!

Sau khi xem vài phút, Elisa bỗng lồng lộn gào thét kinh khủng không ngớt lời:

- Roddy, di chưa nói qua với con sao? Tuyệt đối không thể phát sinh bất cứ quan hệ nào với Tử Linh Đồ Đằng! Một khi phát sinh quan hệ với Tử Linh Đồ Đằng... Huhu, di là một phế nhân, bị con liên lụy chết cũng chẳng hề gì, nhưng con, con không thể chết! – Elisa khóc, gào điên cuồng:

- Tu luyện Tử Linh bí tịch, con sẽ chết... Sẽ chết rất thảm!

- Hơn nữa... -Dáng vẻ Elisa dường như rất tức giận.

– Cái thứ rách nát này là ai cho con? Có phải một tên quái vật mất treo không? Tên quái vật chết tiệt, hấn cho con thứ đồ rác rưởi này làm gì chứ? Roddy, con phải trở thành Đồ Đằng sư vang dội cổ kim! Tên quái vật mất treo kia, tuy hấn cũng đang thâm bảo vệ con, nhưng cái thứ rác rưởi hấn cho con, vốn dĩ... không xứng với con!

- Muốn luyện, con cũng phải luyện thứ tốt nhất! – Nói xong, Elisa đột nhiên vồ lấy một vốc máu heo chưa đông, vẽ nguyệt ngọc lên bí tịch.

– Cái thứ rác rưởi này chỉ có thể trì trệ con thôi, di buộc phải hủy nó, phải hủy nó!

- Di, người đang làm gì thế?

Giang Nam rút cuộc đã phản ứng lại, hấn vẫn một mực ngăn tò te, một loạt các câu như ‘thâm bảo vệ con’, ‘thứ rác rưởi’, ‘muốn luyện cũng phải luyện thứ tốt nhất’, hấn hết thấy đều không nghe thấy!

Giang Nam vội vã đoạt lại bí tịch.

Nhưng Elisa chết cũng không buông tay, vẫn cứ vẽ loạn!

Công bằng mà nói, với khí lực của Giang Nam, hấn chỉ cần đẩy Elisa ra là có thể đoạt bí tịch về, nhưng... như thế cũng chắc chắn sẽ thương tổn đến di Elisa!

Giang Nam có thể thương tổn Elisa sao? Người đàn bà này, chính người di này đã cho hấn sinh mệnh thứ hai a!

Tơ mắt, Giang Nam nhìn bí tịch bị vẽ bậy thành một mớ lũng bùng đỏ như máu...

Cơ hội trở thành cường giả, hi vọng tìm lại tôn nghiêm và tự do... Hết thấy đều tan biến cả rồi!

Giang Nam nhắm hai mắt, không đành lòng nhìn tiếp.

- Hi hi, như thế mới được, như thế mới được! Roddy, thứ đồ rách nát rác rưởi này đã không còn nữa, chỉ còn lại thứ tốt nhất, di về nghỉ ngơi đây!

- Nhớ kỹ nhé, nếu tên quái vật mất treo kia xuất hiện lần nữa, con đừng để ý đến hấn, hừ, hấn không xứng dạy dỗ Roddy của di!

Trên khuôn mặt quỷ của Elisa tràn trề vẻ tươi cười thỏa mãn, cười khanh khách một cách quái dị bò ra ngoài.

Giang Nam chẳng hề lưu tâm di đang nói những gì, hấn đã không còn ý thức, hoàn toàn đờ đẫn theo phía sau Elisa, muốn rời khỏi căn hầm này.

Tuy nhiên, bí tịch không thể lưu lại trong hầm, ắt phải mang ra ngoài tiêu hủy. Bởi vậy, trước khi đi, Giang Nam đang ngơ ngẩn mắt hồn vẫn khom lưng nhặt bí tịch lên.

Nhưng đứng vào lúc này, Giang Nam lơ đãng lướt mắt qua bí tịch, sau đó hấn nguyên là ngơ ngác, rồi lại kinh ngạc lẫn vui mừng nắm chặt tay.

– Bình tĩnh, bình tĩnh, được rồi, vẫn chưa tuyệt vọng! Ta vẫn chưa tuyệt vọng!

Bí tịch tuy rằng đã bị vẽ bậy lộn xộn, nhưng không biết Elisa thủ hạ lưu tình hay là trùng hợp ngoài ý muốn mà trên bí tịch có rất nhiều nét chữ vẫn giữ nguyên.

Hơn nữa bí tịch là dùng mực nước đỏ thắm viết thành. Sau khi bị máu heo vẽ bậy, những nét chữ này mờ nhạt không sao chịu nổi. Thậm chí, do kết cấu độc đáo của chữ thông dụng trên Đại Lục Nguyên Chi, trải qua sự quệt xước ngón tay của Elisa, rất nhiều chữ đã thêm vài nét na ná như bộ thủ Thiên Bàng trong Hán ngữ, biến thành một chữ khác, một tầng ý nghĩa khác.

Cứ ví dụ như giới thiệu nói về ‘Minh Bộ’, bí tịch vốn dĩ là viết thế này: Đệ nhất quyết ‘Minh Bộ’, nghĩa là điều động tử khí trong thân thể người rót vào xương cốt hai chân, phát huy ra tốc độ như quỷ mị...

Mà sau khi biến hóa, câu này liền biến thành: Đệ nhất quyết ‘Minh Bộ’, ngưng kết tử khí ở mi tâm khuếch tán xuống hai vai, ghì xuống, đầu vai dẫn động bước chân di động trong nháy mắt...

- Tử khí khuếch tán xuống hai vai?

Nhìn những câu đã biến dạng hoàn toàn, Giang Nam theo bản năng thử qua.

Đột nhiên, Giang Nam chỉ cảm thấy kinh phong phả vào tai, hoa mắt, khi vừa định thần lại hần đã thuận đi ra ngoài cự ly xa năm sáu mét!

Qua sự bóp méo xuyên tạc của Elisa, Minh Bộ vừa mới tu luyện bốn năm giờ lại gặt thành quả hi hữu, không ngờ... trong một giây đã luyện thành!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Dao Công Danh Trù

Cũng như Minh Bộ, công pháp còn lại trong ‘Quý Quyết’ cũng đều bị sửa đổi hoàn toàn, nhưng cũng giống như quá trình tu luyện Minh Bộ, Giang Nam chỉ dùng thời gian sáu phút đã hoàn toàn nắm giữ ‘Quý Quyết’ sau khi đã sửa đổi!

Phải giải thích rõ là, trải qua Elisa sửa đổi, ‘Quý Quyết’ vốn dĩ có vài chục chiêu Giang Nam chỉ có thể nhìn rõ nội dung ba chiêu...

Chiêu thứ nhất là Minh Bộ đề cao tốc độ.

Chiêu thứ hai – Bạch Cốt Độc Nhận, nghĩa là xương cốt toàn thân nhô đột ngột, hóa thành cốt thứ (gai xương) sắc bén giết chết địch nhân, đồng thời trên gai xương phụ thêm thi độc kịch liệt, có thể ăn mòn hòa tan địch nhân.

Chiêu thứ ba tên ‘Tử Khải’, là trong nháy mắt cường hóa làn da của mình, làm cho mình được bảo vệ dưới một lớp vỏ ngoài cứng rắn.

Một chiêu tăng tốc, một chiêu công kích, một chiêu phòng ngự. Ba chiêu này tuy đơn giản nhưng làm gì có chiêu nào chẳng phải tự nhiên giản dị nhất, có hiệu quả nhất chứ?

Vừa tu luyện ba chiêu, Giang Nam vừa vẽ vào lòng mình một dấu chấm hỏi thật lớn.

Bí tịch vốn dĩ khổ tu không có kết quả, qua một hồi vẽ bậy của di đã biến thành một diện mạo khác, việc này... là di trùng hợp gặp phải hay là bà cố ý làm vậy?

Nếu nói di cố ý làm, vậy muốn vài phút sửa đổi một quyển bí tịch, di phải có tri thức Đồ Đẳng phong phú cỡ nào đây?

Chẳng nhẽ di từng là một vị Đồ Đẳng sư cường đại?

Không, điều này không có khả năng! Di nếu là một vị Đồ Đẳng sư cường đại, bà sao lại có thể trầm luân đến nông nỗi thành một nữ nô tàn tật?

Hơn nữa, di nếu thực sự có lực lượng Đồ Đẳng, lại muốn giúp mình tu luyện, vậy bà cũng chẳng cần dùng thủ đoạn này! Với quan hệ giữa di và mình, bà hà tất phải giả điên giả dại, nói trực tiếp với mình một câu rõ ràng chẳng phải không được ư?

Nghĩ đến những điều này, Giang Nam cảm thấy di không giống như cố ý làm.

Nhưng... nếu nói trùng hợp thì điều này cũng con bà nó quá trùng hợp đấy chứ!?

Giang Nam liên tục vỗ trán, thật nghĩ không thấu rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Song, có thể khẳng định, qua sự sửa đổi của Elisa, chất lượng bí tịch tuyệt đối nâng cao lên vài trăm bậc!

- Thôi được, thôi được, di thật khiến người ta khó lý giải...

Giang Nam chịu thua nhún vai, hẳn muốn lập tức đi tìm di hời rõ ràng, nhưng lúc này trên bí tịch còn vài câu có thể nhìn rõ nội dung, lại vẫn chưa đọc qua.

Di đang ở trong lều, lúc nào cũng có thể đi dò hỏi, nhưng Tử Linh bí tịch lại là một củ khoai lang bỏng tay, ắt phải xem sớm tiêu hủy sớm! Vì thế, Giang Nam dần nghi vấn trong lòng, mau chóng đọc lướt qua vài câu còn lại.

- Thằng nhóc, khi ngươi thấy mấy câu này, hẳn là ngươi đã tấn cấp thành ‘hạ phẩm Tử Linh Đồ Đằng sĩ’ rồi. Với đẳng cấp giai đoạn hiện giờ của ngươi, bắt buộc phải nhớ kỹ hai việc...

- Thứ nhất, con đường Đồ Đằng chia làm cửu phẩm, mỗi một phẩm đều có tiêu chí đặc biệt của nó: tiêu chí của hạ phẩm Đồ Đằng sĩ chính là... biến hóa hiện tượng tự nhiên thành tín ngưỡng của ngươi!

Điểm này rất dễ lý giải, giả sử một người tín ngưỡng lực lượng của Lang, vậy thì tiêu chí của hắn ở giai đoạn hạ phẩm Đồ Đằng sĩ chính là có thể biến thành một Lang nhân!

Lại như lực lượng tín ngưỡng Hỏa Diễm, thì có thể khiến thân thể mình bốc cháy.

Tuy nhiên...

Tín ngưỡng Lang có thể biến thành Lang nhân, vậy Giang Nam tín ngưỡng từ vong... Chẳng nhẽ hắn ở giai đoạn hạ phẩm Đồ Đằng sĩ, thì có thể biến thành một người chết?

Giang Nam bị ý nghĩ này dọa giật nảy mình.

Nhưng bí tịch tiếp theo lại cứ như thế viết:

- Khắc khắc, ngươi không nghĩ sai! Thân là Tử Linh Đồ Đằng sĩ, ngươi tại giai đoạn hạ phẩm có thể biến thành một người chết, sau đó sống lại!

- Chết mà sống lại, thằng nhóc, đây chính là chỗ cường đại của Tử Linh Đồ Đằng sư! Ngoài ra, sau khi biến hóa thành người chết, chỗ tốt còn rất rất nhiều, ngươi có thể từ từ thể nghiệm trong thực chiến...

- Nhưng ngươi nhất định phải chú ý rằng: ngươi có thể chết mà sống lại, tịnh không ý nghĩa cho ngươi thực sự sẽ không chết. Nếu thực lực đối thủ đạt ‘trung phẩm Đồ Đằng’ trở lên, thì có thể thực sự giết chết ngươi!

Đồ Đằng sĩ trung phẩm trở lên... Chẳng hạn như đệ nhất cao thủ thành Thái Dương Sorent là có năng lực thực sự giết chết mình!

Giang Nam ghi nhớ kỹ lời cảnh cáo này vào trong lòng, tiếp đó, ánh mắt hắn ngó vào việc thứ hai.

- Ngươi buộc phải nhớ kỹ chuyện thứ hai: Thằng nhóc, ngươi hẳn rõ thái độ các quốc gia trên đại lục đối với Tử Linh Đồ Đằng: một khi ngươi thể hiện lực lượng Tử Linh trước mặt người đời, lập tức sẽ mang lại sự truy sát vô cùng vô tận! Cho nên, vì để lực lượng Tử Linh có thể quang minh chính đại thi triển trước mặt người đời, các tiền bối của ta đã nghiên cứu ra một loại biện pháp ‘hy sinh sức chiến đấu che giấu thân phận’, tên là ‘Đương Quang Thuật’!

Sau khi giới thiệu qua một đoạn về Đương Quang Thuật, bí tịch tiếp tục nói:

- Trước khi chiến đấu sử dụng ‘Đương Quang Thuật’, lại phối hợp thêm vài kỹ xảo thực chiến thì có thể che giấu khí tức Tử Linh tán phát ra trong chiến đấu, tuy rằng như thế sẽ khiến sức chiến đấu của ngươi suy giảm mạnh mẽ, nhưng có thể khiến ngươi thoát nhìn như một Đồ Đằng sĩ tín ngưỡng lực lượng bình thường...

- Có điều ngươi hãy nhớ kỹ: Đương Quang Thuật chẳng phải vạn năng, cường giả Đồ Đằng vương còn có vài lực lượng Đồ Đằng thần bí nào đó, có thể liếc mắt lập tức nhìn ra khí tức Tử Linh của ngươi!

Đến đây, toàn văn của Tử Linh bí tịch kết thúc!

Giang Nam xem đến đây trong lòng ngứa ngáy không thôi. Hắn đã trở thành hạ phẩm Đồ Đằng sĩ, nhưng hạ phẩm Đồ Đằng sĩ cũng phân làm chín cấp.

Hắn rốt cuộc là cấp nào!?

Đáp án của vấn đề này, khả năng là trong bí tịch căn bản không nhắc đến, cũng có khả năng là nhắc đến nhưng đã bị Elisa hủy mất.

Xem ra, muốn biết được đẳng cấp chân thật của mình, thì phải đi kiểm nghiệm trong thực chiến một lần!

Song, mặc kệ nói thế nào, bí tịch đã luyện thành, vậy củ khoai nóng bỏng tay vô dụng này đã có thể biến mất rồi!

Giang Nam ngẩng đầu lên, nhắm hai mắt, mau chóng ghi nhớ lại nội dung bí tịch một lượt, sau đó hắn từ từ gột tay phải lên.

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Ba ngọn cốt thứ (gai xương) sắc bén từ trên mu bàn tay Giang Nam mọc ra, xuyên thủng Từ Linh bí tịch!

Ngay sau đó, trên ba ngọn cốt thứ, nổi lên một lớp dịch thể màu tím, vừa gặp phải dịch thể màu tím này, quyền bí tịch da dê liền bắt đầu nhanh chóng mục nát. Trong nháy mắt đã hóa thành một làn khói tím.

Chính là Bạch Cốt Độc Nhận!

oOo

Khi Giang Nam đi ra bên ngoài căn hầm, phương đông đã sáng bạch, mà trận tuyết sau một đêm cũng đã ngưng lại.

Đôi mắt nhìn, tuyết đọng dày cả thước, cả nông trường đều bị bao phủ hoàn toàn trong cảnh tuyết trắng xóa, trên cây vương nhũ băng, dưới cây thì thoảng có vài chú thỏ con nhảy qua, cảnh sắc tuyệt mỹ ứng chuẩn một câu châm ngôn: Tuyết rơi báo trước một năm bội thu.

Song, Giang Nam không hề có tâm tình đi thưởng thức cảnh sắc, trong lòng hắn có quá nhiều nghi vấn cần hỏi Elisa.

“Hô!”

Hắn hít một hơi khí lạnh buốt, lại khoan khoái thở ra, sau đó cất bước về phía túp lều của mình.

Nhưng đứng vào lúc này, tiểu thư Welen, Lola, còn có vài tên tay sai vừa hay từ phương hướng chủ nhân trang viên ngọt ngào lại gặp mặt với Giang Nam.

- Roddy, tên ti tiện nhà ngươi không ngờ lại ở đây?

Lola vừa thấy Giang Nam, kinh ngạc rất lâu, ả bỗng chỉ vào mũi Giang Nam quát lớn:

- Roddy, tên ti tiện nhà ngươi, bốn tiểu thư bảo ngươi trước 7 giờ giết xong mười hai con heo, ngươi giết xong chưa? Sao dám ở đây lang thang trốn việc?

- Bình tĩnh, bình tĩnh...

Bình tĩnh cái rắm nhà mì! – Lola chửi bới:

- Đừng nói nữa, tên ti tiện nhà ngươi khẳng định không hoàn thành công việc, ngươi chờ đấy, ta đây sẽ đi kiểm tra thành tích của ngươi, lời ta từng nói hôm qua nhất định sẽ giữ lời: ngươi giết thiếu một con, ta sẽ đánh ngươi hai mươi roi, thiếu hai con, ta treo cổ ngươi, thiếu ba con... Ta, ta sẽ treo cổ nốt Elisa!

- Được rồi, được rồi, hoan nghênh kiểm tra công việc, thưa tiểu thư Lola tôn quý!

Giang Nam chẳng ngại xòe hai tay, dù sao hắn đã giết xong mười hai con heo, tha hồ cho Lola kiểm tra ra sao!

Giang Nam không để sự việc vào trong lòng, nhưng Lola lại rất linh lợi, ả liếc qua tiểu thư Welen, bỗng bùm miệng.

– Ôi chào, tiểu thư ngài xem bộ dạng tên ti tiện Roddy này đi, hắn chỉ sợ giết thiếu không chỉ ba con heo đâu? Vậy phải làm sao đây? Tôi chưa nói hắn sau khi giết thiếu bốn năm con phải trừng phạt hắn ra sao! – Ầ ton hót phui bông tuyết trên áo khoác Welen.

– Tiểu thư ngài nói xem... Nếu Roddy giết thiếu bốn con heo, tôi nên trừng phạt hắn thế nào đây?

- Con nha đầu ti tiện, cút đi tự mình nghĩ, lão nương không có thời gian quản mấy chuyện này!

Chát, chát, chát!

Welen thoạt nhìn hết sức cáu kỉnh, chẳng những chửi lấy chửi để Lola, còn rút roi da nhằm vào mặt Lola quát ba roi.

- Vâng, vâng, Lola tôi tự mình nghĩ...

Lola che vết roi trên mặt, sợ đến nỗi không dám thở mạnh, nhưng rất nhanh ả liền tự tác đa tình cười cười:

- Hí hí, có rồi! Nếu Roddy giết thiếu bốn con, ta sẽ chặt đứt bốn ngón hắn, thiếu năm con, chặt đứt năm ngón tay hắn... Nếu mười ngón tay Roddy vẫn không đủ chặt, ta đây, sẽ tiếp tục chặt ngón tay Elisa!

Khi nói, Lola không dám nhìn về mặt Welen, đôi mắt to đầy oán độc đăm đăm nhìn Giang Nam.

Hiển nhiên, nộ khí từ từng chiếc roi vụt của nàng đều phát tiết lên người Giang Nam.

Lúc này, trong đội ngũ của Welen còn có một người lạ, người này bất bình trước bộ dáng tiểu nhân của Lola, cả giận nói:

- Thủ đoạn thật độc ác! Tiểu thư Welen, đây chính là phương pháp quản lý nô lệ nông trường các ngươi ư? Đây căn bản là muốn trừng trị người ta đến chết mà!

Người nói mặc một thân tạp dề trắng, đầu đội mũ vải dầu, trên lưng còn cắp xiêu vẹo một túi đủ các loại dao bếp, hiển nhiên y là một đầu bếp.

Giang Nam bỗng cảm thấy người này có chút quen mắt.

Đứng rồi, đứng rồi, Giang Nam bỗng nhớ lại; còn nhớ cố sự của Julian không? Thi nhân lãng du sau khi kể cố sự xong thì có một tráng hán cao lớn thô kệch vọt ra, lên tiếng tự xưng mình ‘mổ một con bò chỉ cần nửa giờ’, kết quả bị thi nhân lãng du châm biếm một trận, thành trò cười lớn nhất của đám cư dân thành Thái Dương mấy ngày gần đây.

Tráng hán nọ, chính là người này.

- Lão nương quản lý nô lệ thế nào, không cần ngươi lăm mòm!

Welen lườm tráng hán một cái.

Tráng hán này cũng trừng mắt Welen, hai ngươi phùng mang trọn mắt, đều không để ý tới đối phương nữa.

Lúc này, đội ngũ đã tới lân cận chuồng heo, Welen quát lớn:

- Tất cả nô lệ giết heo, hãy rút ra cho lão nương ta!

Trời ạ! Con cộp cái Welen này lại tự mình gọi chúng ta rồi giương?

Về mặt nô lệ trong lều hết như tiết canh nhái, không quá mười giây, sáu mươi nô lệ giết heo đã lao tới trước mặt Welen.

Welen dường như không có tâm tình nói nhảm, thuận tay chỉ vào tráng hán:

- Vị này tên Judi, là một đầu bếp tạm tạm. Hiện tại, Judi muốn lựa chọn trong các ngươi vài nô lệ giỏi về đao công, giúp hắn làm chút chuyện, ai cảm thấy đao công của mình đủ giỏi, đủ nhanh thì đứng ra ngoài, lão nương sẽ có thưởng!

- Judi? Chẳng nhẽ là Judi - một trong số tứ đại đầu bếp nổi tiếng đế quốc, nửa giờ có thể mổ một con heo?

- Trời ạ, ngài chính là Judi tiên sinh, cha ta từng tận mắt chứng kiến ngài mổ heo, ngài, ngài... Chọn ta đi!

Đám nô lệ kích động đến nỗi nói năng lộn xộn!

Các ngành các nghề đều có truyền thuyết của riêng mình, không hề nghi ngờ, từ đám nô lệ giết heo nhìn ra, Judi – một trong tứ đại đầu bếp nổi tiếng đế quốc chính là thần tượng trong truyền thuyết!

Có điều...

Một trong số đầu bếp nổi tiếng đế quốc, tới nông trường Wester muốn tìm nô lệ giết heo làm gì?

Giang Nam đang suy nghĩ xuất thần thì lúc này, Lola giờ roi da lên, cả giận nói:

- Roddy, đừng đàn ra nữa, Judi tiên sinh muốn lựa chọn nô lệ có đao công nhanh nhất, ngươi còn chưa có tư cách! Đi, dẫn bốn tiểu thư kiểm tra thành tích của ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Dề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Đao Công Thịnh Yển (1)

- Được rồi, hoan nghênh kiểm tra...

Giang Nam dẫn theo Lola tiến vào chuồng heo mình giết.

Cùng lúc đó, Welen vẫn một mực nhìn chăm chăm Judi, hơn nữa, ánh mắt nàng tràn đầy vẻ chán ghét và thống hận, hận không thể ngay đương trường làm thịt tên Judi chết tiệt này.

Hôm qua, Sorent ý thể hiếp người, bức Welen tiếp nhận điều ước bất bình đẳng, lại ép Welen đáp ứng trong lúc hoan nghênh Julian, hết thảy mọi thứ của nông trường Wester đều phải nghe lệnh từ nông trường Susan.

Mà ngay lúc vừa rồi, Judi đại biểu cho nông trường Susan truyền đạt mệnh lệnh mang tính ‘khuất nhục’ đầu tiên về phía Welen.

oOo

Vài phút trước, Judi không qua thông báo đã trực tiếp xông vào phòng khách của Welen, hấn bừa bãi nói:

- Tiểu thư Welen, vì để hoan nghênh Julian, chủ nông trường Susan bảo cô phối hợp với tôi làm một chuyện hết sức quan trọng.
- Lão nương không có thời gian nghe người lái nhái, có cái rắm gì thì đánh đi!

Welen vừa thấy bộ dạng tùy tiện của Judi đã bốc lên ít lửa giận, cộng thêm việc hấn luôn miệng nói gì mà ‘bảo người phối hợp’... Mẹ nó, nông trường Susan quả thật coi lão nương thành người hầu để quát mắng ư?

Cho nên giọng điệu Welen hết sức không khách khí!

- Ngươi, ngươi! – Judi tức đến dậm chân bình bịch, hét lớn:
- Ông mày đây, Welen, lau sạch sẽ miệng ngươi chút, lão từ lúc còn nấu ăn cho hoàng thất đế quốc, hoàng đế bệ hạ cũng không bá đạo như ngươi đâu!
- Lão nương ta cứ bá đạo đấy, sao nào? –Welen ‘vút’ cái đứng dậy.

Vừa gặp mặt hai người đã tóe lửa, xem chút nữa đánh nhau to. Cuối cùng, vẫn là vài lão quân sự nông trường chín chắn đứng ra, họ liên tục lời kéo khuyên giải, chung quy đã làm cho hai người ngồi xuống một lần nữa.

- Nói đi, cần lão nương ta làm gì?
- Chủ nông trường Susan nói: Hiện tại đại sự hàng đầu của thành Thái Dương chính là hoan nghênh và lấy lòng Julian! Mà Julian được mệnh danh đệ nhất khoái đao đầu bếp đao công, còn kể rằng, đao công của nam nhân nào có thể nhanh hơn nàng thì nàng sẽ gả cho nam nhân ấy... Cho nên nông trường Susan nghĩ rằng, muốn lấy lòng Julian thì phải nghĩ biện pháp dựa trên trù nghệ đao công nâng cao cảm thấy hứng thú nhất!

Judi nói chuyện bất kể thể nào mất trước mắt sau đều nhìn nóc phòng, căn bản không thèm nhìn Welen.

— Vì thế, chủ nông trường Susan quyết định, vì Julian tổ chức một cuộc ‘đao công thịnh yến’ long trọng!

Nói tới đây, Judi ngừng lại, hiển nhiên, y đang chờ Welen dò hỏi ‘Đao công thịnh yến’ rốt cuộc là ý gì.

Ai ngờ Welen lật một quyển tiểu thuyết tình cảm, hoàn toàn không để ý Judi.

Hai người cứ thế giằng co nhau.

Sau cùng vẫn là vài lão quân sự đứng ra hòa giải, Judi rất không tình nguyện giải thích:

- Ý nghĩa của Đao công thịnh yến chính là tuyển chọn ba trăm tay đao công lão luyện, trong ngày Julian giá lâm, tổ chức một cuộc biểu diễn trù nghệ đao công long trọng, đồng thời mời Julian tham dự phê bình. Đây gọi là ‘đao công thịnh yến’! Mà ta, chính là người tổng phụ trách đợt biểu diễn lần này do chủ nông trường Susan mời tới! –Judi tự hào chỉ vào ngực mình:

- Tiểu thư Welen, ta đang tuyển chọn đao công lão luyện, nhưng ở cái nơi quý quái như thành Thái Dương này cái gì cũng không thiếu, chỉ là con mẹ nó không có đao công giỏi...

Giọng điệu gã trở nên hòa hoãn:

- Hắc hắc, chỗ ngài có người giỏi đao công không? Nếu có, có thể gọi ra cho ta khảo sát một lần hay không?

Judi vừa nói vừa cố nặn ra vẻ tươi cười đầy mặt, thái độ y lúc này quả thực có thể nói là ‘ăn nói khép nép’.

Nhưng Welen thì...

-Ồ, thì ra tên ti tiện nhà ngươi tới đây mượn người...

Welen lạnh lùng gật đầu, sau đó tiếp tục vùi đầu lật xem tiểu thuyết tình cảm.

Một phút...

Hai phút...

Khi tới phút thứ ba, Welen vẫn mang dáng vẻ thờ ơ, mà Judi đã không thể nhìn được nữa, hấn đập bàn:

- Welen, người rút cuộc có ý gì? Lão tử hướng người mượn người giỏi đao công. Có, thì người gọi ra, để ta khảo sát vài người, không có, người cũng cho ta một lời xác đáng! Người một câu cũng không nói, coi ta không tồn tại sao?

Nói xong, Judi xoay người bước đi.

- Bỏ đi, bỏ đi, lão tử ta cũng không ở đây chịu khinh bỉ nữa! Theo ta thấy, chỗ người cũng chẳng có người giỏi đao công gì cả, ta không tuyển chọn từ chỗ người là được.

- Đứng lại!

Welen bỗng đứng phắt dậy:

- Ai nói chỗ lão nương không có người giỏi đao công? Người đâu, gọi tất cả đầu bếp đao công trong nông trường lại đây cho Judi mặc sức khảo sát!

oOo

Trên thực tế, ý nghĩ của Welen hết sức đơn giản, nàng không thuận mắt với nông trường Susan sau lưng Judi, nên cố ý giả bộ mang dáng vẻ lạnh nhạt khiến Judi khó chịu.

Nhưng Welen chẳng hề muốn bởi chuyện nhỏ nhặt này đắc tội với nông trường Susan, cho nên nàng lập tức gọi đầu bếp đao công của mình.

Nhưng Welen vụn vụn không lường được chính là, chuyện tiếp theo dường như muốn va vào miệng nàng một cái, nàng xấu hổ không có chỗ chui, chỉ muốn tìm một cái khe để trốn!

Welen gọi ra tất cả đầu bếp đao công của nông trường, nhưng Judi chỉ liếc qua ngón tay nắm đầu bếp đao công này thì liên tục lắc đầu:

- Không được, không đạt tiêu chuẩn! Chúng đều không tính là giỏi đao công, không xứng gia nhập đội ngũ đao công của ta! Welen, còn có đầu bếp đao công giỏi hơn không?

Những đầu bếp đao công này ai ngờ đều không đạt tiêu chuẩn!?

Khuôn mặt Welen có chút không nén nổi, nàng giận dữ quát:

- Đi, gọi đầu bếp riêng của lão nương ra đây! Judi, đầu bếp riêng của lão nương chính là đầu bếp quý tộc dùng mười kim tệ mời tới, nhất định có thể thông qua khảo sát của người!

Judi bĩu môi, chờ khi đầu bếp riêng tới, giả bảo đầu bếp này mổ một con heo, sau đó vừa quan sát vừa lắc đầu:

- Không được, không được. Gã này cũng không đạt tiêu chuẩn! Tiểu thư Welen, chỗ người rút cuộc có người giỏi đao công hay không? Nếu không có thì đừng mất thời gian của ta!

Welen sắc mặt xanh mét nói không thành lời.

Đầu bếp riêng này đã là đầu bếp giỏi nhất trong nông trường, nàng cũng chẳng thể tìm ra đầu bếp đao công giỏi hơn nữa rồi.

Vừa nghĩ đến đây, trên mặt Welen liền nóng bừng, vừa rồi mình chửi Judi tới tấp đã khiến sự việc chẳng thể cứu vãn nổi. Nhưng sau khi chửi mình lại không lấy ra nổi người giỏi đao công đạt tiêu chuẩn...

Thực sự là bề mặt bề đến tận nhà bà ngoại rồi!

Giờ phút này, Welen thậm chí đang nghĩ, mẹ nó, nếu trong nông trường có thể có một cao thủ đao công đứng ra, lấy thể diện lại cho lão nương, lão nương... lão nương dù giả cho hấn cũng được a!

Ngay lúc Welen quá ư xấu hổ, Judi đắc ý dạt dào thì Lola lạnh lợi đứng ra, à lạng lẽ vúi tay áo Welen:

- Tiểu thư, trong nông trường có không ít nô lệ giết heo nhiều thế hệ, luyện đao công vài chục năm... Nói không chừng, chúng có thể thông qua khảo sát của Judi!

Đôi mắt Welen sáng lên, không sai, trong đám nô lệ giết heo ấy, nói không chừng thực sự có cao thủ ẩn tàng, nàng cười lớn:

- Judi, người ngay cả đầu bếp riêng của lão nương cũng nhìn không thuận mắt ư? Cũng được, lão nương ta sẽ đánh cược, dẫn người giỏi đao công chân

chính cho người xem thử!

Cứ thế, đoàn người đi tới lân cận chuồng heo, vừa hay gặp phải Giang Nam.

oOo

Sau khi Giang Nam rời khỏi, ngay trên mảnh đất trong phía trước sân nuôi heo, Judi ra mệnh cho 65 nô lệ dàn hàng, mỗi người giết một con heo.

Sau đó Judi quan sát động tác từng người một, trong đó có hơn mười nô lệ vừa động thủ, Judi đã không kiềm chế được xua tay:

- Cút, cút, cút! Loại đao pháp này cũng dám đứng ra làm mất thể diện sao!?

Sắc mặt Welen hơi khó coi.

Qua nửa phút, Judi đoạt lấy dao mổ heo của hơn hai mươi nô lệ, khinh thường nói:

- Không cần giết tiếp nữa, chỉ dựa vào loại đao pháp này của các người, căn bản không xứng gia nhập đội biểu diễn của lão tử!

Sắc mặt Welen xanh mét!

Một phút sau, Judi lại đuổi thêm hơn hai chục nô lệ, lúc này, nô lệ còn có tư cách tiếp nhận khảo sát chỉ còn sót lại ba người.

Mà Welen vô ý thức sờ sờ mặt mình, mẹ nó, ai ngờ trong đám nô lệ này cũng không có một ai giành giật nổi... Thể diện của lão nương!

- Lũ phế vật vô dụng, ba người các người cũng cút đi!

Lúc này, sau khi Judi loại nốt ba nô lệ cuối cùng, bữu môi đi tới trước mặt Welen:

- Tiểu thư Welen, đây chính là những người giỏi đao công ‘chân chính’ như người nói à? Ta còn phải đi nông trường khác tuyển người, cáo từ!

Khuôn mặt Welen vô cùng bi thảm!

Một tay sai đi theo không cam tâm để tiểu thư chịu nhục, cãi chày cãi cối:

- Judi tiên sinh, tôi thấy ngài đây là đang cố ý gây khó dễ tiểu thư nhà tôi! Đao công đám nô lệ này đã hết sức không tồi rồi, ngài dựa vào cái gì mà loại bọn họ?

- Dựa vào cái gì? Hừ, chỉ bằng cặp mắt này của ta!

Judi chỉ vào hai mắt mình nói:

- Lão tử đích xác nhìn không thuận mắt tiểu thư nhà người. Nhưng lão tử trên trù nghệ từ trước tới nay chưa từng gạt người! Tiêu chuẩn ta tuyển chọn đao công giỏi chỉ có một: Một giờ mổ một con heo, người xem xem đám nô lệ này, ai trong chúng có thể làm được điểm này?

Gã tay sai cũng không thể nói gì hơn.

Judi thực sự không cố ý gây khó dễ, nô lệ trong nông trường thật sự không ai có thể đạt được tiêu chuẩn của gã!

Judi hung hăng nhổ một cái, xoay người bước nhanh rời đi.

Nhưng đúng vào lúc này, Lola về mặt không thể tin nổi đi tới, bước chân cũng có chút uể oải, bất đắc dĩ nói với Welen:

- Tiểu thư...

- Làm gì thế? Đi tránh phạt Roddy đi, lão nương không có tâm tình để ý con nha đầu ti tiện nhà người!

Tâm tình Welen đang rất kém, không chút nghĩ ngợi mắng:

- Nhưng, nhưng...

Lola do dự rất lâu, mặt than khóc thảm thiết nói:

- Nhưng tôi không có cơ trùng trị Roddy, tên ti tiện Roddy này không ngờ, không ngờ trong vòng chín giờ đã giết mười hai con heo!

Bắt đầu từ 10 giờ đêm hôm qua đến 7 giờ hôm nay, vừa vặn chín giờ.

Vậy thử chuyển đổi chút, Giang Nam giết một con heo, trên lý luận chỉ cần 45 phút!

Nếu tính thêm việc dọn dẹp chuồng heo, cắt thịt heo vào hầm chứa, còn cả hít thở, nghỉ ngơi chốc lát, gộp cả khoảng thời gian rảnh rang này... Đường như, đường như Giang Nam mổ một con heo... Chỉ cần nửa giờ?

Đương nhiên, đây vắn vắn chỉ là thời gian mọi người suy luận ra, chẳng phải trình độ chân chính của Giang Nam.

Có điều, cho dù chỉ là thời gian suy luận ra cũng đã đủ khiến một trong số tứ đại đầu bếp nổi tiếng để quốc tròn mắt:

- Người nói gì? Ở đây có người có thể mổ một con heo trong nửa giờ, tiền sư nó, gọi hắn ra đây cho ta!

- Tiên sinh, ngài tìm tôi có chuyện gì sao?

Giang Nam từ trong chuồng heo đi ra, về mặt mũi mờ.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Làm Tấm gương Sáng, Không Gạt Người, Chân Thật

Ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Giang Nam. Nhất thời về mặt mọi người ai nấy hoặc kinh ngạc, hoặc không thể tin nổi, không ai biết nên nói gì.

Chỉ một nô lệ bình thường như vậy lại có thể thi triển ra tốc độ của đầu bếp đao công đỉnh cấp đại lục?

Trầm mặc mấy chục giây, Welen là người đầu tiên phản ứng lại, nhíu mày nói:

- Roddy, tên ti tiện nhà ngươi mổ một con heo, cần bao nhiêu thời gian?

- Nửa giờ.

Giang Nam chẳng hề nói thật, hắn không phải đũa ngọc, trong ấn tượng phổ biến của mọi người, nửa giờ mổ một con heo đã là một 'kì tích' tốc độ không thể tin nổi rồi. Có điều, kì tích chẳng phải tương đương với không có khả năng. Giang Nam nói nửa giờ mổ một con heo, mọi người có lẽ sẽ kinh hoàng, có lẽ sẽ cảm thấy không thể tin nổi, nhưng cũng chắc chắn sẽ cho rằng... Thực ra, ý kiến này vẫn có thể tiếp thu.

Ngược lại, nếu Giang Nam nói thật, mổ một con heo hắn chỉ cần hai mươi giây thì...

Mọi người sẽ nghĩ thế này: hai mươi giây mổ một con heo, đây là lực lượng phi nhân loại! Roddy tuyệt đối có vấn đề! Theo chiều hướng của lối suy nghĩ này, mọi người khả năng sẽ thi hành bất cứ thủ đoạn điều tra nào với Giang Nam, chẳng hạn như tra tấn tàn khốc, như thối miên tâm thần, như lấy Elisa để uy hiếp hắn... Dù sao Giang Nam sẽ không có kết cục tốt đẹp là được.

Hoa nở hướng về rừng, gió tắt thổi gãy cành, Giang Nam bắt buộc phải giấu tài!

- Nửa giờ?

Welen lờm Judi một cái, một trong số tứ đại đầu bếp đao công nổi tiếng để quốc, chẳng phải được mệnh danh 'có thể trong vòng nửa giờ mổ một con heo' sao!

Thì ra... Haha, dưới tay lão nương cũng có cao thủ đao công chẳng kém người!

Welen hưng phấn cười rộ lên, tuy nhiên nàng vẫn có chút không tin, lớn tiếng phản phó:

- Khiêng một con heo lại đây, Roddy, ngay tại đây người giết cho ta coi! Hừ, cũng cho tên ti tiện Judi này nhìn thử cái!

- Đúng, đúng, người lập tức biểu diễn cho ta xem!

Judi cũng xông tới, dường như không nghe thấy lời mắng nhiếc của Welen, hắn vừa chạy vừa lúi ra từ trong túi đeo vai một chiếc đồng hồ, chuẩn bị ấn nút tính giờ.

Giang Nam tịnh không biết quan hệ giữa Welen và Judi, ừ ừ cạc cạc nhìn mọi người. Tuy nhiên, không ai nguyện ý giải thích chuyện vừa rồi cho một nô lệ như hắn.

Rất nhanh, một con heo liền được đưa tới, trôi ở trên cọc gỗ, bên cạnh còn có một bộ công cụ giết heo đầy đủ.

- Được rồi, ta giết!

Giang Nam vớ một con dao mổ heo, dùng một loại tốc độ người ngoài nhìn thì rất nhanh nhưng so với hấn thực ra chậm hơn vài chục lần móc họng con heo.

Chỉ thoáng qua như thế, đôi mắt Judi đã sáng lên:

- Không tệ, tốc độ nhanh, thủ pháp chuẩn, tiểu tử ngươi là một cao thủ giết heo!

Welen nhếch cằm lên, đắc ý nói khoác:

- Hấn cũng tính là cao thủ ư? Đáng tiếc ghê, đáng tiếc mấy ngày trước tổng bộ gia tộc lấy đi rất nhiều nô lệ, trong đó còn hơn hai mươi người còn mạnh hơn tên ti tiện Roddy này đây!

Có tiếng tán thưởng của Judi, mọi người đều đã tin rằng Giang Nam đích xác có năng lực trong vòng nửa giờ mổ một con heo. Nhưng, một nghi vấn cũng dâng lên trong lòng Welen.

Đạo công của tên ti tiện này... Là theo ai học?

Welen lập tức hỏi vấn đề này:

- Roddy, đạo công của ngươi là học từ ai?

- Đạo công của ta... Thôi được, tiểu thư ngài còn nhớ lão Pike không?

Trong mắt Welen lộ ra vẻ mù tịt, liếc mắt Lola, hiển nhiên nàng không nhớ được lão Pike là ai.

Lola vội vàng nói:

- Tiểu thư, lão Pike cũng là nô lệ của nông trường, nhà hấn đòi đòi đều giết heo cho nông trường, là một trong số đầu bếp đao công giỏi nhất nông trường.

- Đạo công của ta chính là do lão Pike truyền thụ.

Giang Nam vừa giết heo vừa thành thật giải thích:

- Tiểu thư Welen, trong nông trường có vài mảnh khố mờ ám ngài có thể không quá rõ ràng, nói chẳng hạn như nô lệ giết heo, họ thường xuyên lợi dụng đao công của mình, lén lút vụng trộm ít thịt heo... Được rồi, lão Pike vì trộm thịt heo nên đã nghiên cứu ra một loại đao pháp vô cùng kỳ diệu: mỗi khi hấn giết một con heo đều sẽ giấu riêng cho mình một nửa cân thịt!

- Mà ba tháng trước, vào buổi tối lễ Thiên Nguyên, ta phụng mệnh đi đưa heo cho lão Pike... Đúng vào đêm ấy, ta đã lột trần bí mật trộm thịt heo của lão Pike! Vốn dĩ ta muốn ngay tức khắc báo cho quản gia để lĩnh thưởng. Nhưng lão Pike nói với ta...

Giang Nam ảo não liên tục lắc đầu:

- Lão Pike không ngờ lại dụ dỗ tôi! Hấn nói, chỉ cần tôi bảo mật cho hấn, vậy hấn sẽ truyền cho tôi đao pháp giết heo. Tiểu thư, ngài cũng thấy đấy, đao pháp của lão Pike tinh diệu như thế, chẳng những có thể trộm thịt heo hơn nửa nếu tôi học được loại đao pháp này thì có khả năng từ nô lệ nuôi heo, thăng lên thành đầu bếp giết heo... Điều này so với phong thưởng hậu hĩnh của quản gia hơn rất nhiều. Tôi thừa nhận, tôi không chống lại được dụ dỗ, tôi sai rồi...

- Cho nên ngươi đã giúp lão Pike giữ bí mật, mà lão Pike cũng truyền đao pháp lại cho ngươi? – Welen nhú mày dán mắt vào Giang Nam.

- Đúng là như vậy!

Giang Nam nhún vai, về mặt ‘ta nói chính là chân lý, giáo sư Giang là tấm gương sáng, chưa bao giờ gạt ai’.

- Lão Pike đâu? Hiện giờ hấn ở đâu, gọi hấn ra đối chứng với Roddy!

- Tiểu thư Welen, hết sức xin lỗi...-Giang Nam về mặt bất đắc dĩ lẫn đau thương:

- Nửa tháng trước... Lão Pike đã chết rồi!

Chết không đối chứng!

Tiểu thư Welen suy tư một hồi, hơi nhú mày, cả giận nói:

- Không đúng! Nếu lão Pike có loại đao pháp này, vậy thì vì sao hắn trước kia không thể hiện ra, vì sao hắn vẫn luôn giả trang thành một đầu bếp bình thường?

Giang Nam chẳng buồn quay đầu lại nói:

- Loại tình huống này rất bình thường, không tin, ngài có thể hỏi thử tiểu thư Lola.

Welen giận dữ nhìn Lola.

Lola vội vàng cúi đầu:

- Tiểu thư, tôi không dám gạt ngài, loại tình huống này quả thật rất bình thường. Có rất nhiều nô lệ, họ rõ ràng có năng lực trong vòng một ngày làm mười làm khối lượng công việc, lại cố ý chỉ biểu hiện ra bán lãnh làm nổi mười việc... Đám nô lệ nói, năng lực biểu hiện ra càng nhiều, nhiệm vụ ngài phân phối cho họ càng thêm nặng, vì để được nghỉ ngơi nhiều hơn... Họ, họ không thể không che giấu năng lực của mình.

- Đây chính là nguyên nhân lão Pike không dám biểu lộ đao pháp! – Giang Nam nói:

- Tiểu thư Welen, nếu không phải tôi qua Lola ép ta quá đáng, ta cũng không có khả năng biểu hiện ra đao công của mình.

- Lũ ti tiện đáng chết!

Welen tức giận đập nát một tảng đá cực lớn, nàng vốn tự phụ quản lý nông trường nhiều năm, kinh nghiệm phong phú, ai ngờ ngay dưới mắt nàng lại để loại sự việc này phát sinh, điều này... thật, thật con mẹ nó khôn nạn!

Có điều sau khi đập nát tảng đá, Welen cơ bản cũng đã tin tưởng lời bịa đặt của Giang Nam.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Welen lại hỏi thêm mấy vấn đề, mà Giang Nam nhất nhất đáp trả, đồng thời lúc này, hắn cũng lấy một tốc độ chậm đến mức mình sắp không sao kìm nổi, mồ xong con heo.

- Tiểu thư Welen, nửa giờ giết một con heo, tôi đã làm được.

Giang Nam tiện tay quăng dao mổ xuống, sau đó hắn dường như là vô ý thức, theo quán tính thuận tay nhét ít thịt lợn vụn vào trong túi mình!

Áng chừng hơn nửa cân!

Mà chỗ thịt heo thừa không chút thiếu hụt, cứ như thể chưa từng mất mát ít nào từ trước cả.

Chính hợp với lời bịa đặt vừa rồi, ‘đao pháp của lão Pike’ chính là vì trộm thịt heo mà sinh ra!

Thấy được động tác nhỏ này của Giang Nam, Welen hận không thể quật chết Giang Nam, nhưng nàng cũng đã hoàn toàn tin vào lời xằng bậy của Giang Nam!

Ngay sau đó Welen chống nạnh miệt thị Judi đang ngây ngốc, tràn trề đắc ý nói:

- Judi, đao công nô lệ của lão nương, không còn trở ngại gì chứ?

- Há chỉ có không còn trở ngại, đao công của nô lệ này đã không dưới ta rồi...

Judi gượng gạo liếm môi, rồi ha ha cười rộ lên, vỗ vai Giang Nam:

- Roddy phải không? Theo ta đi thôi, đao công thịnh yển cần người giỏi như ngươi!

Đao công thịnh yển!?

Giang Nam ngơ ngác:

- Tiểu thư Welen, ý của vị tiên sinh này là...

Welen căn bản không có ý giải thích, nàng nhìn Judi, đắc ý phẩy tay, rồi quay lại quở trách Giang Nam:

- Còn đàn ra đấy làm gì! Tên ti tiện nhà ngươi lập tức theo Judi rút khỏi nông trường, không có Judi cho phép, ngươi không được phép trở về!

Lola cũng kỳ quái trào phúng nói:

- Roddy, đừng tưởng rằng ngươi đao công giỏi thì có thể làm gì thì làm, tiểu thư bảo ngươi làm gì thì ngươi đi làm cái đó, hỏi gì nữa!? Đừng quên, ngươi chỉ là một nô lệ để tiện nhất, ngươi chỉ có nghĩa vụ phục tùng mệnh lệnh, không có quyền lời tra hỏi, đã rõ chưa?

- Được rồi, tôi là nô lệ, tôi phải chấp hành vô điều kiện mệnh lệnh của ngài. . .

Giang Nam hít thật sâu một hơi:

- Có điều, tiểu thư Welen, chỉ ít ngài cũng phải cho ta thời gian từ biệt đi chứ!

Bây giờ đi, vậy chờ đến khi nào mới có thể dò hỏi đi bí mật bóp méo bí tích kia?

Hơn nữa Giang Nam đã đáp ứng quái nhân mất treo, phải kiếm được bản đồ núi Longinus. Hắn đi theo Judi, phải đi đâu kiếm bản đồ bây giờ đây?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng Lôi Đài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Đồ Đẳng Lôi Đài

Welen chẳng cho Giang Nam thời gian từ biệt đi. 7 giờ 35 phút, Giang Nam mở xong một con heo, 7 giờ 40 phút hắn liền theo Judi tới cổng lớn nông trường.

Mặt khác, Welen, Lola, còn cả ba lão quản sự của nông trường, hai mươi tên tay sai cũng cùng nhau lên đường.

Thì ra, Judi sau khi vừa mới được 'vinh dự đón nhận' con bức bối của Welen, trước khi đi mới nhớ tới một chuyện vô cùng quan trọng: ngoại trừ Đào Công Thịnh Yến, chủ nông trường Susan còn chuẩn bị trừ tính hàng loạt nghi thức hoan nghênh Julian, vì để sắp xếp thống nhất, y yêu cầu tất cả mọi thế lực trong thành Thái Dương đều phải phái ra đại diện, mở một đại hội trừ bị ở 'quán rượu Senya' của thành Thái Dương.

Ban đầu, Welen chẳng muốn đi gặp chủ nông trường Susan, chỉ định phái hai quản sự đi qua quít một hồi, nhưng không sao tưởng được, ngay trước khi đi Judi bỗng đề ý đến một chuyện hết sức thú vị.

Judi ngó hai tay Giang Nam, thầm nghĩ: "Hắc hắc, lão tử thật con mẹ nó hồ đồ, thằng nhóc đao công không tệ này chỉ là một tên nô lệ thôi, chi cần là nô lệ... thì có thể mua bán được!"

Đao công thằng nhóc này giỏi như thế, vậy mình vì sao không mua lấy nó làm một tên phụ bếp?

Nghĩ đến đây, Judi tay bắt mặt mừng nói với Welen:

- Tiểu thư Welen, ta là một kẻ thô lỗ, vừa rồi ta nói có chút không lọt tai, mong ngài đừng trách!

Sau khi bồi tội, giọng điệu gã càng thêm khách khí, chỉ vào Giang Nam nói:

- Ngài có bán nô lệ này không, ta thấy nó rất có thiên phú bếp núc, muốn mua về làm trợ thủ. . .

Bất kể từ ai nhìn ra, lời của Judi đều không có bất cứ vấn đề gì, ngược lại, hắn đã cho Welen đủ mặt mũi. Nhưng chính một câu hỏi khách khách khí này dường như lại chạm phải 'vây ngược' chết người nhất trong lòng Welen, châm ngòi lên tính tình như thùng thuốc nổ của nàng.

- Ngươi muốn mua Roddy!? Không bán! Lão nương chết cũng không bán! Dù ngươi tặng ta cả nông trường Susan ta cũng không bán!

Nói xong, Welen rút roi da, hung tợn nói:

- Tên Judi chó má, nếu ngươi dám gây chú ý với Roddy, lão nương với danh nghĩa 'hạ phẩm chín cấp Tuyệt Yến Đồ Đẳng sĩ' sẽ quyết đấu với ngươi!

- Ngươi, ngươi... đến mức ấy sao! Tiên sư, lão tử chẳng phải chỉ là muốn mua một nô lệ thôi sao!

Judi bị chửi mất mặt, la lối tức giận lôi Giang Nam lên đường.

Mà Welen thì chống nạnh nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nói:

- Lola, chuẩn bị hành lý, lão nương tự thân theo Judi tới thành Thái Dương một chuyến!

Lola sững sờ:

- Tiểu thư, loại chuyện này phải vài quản sự là được rồi, ngài hà tất...

Welen ánh mắt kiên định, vừa như đang nói với Lolan lại vừa như đang giải thích với mình:

- Tên ti tiện Judi chó má này đã nhìn trúng Roddy, lão nương không theo, hần lúc nào cũng có thể lừa đoạt Roddy đi... Roddy là của ta, ai cũng đừng mong dẫn hần đi! Lola, ngươi còn dằn ra đây làm gì? Lập tức thu thập hành lý đi!

Bên kia, khi Giang Nam tận mắt thấy phản ứng dị thường của Welen thì phản ứng của hần càng quái gở, hần ngồi xuống dưới một gốc đại thụ, chốc chốc lại đập tuyết cầu lên gáy mình:

- Bình tĩnh, một tấm gương sáng phải bình tĩnh...

Ba giờ chiều ngày ngày hôm ấy, một đoàn người tiến vào thành Thái Dương.

Mà lúc này Giang Nam đã biết rõ quá trình sự việc, cũng biết nông trường Susan hiếp đáp tiểu thư nhà mình, có điều, Giang Nam thân là nô lệ, vốn dĩ không có tư cách quan tâm những chuyện tình tang lớp trên này, trong tâm hần còn đang nhớ nhung đi và bản đồ núi Longinus.

Hiện tại dò hỏi đi đã không có khả năng rồi, hay hơn hết là nghĩ cách kiếm được bản đồ mới là tốt nhất...

Giang Nam một bên nghĩ như thế, một bên nhấp nhồm cùi đầu đi đường.

Thành Thái Dương sau trận đại tuyết được bao phủ hầu khắp trong một màu trắng bạc, trên các con đường đều nghen ứ tuyết đọng dày đặc, lầy lội khó đi, trên mái hiên các cửa hàng sát bên đường đều giăng những cây nhũ băng, lớp băng còn đóng băng ở trục cửa.

Tính sơ sơ, nhiệt độ hiện giờ chỉ ít là âm dưới 20 độ!

Nhưng ngay trong thời tiết khắc nghiệt này, bên trong thành Thái Dương vẫn tấp nập ồn ào, người trên đường nườm nượp không ngớt, mỗi một người đều mang vẻ hớn hở như đang phát sinh một sự kiện vui trọng đại gì đó.

Lola ngó nghiêng đến tò mò, hỏi:

- Tiểu thư, gần đây không có lễ hội gì mà, người thành Thái Dương sao lại có vẻ như đang trải hội vậy?

- Hửm? Ngươi nói gì?

Ánh mắt Welen vẫn một mực lớn vồn bên người Giang Nam, dường như không nghe được câu hỏi của Lola. Ngược lại Judi bên cạnh liền trả lời nghi vấn của Lola:

- Các ngươi không biết à? Vì để hoan nghênh Julian, ‘Đồ Đẳng lời đài’ năm nay cũng mở trước thời hạn.

Đồ Đẳng lời đài!?

Giang Nam đã trở thành Tử Linh Đồ Đẳng sĩ, vừa nghe tên cái tên này tinh thần liền rung lên, ngẩng đầu.

Cứ như thế vận hội kiếp trước, Đồ Đẳng lời đài là nơi thi đấu tiêu khiển chủ yếu nhất của con người ở Đại Lục Nguyên Chi.

Tên như ý nghĩa, ‘Đồ Đẳng Lời Đài’ là chỉ có Đồ Đẳng sư mới có thể tham gia thi đấu lời đài.

Khởi nguyên của Đồ Đẳng Lời Đài hết sức xa xưa: nghe nói, ở một ngàn năm xa xôi trước, có một kẻ tên là Toure rất thích ti võ luận bàn với người khác, bèn bỏ ra một khoản tiền kếp xù tổ chức một cuộc đấu võ lời đài long trọng. Toure còn buông lời, ai có thể giành được quán quân lời đài thì có thể lấy hết toàn bộ tài sản trong nhà của hần!

Tài phú của Toure là một con số thiên văn khủng bố, vì để giành được món tiền cực lớn này, Đồ Đẳng sư nổi tiếng trên đại lục hầu hết đều tới tham gia.

Qua ba tháng so đấu, cuối cùng một gã tên ‘Menco’ thắng liên tiếp 937 trận, đánh cho quần hùng biến sắc, công nhận gã là thiên hạ đệ nhất cao thủ khi ấy!

Có điều, Menco giành được thắng lợi cũng chẳng hề lấy tài sản của Toure đi, gã nói:

- Qua lần liễu đấu lời đài này, ta đã đột phá bình chương hai mươi năm qua chưa từng đột phá, thành công tấn cấp thành ‘thượng phẩm Đồ Đẳng Vương’! Chư vị cũng thu được rất nhiều lợi ích trong lúc giao phong. Lời đài tiền sinh Toure cử hành, quả thật là con đường tắt dẫn tới tiến bộ cho đám Đồ Đẳng sư như ta! Vì thế, ta nguyện hiến toàn bộ phần thưởng, để cho phương thức lời đài hình thành thông lệ, mong Đồ Đẳng sư trên đại lục mượn sự trợ giúp từ lời đài, thực lực càng thêm tiến bộ!

Cứ thế, Menco ngay tại chỗ lập tức bán đấu giá tất cả phần thưởng, sau đó dùng món tiền khổng lồ này thành lập một ‘Đồ Đẳng xúc tiến hội’ na ná Ủy Ban thể vận hội.

Qua những năm tháng dài đằng đẳng mai sau, ‘Đồ Đẳng xúc tiến hội’ cứ cách vài năm liền tổ chức Đồ Đẳng lời đài một lần, thông qua giao lưu ti võ đích

xác cũng có rất nhiều Đồ Đẳng sư nâng cao thực lực, đột phá tới cấp bậc cao hơn.

Cho tới bây giờ, Đồ Đẳng lôi đài đã thành nơi đấu võ hợp pháp được đại lục công nhận, hầu như trong mỗi thành thị đều có phân bộ của ‘Đồ Đẳng xúc tiến hội’. Trong đó, các thành thị lớn mỗi ngày đều sẽ có lôi đài tỉ võ đầy ngoạn mục, mà ở địa phương nhỏ như thành Thái Dương, cứ cách một năm sẽ cử hành Đồ Đẳng lôi đài quy mô nhỏ một lần.

Ngoài ra, liên quan tới Đồ Đẳng lôi đài còn có một chuyện vô cùng thú vị.

Một Đồ Đẳng sư chỉ cần tham từng tham gia lôi đài tỉ võ, vậy thì ‘Đồ Đẳng xúc tiến hội’ sẽ kê khai chiến tích của hắn vào danh sách, đồng thời so sánh thực lực với những Đồ Đẳng sư khác, từ đó hình thành một ‘Đồ Đẳng Phổ’ quy ước tương đương với ‘Thực lực bài hành bảng’! (Bảng xếp hạng thực lực)

Trong phạm vi thành Thái Dương, Sorent là người đứng đầu ‘Đồ Đẳng Phổ’, cho nên hắn chính là đệ nhất cao thủ được thành Thái Dương công nhận!

Mà Welen trên Đồ Đẳng Phổ ở thành Thái Dương đứng thứ mười, cũng xem như cao thủ đủ để áp chế cục diện.

Bên trên chính là những hiểu biết của Giang Nam về toàn bộ Đồ Đẳng lôi đài.

oOo

Ngay khi Giang Nam đang kinh ngạc, bên đường truyền đến một thanh âm suông sã:

-Ồ, tiểu thư Welen không ngờ lại vào thành?

Giang Nam quay đầu nhìn, đệ nhất cao thủ trên Đồ Đẳng Phổ thành Thái Dương – Sorent túm tụm trong một đám người đang đi tới.

Nhìn phương hướng, họ cũng muốn tới ‘quán rượu Senya’ tập hợp.

Theo bên người Sorent còn có một thanh niên, dáng người cực cao, tứ chi thon dài, dung mạo tuấn tú, có điều y đi khòm lưng, trong đôi mắt lạnh lẽo màu xanh biếc mang theo vài phần tham lam, hết như một con sói đói đang kiếm ăn!

Thanh niên này vừa nhìn thấy nữ nhân đẹp nhất trong thành Thái Dương, nhất thời mắt sáng rực, cười lớn nói:

-Tiểu thư thật xinh đẹp! Sorent, tên vị tiểu thư này là Welen à?

-Không sai, đây chính là tiểu thư Welen của nông trường Wester, hạ phẩm chín cấp Tuyết Yên Đồ Đẳng sĩ...

Sorent liếc qua người thanh niên, lại liếc qua Welen, bỗng hé ra nụ cười trâu chọc, công thêm một câu rõ ràng có ý khiêu khích:

-Tiểu thư Welen chính là nữ nhân đẹp nhất trong thành Thái Dương đó.

‘Roet’! Hệt như một thanh kiếm sắc vừa rời vỏ, trong đôi mắt người thanh niên tăng thêm ít quang mang hám gái khiến người ta sợ hãi. Y đi tới trước mặt Welen, hơi khom người:

-Tiểu thư Welen, tại hạ Vic...

-Cút, lão nương không có tâm tình nghe tên người!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ước Chiến

Tuy giọng điệu người thanh niên này nhún nhường khôn khéo nhưng ánh mắt lại cực kỳ khiến người ta chán ghét, cộng thêm việc bạn của hắn là Sorent luôn ở thể một mắt một còn với mình, nên Welen đương nhiên sẽ không cho hắn đẹp mặt.

Hà hướng chi, Welen đối với bất kỳ ai cũng đều ngoác mồm là chửi.

Người thanh niên thông thả ngẩng đầu:

- Cút... Cô đang bảo tôi cút ư?

Đột nhiên, hấn hất mạnh đầu, từ trên nhìn xuống đáng người nhỏ nhắn của Welen, uy nghiêm nói:

- Ta tin ngưỡng lực lượng của Lang! Welen, ngươi lau sạch mồm của ngươi chút, cái giá vũ nhục Lang Đồ Đằng, không phải ngươi có thể gánh nổi!

Lang Đồ Đằng?

Welen bều môi cười, lập tức liên tưởng đến thân phận người thanh niên:

- Lão nương còn tưởng là con chó nào đang sủa chứ, thì ra là thằng nhãi con Victor ở núi Renny!

Hơi tạm ngưng, Welen ngẩng đầu hằm hằm chửi Victor:

- Lão nương chửi ngươi đấy, ngươi có thể làm gì nào?

Lời này vừa thốt, chẳng những Lola, quân sự nông trường mà ngay cả Giang Nam cũng đều nhúu chặt mày, cái tính nết thối tha này của tiểu thư Welen...
Ài, cô nàng không thể kiềm chế một tí sao?

Ngược lại Judi ra vẻ 'ta sớm biết con mẹ Welen này chắc chắn sẽ như thế mà', ở một bên nhún vai cười lạnh.

- Welen!

Victor phần nộ hết một tiếng, như sắp động thủ đánh người. Có điều, hấn quả không phải tên công tử ăn chơi trác táng thích gây sự: vừa nghĩ đến việc Welen là thành viên của gia tộc Reinhard, đại diện cho một phương thế lực của thành Thái Dương, nên quả thật chẳng cần vì một câu nói mà kết thù địch, Victor chỉ lạnh lùng cười:

- Tính tình của tiểu thư Welen, ta xem như đã được kiến thức, hôm nay còn có việc quan trọng trên người, hôm khác sẽ tán gẫu với tiểu thư Welen!

Nói xong, hấn lui sang một bên.

Nhìn thấy hành động này trong lòng mọi người đều thầm khen, thiếu gia Victor tuy háo sắc thành tính, nhưng biết thời cơ và kiềm chế, quả là một nhân vật lợi hại biết mềm nắn rắn buông!

Bên khác, Welen khẽ thở dài lạ lùng, Victor đã chịu thua, nàng nếu tiếp tục chửi rửa nữa thì thật chẳng phải đang vũ nhục Victor mà là đang vũ nhục thân phận và suy nghĩ của mình.

Cho nên Welen trừng mắt với Victor, hô hào đám người Giang Nam tiếp tục lên đường.

Lập tức một cơn sóng gió nhỏ liền bình ổn lại...

Nhưng đúng lúc này, Sorent như khuyên can đột nhiên nói:

- Ái chà, thiếu gia Victor, tính nết tiểu thư Welen chính là như thế, mong ngài đừng trách cứ! Tiểu thư Welen, tính nết của ngài quả thật cũng nên thay đổi chút đi!

Cười cợt, Sorent tiếp tục nói:

- Hà tất gì vừa gặp mặt đã mắng chửi động thủ nhỉ? Cho dù là đánh, các ngươi cũng không thể ẩu đả noi đầu đường xá chợ phải không? Như thế chỉ khiến dân tiện dân chê cười, mọi người đều có thân phận quý tộc, muốn đánh... Ha ha, vừa hay Đồ Đằng Lôi Đài năm nay tiến hành sớm, chi bằng chúng ta tới Đồ Đằng Lôi Đài so chiêu?

Welen sừng sốt, hằm hằm nhìn Sorent, rất rõ ràng Sorent đang khiêu khích hai người động thủ tí vĩ!

Victor cũng đang hoài nghi nhìn Sorent.

Phảng phất như không nhìn thấy ánh mắt hai người, Sorent vẫn còn nói:

- Tiểu thư Welen là đại diện của nhà Rein phái tới tọa trấn thành Thái Dương, thiếu gia Victor cũng là người xuất sắc trong lớp thanh niên núi Renny... Nhà Rein và núi Renny, rốt cuộc ai mạnh ai yếu, chà chà, đây thật đúng là một vấn đề thú vị!

Một câu nói thật độc ác! Một câu của Sorent đã kéo căng mâu thuẫn lên mặt danh dự của hai đại thế lực, như vậy, hai người bởi mặt mũi gia tộc của riêng mỗi người nên không thể không so tài cao thấp!

Quả nhiên, Victor vừa nghe mâu thuẫn đã liên lụy tới danh dự gia tộc mình, không khỏi nở nụ cười dữ tợn, cái lời:

- Không sai, Đồ Đằng Lôi Đài là một nơi không tôn trọng tới hòa khí... Welen, chẳng cần hôm khác nói chuyện nữa, ngươi tin ngưỡng Tuyệt Yến, dám

khieu chiến Lang cao ngao không?

-Sao lại không dám?

Welen hiện giờ đại diện cho gia tộc Reinhard, tự nhiên sẽ không lui bước:

-Khi mặt trời xuống núi, trên Đồi Đăng Lôi Đài, nhất quyết sinh tử!

Welen vừa giương cao tay hô thì hàng ngũ nông trường Wester lập tức chạy về Lôi Đài phía Đông Bắc.

Giang Nam đương nhiên cũng đi theo.

Nhưng đúng sau lúc Welen đi không lâu, Victor bỗng biến sắc, gã lườm mắt miệt thị Sorent, trên người ngập ngụa một cổ hung khí như dã thú!

Trên thực tế, ‘núi Renny’ chẳng phải thế lực trong phạm vi thành Thái Dương, có điều, vì dễ nhìn thấy phong thái của Julian, hoặc vì cơ hội yết kiến ‘Thiên Mệnh Quý Giáp’, rất nhiều thế lực ngoài ngàn dặm cũng đều phái người tới thành Thái Dương.

Victor chính là loại tình huống này.

Cha Victor cùng chủ nông trường Susan có ít giao tình, mà muốn hành sự trong thành Thái Dương, cũng không thể bỏ qua sự giúp đỡ từ đám chúa đất như nông trường Susan, cho nên Victor vừa vào thành bèn tìm đến Sorent.

Nhưng Victor đích thật không ngờ được hắn vừa mới tìm được Sorent thì tiểu thư Welen liền tới, mà Sorent thế nhưng còn... khiêu khích hai người họ động thủ tí với?

Vì danh dự gia tộc, công thêm tính cách tồi tệ của Welen, Victor đã tiếp nhận khiêu chiến. Nhưng vừa suy nghĩ kỹ càng mọi việc, hắn càng nghĩ càng tức... Minh đây là bị Sorent lợi dụng, làm tay sai cho hắn một lần miễn phí mà!

Vì lẽ đó hắn quát lớn:

-Sorent, ta lần này là đại diện cho núi Renny tới lấy lòng Julian, không phải tới giúp ngươi đánh lộn! Ngươi khiêu khích ta động thủ với Welen, rốt cục là có ý gì? Tương ta không dám trở mặt với ngươi, tương núi Renny ta sợ nhà Sumala ngươi ư? Lang... không sợ bất cứ điều gì!

-Thiếu gia Victor, xin hãy bình tĩnh!

Sorent không vội không vàng, cười tủm tỉm giải thích:

-Ta không phải đang châm ngòi quan hệ giữa ngươi và Welen, chẳng qua chỉ là... À, thiếu gia ngài cũng biết, chủ nông trường nhà ta đã tập hợp toàn bộ tất cả thế lực trong thành Thái Dương, tuy nhiên, vẫn có nhiều thế lực bằng mặt không bằng lòng với chủ nông trường nhà ta, ngoài mặt nghe lời, bên trong thâm phẫn đối... Trong đám này, Welen chính là kẻ phản đối lớn nhất!

Nói xong, trong mắt Sorent chợt lóe hàn quang, khuôn mặt vẫn mang vẻ tươi cười tuấn nhã:

-Mời thiếu gia Victor ngài xuất thủ chính là chuẩn bị cho Welen một lời giáo huấn, đồng thời cũng khiến thế lực khác nhìn qua thực lực nhà ta.

-Thế tên khốn nạn nhà ngươi vì sao không tự mình ra tay, bằng thực lực của ngươi, chẳng nhẽ vẫn không đánh thắng Welen ư?

-Không sai, ta đích xác có thể tự mình ra tay, nhưng... Ta nhường cơ hội quyết đấu với Welen cho ngươi, cũng là suy nghĩ cho ngươi đấy, thưa thiếu gia Victor ạ!

Nụ cười của Sorent càng thêm thân thiết:

-Mọi người đều biết, Welen trên Đồi Đăng Phổ thành Thái Dương đứng thứ mười, trận chiến hôm nay nếu thiếu gia ngài chiến thắng Welen, vậy chẳng khác nào trở thành một trong số mười đại cường giả của thành Thái Dương, giành được chỗ đứng trong thành Thái Dương! Vì danh hiệu thập đại cường giả, ngài nói xem... Trận quyết đấu này đáng giá hay không?

Thập đại cường giả...

Vừa nghe đến từ này, mắt Victor bỗng sáng rực:

-Coi như ngươi tình nguyện!

-Lấy tôn nghiêm của Lang, trận chiến hôm nay ta sẽ thay thế Welen trở thành một trong thập đại cường giả mới của thành Thái Dương!

oOo

Đồi Đăng Lôi Đài ở góc Đông Bắc thành Thái Dương, chiếm diện tích 780 mẫu, là một trường đấu cỡ nhỏ được xây lại tạm thời.

Nhìn từ đường chỉ dẫn vào cửa, trong trường đấu chủ yếu có bốn lối đi tì vớ, trong số này thì số 2, số 3, số 4, ba lối đi này là lối đi tì vớ mang tính phổ thông, chỉ cần thực lực đạt tới tiêu chuẩn Đồ Đằng Sĩ là có thể thi đấu ở đây.

Mà lối đi số 1 lại có tên ‘Đỉnh cao lối đi’ hoặc ‘Cao thủ lối đi’. Tên như ý nghĩa, lối đi số 1 chính là nơi chuyên môn phục vụ cho cao thủ, muốn thi đấu ở đây... Ất phải có sức chiến đấu từ thập đại cường giả thành Thái Dương trở lên!

Welen liền đi tới lối đi số 1!

Song, khi Welen đi tới lối vào trường đấu thì bỗng nhiên phát hiện không khí trong đội ngũ có chút quỷ dị.

Theo lý mà nói, tiểu thư nhà mình sắp xuất chiến trên lối đi tì vớ, vậy bất kể là xuất phát từ chân tâm hay xuất phát từ nịnh nọt, đám tùy tùng đi theo hẳn phải nói vài câu khách sáo đại loại như ‘vậy cờ chiến thắng’ ‘tiểu thư uy vũ’ mới đúng.

Nhưng đi suốt dọc đường, Lola, ba quản sự, hai mươi tên tay sai đều lẳng lặng cúi gầm mặt, ai cũng không mở miệng nói chuyện.

Welen tò mò, vừa sai phái Lola đi báo danh cho nàng, vừa không vui vẻ nói:

-Sao lại không nói gì thế? Cầm hết rồi à?

Ba quản sự liếc lẫn nhau, một người lớn tuổi nhất đứng ra, cười gượng nói:

-Tiểu thư, có vài lời chúng tôi muốn nói, nhưng lại sợ... lại sợ ngài mất hứng.

-Có cái rắm gì thì đánh đi!

-Ôi! –Lão quản sự thở dài, nhỏ giọng nói:

-Tiểu thư, Sorent nói không sai, tính tình ngài, quả thật nên thay đổi chút!

Quản sự cúi đầu nói:

-Vừa rồi ngài vì mấy câu nói đã quyết đấu với Victor, điều này đáng giá ư? Cho dù ngài là hạ phẩm chín cấp Đồ Đằng Sĩ, có lòng tin chiến thắng Victor, nhưng ngài nghĩ thử xem, cho dù ngài chiến thắng Victor thì đối với ngài, với nông trường chúng ta lại có thể có ích lợi gì? Ngược lại, chỉ cần ngài đắc tội với núi Renny sau lưng Victor thì sẽ dẫn tới cho nông trường chúng ta một cường địch không thể chống lại a!

Thở dài, lão quản sự nện nện ngực, khuyên nhủ:

-Tiểu thư, tôi trông ngài lớn lên, cho dù ngài bốc hỏa tôi cũng phải nói một câu – sửa đổi tính tình của ngài đi, nếu không ngài sớm muộn sẽ gây ra tai họa!

Một quản sự khác cũng nói:

-Tiểu thư, thứ cho tôi lăm lăm, nếu có thể... xin ngài hãy hủy bỏ trận quyết đấu này!

-Ngươi...ngươi...ngươi!

Welen liền tiếp chỉ vào mũi ba quản sự, tức giận nói:

-Các ngươi đều cho rằng lão nương là con đàn bà không đầu óc, đều cho rằng, lão nương vừa mới gây ra một chuyện cực kỳ ngu xuẩn ư?

Đầu đám quản sự đều gục trước ngực, lặng im không nói. Hiển nhiên, họ đang dùng hành động thực tế để thể hiện ‘Tiểu thư Welen, trong mắt chúng tôi, ngài thực sự đúng là một đứa đàn độn ngực to không óc!’

-Ha ha ha, lão nương lao tâm khổ trí vì các ngươi, mẹ nó, các ngươi ngược lại còn oán trách ta!?

Nhìn thái độ của mọi người, Welen nắm chặt tay, cắn uất cười sằng sặc liên tục.

Bất chợt, nàng tóm cổ áo Giang Nam, tức giận nói:

-Roddy, tên ti tiện nhà ngươi cũng thấy ta như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đằng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Biệt Danh giáo Sư

Khi nói lời này, ánh mắt Welen rất phức tạp, trong đôi mắt to long lanh có một phần tức giận, hai phần bi ai, lại còn có bảy phần là... khẩn cầu!

Đúng, là khẩn cầu! Welen cứ như thể một đứa bé bị hiểu lầm, gấp gáp muốn tìm một chỗ dựa thấu hiểu nội tâm nàng, nàng khát khao nhìn Giang Nam, phảng phất như đang chờ Giang Nam lớn tiếng nói: Tiểu thư Welen xinh đẹp, cách nhìn của ta khác hẳn đám ngu xuẩn này, ngài làm như thế nhất định có đạo lý của ngài, là thật, tôi hiểu ngài...

Nhưng...

Vì sao nàng khẳng khái một mực tìm nô lệ như Giang Nam để trút bầu tâm sự?

Trong nhất thời, ánh mắt hoài nghi của mọi người đối tới đối lui giữa Giang Nam và Welen.

Đáng tiếc, Giang Nam lại rất cụt hứng nói:

- Welen, tôi chỉ là nô lệ, được rồi, tôi không có tư cách bình luận hành vi của ngài.
- Tên ti tiện đáng chết, lão nương muốn người nói một câu thật lòng khó như vậy sao?

Chát!

Welen giúp roi da, nhắm một roi lên đỉnh đầu Giang Nam, sau đó nàng chả buồn quay đầu lại tiến vào trường đấu:

- Bỏ đi, lão nương chẳng muốn giải thích với các người! Quyết đấu vẫn như trước, muốn xem thì theo ta đi, không muốn xem thì... cút!

Lão quân sự thờ dài, dẫn mọi người theo phía sau Welen.

Lúc này, Lola đã thay Welen báo danh, vài tên quản lý viên trường đấu vội vàng chạy ra ngoài, vừa thấy Welen chúng hết như nhìn thấy người thân gần gũi nhất vậy.

- Ai da, tiểu thư Welen tự thân xuất chiến, đây thật là chuyện vui lớn của thành Thái Dương a, mau mời vào, mau mời vào, mọi thứ đều đã bố trí sẵn sàng cho ngài, một giờ sau, quyết đấu chính thức bắt đầu!

Welen còn đang bức bối, căn bản không thèm đáp lời quản lý viên, đi thẳng vào.

Đám quản lý viên cũng không giận, tí mắt cười tiếp tục hoan nghênh đám người Lola.

Thái độ của quản lý viên chẳng hề kỳ quái: nên biết, song song với việc Đồ Đằng Lôi Đài cung cấp nơi quyết đấu miễn phí thì... nó cũng bán vé kiếm tiền!

Welen là một trong số thập đại cường giả thành Thái Dương, thập đại cường giả xuất chiến, người xem nhất định sẽ ồ ồ kéo tới, có thể nói Welen chính là cơm áo gạo tiền, một thần tài của đám quản lý!

Dưới tâm tính ủng hộ này, đám quản lý viên lần lượt khom người về phía tùy tùng của Welen, trên mặt luôn tràn trề vẻ tươi cười nhiệt tình.

Nhưng đúng lúc Giang Nam đi ngang qua, nụ cười của đám quản lý viên lại đột ngột biến mất!

Một quản lý viên liếc qua y phục Giang Nam, bỗng biến sắc, vươn tay ngăn Giang Nam, lạnh lùng nói:

- Đứng lại, người không thể vào!

Giang Nam ngơ ngác:

- Tiên sinh, vì sao?

Hệt như Welen đối đãi với quản lý viên lúc vừa rồi, quản lý viên cũng chẳng thèm đáp lời Giang Nam. ‘Cốc cốc’, hất gõ lên bàn đồ chỉ dẫn ở cửa vào, rồi lại chỉ vào một đoạn chữ bên trên.

“Khách nhân cầm vé khách quý xin mời đi thông đạo số 3... Khách nhân cầm vé hạng một xin mời đi số 5... Khách nhân cầm vé phổ thông xin mời đi hành lang...”

Đoạn câu này chính là một lời chỉ dẫn phổ thông, chỉ rõ khách giá vé khác nhau phải đi đường khác nhau, Giang Nam lướt mắt vài lần, thực sự không rõ

điều này cùng với việc không cho phép mình vào trong có quan hệ gì.

- Tiên sinh, người nên đổi một loại phương thức biểu đạt để hiểu hơn đi...

Giang Nam lắc đầu nói:

- Thôi được, ta vẫn chưa rõ!

- Tên ti tiện nhà người vẫn chưa rõ sao!?

Quản lý còn chưa nói, Lola đã ở bên quát o, ả chỉ vào biển chỉ dẫn lớn tiếng nói:

- Nhìn rõ trên đó viết gì – khách ‘nhân’! ‘Nhân’!

Lola tức giận đến đỏ bừng cả mặt, hết như Giang Nam ở trước mặt người ngoài khiến ả mất mặt vậy, trước tiên nói với quản lý viên:

- Tên nô lệ này của tôi không biết quy củ, mong ngài ngàn vạn lần đừng để ý.

Sau đó ngoái đầu tức giận mắng Giang Nam:

- Bây giờ người rõ chưa? Đồ Đẳng Lôi Đài là cho người xem, tên ti tiện nhà người cũng tính là người sao? Nô lệ và súc vật... không thể tiến vào trường đấu Đồ Đẳng!

Nô lệ và súc vật...

Tay trái Giang Nam khẽ run rẩy, một khúc Bạch Cốt Độc Nhận suýt nữa chồi ra.

Nô lệ và súc vật!

Còn có chuyện gì càng thêm sỉ nhục hơn điều này không? Nô lệ và súc vật không thể đi vào, con bà nó, ông mày đây ngay cả một con chó cũng không bằng sao!?

- Được rồi, tôi là nô lệ, được rồi, tôi không có tư cách được hưởng tôn nghiêm của con người!

Giang Nam mỉm cười nhàn nhạt, khom người nói:

- Đã vậy thì, thưa tiểu thư Lola tôn quý, tôi ở ngay đây chờ ngài được không?

- Đồ xấu mặt, ngoan ngoãn ở đây chờ!

Lola hừ một tiếng, xoay người đi vào trường đấu.

Nhưng đúng vào lúc Lola vừa xoay người, Giang Nam cúi đầu, trong ánh mắt lóe lên một tia quang mang sắc bén!

Lần này Giang Nam thực sự đã bị chọc giận hoàn toàn!

Nô lệ và súc vật không được vào trong!/? Vì một điểm tôn nghiêm giáo sư còn sót lại duy nhất sâu trong tận đáy lòng, Giang Nam tự nhủ: “Khuất nhục này không hẳn thuộc về ta, ta đã là Đồ Đẳng Sĩ rồi... Con bà nó, ông mày đây nhất định sẽ tiến vào trường đấu Đồ Đẳng, tìm lại tôn nghiêm thuộc về chính mình!”

Nói xong, Giang Nam đi tới một xó xinh vắng lặng, bắt đầu đảo mắt xung quanh trường đấu.

Hắn muốn tìm biện pháp lên vào trường đấu!

Sau hơn hai mươi giây, mắt Giang Nam sáng rực lên, hắn nhìn thấy bên dưới bản đồ chỉ dẫn còn viết một câu: “Khách cảm vé phổ thông mời đi hành lang... Người thi đấu tham gia Đồ Đẳng Lôi Đài, xin hãy liên hệ với quản lý viên, có thông đạo chuyên dụng cho người tham gia.”

Thông đạo người tham gia!

Nếu mình giấu tên tham gia Đồ Đẳng Lôi Đài, lấy được thân phận người thi đấu, vậy có phải có thể tiến vào trường đấu hay không nhỉ?

Hơn nữa, mình đã là hạ phẩm Đồ Đẳng Sĩ, nhưng vẫn không biết mình rốt cuộc ở hạ phẩm bao nhiêu cấp, chỉ cần giấu tên tham gia thi đấu, chẳng phải có thể tìm một đối thủ thích hợp, đấu một trận, từ đó xác định chuẩn xác cấp độ của mình hay sao?

Nghĩ đến đây, Giang Nam sờ sờ mũi, chỉ cần hắn cải trang sơ sài giống như kiếp trước đi khiêu chiến chuyên gia ở các nơi...

oOo

Vài phút sau, Giang Nam đã ăn mặc thành một hình tượng khác: trên người hắn mặc một chiếc áo ngắn chằng chịt vết vá, bên dưới là một chiếc quần nam màu vàng đất, đầu đội mũ bảo vệ màu vàng sứt miếng, ngay cả mái tóc màu bạc nhạt bất mắt kia cũng dùng thuốc nhuộm nhuộm thành màu xanh biếc!

Sau khi nhìn hình tượng của mình trong một máng nước thì liền dờ khóc dờ cười.

Được rồi, hình tượng này đích xác hơi tức cười, nhưng ai có thể thấu hiểu nỗi cay đắng trong này chứ? Giang Nam chỉ là một nô lệ, hắn nào có tiền đi mua trang bị xa hoa, ngay cả những thứ này còn là trong con giá lạnh âm dưới 20 độ, dùng hai tay moi từ trong đồng rác ra!

Vô cùng may mắn chính là: hình tượng tuy mặc cười nhưng đủ để che giấu thân phận của Giang Nam.

Mặt khác, trang phục nô lệ còi ra không thể quảng đi, nên Giang Nam liền giấu chúng ở tận cùng bên trong đồng rác.

4 giờ 30 chiều, cách thời gian quyết đấu của tiểu thư Welen còn có nửa giờ, Giang Nam lại đi tới cửa trường đấu lần nữa.

Vẫn là mấy quản lý viên nọ, chúng vừa thấy Giang Nam ăn mặc quái dị, một lời không nói liền tiến vào trong. Một quản lý viên đứng ra, cả giận quát:

- Đứng lại, đây không phải chỗ xin cơm, cút!

- Tiên sinh, hành vi trông mặt bắt hình dong là rất không hay!

Giang Nam phe phẩy ngón tay, sau đó hắn lại gõ lên bản đồ chỉ dẫn ở cửa.

Cốc cốc!

Giống hết bộ dạng quản lý viên lúc vừa rồi.

Có điều lần này đến lượt viên quản lý nhìn không hiểu.

- Không nghe ta nói gì sao? Mau...

- Tiên sinh, năng lực hiểu biết của người khiến ta lấy làm tiếc.

Ngón tay Giang Nam quét qua mấy chữ trên 'người thi đấu', hắn dường như tìm lại cảm giác khiêu chiến chuyên gia các nơi khi làm giáo sư ở kiếp trước, cười nhạt nói:

- Được rồi, ta tới tham gia lời đài.

- Cỡ người cũng muốn tham gia Đồ Đằng Lôi Đài? Ha ha..

Quản lý viên cười sặc sụa, nhưng đúng vào lúc tiếng cười vừa bật ra khỏi mồm thì đột nhiên nghẹn lại!

Nương theo ngón tay Giang Nam, bản đồ chỉ dẫn bằng sắt dày một tấc kia... đã bị toạc ra một vết rạn!

- Hoan nghênh ngài tới tham gia Đồ Đằng Lôi Đài!

Quản lý viên lập tức biến thành bộ dáng cực kỳ cung kính!

Sau đó hắn móc từ trong ngực ra một quyển sách nhỏ vỏ trắng, một bên vừa viết, vừa cung kính nói:

- Đồ Đằng Sĩ các hạ tôn quý, dựa theo quy tắc trường đấu, tôi trước tiên buộc phải kê khai tin tức cá nhân của ngài, xin hỏi tính danh của ngài? Cấp độ Đồ Đằng của ngài?

Liếc qua mặt nạ bảo vệ màu vàng của Giang Nam, hắn chợt tỉnh ngộ:

- Ô, thật có lỗi, xem ra ngài muốn giấu tên tham gia Đồ Đằng Lôi Đài, điều này cũng có thể, tôi không hỏi bất cứ tin tức nào về ngài nữa. Có điều, vì để tiện chỉnh sửa 'Đồ Đằng Phổ', ngài ít nhất phải cung cấp một biệt danh có thể đại diện cho thân phận của ngài.

Nói xong, hắn đưa quyển sách nhỏ đến trước mặt Giang Nam, mời Giang Nam viết biệt danh của mình lên trên đó.

Mà Giang Nam chả buồn nghĩ ngợi, viết ngay lên đó hai chữ lớn... Giáo Sư!

- Giáo Sư?

Quản lý viên ngơ ngác, hắn lao vào trong trường đấu gào to:

- Người thi đấu thứ 37 vào sân ngày hôm nay, biệt danh... Giáo Sư!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Thập Đại Cường Giả Chi Danh

Khác với tiểu thư Welen có thể đọc hưởng lời đài số 1, hướng dẫn viên phát cho Giang Nam một tấm huy chương màu vàng đại diện cho đấu thủ, sau đó mời đến lời đài số 3.

Lời đài số 3 chủ yếu đảm đương vài trận đấu mang tính chất bàn luận bình thường, chỉ cần trở thành Đồ Đẳng Sĩ là có thể tham gia, có thể nói nơi đây gần như sẽ không xuất hiện cao thủ, rất thích hợp cho Giang Nam kiểm tra thực lực của mình.

Hoặc nói, lời đài số 3 chính là nơi chuyên môn chuẩn bị cho những ‘kẻ kém cỏi’ sử dụng.

Khi Giang Nam tới đây, trận đấu đã bắt đầu từ rất lâu, một người đứng trên lời đài, đang thờ ơ ngạo nghễ liếc nhìn người xem dưới đài!

Thân người này cao ngót hai thước, đầu trọc, con ngươi đỏ như máu, còi trần, hạ thân mặc một hộ thối quân dụng xiềng xích quấn quanh, trên ngực hằn cơ bắp lồi lõm ngồn ngàng, tổng cộng có bảy vết sẹo rất dữ tợn.

Bị con ngươi đỏ như máu của kẻ này lướt qua, thân thể vài người xem sợ đến hơi run rẩy, nhưng sau khi hồi phục tinh thần, họ lại điên cuồng hoan hô.

Bọn họ quá hưng phấn!

Ngay vài phút trước khi Giang Nam vào sân, lời đài số 3 đã xảy ra một sự việc cực kỳ bạo lực, cực độ kích thích người xem.

Lúc đó, một trận thi đấu vừa mới kết thúc, một vị Đồ Đẳng Sĩ đã chiến thắng đối thủ, đang đón nhận tiếng hoan hô của người xem.

Lúc này, quản lý viên chủ trì trận đấu đi lên lời đài, cao giọng nói:

- Tiên sinh Will đến từ gia tộc Sheffield đã giành được sáu trận thắng liên tiếp! Thực lực của hắn đã không cần ta phải nói nhiều làm gì, chur vị tham gia thi đấu còn có ai muốn khiêu chiến Will các hạ không?

Một đấu thủ lên đài khiêu chiến lời chủ, thất bại thì rời khỏi, chiến thắng thì tiếp tục chiếm giữ lời đài, đây chính là phương thức thi đấu cơ bản nhất của Đồ Đẳng Lời Đài.

Quản lý viên thấy hứng thú của đám đấu thủ không cao, kích thích nói:

- Chur vị, hôm nay chính là ngày đầu tiên mở Đồ Đẳng Lời Đài, dựa theo quy củ, phần thưởng ngày đầu tiên đều là trân quý nhất!

Theo thanh âm của quản lý viên, vài tên cảnh vệ đẩy một chiếc xe lớn vòng quanh lời đài, trên xe đặt một lồng sắt màu đen cao hai thước, bên trên che vải đỏ, không biết bên trong đặt thứ gì.

- Đây chính là phần thưởng cho người chiến thắng ngày hôm nay!

Quản lý viên cười nói:

- Hiện giờ, tôi vẫn chưa muốn công khai phần thưởng thần bí này là gì, tuy nhiên, tôi lấy kinh nghiệm chủ trì lời đài hai mươi năm ra phát thệ, trong vòng hai mươi năm nay, tôi chưa từng nhìn qua phần thưởng nào quý giá như thế!

Nói xong, tay hắn chỉ vào lời chủ Will, thanh âm đột nhiên tăng cao vài âm lượng:

- Các Đồ Đẳng Sĩ, chỉ cần các ngươi có thể đánh bại Will, đồng thời giữ lời đài trước khi trời tối, vậy thì ngài chính là người chiến thắng ngày hôm nay! Ngài, lập tức có thể mang phần thưởng thần bí nhất, quý nhất này đi!

Phần thưởng quý giá thần bí...

Thứ gì không biết luôn có thể lôi kéo lòng hiếu kỳ của con người, bảy đấu thủ còn dưới lời đài bắt chợt đứng dậy sáu người!

Quản lý viên hài lòng cười cười:

- Được! Sáu vị đầu thủ, ai trong các ngươi muốn lên đài khiêu chiến Will các hạ trước tiên?

- Ta không thích nói nhảm, có bao nhiêu người thì cùng lên đi!

Đột nhiên một thanh âm khàn khàn truyền tới.

Quản lý viên cả kinh, còn tưởng rằng là lời ngông cuồng của Will trên đài nói, nhưng cẩn thận nghe thì... không đúng a, đây không phải thanh âm của Will!

Đứng vào lúc này!

Ầm ầm!

Một tráng hán như cột sắt từ trên trời giáng xuống, đầu trục, con ngươi màu đỏ, y đáp xuống bên người Will, thân thể to lớn dội lòi đài hơi chấn động, ngay khi mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, thì năm ngón tay như thanh thép của y đã kẹp lên cổ Will!

Will dù sao cũng là Đồ Đằng sĩ kinh qua chiến trận lâu năm, sau khi vừa thấy cự hán kẹp cổ mình, hai bên sườn lộ ra khoảng trống, hán cấp tốc nhấc chân, dùng đầu gối đụng vào nách tráng hán.

Những chỉ một cái như vậy, Will dường như đụng phải một khối sắt, ‘rắc’ một tiếng, hán ấy vậy mà lại đụng vỡ vụn xương bánh chè của mình!

- Lực lượng cỡ này đối với ta... vô dụng!

Tráng hán khê quát một tiếng, cổ tay cuốn lên, hết như búa nện sắt đe, ‘bịch’ một tiếng, y nện Will xuống lòi đài!

Nhất thời máu thịt bay tứ tung...

Bước lên Đồ Đằng Lòi Đài thì cần có sẵn giác ngộ phải chết, điều này là nhận thức chung của các Đồ Đằng sư.

- Trời ạ, là Hank, Hank không ngờ lại đi tới lòi đài số 3!

Lúc này, một người xem tinh mắt đã nhận ra thân phận tráng hán, mà một bên khác, quản lý viên chủ trì lòi đài cũng đang kinh ngạc nói không nên lời.

Quản lý viên rất rõ ràng: tráng hán này tên Hank, tín ngưỡng lực lượng Cương Thiết, là hạ phẩm chín cấp Thiết Đồ Đằng Sĩ.

Có điều, Hank trên Đồ Đằng Phổ thành Thái Dương đứng thứ chín, là một trong số thập đại cường giả thành Thái Dương. Dựa theo quy củ, loại cao thủ cấp số cao như y hẳn phải thi đấu ở lòi đài số 1, tuyệt không có khả năng xuất hiện ở lòi đài số 3 chuẩn bị cho những người cấp thấp được!

Hank vì sao lại tới lòi đài số 3?

Lúc này, Hank vận vẹo cổ, phát ra tiếng khớp xương răng rắc giòn tan, ngạo nghễ nhìn những đầu thủ khác dưới đài:

- Ta đã nói qua rồi, các ngươi cùng lên đi, còn chờ gì nữa?

Quản lý viên rút cuộc đã phản ứng lại, khổ tâm nói:

- Hank các hạ, ngài là một trong số thập đại cường giả, hà tất gì so đo với đầu thủ lòi đài số 3... Đúng rồi, hiện giờ tiểu thư Welen đang ở lòi đài số 1, nếu ngài có hứng thú...

- Hôm nay ta muốn ở lại lòi đài số 3 gặp gỡ với lũ nhóc vô danh này!

Hank lạnh lùng lườm quản lý viên một cái, khi y nói, con ngươi đỏ như máu lại vô tình đảo đảo, liếc về phía lồng sắt màu đen nọ.

Trên thực tế, Hank biết ‘phần thưởng thần bí’ trong lồng sắt là cái gì, y chính là nhằm vào phần thưởng này mà tới!

Chứ nếu không y cũng sẽ không tự hạ thấp thân phận tới lòi đài số 3 kém cỏi này!

Nhìn thấy động tác nhỏ này của Hank, đám đầu thủ cũng đã rõ mục tiêu của Hank, một đầu thủ chấp tay:

- Hank các hạ, nếu ngài thích món phần thưởng này, vậy tôi xin thuận nước xuôi chèo, trận đấu này... tôi bỏ cuộc!

Người khác cũng nói:

- Ha ha, tôi vẫn còn biết cân lượng của mình, Hank các hạ, phần thưởng này tôi không tranh với ngài!

Trong nháy mắt, bảy đầu thủ còn lại lần lượt rời sân, lòi đài số 3 chỉ còn sót lại một mình Hank.

Hank kiêu ngạo liếc quản lý một cái.

Quản lý viên vội vã nói:

- Hank các hạ, dựa theo quy củ của Đồ Đẳng Lôi Đài, chỉ cần trước khi trời tối không ai có thể đánh bại ngài, thì ngài có thể lấy phần thưởng này đi.

Chết tiệt, cao thủ đều ở lôi đài số 1, chỗ lôi đài số 3 này nào còn ai có thể đánh bại Hank chứ? Xem ra... Món phần thưởng có thể khiến mọi nam nhân tìm đập dồn dập nhất định là của gã rồi!

Quản lý viên một bên nghĩ như vậy, một bên gọi người dọn dẹp thi thể của Will, nhưng cũng đúng vào lúc này, một hướng dẫn viên trường đấu liền dẫn Giang Nam đi vào.

Hướng dẫn viên vừa rồi một mực lo việc vụn vặt bên ngoài lôi đài, chẳng hề biết bên trong xảy ra chuyện gì, cho nên gã vừa vào sân, nhìn cũng chả buồn nhìn, hô lớn:

- Đấu thủ số 37 vào sân, biệt danh Giáo Sư, mời người chủ trì hãy sắp xếp thi đấu!!!

Còn có đấu thủ!?

Hank đang xoay lưng với cửa vào, tham lam nhìn chăm chăm vào lồng sắt màu đen kia, bực mình nói:

- Sắp xếp cái gì? Hiện giờ chỉ còn lại một mình ta, hán muốn đấu thì đấu với ta, không đấu... cút!

Hướng dẫn viên vừa ngược đầu, chợt cảm thấy bóng lưng Hank hơi có chút quen mắt, nhưng hán không nhìn thấy hai con ngươi đỏ như máu mang tiêu chí của Hank, cũng không liên tưởng nổi, một trong thập đại cường giả không ngờ lại xuất hiện ở lôi đài số 3.

Hán nói với Giang Nam:

- Giáo Sư các hạ, hiện giờ chỉ còn lại một đấu thủ, ngài...

- Nếu đã chỉ còn lại một người, được rồi, ta đấu với hán.

Giang Nam chả buồn nghĩ ngợi nói, sự khuất nhục không bằng heo chó, nghi vấn đối với cấp độ thực lực của mình, những điều này đã đè nén trong lòng hán rất rất lâu rồi, bất kể thắng bại, Giang Nam đều cần ngay một trận chiến hã hề thỏa thích!

Hơn nữa, Giang Nam tuy từng nghe qua danh tiếng của Hank nhưng lại chưa từng gặp qua bản thân Hank, hán chỉ coi trắng hán như cột sắt ở trước mắt này cũng như một tuyên thủ bình thường trên lôi đài số 3 mà thôi.

Ngay sau đó Giang Nam mỉm cười bước lên lôi đài, còn khách khí chấp tay về phía Hank:

- Tôi là lần đầu tiên tham gia Đồ Đẳng Lôi Đài, nếu có chỗ thất lễ mong ngài thông cảm nhiều cho. Tiên sinh... Tên ngài là...?

- Người chết, không cần thiết phải biết tên của ta!

Ánh mắt Hank một mực chăm chăm vào lồng sắt màu đen, hán không thể lập tức nhét phần thưởng vào trong ngực, từ hán nhìn ra, Giang Nam đột nhiên xuất hiện vốn dĩ chỉ là khiêu khích thanh danh thập đại cường giả của hán!

Sau khi quát lớn một tiếng, toàn thân Hank quay tròn, hết như một chiếc chong chóng lớn, một quả thiết quyền liền đánh về phía mặt Giang Nam!

- Thiết Đồ Đẳng bí pháp, thức 124 trong ‘Thiết Bào Hao’ – Đại Phong Xa!

Một người xem tình mắt hưng phấn gào to.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Tách Xương

Nhất thời Giang Nam hơi giật mình.

Đây chẳng phải trực tiếp đấu sao?

Song... Điều này cũng thật sáng con mẹ nó khoái!

Giang Nam nhìn nắm tay Hank, hai tay lại thọc vào trong tay áo cấp tốc kết ấn... Đột nhiên, hần giờ mạnh hai tay lên.

Hai tay Giang Nam vừa động, chỉ thấy một vốc quang mang màu vàng theo đó sinh ra, sau đó, kim quang này từ cánh tay Giang Nam bắt đầu lan rộng, trong nháy mắt đã lan tràn toàn thân hắn.

Đây chính là Dương Quang Thuật chuyên để che đậy khí tức Tử Linh!

Song, từ đám khán giả nhìn ra, toàn thân bao phủ kim quang, đây chính là tiêu ký của ‘Hạ phẩm Lực Đồ Đằng Sĩ’, một người xem gào to:

- Là Lực Đồ Đằng! Ha ha, có trò hay để xem rồi, một kẻ tin ngưỡng Thiết, một tên tin ngưỡng Lực Lượng, trận quyết đấu lúc này là cứng đầu cứng đuôi!

Một người xem khác hét lớn:

- Giáo Sư, cứng đầu cứng với hắn!

Giang Nam chẳng khiến người xem thất vọng, hắn cũng đang muốn ước lượng một lần lực lượng đối thủ như thế nào.

Nắm vào nắm tay trắng hán, Giang Nam ngưng kết ‘Tử Khí’ toàn thân lên tay phải, gầm nhẹ một tiếng, nắm tay đón thẳng tới!

Choang!

Như búa sắt nện vào tấm thép, nắm tay hai người vừa mới tiếp xúc, không ngờ tóe ra một chuỗi tia lửa.

Ngay sau đó, hai bóng người đột nhiên tách ra, đứng chia làm hai ở hai bên lôi đài.

Giang Nam là chủ động tách ra, hắn chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng khôn cùng xông tới, đụng vào hắn đến nỗi choáng váng đầu óc, vì không cho đối thủ cơ hội liên tục công kích lần thứ hai, hắn chủ động lui đến góc lôi đài.

Mà Hank thì không dễ chịu như Giang Nam.

Nói thật ra, lực lượng của Hank ít nhất phải hơn Giang Nam một cấp độ, song, hắn vì tăng cường độ công kích nên xuất quyền xoay tròn.

Loại phương thức công kích này nếu gặp phải một đối thủ lực lượng không bằng Giang Nam thì một quyền này của Hank đã có thể đập nát đầu đối thủ. Nhưng lực lượng Giang Nam tuy không bằng hắn, song cũng kém chẳng đáng là bao, cho nên sau khi nắm tay Giang Nam và Hank đụng vào nhau, quán tính quay tròn nhất thời bị ngừng lại, bất ngờ khiến bước chân lao đảo, nửa quỳ trên đất.

- Quá đã, quá đã, không ngờ có người có thể đánh Hank quỳ xuống!

- Hank, đứng dậy, tiếp tục đánh, người chính là thập đại cường giả của thành Thái Dương đó!

Người xem gào thét không ngớt, họ không rõ chân tướng, còn tưởng hiệp ddauafn ày là Giang Nam chiếm thượng phong.

Trên thực tế, Giang Nam đã nỗ lực dồn sức, lỗ tai đã vang lên ‘ong ong’, thậm chí hắn còn không nghe thấy tiếng người xem đã gào lên cái tên ‘thập đại cường giả Hank’ này.

Lực lượng người này thực sự quá mạnh!

Giang Nam cắn mạnh đầu lưỡi, cường ép mình tỉnh táo lại, hắn tự nhủ:

- Không được, không thể đấu lực lượng với tên quái vật này, dựa theo mức độ lực lượng này, chỉ sau hơn mười quyền mình nhất định sẽ bị đánh ới máu ngay đương trường...

Ngay khi Giang Nam đang suy xét phương thức chiến đấu, Hank vừa chịu thiệt thòi hồ đồ đã thẹn quá hóa giận nhảy dựng lên, vung thiết quyết nhắm về phía Giang Nam lần nữa.

Lực lượng của Hank mạnh mẽ không gì sánh bằng, tốc độ chẳng dè cũng không chậm, Giang Nam vừa ngã lại một lát thì đã thấy thiết quyền nện vào ngực mình.

Bịch bịch bịch!

Kinh nghiệm chiến đấu của thập đại cường giả, một tên vừa tập tễnh như Giang Nam há có thể so bì? Hank một chiêu đắc thủ, liên tục tay nắm tay mười nhăm lên nửa người Giang Nam một chuỗi tổ hợp quyền liên tù tì.

Giang Nam tránh cũng chả thể tránh, chỉ có thể đau khổ liều mạng chống đỡ...

oOo

Nửa phút sau, Hank đã vung ra 157 quyền, Giang Nam không biết mình cần được bao nhiêu, trúng bao nhiêu quyền, hắn chỉ cảm thấy ngực và trán mình đau rất vô cùng, xương cốt dường như đều sắp vỡ tung.

Thực tế, nếu Giang Nam phát động sức chiến đấu toàn thân, dùng toàn bộ ba chiêu ‘Bạch Cốt Độc Nhận’, ‘Minh Bộ’, ‘Tử Khải’ thì hắn cho dù không địch nổi Hank, cũng sẽ không bị đánh thảm hại như thế.

Nhưng hãy thử nhìn điểm đặc trưng của những chiêu thức ấy đi, tỷ như ‘Bạch Cốt Độc Nhận’, nó là khiến thân thể mọc ra cốt thứ, đồng thời phụ thêm kịch động, nếu Giang Nam dùng những chiêu thức này ra, chỉ e Hank còn chưa đắc thủ thì đội bảo vệ trường đấu đã hết to “Tru sát Tử Linh Đồ Đằng”, bầm Giang Nam thành đồng thịt vụn rồi.

Dương Quang thuật chính là phương pháp ‘hy sinh sức chiến đấu’ để giữ bí mật thân phận!

Ôi, xem ra thực lực mình vẫn không xong, không ngờ bị một tên tuyên thủ phổ thông ở lời đài số 3 đánh thành ra thế này...

Phỏng đoán mình cũng chỉ là Hạ Phẩm hai ba cấp mà thôi!

Ý thức Giang Nam bắt đầu mơ hồ, gần như xuất phát từ bản năng, hắn liều một hơi thở cuối cùng, đánh mạnh hai quyền, thừa dịp một chương vỡ vào ngực Hank.

Đây là lần đầu tiên Giang Nam đánh trúng thân thể Hank.

Đáng tiếc, Hank là Thiết Đồ Đằng, toàn thân hệt như tấm sắt, một chương Giang Nam vỡ lên, chẳng những không đả thương Hank, ngược lại bàn tay bị chấn động tới đau nhức, gãy xương cốt.

- Muốn đánh thương thân thể ta, lực lượng của ngươi còn chưa đủ tư cách!

Hank thấy Giang Nam đã vô lực phản kháng, đột nhiên gào rống một tiếng, một tay chụp cổ áo Giang Nam, nhấc hắn lên:

- Tiểu tử, bây giờ thì... đi chết đi!

Nói xong, hệt như vừa rồi mới quật chết Will, Hank lăng Giang Nam, như muốn ném chết hắn.

Mà Giang Nam lúc này đã sắp mất ý thức, xuất phát từ tư duy giáo sư y học, hắn vẫn nhớ đến xương tay của mình.

Được rồi, xương ngón tay thứ tư, thứ năm của mình nhất định bị chấn gãy rồi.

Xương...

Vừa nghĩ đến xương, trong đầu Giang Nam chợt lóe linh quang, đột nhiên nghĩ tới một tiết học nào đó ở kiếp trước.

Tiết học kia, Giang Nam đang dạy các học sinh làm thế nào bóc sạch xương sọ con người, cũng chính là đầu lâu, hắn nói:

- Các vị, xương cốt là một trong số các bộ phận cứng rắn nhất trong cơ thể người, vài đoạn xương nào đó so với sắt tấm còn cứng hơn, bình thường mà nói, chỉ bằng lực lượng con người thì không thể phá tan kết cấu của xương.

Giang Nam một bên vừa nói, một bên theo sau tách một bộ xương đầu thành từng bộ phận.

- Song, xương tuy rắn chắc nhưng các khớp nối liền xương lại rất yếu ớt, vì vậy... Chỉ cần các bạn có thể vận chuyển xác các khớp xương là có thể tách bất kỳ một chiếc xương cứng rắn nào thành xương vụn!

Nội dung tiết học này, chẳng phải đồng dạng có thể dùng để chiến thắng Hank ư?

Thân thể Hank mạnh mẽ không gì sánh bằng, đừng nói bàn tay Giang Nam, chỉ e ngay cả đao kiếm cũng không thể chém thương hắn.

Nhưng giống như tách xương đầu, Giang Nam không thể đánh gãy mỗi một đoạn xương của Hank. Nhưng hắn biết mỗi một vị trí khớp xương của Hank, hắn có thể vận xương của Hank!

Nghĩ đến đây, Giang Nam đột ngột mở mắt.

Mắt thấy tay phải Hank chộp lấy cổ áo mình, hắn không chút do dự mau chóng vron hai ngón tay, ấn vào ngón áp út và một khớp giữa ngón út trên tay phải của Hank.

Sau đó...

Rắc!

Giang Nam khẽ vận.

Xương ngón tay Hank liền trật khớp.

- A!

Hank khó chịu kêu một tiếng, hán tuy chỉ trật khớp hai xương ngón tay nhưng mười ngón liền tím, cơn đau đớn do ngón tay trật khớp không phải người thường có thể chịu được!

Hơn nữa Giang Nam biết rõ kết cấu cơ thể người, hán thoáng chốc chẳng những vận khớp xương tay Hank mà còn thuận thể vận trật xương ngón tay, đứt hai dây thần kinh tay của Hank! Hai dây thần kinh này liền với tủy sống, một khi bị đứt thì cả cánh tay Hank xem như đã bị phế!

- A!

Tiếng kêu khó chịu của Hank biến thành tiếng kêu gào thảm thiết, tay phải hán không phát nổi lực, tự nhiên thả Giang Nam ra.

Mà Giang Nam được thể không buông tha, hán vốn dĩ bị Hank nhắc lên, lúc này thân thể liền đáp xuống, hán thuận theo quán tính đáp xuống: ‘Rắc’ ‘rắc’ ‘rắc’... Tốc độ giải phẫu của Giang Nam nhanh cỡ nào chứ, trong nháy mắt, hán tách 37 khớp xương của Hank!

Chỉ thấy ngón tay Hank đầu tiên là biến hình, cánh tay hán cũng vận vẹo, sau đó... bả vai, xương chậu, bắp đùi, mãi cho tới đầu gối... nơi nơi khớp xương liên tiếp vận vẹo biến hình, thân thể hết như một bãi nhót dốc xuống!

Bịch!

Nương theo thanh âm Hank ngã xuống, trường đấu đột nhiên trở nên lặng ngắt như tờ!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!

Ánh mắt người xem không theo kịp tốc độ của Giang Nam, họ chỉ cảm thấy khi Giang Nam rơi vào nguy ngập đột ngột xoay người công kích, trong bóng tay rối loạn hoa mắt, Hank liền đổ xuống.

Người này...

Không ngờ trong nháy mắt đã chuyển bại thành thắng, miếu sát Hank – một trong số thập đại cường giả thành Thái Dương?

- Được rồi, xem ra là ta đã chiến thắng!

Giang Nam thờ hốt hốt vài hơi, hán đã không còn tâm tình để ý phản ánh của người xem, đánh Hank liên tiếp mười mấy quyền, lực phủ ngũ tạng hán đau như lửa đốt, nên phải tìm một nơi an tĩnh chữa thương cho mình.

Nói xong, Giang Nam đi xuống lôi đài.

Khi đi ngang qua người quản lý viên, hán còn cười cợt:

- Ta chưa giết chết hán, tìm một y sư, vị tiên sinh kia nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏe lại. Ngoài ra...

Hán hỏi một vấn đề mình quan tâm nhất:

- Cấp độ hiện tại của ta, đại khái ở Hạ phẩm Đồ Đằng Sĩ mấy cấp?

- Quan sát viên trường đấu cần thời gian để bình phẩm cấp độ của ngài, muộn nhất sáng mai, ngài có thể biết được chuẩn xác cấp độ của mình...

Quản lý viên lơ đãng nói, nói thì chỉ là lời khách sáo theo trình tự, trên thực tế, hán vẫn còn đang hồi tưởng chuỗi bóng tay như quỷ mị lúc vừa rồi kia.

Bỗng chốc, quản lý viên đột ngột phản ứng lại, vội vàng gọi Giang Nam:

- Giáo Sư các hạ!

- Há?

Lúc này Giang Nam ngũ tạng đau như lửa đốt, cố duy trì một hơi, vội nói:

- Tiên sinh, ta bây giờ cần nghỉ ngơi.

- Không, không, ta không phải muốn quấy rầy ngài.

Quản lý viên nhìn bộ dáng thảm hại không chịu nổi của Giang Nam, ngượng ngập cười:

- Tôi chỉ muốn nói, ngài quên vài thứ thuộc về ngài...

Lúc này, vài cảnh vệ đã đẩy lồng sắt màu đen lại, quản lý viên giờ đồng hồ nói:

- Bây giờ là 5 giờ tối, tỷ vô tội đài hôm nay đã kết thúc, không hề nghỉ ngơi, ngài đã là người chiến thắng ngày hôm nay, phần thưởng thần bí này đã là của ngài!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Phần Thưởng (1)

Người thắng còn có phần thưởng ư?

Giang Nam run rẩy tinh thần, đây chính là phần thưởng hán dựa vào bản lĩnh thật sự để đổi lấy, là một điều tượng trưng cho vinh dự!

Song, hán vừa lướt mắt qua lồng sắt màu đen, chợt bắt đặc dĩ thờ dài.

Lồng sắt này cao chừng hai thước, bán kính cũng hơn thước, chẳng cần phải nói, phần thưởng trong đó ắt hẳn là một gia hỏa to lớn. Nếu phần thưởng này là một món đồ nhỏ, Giang Nam còn có thể lén lút mang về nông trường, nhưng thể tích nó không lồ như thế, nếu Giang Nam mang nó về thì sao có thể giải thích với người khác đây?

Hơn nữa, thành Thái Dương chỉ là một khu vực nhỏ, lần đấu lôi đài này lại là cuộc đấu của Hạ Phẩm Đồ Đàng Sĩ, nên thi đấu ở cấp bậc này phần thưởng chắc chắn sẽ không quý trọng cho lắm, bỏ đi cũng không tiếc.

Giang Nam khoát tay, ra hiệu mình không hề cần phần thưởng này, sau đó hán ôm ngực rời đi.

- Ngài không cần phần thưởng?

Quản lý viên sững sốt, bước vội đuổi theo, thấp giọng nói:

- Các hạ, có thể cho trường đấu thể diện được không? Hiện tại trong trường đấu ít nhất có ba nghìn người xem, trước ánh mắt chăm chú của bao người, ngài trả phần thưởng cho chúng tôi... Mong ngài thứ lỗi cho tôi nói thẳng, nhưng nếu ngài muốn trả phần thưởng lại cho chúng tôi, người xem sẽ nghĩ thế nào? Họ sẽ cho rằng trường đấu của chúng tôi keo kiệt bủn xỉn, phần thưởng đưa ra quá bèo! Hơn nữa...

Giang Nam đau đến mức nỏ đom đóm mắt, vung mạnh tay, cắt ngang lời quản lý viên.

- Được rồi, được rồi, lý do của ngài đã rất đầy đủ rồi, đừng tiếp tục nữa. Gọi vài người đưa phần thưởng đến quảng trường thứ ba bên ngoài trường đấu đi.

Quảng trường thứ ba chính là nơi Giang Nam vừa rời nhặt rác kiếm trang bị, là một con hẻm nhỏ hết sức hẻo lánh.

Ý định của Giang Nam là: thể tích phần thưởng này quá lớn, chắc chắn không thể lấy, nhưng thương thể hán quá trầm trọng, đã không còn sức lực dây dưa với quản lý viên, hán chuẩn bị giả bộ mang phần thưởng đi, sau đó... vứt thẳng vào đồng rác.

Quản lý viên thở phào nhẹ nhõm, không còn quán luyến Giang Nam nữa.

Nhưng đúng vào lúc Giang Nam đi tới cửa vào trường đấu, hán bắt chợt lại đuổi theo:

- Các hạ, các hạ!

- Tiên sinh, ta bây giờ là một thương binh, ta cần chữa trị gấp!

Giang Nam chỉ chỉ vào khoe miệng còn đang chảy máu của mình, tên quản lý này vẫn chưa hiểu rõ sao?

- Các hạ, xin đừng hiểu lầm, tôi.. tôi không phải muốn chậm trễ ngài chữa thương...

Quản lý viên không dám chọc Giang Nam đã đánh bại Hank, cười gượng nói:

- Chỉ là, dựa theo quy củ của Đồ Đằng Lôi Đài, bây giờ tôi buộc phải hỏi thêm ngài một vấn đề nữa.

Quản lý viên trịnh trọng lôi từ trong ngực ra một quyển sổ nhỏ, nghiêm nghị nói:

- Quá trình chiến đấu vừa rồi của ngài đã được ghi lại, muộn nhất sáng mai, trường đấu sẽ căn cứ vào năng lực ngài biểu hiện trong chiến đấu, bình phẩm thứ hạng của ngài trên Đồ Đằng Phổ... Xin hỏi, vào lúc công bố thứ hạng của ngài, ngài có muốn công khai họ tên thực sự của mình không?

- Vấn đề này lúc báo danh ta từng trả lời rồi- ần danh, biệt hiệu Giáo Sư! Ngoài ra, người có thể công khai cấp độ Đồ Đằng của ta đăng sau biệt hiệu.

Giang Nam chỉ cảm thấy thân thể mình dường như sắp tan rã, càng lúc càng không kiên nhẫn nổi, nhìn chòng chọc quản lý viên nói:

- Tiên sinh, bây giờ ta có thể rời đi chưa? Ta có thể đi cứu vẫn tính mạng mình hay chưa?

- Hết sức xin lỗi, mời ngài, mời ngài...

Quản lý viên sợ đến mức cúi gằm đầu, thực ra hắn vẫn còn muốn giải thích với Giang Nam, các hạ, có thể ngài vừa rồi không lưu ý, đối thủ ngài đánh bại chính là Huyết Đồng Hank một trong số thập đại cường giả đó!

Nhưng vừa nhìn thoáng qua dáng vẻ của Giang Nam... Bỏ đi, tốt hơn hết để hắn mau đi chữa trị thương thế mình vậy.

Giang Nam rời khỏi trường đấu.

Từ đầu chí cuối, hắn đều không biết thân phận chân chính của Hank.

Mà quản lý viên nhìn theo bóng lưng Giang Nam, vẻ trên mặt quái dị cực độ.

Tình huống bình thường, hắn cũng sẽ không hỏi thêm vấn đề ần danh hay không nữa, nhưng đối thủ Giang Nam vừa chiến thắng là Huyết Đồng Hank – một trong thập đại cường giả thành Thái Dương đó!

Không chút nghi ngờ, Giang Nam đã thay thế vị trí của Hank, trở thành thập đại cường giả mới.

Mà biến động về thứ hạng thập đại cường giả, không chỉ ý nghĩa cho sự được mất về danh dự của hai người, mà còn ý nghĩa rằng, thành Thái Dương đã xuất hiện một cường giả đủ để thay đổi cục thế, thậm chí còn ý nghĩa rằng, vì đề chiêu dụ vị cường giả mới xuất hiện này, các thế lực lớn thành Thái Dương sẽ có một lần tiến hành tranh đoạt ngầm!

Thành Thái Dương... Sắp biến động lớn rồi!

Vài phút sau, quản lý viên đã trở lại trường đấu, lúc này Hank đã được khiêng đi chữa trị, nhưng đám người xem thì chưa hề tản đi.

Quản lý viên biết đám người xem đang chờ điều gì, hắn tới trung tâm lôi đài, xòe hai tay, kéo dài giọng nói:

- Thưa các quý ông quý bà, vừa rồi... Các bạn đã được chứng kiến lịch sử của thành Thái Dương!

- Từ sau khi tiểu thư Welen trở thành thập đại cường giả vào năm năm trước, thứ hạng thập đại cường giả đã chưa từng có biến động... Thế nhưng hôm nay, một vị cường giả mới cuối cùng đã xuất hiện! Anh ấy đánh bại Hank, trở thành thập đại cường giả mới!

Quản lý viên kích động nói:

- Thưa các quý ông quý bà, tôi biết mọi người đang chờ điều gì: Giáo Sư các hạ mới xuất hiện tuy đã trở thành thập đại cường giả, nhưng... hắn rốt cuộc đứng thứ mấy đây!?

- Đùng sốt ruột!

Quản lý viên gần như là gào thét nói:

- Ở lôi đài số 1, Welen tiểu thư đang khiêu chiến tiên sinh Victor, một khi họ phân thắng bại, muộn nhất chập tối ngày mai, trường đấu sẽ công bố bảng thứ hạng thập đại cường giả mới nhất!

oOo

5 giờ 7 phút sẩm tối, Giang Nam tới con hẻm nhỏ ở quảng trường thứ ba.

Thành Thái Dương khi trời vào đông trời tối đặc biệt sớm, tuy chỉ vừa qua 5 giờ nhưng trong con hẻm đã tối om.

Lúc này, vài cảnh vệ nông trường cũng đang đẩy xe ngựa đưa lồng sắt màu đen che vải đỏ đến bên người Giang Nam. Họ vừa thấy thương thế trầm trọng của Giang Nam liền không dám quấy rầy quá mức, sau khi đưa vài bình thuốc chữa thương tức thời xa xỉ thì lập tức xoay người rời đi.

- Phù!

Giang Nam liền chán nản ngã bên đồng rác, lực lượng của đối thủ thật sự quá cường đại, theo mình tính thì ít nhất bị gãy ba chiếc xương sườn, khả năng còn hơi bị chấn động não.

Đây vẫn chỉ là tuyển thủ bình thường ở lõi đài 3, nếu mình gặp phải cao thủ cấp bậc thập đại cường giả thì...

Giang Nam không dám nghĩ tiếp, hần nhét được phẩm cảnh vệ mang tới vào miệng, vừa thở đều đều vài hơi đã cảm thấy tốt hơn hẳn.

Song, Giang Nam liều đỡ chực quyền, sớm đã bị đánh bầm dập hết mặt, khắp mặt như hoa đào nở rộ, chỗ được phẩm này tuy có thể khiến hần giảm cơn đau nhưng lại không thể tiêu trừ máu tụ và sưng đỏ trên mặt.

Ắt phải nghĩ một biện pháp che đậy thương thế của mình. Chứ nếu không... tiểu thư Welen vừa nhìn thấy vết thương của mình, chắc chắn sẽ tra hỏi tận cùng, tra ra chuyện mình tu luyện Tử Linh Đồ Đằng.

Rốt cuộc phải làm sao mới hay nhỉ?

Giang Nam nhắm mắt hơi suy nghĩ, bỗng hần nghĩ đến một chủ ý hết sức thú vị.

Hần vừa muốn hành động thì đứng vào lúc này...

Cộc cộc!

Giang Nam vốn dĩ không lưu ý đến lòng sắt màu đen thì đột nhiên nó truyền ra hai tiếng gõ.

Giang Nam cả kinh, chẳng hề phân thưởng mình đã chuẩn bị vứt đi này... vẫn là một vật sống?

-Người là người à? Có thể hiểu những gì ta nói không?—Giang Nam khàn cổ hỏi.

Cộc cộc!

Lòng sắt không hề có người nói, song ngay tức thì lại gõ hai tiếng, hiển nhiên, cho dù trong lòng không phải một người sống thì cũng là một sinh vật có trí tuệ đủ để hiểu ngôn ngữ của Giang Nam.

Chỉ là sinh vật có trí tuệ thì không thể vứt nó vào trong đồng rác chờ chết.

Nghĩ đến đây, Giang Nam một lần nữa đeo mặt nạ, lại dùng y phục nô lệ đã cũ nát che lên người, sau khi hần xác nhận không ai có thể nhận ra mình thì mới vén vài đồ trên lòng sắt lên.

Mà trong lòng sắt không ngờ lại là một...

Có một kiểu nữ nhân như vậy đó, thanh thuần như phù dung, như lân gia bích ngọc, khi nàng cười trong đôi mắt lấp lánh quang mang hiền hòa, có thể khiến tất cả mọi nam nhân trong thiên hạ tim đập thành thịch.

Một bộ váy trắng xinh tươi, nửa phần u sầu khiến quân vương cũng phải thương xót: vài đồ tuột xuống đất, xuất hiện trong lòng chính là một cô gái như thế.

Nói chính xác, nàng vẫn là một tiểu cô nương.

Nàng có mái tóc dài đen nhánh, mặc một bộ váy liền trắng tinh, đáng dấp chỉ khoảng 15, 16 tuổi. Trên người bị trói bởi một sợi xích sắt, còn có vài cơ quan phòng ngừa tự sát. Nàng co ro một góc trong lồng, lẳng lặng nhìn Giang Nam, đôi mắt to đen láy âm thầm mờ mịt, dường như đã tuyệt vọng đến cực điểm.

Bên người cô gái này còn đặt ba đồ vật, một cây bút, một phong thư, còn có một con dấu phát ra ánh lửa, hiển nhiên nóng trên trăm độ.

Giang Nam nhặt bức thư, chỉ thấy bên trên viết:

- Kê chiến thắng tôn quý, ngài có vừa lòng với lễ vật này không?

Bên trong bức thư ngập ngựa ngồn từ ám muội:

- Cô gái này là do trường đầu ta thu mua trong chợ đen từ nước khác, thiên tư quốc sắc, ôn nhu tựa thủy. Ngài đánh thắng lõi đài, nghĩa là có thể sở hữu cực phẩm nữ nô mê người này...

- Các hạ, trong lòng có con dấu nô lệ, chỉ cần ngài đóng con dấu lên bất cứ một vị trí nào ngài thích trên người cô gái, vậy thì cô gái này sẽ trở thành nữ nô chung thân của ngài!

- Xin ngài hãy yên tâm, gia đình cô gái này ở xa ngàn dặm, qua tay lòng vòng mới đến quốc gia ta, ngài chiếm hữu nàng sẽ không gây bất cứ hậu họa nào. Ngoài ra, vì bảo đảm giá trị lễ vật này, chúng tôi chưa hề chạm qua nàng, cô gái này vẫn là ‘hàng nguyên tem’.

Được rồi, con dấu cực nóng kia chính là con dấu nô lệ, mà cô gái này chính là phần thưởng cho người chiến thắng!

Vậy thì... nên xử lý cô gái này thế nào đây?

Đây là một vấn đề chết người. Dẫn nàng về nông trường? Không được, bản thân Giang Nam là nô lệ, nếu dẫn thêm một nữ nô nữa về, vậy cho dù hắn có một trăm cái miệng cũng đừng mong che đậy được chuyện giấu tên giấu lòi đài.

Vứt nàng ở đây tự sinh tự diệt? Cũng không được, hãy thử nhìn bộ dạng cô gái đi, quần áo mỏng manh, khổ sở đáng thương, trong đêm lạnh tuyết bay đầy trời này, nếu để nàng lại đây, kết cục đang chờ đợi nàng, không phải là chết đói thì cũng là chết rét!

Ngay khi Giang Nam đang suy ngẫm, cô gái cũng tò mò nhìn Giang Nam.

Trong dự liệu của cô gái, một khi tấm vải đỏ tụt xuống, nam nhân bên ngoài nhìn thấy nhan sắc mình thì hoàn toàn có thể tưởng tượng được. Nam nhân này cho dù sẽ không như lang như hổ vô mệnh tới, thì mất nhất định cũng sẽ lộ vẻ ham sắc dục, vội vội vàng vàng dẫn mình vào trong phòng.

Nhưng, vượt ngoài dự liệu chính là, nam nhân này vừa nhìn thấy dáng dấp mình, chẳng những không có bất cứ vẻ sắc tâm nào, ngược lại hắn còn hết như nhìn thấy một củ khoai lang bông tay, ảo não hận không thể một cước đá văng đi...

Cô gái đối với nam nhân trước mắt tăng thêm ít hảo cảm, cẩn thận nhìn lần nữa, người này bận một chiếc trường sam, dưới thân là một chiếc quần ngắn, trên mặt còn đeo một mặt nạ bảo hộ rách khuyết góc. Xuyên thấu qua mặt nạ, hắn hình như bị người đánh cho mặt mũi bầm dập, thương hại không chịu nổi.

Bộ dạng này... Hi hi, cô gái không nhịn nổi bật cười.

Song, vèn vèn chỉ sau nửa giây, cô gái lập tức khôi phục dáng vẻ hời hợt vô cảm. Nàng từ trong cơ quan thò hai tay ra, nhấc bút vào lòng bàn tay viết một đoạn, hiện ra ở trước mặt Giang Nam.

- Người đánh thắng lòi đài, giành được ta. –Nét chữ vô cùng đẹp đẽ, giữa hàng chữ lại lộ ra một cổ quật cường thà chết chứ không chịu khuất phục.

- Nhưng ta sẽ không làm nữ nô của ngươi, giết ta đi, hoặc cầu xin ngươi cỡi gông cùm trên người ta, để ta tự sát!

Viết xong, cô gái nhắm hai mắt, quật cường ngẩng đầu lên, chờ đợi sự phán quyết của Giang Nam.

Giang Nam thờ dài, lúc này hắn đã nghĩ đến nên xử trí cô gái này như thế nào.

- Được rồi, ta sẽ không giết cô, cũng sẽ không để cô làm nữ nô.

Giang Nam chui vào đồng rác. Vài phút sau, hắn bới ra từ trong đó hai chiếc thảm cũ bẩn thỉu rách rưới, một đồng rau nát, còn có cả một chiếc bát sứ vỡ.

Chỉ dùng mấy thứ này, Giang Nam đã hóa trang cho cô gái thành một nam tiểu khát cái.

Sau đó, Giang Nam cỡi bỏ gông cùm trên người cô gái, rồi lại quẳng được phẩm còn dư lại cho nàng, nhún vai nói:

- Tiểu thư, mang theo chỗ thuốc, men theo con đường này đi về phía Bắc. Cô có thể dùng chỗ thuốc ấy đổi lấy ít tiền, sau đó hỏi thăm đường về nhà ở dịch trạm...

- Đây, đừng nhìn ta như thế, ta cũng không muốn hóa trang cô thành một tên ăn mày, nhưng thừa tiểu thư, cô không cảm thấy dung mạo cô quá bất mắt ư? Muốn về nhà, tốt hơn hết là hóa trang thành ăn mày thì an toàn hơn...

Hắn đang nói cái gì?

Cô gái kinh ngạc ngẩng đầu, trong đôi mắt to tròn đen láy chớp lên vẻ kỳ dị lia lịa, hệt như nói mớ:

- Ngươi muốn thả ta, cho ta tự do?

- Chuyện này rất rõ ràng, không phải sao? –Giang Nam mở lòng sắt, vung tay nói:

- Còn không chịu đi sao? Tiểu thư, thử nhìn bộ dạng của ta đi, ta là tên quý nghèo rách rưới, chỉ có thể giúp cô ngăn ấy thôi.

Vì để chứng minh lời của mình, Giang Nam bóp nát con dấu nô lệ, lập tức rời khỏi con hẻm.

Cô gái thần thần nhìn bóng lưng Giang Nam. Cuối cùng, sau nửa phút, khi bóng lưng Giang Nam sắp biến mất thì nàng cuối cùng đã xác nhận, nam nhân này thật sự không phải đang đùa giỡn!

Hắn là một người tốt thực sự!

- Óa, óa!

Cô gái phát ra hai tiếng réo kì quái, nàng dường như đến cái gì đó, cấp tốc viết một đoạn chữ lên lòng bàn tay, rồi lại đổi tay trái, viết vài chữ lên lòng bàn tay phải.

Nàng không ngờ có thể dùng bút bằng hai tay!

Cô gái đuổi theo Giang Nam, cúi người thật sâu về phía Giang Nam, sau đó nàng ngẩng đầu. Trong nụ cười kích động, nàng duỗi hai bàn tay trắng muốt ra.

Chỉ thấy trên tay trái viết:

- Có thể nói cho tôi biết tên ngài không? Ngài đã cứu tôi, tôi nhất định sẽ báo đáp ngài!

Mà tay phải lại viết:

- Tôi tên Tổ Tổ!

- Tiểu thư, thấy mặt nạ của ta không? Rất rõ là ta không muốn nói cho cô tên của ta. –Giang Nam hiểu kỳ nhìn miệng cô gái, ngạc nhiên nói:

- Cô... Vì sao không nói?

Cô gái chán nản cúi gằm mặt, viết một đoạn chữ vào lòng bàn tay khiến Giang Nam tắc lời.

- Tôi là người câm.

oOo

Không biết bắt đầu từ khi nào, bông tuyết ngừng rơi, đèn hoa vừa dâng, xa xa con hẻm từng ngôi nhà sáng bừng lên, ánh đèn phản chiếu cảnh tuyết, mọi thứ hiện lên đều rất yên tĩnh an bình như thế.

Giang Nam nhìn nụ cười nơi khóe miệng cô gái, lặng tiếng sau một lúc lâu, bỗng nhiên hấn vung tay, đầu cũng không buồn ngoảnh lại biến mất trong tầm mắt cô gái.

Giang Nam không biết mình vì sao lại đi nhanh như vậy, hắn chỉ cảm thấy trong lòng có thứ gì đó không dễ tiếp thụ, muốn mau chút rời khỏi nơi này.

Một cô gái tuyệt sắc, giản dị không ngờ lại là một người...

Ôi! Giang Nam thở dài khó hiểu.

Mà cô gái vẫn một mực lẳng lặng nhìn theo bóng lưng Giang Nam, đôi mắt to chớp chớp, nàng tịnh không biết tên Giang Nam, cũng không trông thấy bộ dạng của Giang Nam. Song, nàng sẽ rất dễ tâm, rất nghiêm túc nhớ kỹ bóng lưng Giang Nam...!

Đây chính là lần đầu tiên Giang Nam và Tổ Tổ gặp mặt.

Có lẽ sau lần từ biệt hôm nay, hai người sẽ không còn cơ hội gặp mặt nhau nữa... Có lẽ sau vài chục năm... hai người có thể đi ngang qua nhau trên đường... Nhưng lúc ấy họ đều đã bạc phơ mái tóc... chỉ coi đôi phương như một người qua đường xa lạ mà thôi...

Đương nhiên, cũng có khả năng sẽ có tình huống như thế này: Rất nhiều năm sau, một thi nhân lãng du quen gặp sẽ đứng ở đầu đường, nói càng thêm hay nghe: Mùa đông năm 2143 Lưu Hoa lịch, ngày tuyết bay là tà, Thánh Tôn Roddy mai sau vượt qua điểm cuối của con đường Đồ Đằng, khai sáng ra sự nghiệp Từ Linh Đồ Đằng vĩ đại, ở trong một tòa thành bé nhỏ, gặp được một nữ nhân sẽ quán quít với hắn cả đời...

Nào ai biết tương lai rồi sẽ ra sao?

Vài phút sau, Giang Nam đã quẳng chuyện về Tổ Tổ ra khỏi đầu, hắn có chuyện còn quan trọng hơn.

Nên biết rằng, trận đấu của tiểu thư Welen đã sắp kết thúc, trước khi chủ nhân ra khỏi trường đấu, Giang Nam ắt phải tìm được một cái cớ hoàn mỹ để giải thích mình vì sao lại bị đánh thành 'mặt nở hoa đào phản ánh hồng' để mang cái bộ dạng góm ghệch đến mẹ đẻ cũng không nhận ra như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Ai Có Thể Bảo Hộ Chúng Ta Đây?

Giang Nam nghĩ ra biện pháp rất đặc biệt: thành Thái Dương có rất nhiều lưu manh côn đồ. Giang Nam giả bộ dạo chơi, ‘trong lúc vô tình’ đắc tội hai tên tiểu lưu manh, sau đó hấn ý mình thân cường lực tráng đánh nhau với hai tên lưu manh.

Giang Nam tuy trọng thương nhưng đối phó với vài tiểu lưu manh vẫn không có gì đáng nói, nhưng hấn dè dặt không chế động tác của mình, song song lúc đánh ngã hai tên tiểu lưu manh này cũng trúng vài quyền nhẹ bằng...

Cứ như vậy, thương thế của Giang Nam đã có nguồn gốc bằng chứng!

Hấn có thể công khai nói với bất kỳ ai rằng:

- Thương thế của tôi hả? Được rồi, tôi đánh lộn với mấy tên lưu manh, bị chúng đánh toi tả!

- @#%^^.....

Mười phút sau, vài tên vệ binh trị an áp giải Giang Nam đến trường đấu, chúng chuẩn bị chuyển giao phần tử quấy rối ‘đánh lộn trên đường gây mất trật tự trị an’ giao cho Welen.

Mà Giang Nam cũng buồn bã chờ Welen ra ngoài, hấn đã có thể tưởng tượng tình cảnh tiếp theo rồi.

Welen vừa ra, thấy khuôn mặt góm ghềnh của Giang Nam lập tức chửi như tát nước vào mặt:

- Tên ti tiện đáng chết, nguoi rớt cuộc đã làm gì?

Không cần Giang Nam giải thích, binh sĩ trị an bèn nói cho Welen:

- Tiểu thư, nô lệ của ngài đánh nhau với người ta, còn bị người ta đánh thành bộ dạng quỷ này.

Mà Welen vừa mắng chửi Giang Nam, vừa rút roi ra, đánh ác quất:

- Thằng lộn nào dám động vào người của lão nương? Lola, gọi các huynh đệ theo ta đi diệt lũ ti tiện đáng chết đó!

A a!

Welen chính là người như thế, nàng đối với bất kỳ ai đều đánh đập mắng chửi, nhưng một khi người nhà mình bị ức hiếp ở bên ngoài thì... người đầu tiên đứng ra, vĩnh viễn là Welen!

Giang Nam đang thoải mái suy nghĩ, đột nhiên công lớn đầu trường bị đập tung, Lola và mấy tên tay sai về mặt khủng hoảng chạy ra.

- Roddy, nguoi...

Lola vừa thấy khuôn mặt góm ghềnh của Giang Nam, quả nhiên hoảng hốt, nhưng tiếp đó, ả như phát điên gào to:

- Roddy, mau, nguoi mau tới khu thành Đông, chỉ cần gặp y sư, cho dù bất cứ cũng phải bắt về cho bọn tiểu thư! Xảy ra chuyện ta sẽ chịu trách nhiệm!

- Y sư? Tiểu thư Lola, có ai cần chữa trị ư?

Lola đã như sắp khóc tới nơi:

- Tên ti tiện đáng chết, nguoi còn lái nhái cái gì thế? Tiểu thư Welen bị đánh trọng thương, sắp không sống nổi nữa rồi!

oOo

Trên thực tế, Lola không chỉ ra lệnh cho Giang Nam, sinh mệnh tiểu thư Welen bị đe dọa, tất cả mọi nhân viên nông trường đi theo tới đều hành động. Hoặc mời hoặc bắt, sau hơn mười phút, tất cả y sư nổi tiếng trong thành Thái Dương đều bị mời đến phòng cấp cứu của đầu trường.

Mà đám người Giang Nam thì chờ ở sân bên ngoài.

Lúc này, Giang Nam cũng từ miệng một tên tay sai có quan hệ không tệ biết được toàn bộ quá trình quyết đấu của Welen.

Cuộc quyết đấu của Welen bắt đầu vào 5 giờ, vừa bắt đầu, Welen là ‘Hạ Phẩm chín cấp Tuyệt Yển Đồ Đẳng Sĩ’, ý vào mình có thể hóa thân thành chim én bay lượn giữa không trung, sau hơn chục chiêu đã đánh cho Victor tối tăm mặt mũi, không hề có lực chống trả!

Nhưng Victor tin ngưỡng lực lượng của Lang, vào lúc nguy ngập thì huyết tính của Lang bộc phát. Victor trên lời đài không tìm được vật thay thế khác, không ngờ lại xé hai khối thịt trên ngực làm ám khí đánh lên Welen đang giữa không trung!

Welen nhất thời không quan sát kỹ, bị đánh rơi xuống đất.

Sau lúc ấy, Victor cũng không còn cho Welen cơ hội bay lên nữa, hấn hóa thân thành Lang Nhân. Răng nanh, vuốt nhọn từng chiều ép Welen không thiện lực chiến rơi vào tuyệt cảnh.

Lúc này, có người xem ủng hộ Welen đã nhìn ra, Welen đã chắc chắn thua. Họ sợ đánh tiếp nữa Welen sẽ bỏ mạng ở đây nên bèn hô lớn:

- Tiểu thư Welen, nhận thua đi, cô còn trẻ, tu luyện thêm một hai năm nữa nhất định có thể báo cừu rửa nhục!

Vốn dĩ, đây là một lời khuyên hảo tâm, nhưng tính tình Welen là thế nào chứ?

- Lão nương sẽ không nhường danh hiệu thập đại cường giả cho Victor! Tuyệt đối không!

Welen ngay tại chỗ liều mạng bật dậy, còn đồ canh bạc cuối cùng, bị vuốt sói xuyên qua bụng, đồ lấy cơ hội đánh vào đầu Victor!

Sau cùng, Victor bị đánh hôn mê trên đất, mà Welen thì người đầy máu tươi, được bác sĩ đưa thẳng vào phòng cấp cứu.

Nghe xong đoạn này, Giang Nam chịu thua vỗ vỗ trán, hấn không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Cuối cùng, Giang Nam thở dài, thôn thức nói:

- Khư khư vì hư danh... đáng sao?

Ngoài dự đoán của mọi người chính là, nghe thấy câu oán trách của Giang Nam, Lola chẳng hề giống như thường thường tìm Giang Nam trừng trị. Ngược lại, ả rất đồng cảm gật đầu:

- Đúng vậy, nếu lúc ấy tiểu thư nhận thua ngay thì tốt rồi, thua thì thua, còn có thể làm sao chứ. Cùng lắm nhường cái hư danh thập đại cường giả cho Victor...

- Cô thì biết cái quái gì, thập đại cường giả của thành Thái Dương không chỉ là một cái hư danh!

Một lão quản sự cắt ngang lời Lola, thấy vẻ nghi hoặc của Lola, y bắt đầu đi nói:

- Lola, cô bây giờ đã là hầu gái bên người của tiểu thư, cũng cần phải biết vài chuyện rồi.

- Mấy năm nay, nông trường chúng ta hô mưa gọi gió ở thành Thái Dương, thoạt nhìn thì rất nở mày nở mặt. Nhưng trên thực tế thì... lại nguy cơ trùng trùng đó!

Vị quản gia già nói:

- Bên trong, bá tước Wester chủ nhân nông trường là một... Ta phải nói một câu không nên nói, bá tước căn bản chính là một tên công tử ăn chơi trác táng, chống không nổi tương lai nông trường! Mà ở bên ngoài, vô văn địch nhân đang gấp gáp tài nguyên của chúng ta, năm mơ đều muốn thôn tóm nông trường chúng ta!

Lola cả kinh nói:

- Đại nhân quản gia, nông trường chúng ta chính là phần bộ của gia tộc Reinhard mà, còn có ai to gan dám thôn tóm nông trường chúng ta ư?

- Vì sao không dám!? – Một quản sự khác nói:

- Đúng, chúng ta là thành viên nhà Rein, từ người thường nhìn ra thì chúng ta có một chỗ dựa vững chắc, có thể mượn cái tên nhà Rein để hô mưa gọi gió... Nhưng Lola này, nhìn từ tổng bộ nhà Rein thì nông trường như chúng ta họ ít nhất có hai ngàn chiếc. Chúng ta chỉ là một đám thành viên ngoại vi không đáng coi trọng, lúc nào cũng có thể vứt đi!

- Cho nên một khi chúng ta gặp nguy hiểm, tổng bộ gia tộc thông thường sẽ không cứu viện chúng ta đâu.

Lão quản gia thở dài, tiếp lời:

- Hơn nữa, cho dù tổng bộ gia tộc chịu giúp chúng ta nhưng người thử nhìn địch nhân của chúng ta xem: người khác không nói, cứ nói nông trường Susan kia, sau lưng chúng ta có nhà Rein thì sau lưng nông trường Susan cũng có gia tộc Sumala một trong bảy đại thế gia đó! Chỗ dựa của địch nhân không thấp hơn chúng ta đáng là bao! Lola cô thử nói xem... Vì sao, vì sao những năm qua nông trường chúng ta có thù trong giặc ngoài mà vẫn phát triển ngày một đi lên?

Lola tự hào nói:

- Điều là dựa vào tiểu thư Welen ra sức làm!

- Không sai! –Lão quản gia lớn tiếng nói:

- Nông trường chúng ta có thể có ngày hôm nay, toàn bộ là dựa vào tiểu thư Welen! Nhưng... tiểu thư Welen dựa vào cái gì, vào cái gì lèo lái tương lai nông trường chúng ta?

Lola há hốc mồm, ả đã rõ ý của lão quản gia, thấp giọng nói:

- Tiểu thư dựa vào vũ lực của nàng, dựa vào danh hiệu thập đại cường giả!

- Chính thế! –Lão quản gia nghiêm nghị nói:

- Chính là do tiểu thư được liệt vào thập đại cường giả, cho nên những năm qua bọn đạo tặc mới không dám tùy tiện chọc giận chúng ta. Cho nên khi nông trường Susan muốn dùng vũ lực nuốt gọn chúng ta thì buộc phải nghĩ qua xem, họ cần phải trả cái giá lớn cỡ nào!

- Nhưng một khi tiểu thư không còn là thập đại cường giả nữa, nông trường chúng ta sẽ mất sạch uy tín. Một địch nhân nhãi nhép cũng dám tùy tiện ra tay đối với nông trường chúng ta!

- Vừa rồi, tiểu thư liều mạng không phải vì cái hư danh thập đại cường giả. Nàng là đang... là đang bảo vệ uy tín cho nông trường chúng ta đấy!

Nói xong, lão quản gia thở dài im lặng.

Mà Lola đã chán kinh nói không nên lời, ả cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc!

Trận chiến hôm nay, tuy Welen đánh bất tỉnh Victor, nhưng từ kết quả cuộc chiến thì thấy: một người hôn mê bị thương nhẹ, một người trọng thương gần chết... Thực tế là Welen đã thua.

Welen đã mất đi danh hiệu thập đại cường giả!

Nông trường Wester đã không còn có được sự che chở của một trong thập đại cường giả nữa!

Vậy thì, nông trường Wester đã mất hết danh dự, sáng sớm mai sẽ có vô vàn địch nhân ùn ùn kéo tới, một hơi nuốt trọn nông trường!

Nghĩ đến đây, Lola gấp đến độ nhảy dựng lên:

- Quản gia đại nhân, nông trường chúng ta không thể mất đi sự che chở của thập đại cường giả! Tiểu thư... tiểu thư đã không còn là thập đại cường giả nữa, vậy thì chúng ta mau mau hành động, tìm một thập đại cường giả bảo vệ chúng ta đi!

- Người nói quả thật quá đơn giản! –Lão quản gia chịu thua nói:

- Thành Thái Dương phát triển đến ngày hôm nay, thập đại cường giả đều có nơi thuộc về của riêng từng người, thập đại cường giả hiện có... vốn dĩ không thể bảo vệ chúng ta đâu!

Trong nháy mắt, mọi người đều trầm mặc.

Bọn họ vẫn một mực trông coi bên người Welen nên vẫn chưa biết Giang Nam đã đánh bại Hank, thập đại cường giả đã đổi người rồi.

Một trong thập đại cường giả có thể bảo vệ bọn họ - Giang Nam, đang đứng ngay tại bên người họ.

- Tránh ra, chúng ta muốn gặp tiểu thư Welen!

Ngay lúc mọi người đang trầm mặc thì đột nhiên bên ngoài truyền đến vài thanh âm thô bạo.

- Xin chờ cho một lát, tiểu thư Welen còn đang trong tình trạng cấp cứu, không thể tiếp khách!

- Thật sao? Welen không thể tiếp khách... Nhưng nếu là ta, Sorent - đệ nhất cường giả thành Thái Dương muốn gặp nàng thì sao?

Trong tiếng cãi vã, Sorent dẫn theo vài tay sai của nông trường Susan xông vào.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Khinh Người Quá Đáng

Sorent sao lại đến đây?

Khi Welen và Victor quyết đấu Sorent vẫn luôn ở trường đầu trợ uy cho Victor. Hiện giờ Victor cũng đang hôn mê bị thương nhẹ, vậy theo lý mà nói Sorent lúc này hẳn phải đang giúp đỡ săn sóc Victor mới đúng.

- Sorent các hạ, tiểu thư nhà tôi đang bị thương trong người, không tiện tiếp khách. Có lời gì ngài có thể nói với tôi. Vâng... là thương thế của thiếu gia Victor xuất hiện biến hóa sao?

Lão quản gia vừa giáo huấn Lola tới nghênh tiếp, y còn đang lo lắng chi e thương thế Victor nặng thêm nên Sorent thay bạn tới báo thù.

- Thiếu gia Victor rất khỏe, qua một hai giờ nữa là hẳn có thể tỉnh lại rồi.

Nghe đến câu này, lão quản sự thở phào nhẹ nhõm:

- Vậy ngài tới đây là...

- Ta tới mời tiểu thư Welen.

Sorent phì phì vạt áo:

- Chủ nông trường nhà ta – phu nhân Susan sắp giá lâm thành Thái Dương, tiểu thư Welen thân là thành viên ‘hiệp hội hoan nghênh Julian’. Về tình về lý thì... chắc chắn, xin mời tiểu thư Welen bây giờ theo ta đi một chuyến, tới hoan nghênh chủ nông trường nhà ta!

Cái gì!?

Sắc mặt lão quản sự nhất thời xanh mét, vài tên tay sai trung thành tận tâm lại xoay hông rút kiếm, chuẩn bị liều chết một trận!

Hoan nghênh phu nhân Susan, lời này nói thì thật dễ nghe nhưng tình hình hiện tại của Welen là thế nào chứ?

Bụng Welen bị vuốt sói đâm xuyên, còn chưa thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm. Lúc này mà Sorent ép Welen đi hoan nghênh phu nhân Susan thì căn bản là muốn giết vô Welen đến chết mà!

Lola cũng nắm chặt tay:

- Sorent các hạ, ngài ngài... Quá ức hiếp người rồi!

- Tiểu cô nương, lời nói không thể nói linh tinh, Sorent ta thân là đệ nhất cường giả trên Đồ Đằng Phổ thành Thái Dương, chưa từng nhân lúc người ta cháy nhà mà hôi của, ý thế hiếp người. Ta chỉ đang làm việc dựa theo quy củ thôi.

Sorent hơi hột liếc qua Lola:

- Phu nhân Susan nhà ta là hội trưởng của ‘hiệp hội hoan nghênh Julian’, có quyền ra lệnh cho Welen làm bất cứ chuyện gì. Phu nhân giá lâm, chẳng hề tiểu thư Welen không thể khắc phục một vài khó khăn nhỏ nhỏ tự mình đi một chuyến ư? Hay là... Các người vốn dĩ không thèm đặt phu nhân nhà ta vào trong mắt?

Nói xong, Sorent bước lên một bước, cánh tay phải nhỏ dài vất ngang ngực.

Sau đó trên cánh tay vuren ra một đóa hoa tươi màu đỏ tím kiều diễm. Đóa hoa này tuy xinh xắn nhưng trong nhụy hoa lại mọc ra hai hàm răng nanh nhọn hoắt, bung ra cup lại, hệt như muốn lựa người mà bóp!

Ý của Sorent rất rõ ràng: nếu Welen bây giờ không đi theo hẳn một chuyến, hẳn sẽ chẳng ngại ngần dùng vũ lực để mời!

- Sorent, lão tử đánh không lại người nhưng thù hạ của tiểu thư không ai khiếp nhược sợ chết!

Một tay sai sục sôi căm phẫn vùng kiếm xông tới.

Sorent mỉm cười, mở miệng khẽ thốt ra năm chữ:

- Bảo bối, ăn com thôi.

Năm chữ này hệt như chất chứa một loại tiết tấu cổ quái: chữ đầu tiên ra khỏi miệng, Thực Nhân Hoa trên cánh tay Sorent trôi lên; chữ thứ hai, Thực

Nhân Hoa đột ngột trương phình lên, đi tới đỉnh đầu tên tay sai, chữ thứ ba, Thực Nhân Hoa há hàm răng nanh... Khi chữ thứ năm vừa dứt thì tên tay sai đã bị cắn thành từng mảnh nhỏ, biến mất trong cánh tay Sorent!

- Chắc chắc...

Sorent như thể vừa mới được ăn no nê, liếm liếm môi:

- Mùi vị thật không tệ, lũ nhãi nhép của nông trường Wester, bây giờ... ta có thể dẫn tiểu thư Welen đi chưa?

- Sorent, lão tử liễu với ngươi! –Hơn chục tay sai còn lại cũng xông lên.

- Tất cả đều dừng tay cho ta!

Lão quản sự đột nhiên quát lớn một tiếng, hần nhìn chòng chọc Sorent, cực kỳ không cam lòng nắm chặt tay:

- Bảo các y sư tạm ngưng cấp cứu, Roddy, chuẩn bị xe ngựa, chúng ta...Mời tiểu thư Welen đi theo Sorent các hạ một chuyến!

- Quản gia đại nhân!

Đám người Lola kinh ngạc nhìn lão quản sự.

Khóe miệng lão quản sự đang run rẩy, lệ quang lưng trông ở khóe mắt, suýt chút nữa sắp òa khóc.

Y đã đoán được mục đích của Sorent: nông trường Susan muốn thừa dịp Welen trọng thương hành chết Welen, thừa cơ thu tóm nông trường Wester.

Nhưng đoán được rồi thì sao chứ, cho dù bây giờ đám tay sai liều mạng xông lên thì Sorent vẫn có thể giết sạch họ như trước rồi công khai dẫn Welen đi.

Như vậy chỉ bằng tạm nhân nhượng để cầu toàn, giữ lại tính mệnh người trong nhà để chiếu cố Welen.

- Chưa nghe thấy lời ta sao? Tiểu thư Welen không ở đây, ta chính là thủ lĩnh của các ngươi, hãy đi làm theo lời ta nói. Ngay lập tức!

Quản sự khác cũng thông hiểu ý nghĩ của lão quản sự, bắt đầu dĩ bắt đầu hành động.

Một giọt nước tràn ly... Không có sự che chở của thập đại cường giả, đám người mình đã trầm luân đến mức ai cũng có thể khi dễ, heo chó cũng không bằng.

Thập đại cường giả...

Nếu bây giờ trong nông trường có thể xuất hiện thập đại cường giả thì phải tốt đến nhường a!

oOo

Quán rượu Senya cách phía bắc đầu trường 1km, nếu bình thường đi xe ngựa thì mất khoảng năm phút là có thể tới chỗ này.

Nhưng dưới sự cố ý kéo dài thời gian của Sorent, Giang Nam chạy xe ngựa ngót nghét hai mươi phút mới đi tới quán rượu xa hoa nhất thành Thái Dương này!

Welen đang hôn mê cũng trông trành nghiêng ngả trên xe hai mươi phút.

- Hây~~

Giang Nam dừng xe ngựa trước cửa quán rượu, một mặt chờ Sorent phân phó bước tiếp theo, một mặt thừa cơ quan sát tình hình quán rượu.

Hội trường Susan sắp giả lâm, trước cửa quán rượu sớm đã giăng đèn kết hoa, một tấm thảm đỏ rộng hai mét trải một mạch hơn năm mươi mét từ cửa lớn quán rượu đến tận ngã rẽ con đường.

Ngoài ra, hai đội tay sai tinh nhuệ chia nhau đứng ở hai bên đường, trước cửa chính quán rượu gác một tấm bảng, trên viết: “Cung nghênh hội trường Susan giả lâm”. Mà phía dưới tấm bảng hơn chục đại diện cho các phương thế lực chạy đến trước tiên đang châu đầu ghé tai, chờ hoan nghênh phu nhân Susan.

Lúc này, một nữ đại diện thân với Welen đến nghênh đón, nàng ngạc nhiên nói:

- Roddy, Welen tỷ tỷ hiện giờ đang bị thương trong người cần nghỉ ngơi, các ngươi sao lại...

- Đúng, Welen cần nghỉ ngơi. Nhưng quý củ là quý củ!

Giang Nam vừa định trả lời thì nghe thấy Sorent ở bên cạnh cười nói:

- Ta cũng muốn cho tiểu thư Welen nghỉ ngơi nhưng phu nhân Susan là hội trưởng hội hoan nghênh, là thủ lĩnh lâm thời của các thế lực lớn thành Thái Dương. Phu nhân giá lâm, cho dù Welen thân thể không khỏe cũng buộc phải có mặt nghênh tiếp. Đây chính là quy củ, quy củ của nông trường Susan chúng ta, cô... Có ý kiến sao?

- Sorent, tôi...

Nữ đại diện đang muốn nói 'Tôi đương nhiên có ý kiến!' thì bỗng có người khẽ níu góc áo nàng, thấp giọng nói:

- Bớt tranh cãi đi. Đây là Sorent thừa cơ bức tử Welen, ai dám ra mặt giúp Welen lúc này thì kết cục của kẻ ấy chỉ e so với Welen còn thảm hơn đấy!

Nghe thấy câu này, nữ đại diện phần uất trừng mắt Sorent, sửa lời:

- Tôi đương nhiên không có ý kiến, anh là đệ nhất cường giả thành Thái Dương, muốn làm gì thì làm thế ấy là được rồi.

- Ôi chao, xem cô nói kia, nghe ra sao giống như là ta đang ý thế hiếp người vậy?

Sorent phe phẩy ngón tay, sau đó giương hai tay về phía mọi người:

- Chư vị, nếu các người đều không phản đối Welen có mặt, vậy thì các đại diện hoan nghênh phu nhân Susan đều đã tề tựu. Bây giờ xin mời chư vị xếp hàng hai bên, chờ phu nhân giá lâm.

Đại diện các nơi đều đứng ở hai bên tấm thảm đỏ.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây... Đột nhiên, Victor từ trong quán rượu xông ra.

Dáng vẻ hấn vũ cùng thảm hại: Ngực bó vải băng ngấm máu, sắc mặt trắng bệch, tóc tai bù xù. Song, giữa trán hấn thế nhưng vẫn lộ ra một cổ ngạo khí chỉ Lang tộc đặc hữu!

Sorent vội vã nghênh đón:

- Ôi chao, lão đệ Victor ngươi đã tỉnh rồi à? Chậm thôi, chậm thôi ta biết ngươi nóng lòng hoan nghênh phu nhân nhà ta. Nhưng thương thế của ngươi còn rất nghiêm trọng, cần nghỉ ngơi nhiều.

- Ai nói ta tới hoan nghênh Susan?

Câu nói của Victor làm Sorent nín lặng không nói lên lời. Hấn ngạo nghề cười:

- Ta tới đây là vì chờ 'bảng thứ hạng thập đại cường giả' kỳ mới nhất!

Sorent kinh ngạc nói:

- Lão đệ Victor, theo thông lệ thì bảng thứ hạng khả năng phải ngày mai mới có thể đưa ra, ngươi tốt hơn hết là...

- Ai nói là chập tối ngày mai? – Victor hưng phấn ngẩng đầu, phát ra một tiếng sói tru:

- Ta lấy danh nghĩa cha ta yêu cầu trường đấu, một khi ta chiến thắng Welen thì trước đêm nay ta phải được nhìn thấy bảng thứ hạng thập đại cường giả kỳ mới nhất... Hừ, trong vòng nửa giờ, bảng thứ hạng thập đại cường giả nhất định sẽ được đưa tới trước mặt ta!

Nửa giờ? Còn có nửa giờ, 'bảng thứ hạng thập đại cường giả' kỳ mới nhất sẽ xuất hiện?!

Bầy người loáng thoáng xôn xao!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Bảng Thứ Hạng Thập Đại Cường Giả (1)

- Ha ha, là ta sơ suất, là ta sơ suất.

Sorent bỗng cười ồ lên:

- Thì ra còn nửa giờ nữa là Victor lão đệ có thể thăng cấp thành thập đại cường giả thành Thái Dương rồi, đây quả là chuyện lớn rất đáng mừng. Người đâu, dưới hoành phi hoan nghênh phu nhân hãy viết thêm một câu: Chúc mừng thiếu gia Victor đăng quang thành một trong những thập đại cường giả thành Thái Dương.

Dưới sự tăng bốc của Sorent, trên khuôn mặt nhợt nhạt của Victor tăng thêm vài tia cười.

Song bọn họ một kẻ vừa mới tỉnh dậy, một tên bận giấy vò Welen nên đều không biết một chuyện so với Welen bại trận càng quan trọng hơn!

Ngay khi Victor đánh bại Welen thì Huyết Đồng Hank một trong số thập đại cường giả cũng đã bại trận. Cho nên Victor còn chưa chắc chắn là một trong thập đại cường giả!

Đại diện các nơi ở đây đa số đều biết tin tức này, nhưng thoáng nhìn bộ dạng ngang ngược của Sorent, họ không hèn mà cùng, đều chọn cách bịt miệng cười chế giễu.

Mà người của nông trường Susan cũng muốn thông báo cho Sorent. Thậm chí một tay sai nông trường Susan đã đứng ra.

Nhưng đúng vào lúc này thì...

- Chủ nông trường Susan, thứ nữ trực hệ gia tộc Sumala, bá tước thừa kế đế quốc Lens – phu nhân Susan giá lâm!

Một chiếc xe ngựa xa hoa bằng vàng ròng từ xa chạy tới. Đánh xe là một vị võ sĩ giáp vàng, bên cạnh võ sĩ còn bao bọc bởi bốn đội quân nhân tinh nhuệ mặc chiến giáp màu xanh!

Nhất thời, tất cả mọi người đều khom mình nghênh đón, tên tay sai đã đứng ra kia cũng không cam lòng ngậm miệng gia nhập đội ngũ hoan nghênh.

- Hoan nghênh phu nhân giá lâm thành Thái Dương.

Sorent bước vội tới bên xe ngựa. Sau đó dưới sự che khuất của số đông quân nhân, hẩn lạng lẽ giải thích những gì mình biết liên quan tới chuyện Welen quyết đấu.

- Phu nhân, chuyện chính là như vậy: Welen bị thương trong người, nông trường Wester đã là vật trong túi của ngài rồi.

- Sorent, người quá nham hiểm, không ngờ lại khiêu khích Victor đối phó Welen... -Người trong xe cười 'khách khách' hai tiếng.

- Có điều, vô độc bất trượng phu, đây mới là Sorent ta tin tưởng!

- Cảm tạ lời khen ngợi của ngài, thưa phu nhân Susan mỹ lệ. -Sorent cũng mỉm cười.

- Ngoài ra, tôi còn tự chủ trương, trong ngày tụ hội hoan nghênh ngài thêm vào nội dung chúc mừng thiếu gia Victor đăng quang thập đại cường giả, ngài xem... .

- Làm rất tốt!

Lúc này, xe ngựa đã tới trước cửa tửu lâu, thanh âm người trong xe cũng lớn lên. Ả cô ý nói về phía Victor:

- Thiếu gia Victor là thiếu chủ nhân núi Renny, con trai độc nhất của Lang Vương Sophus. Nhân vật tôn quý như thế được liệt vào thập đại cường giả thành Thái Dương, quả là đáng mừng, đáng mừng! Ta đề nghị, tửu yến hoan nghênh chuẩn bị cho ta hãy hủy bỏ đi. Hôm nay, chúng ta chỉ chúc mừng nghi thức đăng quang của thiếu gia Victor!

Lời vừa thốt, khuôn mặt Victor nhất thời tăng thêm vài phần huyết sắc.

Người trong xe lại nói:

- Sorent, mời thiếu gia Victor lên xe ngựa của ta, chúng ta cùng nhau đón nhận reo hò.

Huyết sắc trên mặt Victor liền biến thành ửng hồng, bưng bưng hưng phấn chui vào xe ngựa.

Thật lợi hại!

Đại diện các nơi thâm kinh hải, quả phụ Susan này chỉ dùng vài câu nói đã giành được hảo cảm của thiếu chủ núi Renny. Xem ra trong một quãng thời gian trong tương lai, nông trường Susan và núi Renny sẽ cùng chung chiến tuyến rồi.

Dưới tiếng hoan hô reo hò của mọi người, xe ngựa tiến thẳng vào nội viện tửu lâu.

Thế nhưng thú vị nhất chính là: Susan không hề xuống xe, ả vì tuyên dương uy tín của mình nên đã cho xe ngựa chạy thẳng vào trong nội viện tửu lâu.

Điều này cũng dẫn tới một hậu quả trực tiếp nhất: Giang Nam không hề nhìn thấy dung mạo của Susan.

oOo

- Chư vị, nghi thức hoan nghênh đã kết thúc, xin hãy theo ta tiến vào tửu lâu thôi.

Sau khi xe ngựa biến mất, một người hầu của nông trường Susan đi tới trước mặt Giang Nam, vẫy vẫy tay, ra hiệu cho Giang Nam đưa Welen vào tửu lâu.

Giang Nam giờ roi ngựa muốn tiến vào cổng lớn tửu lâu.

Nhưng người hầu nọ bỗng biến sắc, giận dữ nói:

- Đây là chỗ các người đi sao? Cửa chính đang hoan nghênh phu nhân Susan, muốn vào thì theo ta đi cửa sau.

Cửa sau...

Giang Nam ngoái đầu liếc lão quản sự trong đội ngũ. Chỉ thấy lão quản sự sắc mặt xám ngoét, đang gật đầu về phía mình:

- Roddy, ai bảo chúng ta thế lực không bằng người ta, đi cửa sau thì đi cửa sau vậy!

Người hầu đắc ý 'hừ' một tiếng, đi tới nội viện tửu lâu, gãi lại tiện tay chỉ vào một cái chuồng ngựa:

- Chư vị, hôm nay khách tới khá nhiều nên phòng khách của tửu lâu không đủ dùng. Vậy đành ủy khuất chư vị ngủ tạm bợ trong chuồng ngựa một đêm.

- Chuồng ngựa!? Người không ngờ dám để tiểu thư nhà ta ngủ chuồng ngựa?

Mọi người trong nông trường Wester chợt biến sắc, lão quản sự rốt cuộc đã không thể nhịn được nữa, phẫn nộ mắng:

- Lũ khốn nạn, cho dù là chúng ta suy đồi nhưng chúng ta dù sao cũng là thành viên của gia tộc Reinhardt. Tiểu thư nhà ta còn là cháu gái ruột của giám sát đương thời! Người, người dám to gan vũ nhục truyền nhân của đệ nhất gia tộc Đồ Đằng ngàn năm qua ư!?

- Lão tiên sinh, tôi cũng không có biện pháp mà! –Tên tay sai nói rất kỳ quái:

- Trong tửu lâu thực sự không còn phòng, đừng nói là tiểu thư Welen, cho dù là giám sát đương thời của nhà Rein – ngài Londor tới đây... Cũng phải ngủ chuồng ngựa!

- Gia gia của lão nương tới đây, tên ti tiện nhà người thật sự dám để ngài ngủ chuồng ngựa sao?

Trong xe ngựa bỗng truyền ra thanh âm phẫn nộ của Welen.

Welen đã tỉnh lại!

Nàng vùng vẫy vén màn xe, vừa thấy người đánh xe trước mặt là Giang Nam thì không chút cố kỵ tựa vào vai Giang Nam:

- Roddy, diu lão nương tới trùng trị tên ti tiện này!

- Tiểu thư, vết thương của ngài không thể động đây, mau nằm xuống đi!

- Lão nương còn chưa chết được!

Welen dưới sự diu đỡ của Giang Nam đi tới trước mặt tên tay sai, vì cấp cứu nên roi da nàng mang theo bên mình đã bị gỡ xuống. Tim không thấy thứ gì, nàng bèn tiện tay đoạt roi ngựa trong tay Giang Nam. 'Ba, ba, ba...' nhằm vào đầu tên người hầu hơn hai chục roi.

-Tên ti tiện đáng chết, lão nương cho dù trọng thương chưa trị khỏi, cũng không đến lượt tên ti tiện nhà người khi dễ! Các huynh đệ, rút vũ khí!

Roạt, loạt, loạt!

Đám tay sai của nông trường Wester rút vũ khí ra.

- Đây là tửu lâu Senya, là sản nghiệp của Susan, đúng không? –Welen quát:

- Vậy thì đập cho ta! Đập đến khi Susan đổi phòng cho chúng ta mới thôi!

Tính khí thật bá đạo! Theo Welen tỉnh lại, đám người làm của nông trường Wester hệt như mọc thêm một quả tim, bỗng nhiên biến thành một dáng vẻ khác: đằng đằng sát khí, gan dạ không sợ chết!

Welen dẫn đầu đập phá, nhưng đúng vào lúc này thì từ phương xa truyền tới thanh âm của Sorent.

- Hiệp hội hoan nghênh Julian, mọi thành viên lập tức tập hợp, họp hội nghị khẩn cấp!

Welen ngây ngẩn:

- Mẹ nó, có chuyện lớn xảy ra ư?

Quả đúng là chuyện lớn!

Ngay lúc Welen đánh người, một con khoái mã đã tới trước cửa tửu lâu.

Kỵ thủ (nài ngựa) giơ một quyển trục vàng óng ánh, dài ba thước, to cỡ cánh tay, hai bên đính trang sức tua rua sắc bén buông thõng xuống.

Đồ Đẳng Phổ thành Thái Dương chia làm ba cấp: cấp ba là màu đồng bình thường, ghi lại vài Đồ Đẳng Sĩ nhập môn xoàng xĩnh; cấp hai là màu bạc, ghi lại các cao thủ thành danh.

Mà cấp một chính là màu vàng óng ánh kỵ thủ giơ lên: chỉ ghi thập đại cường giả thành Thái Dương!

Bảng thứ hạng thập đại cường giả đã ra lò!

Kỵ thủ từ tọa kỵ nhảy xuống trước cửa tửu lâu, giơ cao bảng cáo thị trong tay, lớn tiếng nói:

- Đồ Đẳng xúc tiến hội, phân hội thành Thái Dương xin thông báo toàn thành: Cuộc bình thẩm kết quả chiến đấu ngày hôm qua đã kết thúc, thập đại cường giả... thứ hạng có biến động!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Bảng Thứ Hạng Thập Đại Cường Giả (2)

Bảng thứ hạng thập đại cường giả đã ra lò!

Nhất thời, đại diện các nơi chẳng thềm để ý hoan nghênh phu nhân Susan, đồng loạt xông đến trước cửa quán rượu.

Tuy nhiên, Sorent vẫn mặng về nhân nhĩ, khuê nhẹ xe ngựa của phu nhân Susan, cười nói:

-Phu nhân, bảng thứ hạng thập đại cường giả đã ra lò rồi!

-Ừm, ta đã nghe thấy rồi. –Phu nhân cũng chẳng cuống chẳng cuồng, nàng phát phát tay, tùy ý nói:

-Xuất phát từ lễ phép, người đi nghe thử đi.

-Được rồi, mỗi năm đều phải nghe nội dung lặp đi lặp lại, thật chẳng thú vị tí nào...

Sorent đi đến trước cửa quán rượu.

Bỗng nhiên, tất cả mọi người, bất kể là tôn kính hân hay căm thù hân đều cung cung kính kính nhường một con đường cho Sorent.

Ngay cả kỵ thủ cũng đang sùng bái ngấm nhìn Sorent!

-Kỳ mới nhất, bảng thứ hạng thập đại cường giả như sau...

Kỵ thủ này đầu tiên là cúi mình về phía Sorent, sau đó dưới ánh mắt chăm chú của mọi người hân giơ cao bảng thứ hạng lên:

-Đệ nhất cường giả thành Thái Dương: Trung Phẩm sáu cấp Thực Nhân Hoa Đồ Đẳng Sĩ, nông trường Susan, Sorent!

Sorent hơi khom người, đây chính là vốn liếng khiến mọi người nhường đường cho hân!

Kỵ thủ cười cười về phía Sorent, tiếp tục nói:

-Thứ hai, Trung Phẩm ba cấp Vân Đồ Đẳng Sĩ, Meilin các hạ, gia tộc Sheffield!

-Thứ ba, Trung Phẩm hai cấp Phong Đồ Đẳng Sĩ, Gibson các hạ, gia tộc Sheffield!

Gia tộc Sheffield, cái tên này đối với đại biểu các nơi mà nói thì chẳng hề lạ, còn nhớ tình hình Giang Nam lên đài tỉ võ lần trước chứ? Kẻ xui xẻo Hank đập chết tên Will chính là thành viên gia tộc Sheffield.

Gia tộc Sheffield cũng là thế lực duy nhất không gia nhập hiệp hội hoan nghênh Julian, mà còn không bị Sorent dùng vũ lực trả thù.

-Sorent, Meilin, Gibson, ba vị này đều là Trung Phẩm Đồ Đẳng Sĩ, chiếm cứ ba vị trí đầu trên Đồ Đẳng Phổ của thành Thái Dương có thể nói là mục tiêu chung mà mọi người đều muốn hướng tới. Tiếp theo là giai đoạn Hạ Phẩm Đồ Đẳng Sĩ: vị thứ tư Đồ Đẳng Phổ thành Thái Dương. ...

Kỵ thủ sau khi đã dẫn động tiếng vỗ tay của mọi người muốn tiếp tục công bố thì đứng vào lúc này:

-Nói nhảm ít thôi, ta rút cuộc xếp thứ mấy?

Victor ở bên sớm đã không còn kiên nhẫn chờ đợi, hấn từ trong xe ngựa nhảy ra ngoài, hót ha hót hải vọt đến trước mặt kỵ thủ.

-Tiên sinh này, tôi phải công bố dựa theo thứ tự xếp hạng, đây là quy củ của ‘Xúc tiến hội’ ...

-Cút cái quy mẹ nó củi đấy đi! –Victor đột nhiên vỗ lấy cổ áo kỵ thủ, ngón tay nhô lên vuốt sắc:

-Lang sẽ không cho ngươi quá nhiều kiên nhẫn, ta rút cuộc xếp thứ mấy?

-Điều này ...

Kỵ thủ chăm chăm nhìn vào ánh mắt sát ruột của Victor, còn có cả vuốt sói đã hơi nhô lên kia:

-Được rồi, tôi giúp ngài tra thử, xin hỏi tên ngài là ...?

-Victor, Victor hôm qua đã chiến thắng Welen!

Sắc mặt kỵ thủ bỗng trở nên hết sức ngượng ngập.

Victor ngó ra, vội nói:

-Nói mau, ta rút cuộc thứ mấy?

-Điều này thì ... Tiên sinh Victor, có lẽ ngài nên đợi thêm lát nữa. Vài phút sau thì tình hình thứ hạng ngoài thập đại cường giả sẽ được đưa tới. ...

Kỵ thủ tận lực khiến giọng điệu mình uyển chuyển chút đỉnh, nhưng sắc mặt Victor càng lúc càng kém, hấn cũng chẳng thèm để ý câu từ, nhắm chặt hai mắt:

-Được rồi, ta nói thẳng nhé, ngài ... không hề được liệt vào thập đại cường giả.

-Cái gì?

“Àm” một tiếng, thân thể Victor đột nhiên cao vọt lên hai thước, hấn hóa thân thành một Lang Nhân khổng lồ, nhắc bổng kỵ thủ lên:

-Không có khả năng! Hôm qua ta đã đánh bại Welen, ta đã thay thế vị trí của Welen!

-Đúng vậy, ngài đích thật đã đánh bại tiểu thư Welen!

Kỵ thủ lơ lửng giữa không trung, tốc độ nói cũng nhanh lên:

-Nếu không gì bất ngờ, căn cứ vào lực chiến đấu ngài biểu hiện trong trận quyết đấu, ngài hấn đã thay thế Welen, xếp thứ mười trên bảng thứ hạng. Nhưng song song với lúc ngài quyết đấu, một vị tuyền thủ giấu tên đã đánh bại Hank trong số thập đại cường giả đó! Kết quả, kết quả hấn thăng cấp thành thập đại cường giả. Hank vốn dĩ xếp thứ chín cũng bị đẩy xuống thứ mười, cũng ... cũng đẩy ngài ra khỏi bảng thứ hạng thập đại cường giả!

-Tiên sinh Victor, ngài hiện tại hấn là xếp hạng ... thứ mười một!

Thứ mười một ...

Đây là một thứ bậc vô cùng xấu hổ!

Nếu bạn nói hấn thấp, có thể xếp thứ mười một trong một tòa thành hơn chục vạn nhân khẩu thì cũng xem như một thành tích không tồi rồi. Nhưng nếu

bạn nói hấn xếp cao... Được rồi, hấn luôn kém chút gì đó so với thập đại cường giả!

Victor nhất thời ngơ ngác ngác.

Thật lâu sau hấn mới khốn khổ rít gào hỏi:

-Nói, danh hiệu của cường giả giấu tên kia là gì? Xếp thứ mấy?

-Ta đang muốn nói tới hấn. Ngài, ngài thả tôi xuống trước được không?

Victor buông vuốt sói ra, kỵ thủ sau khi rơi xuống liền ngay tức khắc chỉnh trang y phục, nghiêm mặt nói:

-Thập đại cường giả thành Thái Dương: thứ tư, Hạ Phẩm tám cấp Lực Đồ Đằng Sĩ, giấu tên, danh hiệu: Giáo Sư!

-Hạ Phẩm tám cấp!?

Sắc mặt Victor trở nên vô cùng khó coi:

-Khốn nạn, nhất định là nguoi nhìn lầm rồi, ta đã là Hạ Phẩm chín cấp Lang Đồ Đằng, ta quyết không thể bị một tên yếu ớt tám cấp đá khỏi bảng thứ hạng được.

-Tôi không nhìn lầm, Giáo Sư các hạ chỉ ở cấp độ Hạ Phẩm tám cấp.

Kỵ thủ nói:

-Nhưng thưa Victor các hạ, tuy Giáo Sư các hạ chỉ có Hạ Phẩm tám cấp, cấp độ so với ngài còn thấp hơn 1 cấp. Nhưng hấn trong trận chiến với Hank hôm qua đã biểu hiện ra kỹ xảo chiến đấu cực kỳ cao minh và tốc độ tấn công không gì sánh bằng. Máy vị nguyên lão của Đồ Đằng xúc tiến hội sau khi quan sát trận đấu của hấn đã nhất trí cho rằng: Giáo Sư tuy cấp độ không đủ nhưng luận kỹ xảo và tốc độ chiến đấu của hấn, tuyệt đối có tư cách xếp ở vị trí thứ tư!

Kỹ xảo chiến đấu của Giáo Sư tự nhiên là chỉ khi Giang Nam đáp xuống trong nháy mắt tách trật ba mươi bảy khớp xương của Hank.

Với loại kỹ xảo này, quả thật đủ để xếp thứ tư rồi.

Nhưng Giang Nam cũng chỉ có thể đứng thứ tư: Trước ba đều là Trung Phẩm Đồ Đằng sĩ, hấn còn chưa có tư cách khiếu chiến cường giả Trung Phẩm.

Kỵ thủ vẫn đang giải thích thứ hạng của Giang Nam, nhưng ngoại trừ Victor, đã không ai sẵn lòng để ý tới hấn nữa...

Trong một góc không ai chú ý, trên mặt Sorent đã không còn vẻ tươi cười, hấn lẳng lặng đi tới bên xe ngựa của phu nhân Susan:

-Phu nhân, ngài đều nghe thấy rồi đấy.

-Ừm, ta nghe thấy rồi, thành Thái Dương xuất hiện thập đại cường giả mới, hơn nữa còn đứng thứ tư...

Giọng điệu người trong hết sức ngưng trọng:

-Thứ tư, thứ tự này trong mắt Sorent nguoi còn không đáng được nhắc tới. Nhưng chúng ta không thể không suy nghĩ một tình huống khác...

-Sorent, giả thiết... giả thiết vị Giáo Sư các hạ này là địch nhân của chúng ta, hấn không chính diện giao phong với nguoi mà là âm thầm đánh lên điểm tài nguyên các nơi của nhà ta, tập kích đám tay sai phổ thông thù hạ của ta. Nguoi cho rằng hấn có thể mang tới cho chúng ta tổn thất cỡ nào đấy?

-Với thực lực đánh bại Hank của Giáo Sư, nếu hấn áp dụng phương thức ngầm đánh lên, bất chấp đạo lý tránh né ta... Hấn có thể trước một đêm thần không biết quỷ không hay phá tan năm điểm tài nguyên của chúng ta, giết chết hơn hai trăm người của chúng ta, có thể bỏ sung tay sai và nam nô cường tráng làm quân số!

-Vậy... nông trường chúng ta sẽ có bao nhiêu điểm tư nguyên, bao nhiêu binh lính?

-Chúng ta tổng cộng có 47 điểm tư nguyên, hai ngàn binh lính.

-Đúng vậy, chúng ta có 47 điểm tư nguyên, hai ngàn binh lính... -Thanh âm trong xe chợt biến lạnh:

-Thành Thái Dương xuất hiện một cường giả, hấn có thể trong một đêm hủy diệt 1/10 lực lượng của chúng ta! Hơn nữa vị cường giả này còn không nằm trong vòng khống chế của chúng ta. Thậm chí chúng ta ngay cả tên hấn cũng không biết!

-Sorent, hủy tiệc rượu, triệu tập hội nghị khẩn cấp! -Người trong xe bước mau xuống xe ngựa, về mặt lạnh lùng và nghiêm túc:

-Vấn đề cần thảo luận... Làm thế nào đối đãi với vị tiên sinh Giáo Sư này!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Được, Được, Điều Kiện Thật Hậu Hĩnh

-Tuân lệnh, thưa phu nhân! –Sorent lập tức cao giọng hô, yêu cầu đại diện các nơi tham gia hội nghị khẩn cấp.

Lúc này Welen dưới sự diu đỡ của Giang Nam còn đang đập phá, nàng vừa nghe thấy thanh âm của Sorent thì:

-Khẳng định đã xảy ra sự kiện lớn rồi. Roddy, diu lão nương đi tham gia hội nghị!

-Tiểu thư...

Giang Nam liếc qua trang phục bệnh nhân trên người Welen, hẳn muốn khuyên Welen bỏ ý niệm này đi nhưng Welen đã biến sắc:

-Không nghe lão nương đang nói gì à? Roddy, tên ti tiện nhà ngươi có phải khi dễ ta bị trọng thương, dám không nghe lời ta có phải không?

Welen nhìn đăm đăm mọi người trong nông trường ở phía xa, rồi lại dùng thanh âm cực thấp nói một câu tuyệt không phải nói với nô lệ:

-Roddy, van xin ngươi, mặc kệ ngươi còn hận ta hay không, bây giờ mong ngươi hãy giúp ta, diu ta đến hội trường được không?

-Được rồi, ngài là chủ nhân, tôi là nô lệ. Tôi phải phục tùng mệnh lệnh của ngài vô điều kiện.

Giang Nam diu Welen đi vào hội trường.

Lola và ba quân sự cũng đều khẩn trương đi theo.

Hội trường được bố trí trong đại sảnh một phòng tầng hai của quán rượu, bên ngoài hội trường đã bị nông trường Susan phong tỏa. Mà trung tâm hội trường lại là một chiếc bàn tròn cỡ lớn đủ để chứa 150 người.

Khi Giang Nam đi vào hội trường thì phu nhân Susan và đại diện các phương đã ngồi ngay trước bàn tròn. Phu nhân Susan vừa thấy Welen đi tới thì:

-Ôi chào, Welen muội muội đã tỉnh rồi à? Mau, mau ngồi bên cạnh tỷ tỷ, để tỷ tỷ xem qua thương thế của ngươi.

-Cút, lão nương không cần ngươi giả nhân giả nghĩa.

Welen oai vệ ngồi đối diện Susan.

-Ài, tính tình của Welen muội muội thật là...

Phu nhân Susan ảo não lắc đầu, nàng hôm nay bận một bộ lễ phục quý tộc màu tím nhạt, phong thái nhẹ nhàng, nhất cử nhất động đều bộc lộ phong phạm đại quý tộc thành Thái Dương.

Thế nhưng đáng tiếc chính là Susan vì biểu lộ uy tín của mình nên còn đeo một mặt nạ che hết dung mạo.

-Được rồi, bây giờ không phải lúc tám chuyện riêng. Nếu muội đã chán ghét tỷ tỷ, vậy thì mời ngồi ở đối diện ta đi.

Susan hơi hột che lấp ngưỡng ngừng, sau đó nàng gõ bàn ra hiệu hội nghị chính thức bắt đầu:

-Vấn đề cần thảo luận của hội nghị lần này chắc hẳn rất nhiều người đều đã biết rồi: thập đại cường giả thành Thái Dương biến động, một vị Hạ Phẩm tám cấp Đồ Đàng Sĩ ẩn danh Giáo Sư đã đánh bại Hank, trở thành đại cường giả xếp thứ tư thành Thái Dương!

Cái gì!?

Welen không hề biết chuyện thứ hạng, nàng mới nghe được nửa câu trước còn tưởng Susan muốn chế giễu mình bại bởi Victor, nhưng vừa nghe nửa câu sau thì...

Nàng đột ngột ngoái đầu lại:

-Roddy, con ti tiện Susan này đang nói cái gì?

-Tiểu thư, nàng nói một kẻ tên Giáo Sư đánh bại Hank, trở thành đại cường giả... đứng thứ tư thành Thái Dương!?

Giọng điệu Giang Nam trở nên cực kỳ quái dị.

Giáo Sư đánh bại Hank...

Đối thủ mình đánh bại hôm qua không ngờ lại là Hank!

Trong dự liệu của Giang Nam, hán ở lõi đài ‘kém cỏi’ số 3 khó chiến giành được chiến thắng. Dựa vào loại chiến tích này có thể xếp ở khoảng một trăm đã vô cùng không tệ rồi. Mà cấp độ chuẩn xác của hán tối đa cũng chỉ là Hạ Phẩm hai ba cấp thôi.

Nhưng... Susan không ngờ lại nói mình có lực chiến đấu Hạ Phẩm tám cấp, còn chen mình vào danh sách thập đại cường giả thành Thái Dương!?

Bình tĩnh, một tấm gương sáng phải bình tĩnh!

Giang Nam lập tức khôi phục bộ dạng ‘trời sụp xuống ta cũng vẫn chai lì như cũ’.

Welen chẳng hề lưu ý đến biến hóa trong nháy mắt của Giang Nam, sắc mặt nàng chẳng rõ chẳng ràng nhìn phu nhân Susan.

-Ta đã thu thập ít tư liệu về Giáo Sư ở đấu trường, mời mọi người xem thử.

Susan cũng sẽ không chú ý phản ứng của một nô lệ, nàng ra hiệu cho người hầu phân phát một xấp tài liệu, mà tự mình lại chỉ vào một tấm bảng màu trắng:

-Đây chính là bảng báo danh tham dự của Giáo Sư, hán tuy chỉ viết lên đây hai chữ ‘Giáo Sư’, nhưng đã đủ chứng minh rất nhiều vấn đề rồi.

-Hai chữ có thể chứng minh điều gì? –Một đại diện khinh thường bĩu môi

-Tiên sinh Carboo, xem ra ông chẳng hề hiểu văn tự quý tộc chân chính rồi! – Phu nhân Susan kêu ra tên đại diện này:

-Mời ông hãy xem qua kiểu chữ và kết cấu quy tắc viết của hai chữ ‘Giáo Sư’ này, ta có thể rất xác định nói cho ông biết, kiểu chữ này tên là ‘chữ Lens’, là văn tự hoàng thất đế quốc Lens ta chọn dùng. Người có thể viết ra loại kiểu chữ này cho dù không phải thành viên hoàng thất thì cũng là một đại nhân vật cao quý đến độ ta cũng không thể tưởng tượng nổi!

Chữ Lens!

Giang Nam nghi hoặc ngắm nhìn hai chữ ‘Giáo Sư’ mình viết, hán lần đầu tiên nghe nói văn tự mình sử dụng không ngờ còn là dấu hiệu đặc trưng cho nhân vật lớn.

Trên thực tế, chữ viết và ngôn ngữ của Giang Nam đều là do dì Elisa dạy. Elisa có thể dạy chữ viết quý tộc... chẳng nhẽ bà ngày trước cũng là một nhân vật lớn đến độ không thể tưởng tượng nổi?

oOo

Lúc này phu nhân Susan đã tiếp tục nói:

-Biết rõ được lai lịch chữ viết của Giáo Sư, từ chúng ta nhìn bộ dáng Giáo Sư khi ra sân thi: lúc ấy, Giáo Sư đeo một chiếc mặt nạ màu vàng khuyết góc, một bộ trường bào rách nát, một chiếc quần bằng vải bông... Tóm lại, bộ dáng Giáo Sư có thể khải quát qua tám chữ: áo quần tả tơi, nghèo khó bần cùng! Một nhân vật lớn nắm giữ chữ Lens, lại nghèo khó đến độ ngay cả một bộ trang bị tốt cũng không mua nổi... Nói tới đây, chúng ta có phải đã có thể đoán ra lai lịch của Giáo Sư rồi chứ?

Nàng đề cao thanh âm:

-Giáo Sư các hạ, là một vị đại quý tộc sa sút, nghèo túng bần cùng không có thể lực ủng hộ!

Tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý với kết luận này.

-Nếu chư vị đã đều đồng ý với kết luận của ta, vậy thì... chúng ta nên đối đãi với Giáo Sư các hạ thế nào đây?

Phu nhân Susan cười rộ lên:

-Ta cho rằng, Giáo Sư có lực lượng nhưng kinh tế quần bách. Chúng ta có thể nhân cơ hội dùng tiền bạc chiêu dụ Giáo Sư, để Giáo Sư phục vụ cho ta, trở thành một thành viên trong chúng ta! Chư vị đồng ý không?

-Đồng ý!

Câu trả lời của đám đại diện hết sức vang dội. Giáo Sư thân là đại cường giả thứ tư thành Thái Dương, ai lại không muốn để cường giả như thế cho mình sử dụng, ai lại không muốn để Giáo Sư giúp mình đánh hạ một mảnh giang sơn thật lớn chứ!?

-Được, vì để Giáo Sư phục vụ cho chúng ta, ta - Susan Sumala lấy thân phận hội trưởng ra lệnh như sau:

Susan thần sắc nghiêm nghị đứng dậy nói:

-Thứ nhất, ngay lập tức phát ra thông cáo cho toàn bộ các thành viên, mời Giáo Sư các hạ tới quán rượu Senya gặp mặt với ta!

-Thứ hai, trong thông báo với lời hứa danh dự của ta, một khi Giáo Sư bằng lòng gặp mặt với ta thì hiệp hội hoan nghênh Julian sẽ cung cấp cho hắn hết thấy tiện lợi cho việc hoạt động ở thành Thái Dương!

-Thứ ba, chư vị ở quán rượu đợi lệnh, không có lệnh của ta không được rời khỏi, một khi Giáo Sư xuất hiện, mời chư vị hãy lấy lễ tiết long trọng nhất hoan nghênh Giáo Sư các hạ! Trên đây là lệnh của Susan!

Nói xong, Susan bỗng hạ thấp giọng:

-Chư vị, những mệnh lệnh trên đây đều là văn chương giấy tờ cho người ngoài xem, còn trong người mình chúng ta thì... Hi hi, nếu các người sau này được gặp riêng Giáo Sư thì không ngại nói cho hắn như vậy:

-Hãy nói phu nhân Susan ta khen ngợi lực lượng của hắn, chỉ cần hắn bằng lòng dốc sức lực cho nông trường ta, điều khác thì Susan ta không có nhưng... vài vạn kim tệ, vài chục tòa nhà, vài trăm mỹ nữ đều tùy hắn chọn lựa!

Điều kiện thật hậu hĩnh...

Trái tim Giang Nam càng đập dồn dập hơn, hắn thật muốn đứng ra nói cho Susan biết:

-Phu nhân, ta chính là Giáo Sư, người đem những ưu đãi này cho ta đi!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Nỗi Nhục Cắt Đất

Nhưng Giang Nam rất nhanh liền áp chế ý nghĩ ngu xuẩn này, hắn rất rõ lực lượng của mình đến từ Tử Linh Đồ Đẳng, một khi mình chủ động thừa nhận thân phận Giáo Sư, vậy chờ đợi mình tuyệt sẽ không là kim tệ và mỹ nữ gì gì đó, mà sẽ là sự truy sát không ngừng nghỉ!

Muốn sống thì quyết không thể thừa nhận thân phận Giáo Sư.

Hơn nữa ngay cả manh mối 'chữ Lens' có thể phơi bày thân phận này cũng không thể biểu lộ ra.

Lúc này, lão quản sự của nông trường Wester thấy cuộc thảo luận đã kết thúc, bèn vội vàng nói:

-Phu nhân Susan, cái gì cần nói đều đã nói qua rồi, chúng tôi nhất định sẽ làm tuân theo mệnh lệnh của ngài, bây giờ... Có thể giải tán chưa? Tiểu thư Welen nhà tôi cần nghỉ ngơi.

-Đương nhiên có thể giải tán, ta sao có thể chậm trễ Welen muội muội nghỉ ngơi chứ?

Susan bỗng nhẹ che ngực:

-Ôi chào, chờ lát, ta đột nhiên nhớ tới một chuyện vô cùng quan trọng, mong tiểu thư Welen hãy lưu lại ra một quyết định, cũng mời các vị lưu lại chứng kiến cho ta.

Welen bị thương nặng đã choáng váng đầu óc:

-Susan, đồ ti tiện nhà người lại có chủ ý quái quỷ gì thế?

-Ui cha, Welen muội muội không thể đối tính một chút sao? Ta tìm người thật không phải muốn gây chủ ý quái quỷ gì, mà là vì chuyện hoan nghênh Julian.

Julian...

Cả hội trường bỗng trở nên lặng ngắt như tờ.

Susan dợm bước tới bên Welen:

-Welen muội muội, vì vấn đề thất đãi Julian nên ta có một đề nghị nho nhỏ, mong người hãy cân nhắc nghiêm túc.

-Căn cứ theo tin tức để đồ truyền tới, Julian sẽ tới thành Thái Dương sau hơn hai mươi ngày nữa. –Phu nhân Susan bấm ngón tay tính toán:

-Muốn tiếp đãi Julian, không thể không có các mặt như: y phục, ăn uống, chỗ ở, đi lại... Ăn uống đi lại đều dễ nói, với tài lực của chúng ta đều có thể làm rất tốt, nhưng phương diện chỗ ở thì... Welen muội muội, vì để Julian vui vẻ ở lại thành Thái Dương, ta chuẩn bị dựa theo quy mô hành cung của hoàng đế bệ hạ, trong vòng hai mươi ngày xây dựng một tòa hành cung Julian!

Hai mươi ngày!?

Welen hơi nhíu mày:

-Người đang nằm mơ à?

-Có nằm mơ hay không, vấn đề này không cần người phải lo lắng. Tuy nhiên, Welen muội muội này, thân phận Julian không hề tầm thường, hành cung của nàng nhất định phải xây dựng ở nơi có khung cảnh đẹp nhất thành Thái Dương, người nói đúng không?

-Mà nơi có khung cảnh đẹp nhất thành Thái Dương, đương nhiên phải là ‘núi Longinus’ rồi.

Phu nhân Susan nhìn thẳng vào mắt Welen:

-Nhưng núi Longinus vừa hay là lãnh địa nhà người. Welen muội muội, vì hoàn cảnh Julian, mong người tạm thời giao khu vực chu vi trăm dặm của núi Longinus cho ta thuê!

-Thuê?

Welen không đếm xỉa đến trọng thương liền đứng dậy:

-Hay cho một từ thuê! Susan, đồ ti tiện nhà người quả là biết ăn nói, con mẹ người còn không bằng nói thẳng cho ta: Người ưng ý với núi Longinus nhà ta, muốn ta cắt núi Longinus nhường cho người!

-Ui da, lời Welen muội muội sao mà khó nghe thế? –Susan cười nói:

-Ta chỉ là thuê, thuê! Welen muội muội, người không nhỏ mọn đến mức ngay cả thuê cũng không cho thuê chứ?

Welen đập bàn đứng dậy, nàng muốn nói:

-Lão nương đúng là nhỏ mọn như thế đấy, lão nương ta không cho thuê!

Nhưng đúng vào lúc này thì... ‘Cộc’ ‘Cộc’! Đầu ngón tay Sorent gõ lên bàn:

-Tiểu thư Welen, mong ngài thận trọng suy xét dự án của phu nhân nhà ta.

Sorent hờ hững nói:

-Hoan nghênh Julian là đại sự áp đảo mọi thứ, tiểu thư Welen không cho thuê núi Longinus, chẳng nhẽ... người muốn cản trở chúng ta hoan nghênh Julian sao? Người muốn để cho Julian không hài lòng sao? Người muốn hoàng đế bệ hạ trách tội chúng ta sao? Một loạt tội danh lớn ụp xuống, cho nên ta, trịnh trọng lấy thân phận đệ nhất cường giả thành Thái Dương, không hy vọng nhìn thấy người phạm phải những trọng tội như thế!

Người không chịu nhường đất, ông đây sẽ dẫn người danh chính ngôn thuận giết người!

Hội trường như rơi vào trong im lặng đầy chết chóc.

Mọi người đều rõ, nông trường Susan muốn nhân cơ hội Welen trọng thương ngầm thôn tính tài nguyên nông trường Wester.

Nhưng nhìn rõ được thì sao, bảng thứ hạng thập đại cường giả thành Thái Dương vừa mới công bố, Sorent độc bá ngôi vị đầu liên tục mười năm, ai dám phản đối vào lúc này, ai dám đứng ra giúp Welen ra mặt vào lúc này chứ?

-Cha, nữ nhi bất hiếu, không thể bảo vệ cơ nghiệp ngài để lại...

Welen bỗng đập đầu về phương Nam, nơi đó là lăng mộ của cha nàng.

Quản sự nông trường Wester lập tức hiểu tiểu thư muốn làm gì, vội vàng hét:

-Tiểu thư, chúng ta không thể nhường đất!

-Không nhường đất, chẳng nhẽ muốn lão nương trở mặt nhìn các người bị Sorent giết sạch sao!?

Welen cắn môi, gắng gượng nặn ra vài chữ:

-Susan, trong vòng ba ngày, bản đồ núi Longinus nhất định sẽ được đưa tới!

Nói xong, Welen không cần Giang Nam dìu, gắng gượng chống người rời khỏi hội trường, trên bụng quần băng vải của nàng rớm ra từng dòng máu tươi, thấm đỏ cả một đoạn thảm.

Đại diện các nhà dõi theo bóng lưng Welen, vài người lòng đầy căm phẫn, vài người hơi biến sắc, lại có người ánh mắt đầy quái dị dán mắt vào Susan. . . Không biết đang nghĩ cái gì.

Mà Susan bỗng trầm mặc, ả cụt hứng phát tay:

-Giải tán đi, Sorent ở lại.

oOo[

Sorent sau khi mọi rồi tản đi liền tới sau lưng phu nhân Susan:

-Phu nhân, ngài mất hứng ư?

Susan nhón tay lấy một giọt máu tươi Welen nhỏ xuống đất, nói hết như không tìm thấy điểm đầu cuối:

-Sorent, với ánh mắt của cường giả đệ nhất thành Thái Dương, người thấy Welen này thế nào?

-Theo tôi thấy, Welen là một người trẻ tuổi rất có tiềm lực.

Thần sắc Sorent cũng ngưng trọng:

-Năm năm trước, Welen mới mười bốn tuổi trong một ngày liên tiếp đánh bại bốn đại cao thủ, chen chân vào danh sát thập đại cường giả, phần thiên tư này quả hiếm thấy trên thế gian! Mà năm năm nay, Welen tuy vẫn luôn bận rộn quản lý nông trường, lơ là tu luyện. Nhưng ta vẫn coi trọng tương lai của nàng – khi Welen mười lăm tuổi, thực lực đủ để ta đau đầu!

-Đúng vậy, trên con đường Đồ Đằng, Welen trẻ tuổi, có tiềm lực, sớm muộn có một ngày nàng sẽ có lực lượng mạnh mẽ nhất trong thành Thái Dương.

Susan gật gù đầu:

-Vậy... Người biết ta lấy thân phận một vị quý tộc chủ nông trường thấy Welen thế nào không?

-Ý phu nhân là...

-Theo ta thấy, Welen chỉ là một người quản lý hợp cách. Đầu óc nàng có lẽ có thể quản lý một nông trường nhưng vẫn chưa đủ để chính diện giao phong với ta. –Phu nhân Susan vỗ mạnh bàn:

-Nhưng hôm nay ta mới phát hiện ra, ta đã nhìn lầm Welen!

-Vừa rồi ta làm nhục Welen trước mặt đại diện 103 nhà, ép nàng cắt đất, đây là sự khuat nhục, bất cam tâm biết nhường nào. Nhưng người thử nhìn phản ứng Welen xem, nàng không ngờ có thể nhịn! –Phu nhân Susan nghiêm túc nói:

-Welen chỉ mới mười chín tuổi... Mười chín tuổi nàng đã biết thế nào gọi là nhẫn nhịn, thế nào gọi là ‘núi xanh còn đó, không sợ hết củi’... Vậy nếu cho nàng thêm thời gian vài năm nữa, chờ khi Welen 25 tuổi, thực lực không kém người, đầu óc đủ để khiêu chiến ta thì thành Thái Dương... Còn ai có thể áp chế Welen!?

Chiu!

Phu nhân Susan bắn văng máu tươi trên đầu ngón tay:

-Ta không thể cho Welen cơ hội trưởng thành, Welen... ắt phải chết!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Welen...

- Phu nhân, ta sẽ đi giết Welen. –Trong mắt Sorent lóe hàn quang.
- Không, người không thể tự mình ra tay. –Phu nhân Susan không cam tâm nắm chặt nắm tay:
- Thấy ánh mắt đại diện các nơi lúc vừa rồi chứ? Con giận nhiều người khó phạm vào, chúng ta công khai sát hại Welen vào lúc ấy chỉ sẽ hoàn toàn chọc giận đại diện các nơi, dẫn tới sự phản kháng của liên hợp 103 thế lực.
- Vậy chúng ta...
- Chúng ta có thể mượn đao giết người.

Phu nhân Susan chỉ vào tấm bản đồ thành Thái Dương treo trong phòng hội nghị:

- Ta lần này triệu tập tất cả thế lực thành Thái Dương liên hợp lại hoan nghênh Julian, nhưng gia tộc Sheffied ý vào mình có thứ hai và thứ ba trên Đồ Đẳng Phổ thành Thái Dương, công khai cự tuyệt lời mời của ta. Sorent, người cam tâm cứ thế buông tha cho gia tộc Sheffied ư?
- Phu nhân, ý của ngài là...
- Chúng ta có thể một tiễn hạ hai chim: bước đầu tiên, lợi dụng gia tộc Sheffied tiêu diệt Welen.

Phu nhân Susan cười nói:

- Gia tộc Sheffied sớm đã muốn thôn tính lãnh địa của Welen, chúng nhất định sẽ thừa cơ Welen trọng thương, ngầm thôn tính nông trường Wester. Chúng ta chỉ cần dâng Welen đến bên miệng hổ gia tộc Sheffied này... Gia tộc Sheffied sẽ chủ động giúp chúng ta cắn chết Welen!
- Còn về làm sao dâng Welen tới miệng hổ thì...

Phu nhân Susan ngó qua cảnh sắc ngoài cửa sổ:

- Sorent, Welen rất bất mãn điều kiện tá túc phải không? Vậy ta sẽ đổi cho nàng một chỗ ở khác đi, đổi đến quảng trường số 6, sau đó tùy tiện tìm vài người... tiết lộ địa chỉ của Welen cho gia tộc Sheffied.
- Phu nhân, ngài quá độc ác.
- Độc ác? Được rồi, ta chẳng ngại độc ác hơn chút nữa! Bước thứ hai kế hoạch của ta là:
- Sorent, người hãy giám sát chặt chẽ nhất cử nhất động của gia tộc Sheffied. Một khi họ động thủ sát hại Welen thì hãy lập tức điều động quân đội chờ lệnh của ta.

Susan cười lạnh nói:

- Đại diện các nơi tận mắt thấy ‘gia tộc Sheffied sát hại Welen’, nhất định sẽ đầy căm phẫn, chúng ta có thể đứng ra vào lúc này, mượn danh nghĩa ‘thay Welen báo thù’ kêu gọi họ liên quân tấn công gia tộc Sheffied, diệt trừ sạch sẽ đại họa này!

oOo

‘Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ sau lưng’. Kế hoạch móc xích chặt chẽ với nhau, mục tiêu hướng thẳng về hai thế lực lớn là nông trường Wester và gia tộc Sheffied. Kế hoạch của phu nhân Susan có thể nói là nham hiểm đến cực điểm.

Mà lúc này Welen còn không biết nàng sắp nghênh đón đợt truy sát điên cuồng từ gia tộc Sheffied, nàng còn đang bận làm dịu lửa giận từ người nhà mình.

- Tiểu thư, ngài vì sao phải nhường đất? Các huynh đệ theo ngài nhiều năm như thế, nguy hiểm gì đều không sợ nhưng chưa từng phải chịu điều tệ hại này!

Vừa rời khỏi phòng hội nghị, một tay sai của nông trường Wester vội vã hét to.

Lão quản sự luôn chín chắn lão luyện cũng nóng nảy:

- Tiểu thư, chúng ta hiểu nỗi khổ trong lòng của ngài, cũng biết nhường đất là hành động bất đắc dĩ, nhưng... nông trường Wester là cơ nghiệp cha ngài để lại đó. Chúng ta có thể chết trận, có thể đánh đến chỉ còn lại một bình một tốt, nhưng chúng ta... chúng ta không thể dâng tâm huyết của lão chủ nhân không công tặng người ta chứ!

- Các người... các người...!

Welen chỉ vào mũi người nhà mình muốn chửi ầm lên. Nhưng thương thế nghiêm trọng khiến lời của nàng biến thành một ngụm máu tươi, 'Phụt' phun lên mặt Giang Nam.

Mọi người sợ tới mức vội vã tới cấp cứu.

- Cút, không cần các người cứu ta! Các người không phải đều rất can trường sao? Chửi mắng đi, có gan thì tiếp tục chửi lão nương đi!

Welen lấy lại sức nói:

- Một lũ ngu dốt vong ân phụ nghĩa, lão nương lao tâm vì các người, các người... các người không ai có thể hiểu rõ ý tứ chân chính của lão nương sao?

- Tiểu thư, ý ngài là...

Welen chẳng còn tâm tình giải thích cặn kẽ:

- Chẳng muốn nói với các người. Cút, lập tức cút ngay đi! Lola, người cầm chìa khóa của ta về nông trường lấy bản đồ núi Longinus. Ba vị quân sự, các người dẫn tay sai chuẩn bị nghi thức cắt đất...

Welen dùng một chuỗi mệnh lệnh đuổi mọi người, nhưng ngay khi Giang Nam cũng muốn rời đi thì nàng bỗng vẫy tay về phía Giang Nam:

- Roddy, người... Ở lại với ta được không?

Giang Nam thừ ra:

- Tiểu thư...

- Câm miệng!

Welen giờ tay lên, trước kia nàng vụt Giang Nam chính là tư thế này, nhưng lần này tay Welen lại vất lên vai Giang Nam.

Nàng sắc mặt đau khổ dựa vào người Giang Nam:

- Roddy, thấy bộ dạng vừa rồi của ta người có phải cho rằng ta là một đứa con gái đã điên, đã cộc cằn không thể thuyết phục rồi chăng?

- Nói thật à?

Welen gật đầu.

- Được rồi! –Giang Nam vẫn là đáng về 'trời có sụp xuống, chỉ cần mặt trời còn đó, ta vẫn tiếp tục phơi nắng'. Nói thật thì... tiểu thư, ta chỉ là một nô lệ, ta không có tư cách bình phẩm hành vi của ngài. À, nếu ngài hỏi ta giết heo thế nào, nuôi heo ra sao thì ta còn có thể nêu cho ngài một vài đề nghị vô cùng hay ho.

- ....

- Người xem đây là lời thật gì chứ?

Trên gò má thanh tú của Welen bỗng lăn xuống hai dòng lệ trong veo:

- Ta muốn một câu thật lòng của người... lại khó đến như thế ư?

- Bình tĩnh, tiểu thư Welen, ta gánh không nổi cái tội danh 'hận ngài' này đâu.

- Bỏ đi, người hận ta cũng được, không hận ta cũng chẳng sao, ta chỉ muốn nói một vài chuyện...

Welen hệt như một đứa bé chịu ủy khuất, cần tìm cấp bách một chỗ dựa để nói ra suy nghĩ thật sự của mình:

- Thấy ta mấy ngày nay làm càn, đả quân sự và tay sai nhất định đang nghĩ: con bé này nhất định đã điên rồi... Nhưng họ không hiểu cục thế thành Thái Dương hiện tại, họ vĩnh viễn không thể hiểu cách làm của ta!

- Thành Thái Dương phát triển đến ngày hôm nay, đã trở thành cục diện giằng co giữa ta và Susan, ta muốn lãnh địa của Susan, à cũng muốn lãnh địa của ta.

- Susan có được cao thủ như Sorent, thực lực vượt xa ta nhưng ta cũng có ba ngàn lao động cường tráng, chưa chắc đã e sợ Susan. Chúng ta đã giằng co ở thế cân bằng tròn hai năm.

- Nhưng vào mấy ngày trước quân gia Gigi lại mang đi hai ngàn tráng hán từ chỗ ta, phá tan thế cân bằng này...

Welen cười khổ nói:

- Phu nhân Susan chẳng phải con cóc, ả nhất định sẽ thừa cơ để thâm tóm nông trường của ta! Ta cũng không phải đura ngu: ta lập tức ý thức được chỉ dựa vào thực lực của nông trường đã không đủ để chống lại phu nhân Susan. Chúng ta buộc phải mau chóng tìm được một chỗ giúp đỡ cường đại.

- Nhưng con mẹ nó..!

Welen tức giận chửi:

- Lão nương phát thư cầu cứu cho hơn hai mươi bằng hữu, người đoán lũ ti tiện xưng huynh gọi đệ với ta kia nói gì không? Chúng nó, thể lực của phu nhân Susan thực sự quá lớn, chúng không dám phiêu lưu mạo hiểm cửa nát nhà tan tới giúp ta!

- Bình tĩnh, tiểu thư Welen. –Giang Nam chịu thua lắc đầu:

- Đây là lẽ thường tình của nhân loại.

- Ta hiểu, ta cũng không trách đám bạn bè ấy, họ cũng có chỗ khó xử của mình... -Welen cay đắng nói:

- Ta không giành được sự giúp đỡ từ đám bằng hữu, nghĩ đi nghĩ lại ta... ta chỉ có thể cầu viện về phía tổng bộ gia tộc thôi.

Tổng bộ gia tộc?

Giang Nam từng nghe nói qua quan hệ giữa nông trường và tổng bộ:

- Tiểu thư, theo ta được biết, tổng bộ gia tộc thường thường sẽ không để ý đến sống chết của chúng ta.

- Đúng vậy, họ ‘thường thường’ sẽ không để ý chúng ta. Nhưng nếu ta tạo ra một tình huống ‘không hề tầm thường’ thì sao?

Welen lộ ra thần sắc quyết liệt:

- Roddy, cha ta là con tư sinh của gia đốc, ta cũng xem như cháu gái ruột của gia đốc. Nếu ta bị người ta ép đến nước mắt sạch mặt mũi, thậm chí bị người ta giết, người nói xem... Tổng bộ gia tộc có vì ta báo thù hay không?

Giang Nam đột nhiên cả kinh:

- Cho nên ngài...

- Cho nên ta vừa vào thành liền trở chứng. Cho nên ta khi quyết đấu bèn cố ý thua Victor, để mình thân mang trọng thương! Cho nên ta ở trước mặt Susan biểu hiện ra vẻ nhần nhện, nhường đất, ép Susan kiêng kị ta, giết chết ta!

Welen khóc không thành tiếng:

- Chỉ cần ta chết đi, tổng bộ gia tộc sẽ phái người để bảo vệ nông trường, tâm huyết cả đời của cha ta... Cũng được bảo vệ...

- Susan tuyệt sẽ không tưởng được, ta lại dùng cái mạng mình để tính kế nàng!

Giang Nam rất lâu không nói thành lời.

Welen tựa vào ngực Giang Nam:

- Sao lại không nói gì, trong lòng người đang mắng ta là đura ngốc phải không?

- Không, ta đang nghĩ, chúng ta còn chưa tới nước cùng đường, ‘Giáo Sư’ mới xuất hiện còn chưa thuộc về thể lực nào, nói không chừng...

Giang Nam muốn nói:

- Nói không chừng Giáo Sư có thể mang tới cho chúng ta vài sự giúp đỡ khó lường.

Nhưng đúng vào lúc lời hán còn chưa ra khỏi miệng thì:

- Tiểu thư, tiểu thư!

Về mặt quân sự nông trường đầy vui mừng chạy tới:

- Tiểu thư, tôi vừa rời từ người hầu của nông trường Susan tranh cãi một hồi, chúng đáp ứng đòi chỗ ở cho ngài. Chỗ ở mới ở ngay tại quảng trường thứ sáu an tĩnh nhất, có lợi cho ngài trị thương nhất.

- Ủm, tới quảng trường thứ sáu thôi.

Trong đôi mắt đẹp của Welen lộ ra một tia khẳng khái...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Như Lúc Đầu Từng Quen Biết

Lúc trưa, Welen vào một căn nhà mái bằng ở quảng trường thứ sáu.

Giang Nam vẫn một mực ở bên trông nom Welen, hần thoạt nhìn vẫn là dáng vẻ bình tĩnh như cũ, hết như đã quên Welen đã nói những gì vậy; cũng hết như không hề quên, nhưng hần tuyệt không quan tâm đến sống chết của Welen.

Giang Nam chẳng phải là tên máu lạnh, hần lạnh nhạt là bởi hần vĩnh viễn cũng không thể quên được cừu hận nhà Welen đã mang tới cho hần.

Hai chân của di Elisa chính là do đại ca Welen chặt đứt!

Tuy nói lúc Elisa gặp nạn Welen mới gần chín tuổi, tội ác của đại ca cũng không nên giận cá chém thớt trút lên người muội muội vô tội. Nhưng Welen... Welen dù sao cũng là em gái ruột của Wester!

Vừa nhìn thấy Welen, Giang Nam đoạn sẽ liên tưởng đến khuôn mặt quý và hai chân của di. Sau đó hần sẽ cảm thấy giữa mình và Welen tồn tại một rãnh sâu, một chiếc rãnh sâu vĩnh viễn không thể vượt qua!

Song...

Chính bản thân Giang Nam cũng không nói rõ được vì sao trong lòng mình bỗng có thêm một sự thôi thúc muốn bảo vệ Welen.

Hần đứng ở trong sân vì sự xúc động ấy của mình mà thờ dài:

-Ài...

-Roddy, đừng than ngắn thờ dài nữa, mau đi theo ta.

Judi từ trong sân xông ra, hần vác một cái bọc lớn chứa đầy dao bép, thần sắc vội vã đẩy Giang Nam chui vào trong một chiếc xe ngựa.

-Tiên sinh Judi, ngài đây là...

Giang Nam muốn cự tuyệt nhưng Judi đã tròn mắt:

-Tiểu tử thôi, ngươi sẽ không quên nhiệm vụ của mình chứ? Mau đi theo ta, công tác chuẩn bị 'Đao công thịnh yển' còn chưa hoàn thành đâu!

Đao công thịnh yển...

Giang Nam áy náy cười cười, hần thật sự đã quên mất chuyện này:

-Được rồi, ta không hề quên nhiệm vụ của mình, nhưng tiên sinh Judi này... Bộ dạng của tiểu thư Welen ngài cũng thấy rồi đấy, tôi thực sự không tiện rời khỏi đây.

-Ngươi là một tên nô lệ, quản chuyện của Welen làm gì, mau đi theo ta.

Judi bỗng hạ thấp giọng:

-Tiểu tử thôi, ta khen ngợi đao pháp của ngươi, lúc này phải nhắc nhở ngươi một câu: Welen đắc tội với quá nhiều người, nói không chừng... Đêm nay sẽ có người tới đây ám sát nàng, ngươi không muốn bị liên lụy vào thì mau đi theo ta.

Ám sát!?

Giang Nam liếc về phòng của Welen, sau đó hấn đẩy hai tay Judi ra:

-Tiên sinh Judi, tôi là nô lệ của tiểu thư Welen, bây giờ ngài nói cho tôi hai chữ ám sát này... Được rồi, ngài bảo tôi sao có thể theo ngài được đây?

-Ồ hay, tiểu tử nguoi...

Judi còn muốn khuyên bảo vài câu nhưng lúc này từ trong sân truyền ra một thanh âm:

-Roddy, lão nương ra lệnh cho nguoi đi theo Judi!

Welen dựa nghiêng vào song cửa sổ:

-Cho dù có người đến ám sát ta, một tên nô lệ như nguoi có thể làm được gì? Dù lão nương nằm trên giường thì cũng là một trong thập đại cường giả thành Thái Dương, còn chưa đến lượt nguoi bảo vệ ta!

Nói xong, Welen phái người áp giải Giang Nam lên xe, còn ‘Cộc’ một tiếng đóng cửa sổ lại.

Bên trong song cửa sổ, lão quân sự nông trường đang bị thám nhìn Welen:

-Tiểu thư, chúng ta bây giờ đang cần nguoi, ngài bảo Roddy đi...

-Ta bảo Roddy đi là không muốn để hấn lưu lại chịu chết với ta! Chẳng những Roddy phải đi mà ngay cả các nguoi cũng buộc phải rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Welen muốn nói như thế nhưng lời vừa đến miệng thì lập tức biến thành một câu quát tháo:

-Chuyện của lão nương còn chưa đến lượt nguoi giáo huấn. Cút, các nguoi đều cút đi cho ta!

-Tiểu thư, chúng tôi...

-Chưa nghe thấy sao? Cút! –Welen chỉ vào cửa:

-Chuyện cắt nhượng núi Longinus đều đã chuẩn bị xong rồi chứ? Chưa chuẩn bị xong thì hãy lập tức vào thành chuẩn bị cho ta. Nghe đây, trong vòng ba ngày nếu các nguoi không xử lý xong tất cả mọi chuyện thì... lão nương sẽ đập gãy chân chó của các nguoi!

Ôi, tiểu thư thật sự đã không thể khuyên bảo nữa rồi...

Lão quân sự hậm hực dẫn người rời đi.

oOo

Ngồi ở trên xe ngựa của Judi, Giang Nam vẫn một mực nghĩ đến chuyện của Welen. Con bé ngọc này không ngờ lại muốn dùng tính mạng mình bảo vệ nông trường... Đáng sao!?

Giang Nam thật sự không thể lý giải cách nghĩ của Welen. Theo hấn thấy, lãnh địa, kim tệ, quyền thế... những cái này đều là vật ngoài thân, căn bản không đáng dùng sinh mạng để trao đổi.

-Tiểu tử thôi, chúng ta đến rồi!

Judi vỗ nhẹ vào Giang Nam đang trầm tư, lời hấn nhảy xuống xe ngựa.

Bọn họ đã tới khu vực ngoại thành thành Thái Dương, trước mắt là một mục trường xanh tươi rộng mênh mông, từ nam tới bắc, kéo dài một mạch đến tận bầu trời xanh không thấy điểm đầu cuối.

Mục trường chăn nuôi này tên là ‘mục trường Lens’, là tài sản của hoàng thất đế quốc Lens, tại thành Thái Dương có địa vị vượt trên tất cả mọi thứ.

Trong mục trường đã tập hợp 197 vị đạo công, họ đều là đội viên đội đạo công do Judi mời tới.

-Tập hợp, tập hợp nào!

Judi vừa xuống xe liền hô dát cổ họng, hấn gọi tất cả đạo công đến trước của mục trường, sau đó hấn chỉ vào Giang Nam:

-Chư vị, ta lại mang tới cho các nguoi một đồng bọn: tiểu tử này tên là Roddy, là nô lệ của nông trường Wester, mọi người hãy làm quen một lần đi, sau này chính là đội hữu với nhau đấy!

Nô lệ!? Một vị trung niên gầy ốm sắc mặt đột biến:

-Đội trưởng Judi, người đây là ý gì?

Hắn chỉ vào Giang Nam:

-Ngài tìm một nô lệ hợp tác với chúng tôi, đây chính là vũ nhục thân phận của chúng tôi!

Một lão nhân thấp bé cũng vung hai tay:

-Há chỉ là vũ nhục thân phận của chúng ta!? Judi, tôi tôn kính ngài là một trong tứ đại đao công nổi tiếng đế quốc, nhưng tôi cũng đã từng là ngự trù hoàng thất của một quốc gia. Ngài kiếm một tên nô lệ làm đội hữu với tôi, hừ, là muốn ép tôi rút lui khỏi đội ngũ đao công chăng?

-Ồ hay, Maxerfu, Maul, hai cha con các người không phục phải không?

Judi nổi giận mắg:

-Lão tử sớm đã nói qua với các người rồi, đội ngũ của lão tử không màng xuất thân, chỉ xem thực lực! Roddy tuy chỉ là một tên nô lệ nhưng đao pháp của hắn đều mạnh hơn tất cả các người. Lão tử khen ngợi hắn, lão tử chẳng những muốn cho hắn gia nhập đội ngũ đao công, hơn nữa lão tử còn muốn để hắn làm phó đội trưởng chủ trì Đao công thịnh yến. Còn ai không phục thì hãy đứng ra cho ta!

-Ta cũng không phục!

-Judi, người còn chút tôn nghiêm và thể diện của quý tộc nào nữa không?

Hơn ba mươi đao công liền đứng ra tranh cãi với Judi.

Mà Giang Nam thì xoa xoa mũi, rồi bỗng nhiên lộ ra một nụ cười mỉm.

Hắn quá quen với tình huống trước mắt: rất lâu trước đây, khi hắn còn là giáo sư giải phẫu học, có rất nhiều chuyên gia danh tiếng giống như đám đao công này liên tiếp kháng nghị hắn.

Dưới loại tình huống này, Giang Nam trước sau vẫn tin rằng, biện pháp duy nhất dẹp con phong ba chính là... đưa ra thực lực, khiến đám được gọi là cao thủ này ngậm miệng vào!

-Bình tĩnh, các tiên sinh, xin hãy bình tĩnh!

Giang Nam đi tới trước mặt Judi, cản trở tầm nhìn của đám đao công:

-Được rồi, chư vị bất mãn với thân phận nô lệ của tôi, nhưng... mục đích chúng ta tới đây cũng không phải vì để các người thỏa mãn hài lòng!

-Ta đến là vì Đao công thịnh yến! Chư vị muốn ta rời khỏi đây hả, có thể, nhưng xin chư vị hãy cho ta một điều minh chứng: Chứng minh sau khi ta đi rồi các vị có năng lực có thể thay thế vị trí của tôi, chứng minh sau khi các vị mất tôi, còn có thể duy trì Đao công thịnh yến!

-Tên ti tiện đáng chết, người nói cái gì? -Vị lão nhân béo lùn tên 'Maul' giận tím mặt.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Kết Cục Tuyệt Đối Lạ Lẫm

-Tiên sinh Maul, tôi đã nói rất rõ rồi.

Giang Nam nhún vai:

-Được rồi, nếu khả năng đọc hiểu của ngài tồn tại chừng ngài, tôi có thể chuyển đổi một phương thức biểu đạt khác cho ngài: tôi đang nói, đội ngũ của tiên sinh Judi là lấy thực lực để quyết định vị trí, các ngài muốn đuổi tôi đi thì hãy đưa ra thực lực khiến tôi tâm phục khẩu phục!

Nếu các ngài không có thực lực ấy thì hãy ngoan ngoãn tiếp nhận một phó đội trưởng như tôi.

-Ha ha ha!- Maul hết như nghe được một truyện hài buồn cười nhất trên đại lục.

-Các vị đều nghe thấy rồi chứ? Tên nô lệ này đang khiêu chiến chúng ta, hấn đang khiêu chiến chúng ta?

-Tên ti tiện, nguoi tưởng rằng nguoi là ai? –Trung niên gầy ốm tên Malfoy con trai Maul cũng cười rộ lên.

-Nguoi muốn khiêu chiến chúng ta, nguoi biết thân phận của chúng ta không? Chúng ta ở đây ít nhất có hơn ba mươi đầu bếp nổi tiếng, cha ta – tiên sinh Maul còn là ngự trù quý tộc của hoàng thất đế quốc. Nguoi khiêu chiến chúng ta... căn bản chính là đang vũ nhục thân phận của chúng ta!

Malfoy gọi một đội tay sai của mục trường lại:

-Tên nô lệ này không ngờ lại dám khiêu chiến một vị quý tộc, treo hấn lên cho ta. Đánh, đánh đến chết mới thôi!

Malfoy nói không hề sai, nơi đây chẳng phải địa cầu Giang Nam có thể tự mình khiêu chiến bất kỳ ai, nơi đây là Đại Lục Nguyên Chi!

ở Đại Lục Nguyên Chi, nô lệ khiêu chiến quý tộc là một tội danh lớn không thể tha thứ! Văn bản “Dự luật nô lệ đế quốc” đã quy định rõ: bất cứ nô lệ nào dám lấy bất kỳ cái cớ nào khiêu khích một vị quý tộc thì coi như bôi nhọ đặc quyền của quý tộc đế quốc, phải bị treo lên đánh đến chết!

Vài tên tay sai tay cầm roi da xông lên!

Giang Nam hít mắt liếc đám tay sai, đối mặt với lời khiêu khích của cha con Maul, hấn không hề lựa chọn nuốt giận, bởi nơi đây không phải nông trường Wester. Tại đây, không ai có thể dùng đầu ấn nô lệ uy hiếp Giang Nam!

-Các vị tiên sinh, bạo lực là hành vi rất không hay. A, thật sự không phải!

Giang Nam không dùng bất cứ lực lượng Đồ Đằng nào, chỉ bằng sự linh hoạt của thân thể xuyên qua khe người giữa đám tay sai rồi bỗng tới trước mặt Malfoy, vỗ khề lên bả vai Malfoy, cứ như thể hấn dạy dỗ học sinh ở kiếp trước.

Nhưng chỉ một cú vỗ nhẹ này...

-A!

Malfoy kêu thảm thiết, bởi Giang Nam đã vỗ trật xương vai của hấn!

Giang Nam quay đầu, đối mặt với những người khác đang chọn rộn:

-Các vị tiên sinh, còn muốn tiếp tục không? Được rồi, tôi là nô lệ, nhưng tôi không phải nô lệ của các người. Ày, tôi không ngại cho các vị lên giường nghỉ ngơi vài ngày đâu.

-Roddy, tên ti tiện nhà nguoi! –Maul nóng ruột vì thương thể của con trai, hét lớn:

-Lũ tay sai của mục trường đâu, các nguoi còn ngây ra làm gì? Xông vào cho ta...

-Đều dừng tay cho ta!

Bỗng nhiên Judi từ trong bọc quơ lấy hai con dao bếp cực lớn, giọng cao lên:

-Lão tử mới là người phụ trách ở đây, không có lời của lão tử, thằng nào dám lộn xộn!

Maul cũng giọng dao bếp lên:

-Judi, Roddy đã thương con ta, nguoi dám...

-Con bà nó, nguoi cầm miệng cho ta!

Mũi dao Judi chỉ vào Malfoy đang muốn nói:

-Ta lặp lại một lần, đội ngũ của lão tử chỉ xem thực lực, không xem thân phận! Quyết định của lão tử sẽ không đổi, từ hôm nay trở đi Roddy chính là phó đội trưởng của các nguoi, ai bất mãn thì... cút! Lão tử có loại cao thủ như Roddy, không cần vài tên phế vật vô dụng!

Cha con Maul nghe được nửa câu trước đã định đi khỏi, nhưng vừa nghe đến câu phế vật vô dụng, họ lập tức khựng chân.

Chán nản rồi đi, há chẳng phải thừa nhận mình chính là một tên ‘phế vật vô dụng’ sao?

Họ hậm hực nhìn chòng chọc Giang Nam, tức nói không nên lời.

Judi cười âm thầm cửa:

-Không ai phản đối nữa rồi chứ? Ài, cũng khá hơn rồi đấy, nô lệ hay không nô lệ gì chứ, mọi người đều là đầu bếp, so đo thân phận làm cái gì?

-Được rồi, Roddy chính là phó đội trưởng cầu các người, lão từ còn phải đi triệu tập đao công. Khi ta vắng mặt, Roddy sẽ thay ta chủ trì việc ở đây. Maul, người hãy nói cho Roddy biết phải làm những gì.

Nói xong, Judi quay người nhảy lên xe ngựa. Nhưng hấn ngay lập tức lại vỗ vỗ trán:

-Ôi chao, suýt nữa quên, ta đi rồi, tên tiểu tử Roddy này áp chế sao nổi tình hình ở đây!

Nghĩ đến đây, Judi đứng trên xe ngựa phát tay về phía đám tay sai mục trường:

-Các huynh đệ, khi ta vắng mặt đánh vật cả các người vậy, các người hết thấy đều phải nghe Roddy. Nếu ai dám khiêu khích phó đội trưởng Roddy như Maul thì... mẹ nó, các người cứ giúp ta đánh chết hấn!!

-Tuân lệnh! –Đám tay sai vâng về mũi ứng tiếng.

Nhìn thấy tình cảnh này, hảo cảm Giang Nam dành cho Judi tăng lên rất nhiều, đưa mắt nhìn theo Judi rời đi, hấn quay đầu, ngó đám đao công sắc mặt bất thiện:

-Các vị tiên sinh, được rồi, bây giờ ta là phó đội... .

-Mấy người đến đây, trước tiên khiêng con ta đến y quán!

Maul bỗng cắt ngang lời Giang Nam, hấn gọi người khiêng Malfô, sau đó vẫy tay về phía hơn chục đao công:

-Tất cả lại đây, ta có lời muốn nói!

Hơn chục đao công này đều là đồ đệ của Maul, họ hoàn toàn không đếm xỉa đến sự tồn tại của Giang Nam, đi theo Maul tới bên dưới một gốc cây xa xa:

-Lão sư, ngài có gì phân phó ạ?

-Các người đều thấy bộ dạng tên Roddy rồi, hấn đã thương con trai ta, huynh trưởng các người. Các người phục sao?

Maul oán độc trừng mắt liếc Giang Nam ở xa xa. Song, Giang Nam cười tí mắt không để ý tới hấn, về mặt ‘Người tồn tại sao? Được rồi, người không tồn tại’.

-Đương nhiên không phục! –Đám đao công khó chịu nói.

-Các người không phục, ta cũng nuốt không trôi! –Maul cắn răng nói:

-Luận đao công, luận lai lịch ta đều không bằng Judi, Judi đảm nhiệm đội trưởng ta cũng không có gì để nói. Nhưng Judi thực sự rất quá đáng, hấn không ngờ kiếm một tên nô lệ làm phó đội trưởng, hơn nữa tên nô lệ này còn đã thương con ta! Chẳng nhẽ một tên nô lệ còn cao quý hơn ta sao. Chẳng nhẽ ta không thích hợp đảm nhiệm phó đội trưởng so với Roddy sao?

Giọng điệu hấn dịu đi:

-Đương nhiên, ta nói như vậy chẳng phải muốn tranh cái hư danh phó đội trưởng. Ta chỉ là không cam tâm Judi giao vị trí phó đội trưởng cho một tên nô lệ...

Maul vuốt vuốt râu mình:

-Các người đều là đồ đệ của ta, ta cũng nói thẳng với các người: ta hy vọng các người cho tên Roddy này đi tàu bay giấy: từ giờ trở đi, bất kể Roddy hỏi gì, sai các người làm gì thì các người cứ coi như không nghe thấy! Nhất định phải khiến Roddy biết, phó đội trưởng không phải dễ làm như vậy!

-Lão sư, biện pháp của ngài quả thật không tệ, nhưng Roddy đã không chế tất cả mọi tay sai trong mục trường, chúng ta không nghe lời, nếu hấn ra lệnh cho lũ tay sai...

-Ngu ngốc, không thấy đáng về lũ tay sai lúc tiếp lệnh sao? Chúng cũng không cam tâm giúp một tên nô lệ! Người cứ làm theo lời ta, lũ tay sai khẳng định sẽ không làm khó người.

oOo

Đúng như lời Maul nói, hơn chục đao công này bắt đầu chẳng thèm đếm xỉa đến mọi hành động của Giang Nam: Giang Nam bảo họ giới thiệu tình hình cho mình, họ ha ha vài tiếng, nói mình còn có việc quan trọng hơn, phiền ngài đi tìm người khác đi.

Mà Giang Nam mời họ nói cho mình nội dung cụ thể của Đao công thịnh yển, họ bèn bĩu môi:

-Phó đội trưởng ngài cũng không biết những cái này à, được rồi, chúng tôi cũng không biết...

Dưới sự lôi kéo của mấy đạo công này, những người khác cũng phát hiện Giang Nam chỉ là một phó đội trưởng hữu danh vô thực. Họ cũng bắt đầu không đếm xỉa đến mệnh lệnh của Giang Nam.

Đến khi chập tối, mục trường Lens đã hình thành một trạng thái rất kỳ quái: Giang Nam một thân một mình giết heo trong mục trường, không ai trêu chọc hắn, nhưng hắn cũng đừng mong đi chọc bất cứ ai.

Bởi vốn dĩ chẳng có ai thêm quan tâm hắn.

Có điều Giang Nam rất thích tình trạng này!

Trong lòng hắn vẫn một mực nghĩ đến chuyện của Welen, vừa nhớ đến ánh mắt quyết tâm chết của con bé ngọc ấy, hắn liền không nhịn được muốn trở lại quảng trường thứ sáu xem thử.

Tình trạng ở mục trường vừa hay tạo cơ hội cho hắn.

Sau khi đêm tối, Giang Nam lặng lẽ quay về thành Thái Dương, trang phục đao cụ của Giáo Sư sớm đã lắng vào trong đồng rác, hắn không tìm ra trang bị có thể che giấu thân phận, bèn tùy tiện kiếm vài miếng vải rách che bừa mặt mình lại.

Sau đó hắn đứng bảo vệ ở ngoài sân nhà Welen trọn cả đêm.

Đêm nay, mọi thứ đều rất an ổn.

Sáng hôm sau Giang Nam trở lại mục trường Lens, hoàn toàn không ai để ý hắn làm những gì vào đêm qua.

Hai ngày tiếp theo, Giang Nam cũng lặp lại cái việc thoạt nhìn không chút ý nghĩa đó.

Đến ngày thứ tư...

Chập tối ngày thứ tư, Giang Nam đang định đi bảo vệ Welen như mọi khi thì lúc này Judi đã dẫn 20 đạo công mới mời đến trở lại mục trường.

Judi vừa thấy Maul đang dẫn người không màng đến Giang Nam, lập tức trở vào mũi Maul chửi lấy chửi để một trận.

Đợt mắng chửi này dài đủ nửa giờ.

Mà ngay khi Judi mắng chửi, Giang Nam bị Judi dây dưa, thì hai bóng đen... đã mai phục ngoài cửa sổ phòng Welen!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Phiền Nao Của Thiếu Nữ Welen

Welen vẫn không biết mình đã bị sát thủ theo dõi, nàng hiện tại rất phiền muộn, vô cùng phiền muộn!

Phiền muộn của Welen đến từ Victor...

Ngày ấy khi Giang Nam bị đuổi tới mục trường Lens, ngay sau khi hắn rời khỏi không lâu, Victor đột nhiên tìm đến Welen.

Hắn ở ngoài gõ cửa sổ nói:

-We... tiểu thư Welen, tôi có thể nói chuyện với cô không?

Welen lúc ấy đang nằm trên giường trị thương, nàng còn tưởng rằng Victor đến gây phiền toái nên vớ ngay một chiếc gối gỗ ném ra ngoài:

-Muốn đánh nhau tiếp với ta sao? Lão nương ta hầu tới cùng!

Bộp!

Chiếc gối gỗ đập nát cửa sổ, Welen cũng nhìn thấy rõ bộ dáng Victor bên ngoài.

Hắn bận một bộ lễ phục quý tộc phẳng phiu màu đen, một tay giờ 99 đóa hoa hồng nhạt, một tay xách một rương thuốc trị thương đặc hiệu. Trong đôi mắt cao ngạo tràn về ngượng ngập thiếu niên ngây thơ mới có.

Hoa hồng bị chiếc gối đập tả tơi.

Welen hơi thờ người:

-Người?

-Tiểu thư Welen, ta... ta tới cầu hôn!

Victor về mặt ngượng ngập 'đừng nói cô đập nát hoa hồng của ta, cho dù cô đập nát khuôn mặt của ta, ta vẫn kiên quyết theo đuổi cô'

Hắn thật sự tới cầu hôn: Victor tin ngưỡng lực lượng Lang, quan niệm tuyền vớ của hắn cũng giống như Lang tộc, tin vào cường giả vi tôn.

Victor vẫn luôn hy vọng tìm được một người vợ có thực lực ngang hắn. Nhưng buộc phải thừa nhận là: Victor là một anh tài thiếu niên hiếm thấy, vị hôn thê có thể đánh ngang tay hắn thực sự quá ít. Victor khổ công tìm năm năm cũng không tìm được một phụ nữ đáng cho hắn ngưỡng mộ.

Nhưng đúng vào hai ngày trước, Welen trên lời đài đánh cho hắn tới tẩm mặt mày, Victor tuy rằng sau cùng miễn cưỡng 'chiến thắng' Welen, nhưng trong lòng hắn cũng trào dâng một ý niệm không thể át chế: "Lang, thi phải lấy một nữ nhân như Welen!"

Cô có thể đánh, cô phải gả cho ta... Đây chính là quan niệm tình yêu của Victor.

Victor một hơi thổ lộ suy nghĩ trong lòng của mình, sau đó hắn nhìn thẳng vào mắt Welen:

-Welen, cô bằng lòng làm vợ của Lang không?

-Ta làm vợ của mẹ ngươi ấy! – Welen ném chiếc gối thứ hai lên mặt Victor.

Victor vì bày tỏ lòng thành của mình, liền lĩnh đỡ một đòn nặng từ chiếc gối gỗ.

-Welen, tôi hiểu, Lang khi tuyền vớ luôn phải trải qua khảo nghiệm. Tôi sẽ chứng minh cho cô thấy, tôi sẽ vượt qua khảo nghiệm xuất sắc!

Trong mấy ngày tiếp theo, Victor mỗi ngày đều bỏ ra một khoảng thời gian nhất định tìm Welen thổ lộ, mà vết thương trên mặt hắn cũng càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều...

Hôm nay đã là ngày thứ ba, Welen tính toán thời gian, có lẽ còn vài phút nữa Victor sẽ xuất hiện trước mặt mình.

Quả nhiên, hai phút sau bên ngoài liền truyền đến thanh âm của Victor:

-Tiểu thư Welen, tôi có thể vào không?

oOo

Welen đang phiền muộn, hai bóng đen mai phục ở xa xa nọ cũng đang phiền muộn.

Bọn họ chính là sát thủ gia tộc Sheffield phái đi.

Bọn họ một người tên Luke, một người tên Luzi.

Luke và Luzi là song bào thai, tín ngưỡng lực lượng 'chòm sao Song Tử', họ đều là hạ phẩm bảy cấp Tinh Đồ Đăng Sĩ, đồng hạng mười chín trên Đồ Đăng Phổ thành Thái Dương.

Vừa rồi gia tộc Sheffield thu được tin tức Welen đang cư ngụ ở quảng trường thứ sáu. Không ngoài dự liệu của phu nhân Susan, họ liền động ý niệm ám sát Welen, đồng thời lập tức phái ra 'chòm sao Song Tử'.

Nhưng...

Bọn họ vừa định ra tay thì Victor lại tới!

-Đại ca, chúng ta vẫn động thủ chứ?

Luzi kéo Luke ẩn thân trên một cây đại thụ, trong đôi mắt dài nhỏ của hắn lấp lóe quang mang âm lãnh.

-Xem dáng vẻ Victor, một khi chúng ta ra tay nhất định sẽ gặp phải sự phản kháng liên thủ của hắn và Welen.

Luke suy nghĩ một hồi:

-Động thù! Welen và Victor đều bị thương, tuyệt đối không phải đối thủ của chúng ta, có điều thân phận Victor không hề tầm thường, khi chúng ta hạ thù thì ắt phải sạch sẽ chút, tuyệt không thể bộc lộ thân phận.

-Ngoài ra đề cần thận, ta ở đây giám sát chúng, người lập tức đi cầu viện binh ở chỗ trưởng lão Meilin, cứ nói vì bảo đảm có thể trong thời gian ngắn nhất giết chết Victor và Welen, xin trưởng lão hãy phái ít nhất 50 sát thủ tinh nhuệ tới.

Meilin chính là người xếp thứ hai trên Đồ Đằng Phủ thành Thái Dương, Trung phẩm ba cấp Vân Đồ Đằng Sĩ.

Luzi ứng tiếng, xoay người rời đi.

Mặt khác Welen đã mở cửa phòng, trên mặt nàng không hề còn vẻ giận dữ mấy ngày trước:

-Victor, tên ti tiện nhà ngươi còn tới làm gì?

-Tôi đương nhiên là tới cầu hôn cô rồi. –Victor thấy Welen không hề chủ tâm mình nữa, còn tưởng nàng đã bị sự thành tâm của mình cảm động.

-Cô hôm nay không đánh tôi, có phải là chuẩn bị nhận lời cầu hôn của tôi chăng? Lang, ca ngợi quyết định của cô!

Thực tế thì Welen không phát hỏa là bởi nàng đã có dự định mới: nàng chuẩn bị nói một vài câu thật lòng để chặt đứt tâm tư của Victor.

Welen muốn nói: “Nhận lời cầu hôn của ngươi!? Cái cứt! Victor, con mẹ ngươi cứt xa được bao nhiêu thì cứt đi cho ta. Nói thật cho ngươi biết, trong lòng lão nương sớm đã có người rồi! Tuy tiểu tử ấy thân phận thấp hèn, tuy tiểu tử ấy ngay cả một lông ngón tay của ngươi cũng đánh không lại nhưng lão nương đúng là đã ưng hẳn rồi, con mẹ ngươi, cứt đi cho ta!

Đáng tiếc, Victor không hề cho Welen cơ hội nói ra những lời này, hắn vội nói:

-Welen, nếu cô đã nhận lời cầu hôn của tôi, vậy tôi có thể nói cho cô một tin tức cực kỳ tốt.

Tin tức tốt!?

Welen hơi ngây ngẩn, lời đến bên miệng cũng tạm thời nuốt lại.

-Nói thật cho cô biết, tôi đã viết thư nói cho cha tôi tất cả mọi chuyện của cô, trong vòng hai mươi ngày cha tôi, Lang Vương Sophus núi Renny sẽ tự thân đến gặp cô.

Ánh mắt Victor như đang nhìn một con sói cái đã thuần phục:

-Cô cũng biết thực lực của cha tôi rồi đấy, trong mắt lão nhân gia ngài thì những tên được gọi là cao thủ thành Thái Dương, chẳng qua đều là một vài tiểu nhân vật vô danh. Một khi lão nhân gia giá lâm thành Thái Dương, Welen, vợ chồng chúng ta sẽ có thể quét sạch nông trường Susan, thu tóm tất cả lãnh địa ở thành Thái Dương, hơn nữa chúng ta còn có thể...

-Tên ti tiện ngươi nói xong chưa?

Welen cắt ngang ảo tưởng của Victor, nàng thật sự nhìn không nổi muốn nói ra những lời thật lòng của mình. Nhưng đúng vào lúc này thì... ‘Véo’ ‘Véo’ ‘Véo’!

Giữa không trung truyền đến từng hồi tiếng xé gió kịch liệt.

Luzi đã dẫn viện binh tới, 50 sát thủ tinh nhuệ mai phục ngay gần trên đại thụ, vũ tiễn bắn về phía Welen và Victor rải đầy trời.

-Các ngươi không ngờ dám gây hấn với nữ nhân của Lang ư!? Ngao ô~~~

Victor ngửa mặt lên trời gầm rú, thân thể hắn dưới sự chiếu rọi của ba mặt trăng đột nhiên trương vọt lên, trong nháy mắt liền biến thành một Lang Nhân hung tàn cao hơn tường sân.

Cùng lúc đó, sóng khí hắn gầm rú ra ngưng kết thành một luồng khí xoáy hết như thực chất ngay trên đỉnh đầu. ‘Chát’ ‘Chát’, thay mình, cũng thay Welen cắn nát vài chục ngọn tên.

Bí kỹ Lang tộc núi Renny, thức 27 trong Lang Khiếu – Hồi Toàn Dao!

Nhưng lúc này ‘chòm sao Song Tử’ dưới sự che khuất của cung tiễn cũng đã ra tay. Chúng một trái một phải tập kích chớp nhoáng Victor, bước đi gọn ghẽ, mỗi bước đi thân người lại thu nhỏ một phần.

Khi họ xông vào trong sân thì hai thân ảnh đã hóa thành hai đốm sáng, hết như chùy thủ kim thép, vô thanh vô tức đâm vào hai bên sườn Victor.

-Ngao!!!

Thương thế Victor chưa khỏi hẳn, phản ứng chậm nửa nhịp, hẳn trong tiếng kêu thảm thiết bị phần đồ xuống đất.

‘Chòm sao Song Tử’ trong nháy mắt lao đến trước mặt Welen, họ đã chẳng thèm đối phó một Victor đã trọng thương nữa rồi.

-Victor có bí pháp hộ thân gia truyền, thay ta chém thêm cho hắn vài đao.

Nói xong, Luzi liền muốn động thủ giết Welen!

Nhưng...

Dáng vẻ Welen khiến hắn cảm thấy không khí có phần quý dị.

Welen thế nhưng đang mỉm cười!

Chẳng nhẽ nàng còn đang ẩn giấu sát chiêu gì sao?

Luzi chẳng hề biết chuyện Welen một lòng cầu chết. Hắn khựng chân:

-Đại ca, chờ lát, người xem bộ dạng Welen kia!

Luke thấy bộ dạng Welen cũng hơi ngây ngẩn.

-Sao lại dừng tay thế? Lão nương đang đứng ở đây, có gan thì tới giết ta đi!

Welen xòe hai tay về phía bọn họ.

‘Chòm sao Song Tử’ liếc mắt lẫn nhau, thần sắc đều có chút ngưng trọng:

-Đại ca, Welen nhất định còn có hậu chiêu... Huỳnh giữ trận cho ta, ta ra tay thử nàng!

-Được, ngàn vạn lần hãy cẩn thận!

Thấy dáng vẻ ‘chòm sao Song Tử’ cẩn thận như thế, Welen phát ra tiếng cười khinh miệt.

Sau đó nàng chỉ thấy Luzi kéo theo một luồng tinh mang dài thướt, chớp tay về phía yết hầu mình.

Rốt cuộc phải chết rồi sao?

Welen ngẩng đầu, phát ra tiếng thở than giải thoát... Nhưng đúng vào lúc này:

-Tiên sinh, ước hiệp một nữ nhân rất thú vị sao!?

Một thân ảnh thon dài như tia chớp xuất hiện trước mặt Welen, thân hắn ở lưng chừng trời, động tác nhanh nhẹn dừng mạnh, tay trái đẩy vuốt sắc của Luzi, tay phải thuận thế một quyền đánh lên ngực Luzi!

Uỳnh!

Luzi bị đánh văng ngược ra ngoài, đụng vỡ tung tóe mặt tường, đập xuống đất tạo ra một chiếc hố sâu chừng nửa thước!

Lực lượng thật bá đạo!

Là Lực Đồ Đằng! Ít nhất là Hạ Phẩm tám cấp Lực Đồ Đằng!

Luke giữ trận bỗng nhớ tới một lời đồn:

-Hạ Phẩm tám cấp Lực Đồ Đằng... Giáo Sư, người là Giáo Sư!?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Lựa Chọn

Đúng, Giang Nam đã tới!

Hắn trong mục trường bị Judi dây dưa nửa giờ, mãi đến năm phút trước hắn mới tìm được một cái cơ thoát thân.

Giang Nam vừa hay nhìn thấy cảnh Luzi tập kích giết Welen. Dáng vẻ quyết tâm hy sinh của Welen khiến lòng hắn dâng lên một cổ hỏa khí hung ác. Vận Dương Quang Thuật tặng cho Luzi một quyền nặng nề.

Giang Nam cũng chẳng biết mình vì sao lại hung tàn như thế, nhưng hắn rất rõ mình bây giờ rất phần nộ, vô cùng phần nộ!

Nhất là khi hắn thấy Victor bận lễ phục cầu hôn nằm ở bên thì cơn phần nộ trong lòng hắn đã biến thành một loại xúc động không thể át chế!

Giang Nam một quyền đánh tan tác Luzi, sau đó nương theo thế quyền tới đỉnh đầu Luke, cả người hắn xoay tròn, song quyền cũng xoay tròn hết như hai cánh chong chóng, đánh về phía mặt Luke.

Chính là một chiêu mô phỏng từ Hank, thức 24 trong Thiết Bào Hao – Đại Phong Xa!

Tuy Giang Nam chẳng hề hiểu rõ tinh túy của chiêu này, hắn cũng chỉ là lâm thời nảy ý định mô phỏng chiêu này. Nhưng sau khi vận dụng Dương Quang thuật, từ khi duy trì ở Hạ Phẩm tám cấp tuyệt không phải Luke có thể đủ sức kháng cự.

Luke chỉ là Hạ Phẩm bảy cấp Tinh Đồ Đẳng, hắn không dám đối cứng với Giang Nam. Hóa thân thành một luồng tinh quang, muốn lượn vòng đến bên sườn, đánh lên giữa lưng Giang Nam.

Nhưng đúng vào lúc hắn bay đến mạn sườn thì hắn đột ngột nhót tới lời đánh giá trên Đồ Đẳng Phổ: “Giáo Sư, đẳng cấp tuy chỉ là cấp tám nhưng kỹ xảo thực chiến có một không hai ở thành Thái Dương, tiết tấu, tốc độ tấn công không gì sánh bằng, nếu không có ưu thế lực lượng áp đảo, phải tránh chiến đấu cận thân với hắn!!

Không thể đấu cận thân với Giáo Sư!

Luke hít mạnh một hơi, cường ép kéo thân thể bỏ nhào xuống dưới.

Cao thủ giao đấu, thắng bại chỉ trong một ý niệm. Thời gian Luke do dự này đã mang cho Giang Nam đủ thêm cơ hội.

-Tiên sinh, ngươi cần chuyên tâm chút đỉnh.

Giang Nam đã có kinh nghiệm quyết đấu với Hank, biết rõ tốc độ tách xương của mình có ưu thế cực lớn trong thực chiến, hắn duỗi hai ngón tay, khẽ nhón tay vào tinh mạng do Luke biến thành.

Mà ngay khi thân thể Luke chấn động, bắt đầu di biến về hình người thì Giang Nam đã thuận theo xu thế biến hóa của hắn, ‘Rắc’ ‘Rắc’ hai tiếng, bẻ tất cả khớp xương trên hai cánh tay Luke.

Bộp!

Giống như ném rác, Giang Nam lắng Luke xuống bên cạnh Luzi.

Sau đó hắn lướt mắt sang 50 sát thủ mai phục phía xa:

-Các vị tiên sinh, còn muốn tiếp tục không?

Hai chiêu...

Hai chiêu liền phế bỏ ‘chòm sao Song Tử’ đồng hạng mười chín?

Cường giả đứng thứ tư thành Thái Dương quả là danh bất hư truyền!!

Đám sát thủ rơi vào phút hoảng loạn ngẩn ngui.

Lúc này thì Luzi bị Giang Nam một quyền đánh văng đã lồm cồm bò dậy, tay phải hắn hơi run rẩy, đầu hắn choáng váng nặng:

-Dừng tay, tất cả hãy dừng tay, nghe ta nói một câu!

Đám sát thủ như trút được gánh nặng thờ phào nhẹ nhõm.

Luzi diu đại ca song sinh đã liệt nửa người dậy, sau đó hắn lần đầu tiên nhìn rõ bộ dáng của Giang Nam.

Giang Nam vẫn là cách ăn mặc vài ngày trước: trường bào vải gai rách nát, một đôi giày vải tả tơi thò cả ngón chân, còn dùng mấy miếng vải rách che bừa dung mạo của mình.

Bên ngoài đồn đại Giáo Sư là một quý tộc nghèo hèn, quả nhiên là thật.

Luzi đã xác nhận thân phận Giang Nam, nói:

-Giáo Sư các hạ, đây là ân oán cá nhân giữa Welen và chúng tôi, ngài chỉ là một quý tộc từ bên ngoài tới, hà tất phải giúp Welen ra mặt, lội vào vùng nước đục này chứ?

-Làm một cuộc giao dịch được không? Ngài để chúng ta mang đầu Welen đi, sáng sớm mai chúng tôi cam nguyện dâng một phần tạ lễ đủ xứng với thân phận ngài!

-Giao dịch rất không tệ, nhưng... -Giang Nam đảo qua Welen về mặt ngạc nhiên hai vòng, cố ý khàn giọng nói:

-Nếu ta cự tuyệt thì sao?

-Giáo Sư các hạ, tôi buộc phải nhắc nhở ngài, quyết định của ngài rất không sáng suốt! -Luzi không muốn buông tha cơ hội ám sát Welen, hần thấy dụ dỗ không hiệu quả đánh lạnh mặt uy hiếp.

-Tôi thừa nhận ngài hôm nay tuyệt đối có thực lực bảo vệ Welen trong tay chúng tôi. Nhưng việc ám sát Welen chúng tôi sẽ không ngừng lại! Cho dù ngài hôm nay bảo vệ được Welen, nhưng ngày mai thì sao? Ngài có thể bảo vệ bên người Welen suốt đời sao? Giáo Sư, hành động của ngài không hề có ý nghĩa!

-Ồ, lời của người có chút đạo lý, tuy nhiên... Ai nói ta không thể bảo vệ bên người Welen suốt đời!?

Giang Nam bỗng đề cao thanh âm, hần hơi khom người về phía Welen:

-Tiểu thư Welen, tôi trịnh trọng lấy danh nghĩa Giáo Sư, xin gia nhập nông trường Wester, ngài... có hứng thú chiêu nạp tôi không?

Welen kinh ngạc tròn tròn mắt:

-Người, người...

-Tiểu thư, ngài không nghe lầm đâu, tôi đang xin gia nhập vào nông trại của ngài. -Giang Nam bắt đầu dể xòe hai tay.

-Ngài cũng thấy bộ dáng tôi rồi đấy. Được rồi, tôi là một quý tộc nghèo hèn từ bên ngoài tới, tôi cần tìm một công việc để nuôi miệng.

Hần không ngờ lại muốn gia nhập nông trường của mình?

Cường giả đứng thứ tư thành Thái Dương, không ngờ cam tâm tình nguyện nương nhờ vào một nông trường đã cùng đường hết lối!?

Welen không dám tin loại chuyện tốt này lại có thể rót xuống đầu mình. Nhưng nàng càng không muốn bỏ qua cơ hội trời ban này:

-Giáo Sư các hạ, tôi lấy danh nghĩa Welen, mời ngài đảm nhiệm khách khách thủ tịch của nông trường Wester! Từ hôm nay, lời của ngài cũng chính là lời của lão nương!

Giang Nam cười.

Sau đó hần quay đầu mặt hướng về 'chòm sao Song Tử':

-Các vị tiên sinh, các vị đều nghe thấy rồi đấy, bây giờ cho tôi một đáp án đi, quyết định của các vị là... tự mình đi hay là 'được' ta đuổi đi?

-Giáo Sư, ngài sẽ hối hận vì quyết định ngày hôm nay!

oOo

Luzi dẫn người rời khỏi sân nhà Welen.

Ngay sau khi họ đi không lâu, ánh mắt Welen từ chấn kính biến thành mông lung, biến thành vẻ lạnh nhạt xa vời vợi.

Nàng đang hoài nghi hành động của Giáo Sư: ngắm nghĩ kỹ càng, Giáo Sư có lực lượng xếp thứ tư thành Thái Dương, đám người Susan còn vì Giáo Sư đưa ra điều kiện cực kỳ mê người.

Nhưng...

Giáo Sư thế nhưng lại lựa chọn nơi cùng đường hết lối như mình!?

Loại hành vi này khẳng định ẩn dấu mục đích nào đó không thể nói cho ai biết!

Welen hoài nghi quan sát Giang Nam:

-Định nhân đã đi rồi, có thể nói thật không? Ngươi gia nhập nông trường của ta, rốt cuộc có mưu đồ gì?

-Vấn đề này rất quan trọng ư? Tiểu thư Welen, tôi giúp ngài đánh lui sát thủ, nông trường ngài lần nữa có được sự thủ hộ của thập đại cường giả. Có kết quả như vậy ngài hà tất phải hỏi mục đích của tôi nữa chứ? –Giang Nam vỗ vai Welen:

-Nếu ngài nhất định cần một đáp án thì... Được rồi, ngài cứ coi như tôi thích xen vào việc người khác là được. Ngoài ra, xin ngài hãy ăn nói khách khí một chút, tôi không phải nô lệ của ngài, chúng ta hoàn toàn bình đẳng, không đúng sao?

-Thích xen vào việc của người khác? Hừ, ngươi cho rằng lão nương sẽ tin vào lời quý của ngươi ư?

Welen nặng nhọc hừ một tiếng. Song nàng đã không còn dũng khí ép hỏi nữa rồi.

Nàng sợ ép hỏi nữa, Giáo Sư sẽ không chút lưu tình rời khỏi mình!

Welen rất rõ cục diện hiện tại: Giáo Sư là đại cường giả thứ tư thành Thái Dương, có hãn gia nhập thì: lui, mình có thể bảo vệ tâm huyết của cha dưới sự thúc ép của phu nhân Susan; tiến, nàng có thể yên tĩnh chờ thương thế của mình khỏi hẳn, sau đó liên thủ với Giáo Sư, khiến các thế lực lớn thành Thái Dương đều thuận phục dưới chân mình. Và lại bất kể là tiến hay lui, Welen đều không cần thiết phải dùng tính mạng mình bảo vệ nông trường nữa.

Đứng trước nhiều lợi ích lớn như thế, dù Welen biết rõ Giáo Sư lòng mang ý xấu, cũng không nỡ để hãn rời khỏi.

-Được, lời lão nương nói tuyệt đối giữ lời. Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là tổng giáo đầu của nông trường Wester!

Welen vung nắm tay nói, nàng chỉ vào mảnh vải trên mặt Giang Nam:

-Ngươi đã gia nhập nông trường của ta, còn không tháo mặt nạ xuống ư?

-Tiểu thư Welen, ngươi nên học cách tôn trọng quyền riêng tư của người khác. –Giang Nam xoa mảnh vải trên mặt:

-Ngài xem, tôi ăn mặc thành bộ dạng như thế này, nhất định là có nỗi khổ riêng. Tôi không chuẩn bị nói cho ngài thân phận của tôi, cũng không chuẩn bị tháo mặt nạ của mình xuống. Nếu ngài ép ta... Được rồi, ta không ngại rời khỏi nơi này, hoặc đánh một trận với ngài.

Nói xong, Giang Nam quay người rời đi.

-Đứng lại! –Welen gọi Giang Nam lại:

-Lão nương tôn trọng quyền riêng tư của ngươi, từ sau nay trở đi ta sẽ không hỏi lai lịch của ngươi, không xem bộ dạng của ngươi, thế này rốt cuộc đã được rồi chứ?

Giang Nam cười.

Mà Welen tức giận trừng mắt với Victor ở bên:

-Có điều nếu ngươi đã gia nhập nông trường của ta thì trước tiên giúp ta xử lý đồng rác này, thế nào?

Giang Nam men theo ánh mắt Welen cũng nhìn thấy Victor:

-Ngài muốn ta giết hắn!?

-Không sai, đúng là giết hắn! –Welen muốn nói như vậy:

-Ta thấy tên ti tiện kia không có bản lĩnh giết Victor, lão nương đành thay hắn, thay hắn diệt trừ tên tình địch Victor này!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Giáo Sư Phải Chết

Nhưng nàng lập tức nghĩ đến lời Victor vừa nói: cha Victor sắp tới thành Thái Dương, vào lúc này giết chết Victor chỉ có thể rước tới phiền phức cực lớn.

Vì vậy Welen chữa lại:

-Ai nói lão nương muốn giết hần!? Người giúp ta quăng hần ra ngoài, quăng càng xa càng tốt, tốt nhất khiến hần vĩnh viễn không thể quay lại!

Giang Nam bỗng cảm thấy một sự thoải mái từ đầu đến chân:

-Được rồi, như ngài mong muốn!

Hần vác Victor lên, nhưng vào lúc này thì:

-Tiểu thư, tiểu thư!

Đám tay sai của nông trường Wester đau như ruột gan đứt thành từng khúc xông vào, đôi mắt họ đầy máu, bàn tay cầm vũ khí gồ gân xanh, cứ hét như một bầy hổ phát điên.

Ba ngày trước, Welen đuổi đám quân sự và tay sai ra khỏi nông trường, nhưng họ không hề đi xa, họ không yên lòng vì an toàn của Welen, vẫn luôn phái người ở bên ngoài thăm dò tin tức của Welen.

Vừa rồi, quân sự thăm dò tin tức đã trông thấy tình huống Victor cầu hôn, hần cũng trông thấy nửa khoảng thời gian ‘chòm sao Song Tử’ ám sát.

Sau đó hần làm ra một lựa chọn sáng suốt nhất.

Quân sự một mặt cầu mong Victor có thể ngăn cản một hồi, một mặt dùng tốc độ nhanh nhất triệu tập tất cả tay sai lại, sau đó hần dẫn mọi người cùng nhau xông vào trong sân.

-tiểu thư Welen, xem ra nơi đây đã không cần ta nữa rồi.

Giang Nam không muốn gặp mặt với đám người thường xuyên đánh nắng mình, hần vác Victor, rời khỏi sân từ một hướng khác:

-Muốn liên hệ với ta, phóng hai quả pháo tín hiệu một đỏ một tím lên, ta sẽ lập tức chạy tới.

Lão quân sự ngóng theo bóng lưng Giang Nam:

-Tiểu thư, kẻ này là...

Welen nhìn theo bóng lưng Giang Nam hơi có chút thất thần, nàng tự giấu cười cười:

-Hần à? Một tên ti tiện tự xưng ‘Giáo Sư’.

-Giáo Sư... cường giả thứ tư thành Thái Dương!?

Đám quân sự bỗng thừ ra.

Chờ khi Welen nói qua chuyện vừa rồi một lần, bọn họ mặt mày hớn hờ:

-Tiểu thư, mặc kệ Giáo Sư có mưu đồ gì, nông trường chúng ta cũng được cứu rồi!

-Đúng vậy, cường giả đứng thứ tư thành Thái Dương gia nhập chúng ta, kẻ con mẹ nó có mưu đồ gì, chỉ cần hần đồng ý liều mạng chiến đấu cho chúng ta thì... chúng ta, chúng ta, chẳng sợ bất kỳ con mẹ thằng nào!

-Đừng cao hứng quá sớm! –Sắc mặt lão quân sự vô cùng bình tĩnh:

-Giáo Sư tuy đã gia nhập chúng ta, tạm thời khiến kẻ địch có điều kiêng kỵ. Nhưng hãy nhớ kỹ rằng, Giáo Sư chỉ là cường giả thứ tư, mà kẻ địch của chúng ta... là Sorent!

Sorent...

Mọi người bỗng nhiên đều trầm mặc.

Lão quân sự cũng cảm thấy lời mình hơi nặng:

-Được rồi! Bây giờ không phải lúc mặt ủ mày ê. Mặc kệ thế nào, chúng ta lần nữa đã có được sự che chở của thập đại cường giả, cũng lần nữa có được vốn liếng đàm phán với Susan!

Hắn hơi cúi mặt về phía Welen. về mặt đầy khí phách:

-Tiểu thư, Lola đã về nhà đi lấy bản đồ, nhưng tình hình hiện tại đã biến chuyển, chúng ta... còn cần thiết phải cắt nhường núi Longinus không!?

-Cắt cái cút! –Welen tính toán thời gian.

-Lola đi lấy bản đồ cũng sắp trở về rồi. Chờ nàng trở lại, lão nương sẽ lấy bản đồ tìm Susan đàm phán, ta quả muốn xem xem. Con ti tiện Susan này còn dám nuốt trọn núi Longinus của ta hay không!

Đám quần sự đều cất tiếng cười ầm ĩ.

Lần nữa có thập đại cường giả khiến họ cảm thấy một cỗ vui sướng phát ra từ sâu trong nội tâm.

Mà ngay trên một tháp nước không xa...

Sorent cũng cười:

-Chắc chắn, có Giáo Sư làm chỗ dựa, Welen không định giao núi Longinus ra rồi.

oOo

Khi lập kế hoạch trong phòng hội nghị, phu nhân Susan yêu cầu Sorent giám sát chặt chẽ nhất cử nhất động của gia tộc Sheffield, cho nên Sorent vẫn luôn âm thầm giám sát ‘chòm sao Song Tử’.

Hắn đã thấy toàn bộ quá trình ‘chòm sao Song Tử’ ám sát Welen.

Nhưng buộc phải nói rõ ra là: Sorent dù sao cũng ở trên tháp nước xa hơn vài chục thước, hắn không hề nghe rõ Welen nói những gì, hắn chỉ căn cứ vào cử động của Welen suy đoán ra chân tướng sự việc thôi.

Mặt khác, ‘chòm sao Song Tử’ trước lúc ám sát cũng ở xa hơn chục thước, họ cũng không nghe rõ cuộc đối thoại trong sân.

Vì vậy...

Sorent và ‘chòm sao Song Tử’ đều vẫn chưa biết tin tức hết sức quan trọng: Lang Vương núi Renny, Sophus sắp giả làm thành Thái Dương!

Bên người Sorent còn có một bóng đen tương tự cũng gầy ốm, hai tay to dài đi theo.

-Không ngờ Giáo Sư lại có thể nương nhờ vào nông trường Wester. Ài, kế hoạch một tiễn hai chim của phu nhân thời thời không thực hiện được rồi!

Bóng đen này là cao thủ của nông trường Susan, cũng là trợ thủ bên người Sorent, giọng điệu hắn bỗng trở nên áp úng:

-Sorent các hạ, vừa rồi ngài... Ngài vì sao không giết Giáo Sư?

-Giáo Sư đã nương nhờ vào nông trường Wester, là tử địch của chúng ta. Hắn vắng Victor rồi đi, ngài hoàn toàn có thể chặn giết hắn trên đường mà. Nhưng ngài, ngài vì sao bỏ qua cơ hội này?

Sorent xia móng tay, hơi hột nói:

-Giáo Sư đã không còn đường sống vài ngày nữa rồi, ta có cần thiết phải chặn giết một địch nhân định trước ắt phải chết không nhỉ?

Giáo Sư ắt phải chết!?

Tên trợ thủ ngo ngắc.

-Vẫn chưa hiểu sao? –Sorent chịu thua lắc đầu:

-Không rõ thì hãy đi theo ta, ta dẫn ngài đi xem một vở kịch hay, xem xong ngài sẽ hiểu.

Trong bóng đêm, trong sân Welen vang lên tiếng hoan hô như sấm dậy, nhưng Sorent lại hệt như một con độc xà quỷ mị, hắn dưới sự che đậy của đêm tối lặng lẽ rời khỏi thành Thái Dương.

Hắn đi vào trong một sơn cốc bên ngoài thành.

Tận cùng sơn cốc xây dựng một căn nhà gỗ nhỏ.

Mà ‘chòm sao Song Tử’ đang quỳ gối trước cửa nhà gỗ!

Lúc này Luzi đang giảng giải quá trình ám sát, đáng vẽ hấn đầy ưỡn gạo:

-Trưởng lão Meilin, trưởng lão Gibson, thuộc hạ vô năng! Giáo Sư đột nhiên xuất hiện cứu Welen. Chúng tôi, chúng tôi không phải đối thủ của Giáo Sư, xin ngài hãy trách phạt!

Meilin, Gibson chính là thứ hai và thứ ba trên Đồ Đẳng Phổ thành Thái Dương, một khi liên thủ lại thì đến ngay cả Sorent cũng không dám khinh địch.

Trong căn nhà gỗ truyền ra một thanh âm như có như không:

-Tôi không phải do chiến đấu, đứng dậy đi!

Một nữ trung niên đẩy cửa gỗ ra, nàng bận một váy dài thuần màu trắng, một mái tóc dài màu bạc nhạt.

Nữ nhân này chính là Meilin trong ‘Phong’, nàng ngó qua Luke liệc người:

-Giáo Sư tạo ra thương hại này cho Luke, mất thời gian bao lâu?

Luzi hơi đỏ mặt:

-Điều này... trưởng lão Meilin, tôi lúc ấy bị Giáo Sư đánh văng xuống đất nên không, không hề thấy rõ.

Mà Luke đã đau đớn nói không ra lời, hấn miễn cưỡng há mồm:

-Trưởng lão, tôi cũng không nói chính xác được, nhưng tuyệt đối không vượt qua hai ba giây.

-Hai, ba giây? Gibson, ngươi nghe thấy chưa? Hai ba giây, Giáo Sư liền phế bỏ Luke!

-Ta đương nhiên nghe thấy rồi, kỹ xảo chiến đấu, tiết takt tấn công không gì sánh bằng, Giáo Sư là một đối thủ tốt!

Một tráng hấn trung niên cục mịch xông ra:

-Meilin, chúng ta đã ẩn nấp ở đây hai năm, ngứa tay khó chịu rồi. Đối thủ tốt khó có được như Giáo Sư, ngươi ở lại đây để ta đi giết hấn!

Tráng hấn này chính là Gibson. Hấn cho rằng Giáo Sư chỉ là một Hạ Phẩm Đồ Đẳng Sĩ, muốn giết Giáo Sư thì một mình hấn cũng đã đủ rồi.

Chẳng ngờ Meilin lại mỉm cười:

-Hay là chúng ta cùng đi đi, tuy Giáo Sư không đáng để chúng ta liên thủ nhưng địch thủ khó gặp, chúng ta có thể thử qua chiêu thức mới của chúng ta lên người Giáo Sư!

Chiêu thức mới!? Luzi mừng rỡ ngẩng đầu:

-Hai vị trưởng lão, chiêu thức mới của các người đã tu luyện thành công rồi chăng?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: ‘Chủ Động’ Khiêu Chiến

Đằng sau nhăm thạch xa xa, trợ thủ của Sorent cũng hỏi một vấn đề tương tự:

-Sorent các hạ, chiêu thức mới của Phong Vân là ý gì?

Hấn tuy cách Phong Vân Đồ Đẳng cũng khá xa, song mượn tiếng vang từ sơn cốc nên hấn vẫn nghe được cuộc đối thoại của Phong Vân.

Sorent cười có vài phần quý bí:

-Còn nhớ hai năm trước chứ? Phong Vân liên thủ đấu với ta ở núi Longinus, ta đánh bọn họ một người học máu ngay tại trận, một người nằm giường nửa năm. Hai người họ vẫn luôn ghi nhớ mối thù này đó!

-Hai năm nay, họ trốn ở đây chính là vì nghiên cứu chiêu thức mới đối phó ta!

Sorent sờ cánh tay đã nở ra một đóa Thực Nhân Hoa của mình, hấn mãnh liệt chiến ý:

--Xem ra chiêu thức mới của họ đã nghiên cứu thành công. Cũng tốt, ta đành mượn Giáo Sư để xem xem thành tựu của họ. Xem xem họ rốt cuộc đã nghiên cứu ra chiêu thức cường đại cỡ nào!

Hắn ngừng một hồi:

-Tiên sinh thân ái, hiện tại ngươi đã hiểu ý tứ Giáo Sư ắt phải chết chưa?

-Giáo Sư ắt phải chết, tất nhiên là nói Giáo Sư trốn không lại sự truy sát của Phong Vân Đồ Đằng.

-Đúng vậy, ta hiểu rõ rồi, bây giờ chúng ta...

-Chúng ta có phải lập tức trở về, bẩm báo chuyện này cho phu nhân Susan hay không?

-Không vội. --Sorent phe phẩy ngón tay.

-Nghe tiếp đi, nghe xem Phong Vân chuẩn bị dùng thủ đoạn gì đối phó Giáo Sư.

Phong Vân vừa vịn cũng nói tới đây, Gibson cười sảng sặc:

-Cũng tốt, vậy dùng Giáo Sư để thử chiêu thức mới của chúng ta xem sao. Meilin, cuộc chiến với Giáo Sư, ngươi định dùng phương thức gì? Âm sát hấn, hay là khiêu chiến công khai?

Meilin cười thần bí:

-Âm sát, sẽ mất thân phận chúng ta. Khiêu chiến công khai, chúng ta là thứ hai thứ ba trên Đồ Đằng Phổ thành Thái Dương, chủ động khiêu chiến người thứ tư, cũng sẽ mất thân phận. Biện pháp của ta là... khiến Giáo Sư chủ động khiêu chiến chúng ta!

-Khiến Giáo Sư chủ động khiêu chiến chúng ta? --Gibson chế nhạo nói:

-Mụ già này, ngươi điên rồi sao? Giáo Sư có cuồng vọng hơn đi chăng nữa, chắc chắn cũng biết không phải đối thủ của chúng ta. Hắn làm sao có thể chủ động trêu chọc chúng ta?

-Ta có biện pháp là được! Luzi, khi ngươi ám sát không hề bộc lộ thân phận, phải không?

-Đúng vậy!

-Thế thì tốt! Luzi, ngươi lập tức phái người mạo danh Giáo Sư, viết một bức thư khiêu chiến ‘thông báo toàn thành’ cho Gibson. Dùng giọng điệu của Giáo Sư: cứ nói Giáo Sư không cam tâm đứng thứ tư Đồ Đằng Phổ, hấn muốn khiêu chiến Gibson đứng thứ ba trên lôi đài Đồ Đằng!

Ánh mắt Meilin có chút âm lãnh:

-Cường giả đều có tôn nghiêm của mình, Giáo Sư nhìn thấy bức thư khiêu chiến thông báo toàn thành này, cho dù hắn biết rõ bị người ám toán thì chắc chắn cũng sẽ tiếp nhận lần khiêu chiến này. Một khi Giáo Sư tiếp nhận khiêu chiến, bước lên lôi đài Đồ Đằng... Gibson, ngươi phải yêu cầu thi đấu ‘đóng kín toàn bộ’, sau đó chúng ta cùng nhau xuất thủ, dùng chiêu thức mới của chúng ta giết hắn!

Gibson chăm chăm nhìn Meilin vài giây. Bỗng, hấn cất tiếng cười lớn:

-Meilin, ta lần đầu tiên phát hiện, ngươi thật là nham con mẹ nó hiểm!

Meilin cười.

Cách đó không xa, Sorent lại cười lắc đầu liên tiếp:

-Hai năm không gặp, Meilin quả là khôn lên khá nhiều, biết dùng đầu óc để giết người. Chắc chắn, đối thủ như vậy mới đủ khoái.

Hắn thấy người của gia tộc Sheffield đã hành động, mình cũng đã không thu được thêm tin tức.

-Được rồi, cái gì chúng ta cần biết thì đều đã biết rồi. Đi thôi, về báo cáo cho phu nhân.

oOo

Vài phút sau, Sorent đi tới phòng phu nhân Susan trong quán rượu Senya.

Phu nhân Susan nghe nói Giáo Sư đã gia nhập nông trường Wester, im lặng rất lâu, sau đó ả tiu nghỉu như mất đất, thờ dài:

-Sorent, Giáo Sư đã là kẻ địch của chúng ta rồi... Đáng chết, điều kiện ta đưa ra cho Giáo Sư hậu hĩnh đến nhường ấy. Hắn, hắn không ngờ chẳng thềm dếm xia đến điều kiện của ta, nương nhờ vào một Welen đã cùng đường hết lối!

Phu nhân Susan kích động đập tan một bình hoa.

-Phu nhân bớt giận, Phong Vân đã bắt đầu hành động rồi, ngài không cần thiết phải vì một tên ‘Giáo Sư ắt phải chết’ mà hao tâm tổn trí.

Trong đôi mắt Sorent không có bất cứ biểu cảm nào:

-Ngài nên tỉnh táo, ngẫm thử xem Phong Vân quyết đấu Giáo Sư, trong trận quyết đấu này chúng ta có thể làm những gì, có thể giành được lợi ích gì.

-Ài, nói thật ta cũng không biết nên làm những gì...

Phu nhân Susan cười khổ nói:

-Giáo Sư đột nhiên nương nhờ Welen, đã quấy đục nước thành Thái Dương, chúng ta cũng chỉ có thể đi bước nào tính bước nấy thôi. Sorent, người hãy giám sát chặt chẽ hành động của Phong Vân, nếu có sự cố gì xảy gì, không cần xin chỉ thị từ ta, người có thể tự mình quyết định.

-Tuân lệnh, tôi sẽ giám sát Phong Vân 24/24. Ngoài ra... phu nhân, Welen đã giành được Giáo Sư, nàng hắn rất nhanh sẽ tìm ngài đàm phán. Hủy bỏ đề nghị cắt nhường núi Longinus, ngài định...

-Welen đã khác trước rất nhiều, nếu nàng muốn hủy bỏ hiệp nghị cắt đất, ta thật không có biện pháp!

Phu nhân Susan nói thì ừ rừ nhưng trên mặt lại nở nụ cười mỉa khinh miệt:

-Có điều, ta với Welen không có biện pháp, cũng chẳng có nghĩa không có biện pháp với nông trường Wester. Ta còn có một át chủ bài sau cùng! Núi Longinus, nhất định là của ta!

oOo

Ngay khi Sorent và phu nhân Susan bàn bạc, Giang Nam đã đi tới một y quán phụ cận khu nội thành thành Thái Dương.

Y quán này có y sư giỏi nhất trong thành Thái Dương, chỉ cần Giang Nam đưa Victor vào trong là có thể hoàn thành nhiệm vụ Welen giao phó.

Nhưng lúc này, Victor trên vai hắn bỗng phát ra một tiếng rên vô ý thức.

-Ngao...

Victor vẫn là bộ dạng Lang Nhân, tiếng rên hắn phát ra đương nhiên cũng là tiếng rên của Lang.

Lang Nhân...

Ngón tay Giang Nam bỗng run lên.

Hắn bật ra một ý niệm không thể át chế nổi: Minh từng giải phẫu Lang, cũng từng giải phẫu người. Nhưng đúng là chưa từng giải phẫu Lang Nhân.

Nếu mình có thể giải phẫu Victor, nghiên cứu rõ kết cấu thân thể Lang Nhân thì...

Được rồi, đây là một ý nghĩ vô cùng có sức hấp dẫn.

Ngón tay Giang Nam run rẩy càng lúc càng mau. Sau đó hắn rút ra cây gậy giải phẫu trên đai lưng. Rắc, ấn cơ quan rút dao giải phẫu ra.

Nhưng đúng vào lúc này, hắn bỗng ý thức được rằng:

-Bình tĩnh, bình tĩnh, một tấm gương sáng phải có y đức tối thiểu, giải phẫu cơ thể sống chẳng phải không thể làm được nhưng phải trung cầu ý kiến đương sự. Hơn nữa ta mang Victor đi chẳng phải bí mật gì, nếu Victor đột nhiên mất tích... Được rồi, ta cũng sẽ có phiền phức lớn! A, giải phẫu cơ thể sống của Victor vẫn chưa phải cơ hội tốt nhất! –Nghĩ đến đây, Giang Nam tiếc nuối lắc đầu. Hắn đặt Victor ở trước cửa y quán, sau đó nặng nề gõ cửa.

-Các vị tiên sinh, có một vị Lang Đồ Đẳng cần cấp cứu!

Giang Nam không hề biết, ý niệm trong nháy mắt này may mắn biết nhường nào: phải biết rằng, cha Victor sắp giá lâm thành Thái Dương, ai vào lúc này sát hại Victor thì chính là đang lấy tính mạng người thân mình ra đùa giỡn.

Két, một học đồ của y quán mở cửa ra, hắn liếc qua Victor nằm sấp trên đất:

-Trời ạ, không ngờ lại là một vị Lang Đồ Đẳng, xem ra hắn cần cấp cứu. Thế nhưng rất xin lỗi, chúng tôi...

Hắn muốn nói:

-Rất xin lỗi, sư phụ tôi đang cứu một bệnh nhân vô cùng quan trọng, ông ấy không có thời gian giúp vị Lang Nhân tiên sinh này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Dăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Di Ngôn Của Hank

Đáng tiếc, Giang Nam không hề cho hắn cơ hội nói, hắn cực nhanh rời khỏi tầm nhìn của học đồ:

-Tiên sinh, hai sườn của Lang Nhân này đã bị thương nặng, phiền các người thì tốt rồi, hắn có tiền, khẳng định sẽ không quỵ đầu.

-Ê này, lời ta còn chưa nói xong mà!

Nhưng Giang Nam đã biến mất không thấy tăm tích đâu.

Học đồ chịu thua lắc đầu, sau đó hắn do dự nhìn bộ dáng Victor.

Nên cứu hắn hay không đây?

Cứu hắn, sư phụ đã phân phó, ông đã thức trắng đêm cứu vị bệnh nhân hết sức quan trọng nọ, cho dù trời sụp xuống cũng không thể quấy rầy ông.

Nhưng nếu không cứu... Minh thân là học đồ y sư, sao có thể làm ra chuyện thấy chết không cứu chứ?

Ngay lúc học đồ không đưa ra được chủ ý thì tiếng gõ cửa đã khiến Victor tỉnh lại tạm thời.

Hả?

Đây là...

Victor phát hiện mình đã tới một nơi xa lạ, sau đó hắn chỉ cảm thấy hai sườn mình đau đớn kịch liệt, đầu vầng mắt hóa, cứ hết như sắp chết tới nơi rồi vậy.

Nhưng hắn bất chấp thương thế mình:

-Tiểu thư Welen, cô vẫn tốt chứ? Cô còn sống không? Trả lời ta đi!

-Tiên sinh, nơi đây không hề có tiểu thư Welen nào đó, ngài, ngài tốt hơn mau theo ta vào đi!

Giữa 'lệnh thầy' và 'lương tâm' vị học đồ đã chọn cái sau, hắn liền dìu Victor lên. Nhưng Victor đẩy hắn ra:

-Cút ngay, ta phải đi cứu Welen!

Cứu? Học đồ bị từ này dọa giật nảy mình.

-Các hạ, là bạn của ngài gặp nguy hiểm sao? Tôi hiểu tâm tình của ngài, nhưng thân thể ngài... Ngài tốt hơn hết là mau theo tôi vào trị thương đi!

Hắn chỉ chỉ vào góc trong con hẻm:

-Ngài thấy không? Ở đó còn trạm gác tuần tra của trị an, ngài nói địa chỉ của bạn ngài cho tôi biết, tôi đi mời thành vệ đội cứu hắn.

Victor sờ vào vết thương chảy máu không ngừng của mình, thở dài:

-Cũng được, người đi tìm thành vệ đội, bảo họ tới quảng trường thứ sáu, sân trong của Welen. Ta tự mình đi tìm y sư là được.

Học đồ vội vã chạy đi.

Nhấc chân bước loạn choạng, Victor đi tới trước cửa phòng cấp cứu. Lúc này hắn chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên một lớp sương mù đen, tay chân cũng không tự giác run rẩy.

Nguy rồi!

Thương thể của mình càng lúc càng nặng, bắt buộc phải mau chóng cấp cứu!

Nghĩ đến đây, Victor đập mạnh cửa phòng cấp cứu, quát lớn:

-Y sư ở đây nghe rõ cho ta, bỏ tất cả bệnh nhân, cứu ta trước!

-Hừ, giọng điệu thật lớn!

Phải biết rằng, trong phòng cấp cứu còn có một bệnh nhân hết sức quan trọng, hắn vừa nghe thấy ngôn từ ngang ngược vô lý của Victor lập tức chửi ra ngoài.

Victor cũng thấy rõ bộ dạng bệnh nhân này, hắn tuy không nhận ra người trước mắt nhưng vừa thấy thân thể người này cường tráng như thép sắt, hai tròng mắt đỏ như máu, lại liên tưởng đến cao thủ thành Thái Dương Sorent giới thiệu...

-Hank, ngươi là Huyết Đồng Hank!?

Bệnh nhân này chính là Hank bị Giang Nam đánh bại.

Trên lời đài Đồ Đằng, Giang Nam không hề xuống tay với Hank, nhưng hắn lại lo là một chuyện vô cùng quan trọng.

Tại Đại Lục Nguyên Chi các y sư không được phép giải phẫu thi thể con người.

Mà không thể giải phẫu thi thể thì không thể hiểu rõ thực sự kết cấu xương cốt, cũng không thể phát triển khoa y học chính hình cấp cao!

Nói đơn giản, chính là thầy thuốc ở đây không biết trị liệu tổn thương xương cốt phức tạp.

Sau khi đánh bại Hank, Giang Nam còn tưởng hắn nghỉ ngơi vài ngày là có thể phục hồi như cũ.

Nhưng trên thực tế Hank căn bản không tìm nổi y sư có thể giúp hắn nắn xương. Thương thể hắn càng ngày càng nặng, đã sinh ra rất nhiều biến chứng đáng sợ.

Hank nằm trên giường bệnh, toàn thân sưng phù, các khớp tay chân đều nổi lên một tầng màu xanh tím đáng sợ, ngón tay hắn bị Giang Nam bẻ đã thối rữa, hai chân cũng đang mưng mủ thối rữa.

Hắn đã không sống được bao lâu nữa rồi.

Nhưng Hank vẫn giữ gìn được tôn nghiêm của thập đại cường giả, hắn duỗi bàn tay về phía Victor:

-Tiểu tử, nếu ngươi biết danh hiệu của ta, lại đây, muốn cướp y sư của ta, ngươi ắt phải giết ta trước!

Victor trước sau vẫn tin rằng, Lang – phải tôn trọng cường giả, giọng điệu hắn hòa hoãn lại:

-Thì ra là Hank các hạ, tôi không biết là ngài ở đây, xem bộ dạng ngài... Tôi có thể chờ ngài. Y sư, hãy trị cho Hank các hạ trước!

Hắn chỉ chỉ vào ngực mình:

-Tôi là Victor, Victor của núi Renny!

Núi Renny!? Thần sắc Hank trở nên sùng kính:

-Thì là thiếu chủ nhân núi Renny! Y sư, ngươi hãy trị cho thiếu gia Victor trước đi.

-Trị cho ta trước? Hank các hạ, thân thể ngài...

-Thiếu gia Victor, đừng nói nhảm nữa, ngươi cũng cần cấp cứu!

Hank cười khổ nói:

-Bộ dạng tôi ngài cũng nhìn thấy rồi đấy, nói không chừng sẽ chết ngay tức khắc ở đây. Vậy tôi còn không bằng sáng khoái chút đỉnh, sống ít đi vài ngày, nhưng y sư giỏi nhất thành Thái Dương cho ngài. Tôi kính trọng Lang Vương núi Renny, trước khi chết có thể kết giao con trai độc nhất của Lang Vương... Đáng!

Victor cảm động rất lâu nói không thành lời, hắn đầm ngực mình:

-Lang, sẽ không nhận ân huệ vô duyên cớ. Tôi đáp ứng ngài, nếu ngài chết tôi sẽ giúp ngài hoàn thành một tâm nguyện!

Hank không ngờ Victor còn là một người sáng khoái như thế, hấn chợt tròn xoe mắt:

-Nếu ngài đồng ý giúp ta, tôi vừa hay có một việc chưa làm xong!

-Thiếu gia Victor, chắc hẳn ngài đã biết quá trình tôi bị thương: Lôi đài số 3 dùng một nữ nhân làm phần thưởng, tôi muốn nữ nhân ấy, lúc này mới gặp phải độc thủ của Giáo Sư.

Trong đôi mắt Hank tràn ngập vẻ tiếc nuối:

-Thật không dám giấu, tôi có một trường bồi sắp giá lâm thành Thái Dương, tôi đoạt nữ nhân ấy chính vì để dâng tặng cho vị trường bồi này.

-Đáng tiếc tôi không chờ được ông ấy rồi...

-Thiếu gia Victor! –Hank cao giọng nói:

-Qua vài ngày nữa, nếu ngài nhìn thấy một người có đồng tử đỏ chót như tôi thì người ấy chính là trường bồi của tôi! Xin ngài... khụ khụ... xin ngài...

Hắn ho kịch liệt.

Victor vội vàng nói:

-Đừng nói nữa, tôi đều rõ cả rồi! Tôi sẽ tìm trường bồi của ngài, mời ông ấy giết Giáo Sư báo thù cho ngài!

-Không, không phải báo thù cho tôi! Lôi đài Đồ Đằng sinh tử không hối hận, tôi bản lĩnh không bằng người, chết rồi cũng chẳng trách người khác.

Hank đã đến nước ngọn đèn trước gió:

-Chỉ là, chỉ là tôi không thân không thích ở thành Thái Dương, muốn cầu xin thiếu gia Victor ngài tạm thời bảo quản di thể của tôi, sau đó... sau đó giao cho trường bồi của tôi...

-Nhưng xin hãy nhớ kỹ, sau khi tôi chết, ngài tuyệt đối không thể chỉnh trang đáng vẻ tôi. Tôi chết thế nào ngài cứ như thế bảo quản di thể của tôi! Thối rữa cũng được, bốc mùi cũng xong, nhưng nhất định phải để trường bồi của tôi nhìn thấy bộ dáng tôi bây giờ!

-Nhất là xương cốt của tôi, xương bị Giáo Sư bẻ trật... Người có đồng tử đỏ chót ấy, phải tận mắt nhìn thấy xương của tôi!

Hank gào ra chuyện làm chưa xong trong lòng, hấn bỗng cảm thấy mình đã không còn gì níu kéo, sinh mệnh hấn cũng bắt đầu trôi đi nhanh chóng.

Rất nhanh, Hank liền nhắm mắt vĩnh viễn.

Mà Victor kinh ngạc nhìn di thể Hank, rất lâu nói không ra lời, hấn nghĩ không ra di ngôn của Hank là có ý gì.

Giao di thể cho trường bồi quả thật rất dễ lý giải, Hank khả năng là hy vọng lá rụng về cội, muốn mai táng mình trong phần mộ của gia tộc.

Nhưng...

Hắn vì sao không cho phép mình sửa sang lại dung nhan của mình!? Con người ta khi chết là phải quý trọng, nhưng Hank không ngờ thà để mình chết thê thảm khó coi, cũng phải để trường bồi nhìn thấy xương của mình, chẳng nhẽ... xương bị Giáo Sư tách ra còn ẩn dấu một bí mật lớn ư?

Victor chẳng nghĩ được gì nữa, hấn bị từng đợt cảm giác hôn mê xông vào làm mê muội đầu óc, ý niệm cuối cùng trước khi hấn hôn mê là: Lang, nhất định tuân thủ lời hứa! Hank, tôi nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện của ngài.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đằng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Bữa Tiệc Thịt Người, Đêm Ngược Thời Gian Julian Giá Lâm

Chín giờ tối, Giang Nam về đến mục trường Lens.

Lúc này, Judi đã rời khỏi mục trường, hấn còn phải tiếp tục tìm đào công.

Mà cha con Maul sau khi bị Judi ra sức chửi chằng những không hối cải mà ngược lại trút toàn bộ oán hận lên người Giang Nam.

Họ công nhiên kêu gọi tất cả mọi đào công bài trừ Giang Nam, còn liên hợp với tay sai mục trường đuổi Giang Nam vào trong một chuồng ngựa hẻo lánh, tất cả mọi đãi ngộ đồ ăn thức uống so với khi ở nông trường Wester còn tồi tệ hơn.

Có điều, Giang Nam rất thích tình cảnh ‘cách biệt nhân thế’ này.

Hắn hưởng thụ cuộc sống như thế: ban ngày giết heo một nghi trong mục trường, sau đó lợi dụng heo chết tu luyện Tử Linh bí tịch. Đến tối hấn lặng lẽ đến bên ngoài sân nhà Welen, một mặt thưởng trăng, một mặt thăm bảo vệ Welen.

Tiệc nuôi duy nhất là: hấn trước sau vẫn không đạt tới điều kiện của vị Tử Linh Đồ Đẳng Sư nọ, hấn vẫn không lấy được bản đồ ‘núi Longinus’.

Nhưng Giang Nam cũng biết chuyện này không thể nóng vội được, tuy hấn có thể trực tiếp tìm Welen xin bản đồ nhưng một nô lệ đột nhiên xin bí mật kinh doanh của nông trường, khó tránh khỏi sẽ khiến Welen sinh nghi.

Giang Nam đang chờ, hấn chờ một cơ hội thích hợp.

Ngay trong con tiệc nuôi và nhân nhĩ này, thời gian đã qua ngày thứ năm sau lần ám sát.

Nói chính xác là ngày 16 tháng 12 năm 2143 lịch Lưu Hoa.

Chập tối hôm nay, Giang Nam đang chuẩn bị đi thăm Welen, nhưng ngay lúc hấn vừa mới đi khỏi chuồng ngựa thì:

-Tập hợp, tập hợp nào!

Hấn nghe thấy Judi găt giọng:

-Cá huynh đệ, nói cho các ngươi một tin tức tốt: qua sự cố gắng của ta, 300 đào công lão luyện đều đã tề tựu rồi! Ngay lập tức đến bãi đất trống trước cửa tập hợp, ta sẽ giới thiệu đội viên mới cho các ngươi.

Giang Nam ảo não vỗ trán, sau đó hấn cởi bỏ hóa trang Giáo Sư, đi tới bãi đất trống trước cửa mục trường.

Maul cùng các đào công khác cũng đã tới đây rồi, họ đang đánh giá các đội viên mới bên người Judi.

Đội viên mới là 40 tráng hán khuôn mặt u ám.

Họ hợp thành một hình vuông, đều bận áo ngắn màu đen đỏ gọn gàng, trên lưng là hai thanh khoái đao, một ngắn một dài. Hơn nữa lòng bàn tay họ đều vô cùng khô, cứ như thể là vỏ cây khô nửa năm không tưới nước vậy.

Một đại hán vóc người cực kỳ lớn đang giúp Judi chỉnh đốn trật tự, tráng hán này thân cao ánh chừng hơn hai thước, hấn tương tự cũng bận một bộ áo ngắn màu đen đỏ, nhưng lòng bàn tay lại càng khô quắt hơn. Hơn nữa hấn còn có một đôi đồng tử đỏ chót cực kỳ hiếm thấy.

Đúng, đồng tử đỏ chót!

Vừa thấy tráng hán này Giang Nam liền nhớ tới Hank bị mình đánh bại.

Judi thấy đám đào công đã tề tựu xấp xỉ, bèn vỗ bả vai tráng hán đồng tử đỏ chót:

-Chư vị, đây là đội viên mới ta mời tới từ bên ngoài, hấn là bằng hữu cũ của ta, Tadrik! Nhìn thấy 40 người bên cạnh Tadrik chứ? Họ đều là thù hạ của Tadrik, cũng đều là đội viên mới của chúng ta! Còn về thân phận của Tadrik và những người này thì...

Ngôn từ của hấn trở nên mập mờ:

-Thân phận họ hơi đặc biệt, ta không tiện nói ra, là... Không đề cập tới nữa, không đề cập tới nữa! Ha ha, mọi người chỉ cần nhớ hấn tên ‘Tadrik’ là được rồi!

Không đề cập tới?

Maul trong đội ngũ vừa nghe đến câu này liền sinh nghi, hấn hung hăng trừng mắt Giang Nam:

-Đội trưởng Judi, xin ngài hãy nói rõ thân phận Tadrik là gì. Ngài cứ úp úp mở mở, chẳng nhẽ Tadrik cũng là một nô lệ ti tiện sao!? Judi, ngài kiểm tên nô lệ Roddy đã đủ lắm rồi, nếu ngài dẫn thêm 40 nô lệ nữa thì... Hừ, ta quả muốn đi tìm phu nhân Susan nói chuyện qua một chút, ngài để hàng đồng nô lệ

tham dự Đạo công thịnh yến, rõ ràng là muốn kháng lệnh phu nhân Susan, rõ ràng là muốn...

Cạch!

Tadrik vỗ lấy một cánh tay của Maul, cũng chẳng thấy hắn có động tác phức tạp gì, chỉ khẽ vận một cái, Maul kêu lên thảm thiết hết như heo bị chọc tiết.

Sau đó hắn thuận thế ấn một cái, đập nửa thân người Maul vào trong đồng cỏ, thanh âm của hắn hết như một thanh cương đao róc xương:

-Dám đánh đồng ta với nô lệ, ngươi là kẻ đầu tiên, phán xử ngươi hình phạt ‘bê gối’.

Maul đã không có tiếng động, đầu gối hắn đã bị Tadrik đập nát!

Đám đạo công đều kinh ngạc nói không ra lời.

-Khốn nạn, tên khốn nạn đáng chết nhà ngươi! –Con trai Malfoy của Maul đột nhiên hét toáng, mấy ngày trước hắn bị Giang Nam đã thương, đến tận bây giờ cũng vẫn chưa khỏi hẳn. Hắn không dám chọc vào hung thần ác sát như Tadrik mà chỉ mủi dùi về phía Judi:

- Judi, ngài mau bảo Tadrik thả cha tôi ta, cha tôi chính là quý tộc ngự trù. Tôi, tôi muốn đến sở tư pháp tố cáo các người, các người dám đã thương một vị quý tộc!

-Sở Tư Pháp? –Judi khinh thường bĩu môi.

-Malfoy, lão cha ngươi tự tìm chết, dính dáng gì đến ta!? Có gan ngươi cứ tới Sở Tư Pháp tố cáo đi, ta chẳng sợ nói cho ngươi biết, cho dù là Tòa án tối cao của đế quốc cũng không dám nhận án kiện của Tadrik các hạ!

Hắn liếc Tadrik, thấy Tadrik không hề phản đối:

-Hừ, vốn dĩ ta không muốn nói thân phận của Tadrik ra, sợ dọa các ngươi không dám ở lại trong đội đạo công. Nếu Maul đã không có mắt, vậy thì được, ta sẽ nói cho các ngươi thân phận của Tadrik!

-Tadrik, chỉ là cái tên chính thức của hắn ở Tòa án tối cao đế quốc, các ngươi chưa từng nghe cũng không quan trọng, bởi vì hắn còn có một danh hiệu lưu truyền khắp đại lục – Nhân Đồ!

Nhân Đồ!

Sắc mặt đám đạo công bỗng trắng bệch.

ở Đại Lục Nguyên Chi, nếu lấy ‘trình độ hiểu biết kết cấu cơ thể người’ làm tiêu chuẩn, phân chia ra một bảng xếp hạng thì vị trí thứ nhất trên bảng nhất định là Từ Linh Đồ Đằng Sư.

Thứ hai là ‘Đạo Phủ’.

Bởi đạo phủ khi chấp hành các hình phạt tàn khốc như ‘lãng tri’, ‘lột da’, ‘móc mắt’ có thể mổ xẻ hợp pháp bất cứ thi thể phạm nhân nào.

Hơn nữa để thi hành khốc hình tốt hơn, đạo phủ còn có một khóa học bồi dưỡng. Đạo phủ chuyên nghiệp, thì lúc năm tuổi đã bắt đầu học làm thế nào mổ xẻ bộ phận cơ thể người càng dễ, càng nhanh, càng tàn nhẫn hơn.

Có thể nói, đạo phủ chính là nghề nghiệp vô tình nhất, máu lạnh nhất, cũng là nghề nghiệp hiểu biết kết cấu cơ thể người nhất trên đại lục.

Tadrik chính là một đạo phủ.

Hơn nữa hắn còn là đạo phủ mang tiếng xấu rõ rệt nhất của đế quốc.

Tadrik là phó đội trưởng đội hành hình của Tòa án tối cao đế quốc, chuyên phụ trách giết trọng phạm của đế quốc. Văn bản sở tư pháp đế quốc đã ghi lại rõ, Tadrik năm bảy tuổi đã trở thành đạo phủ. Trong vòng ba mươi năm, hắn tổng cộng tự tay xử tử 19300 phạm nhân!

Con số này hoàn toàn không hàm hồ: chẳng hạn như năm năm trước đế đô từng xảy ra bạo động. Sau khi bình ổn, Tadrik phụ trách xử tử tù binh phản quân, hắn hóa thiêu đim nước, trong một đêm tự tay xử tử 8000 người!!

Cũng chính vào đêm đó, Tadrik có một biệt hiệu cực kỳ tanh máu: Nhân Đồ!

Buộc phải nói rõ chính là: Tadrik đồng thời cũng là đạo thủ cao minh nhất, hắn vì thi hành hình phạt tốt hơn, đã nghiên cứu kết cấu cơ thể người đến mức ‘hết sức không tở’.

oOo

Trong khi đám đạo công đang đứng đực ra thì trong đầu Giang Nam đã lóe lên những truyền thuyết về Tadrik, sau đó trong ánh mắt hắn tràn ngập hứng

thứ.

Được rồi, Tadrík cũng thích giải phẫu, hẳn cũng xem như là một nửa đồng hành với mình.

40 người mới tới toàn bộ đều là đao phủ! Sở dĩ hai tay họ khô quắt là vì quanh năm ngâm trong máu tươi, lại thiếu công cụ bảo vệ tương ứng.

Nhưng...

Judi tìm đao phủ tới làm gì, chẳng lẽ hẳn muốn cho đám đao phủ gia nhập đội đao công ư?

Một đao công cũng hỏi ra vấn đề tương tự:

-Judi, ngài tìm đám đao phủ để làm gì? Chỗ chúng ta sắp cử hành ‘Đao công thịnh yến của đầu bếp’. Tìm đao phủ gia nhập chúng ta, chẳng lẽ ngài cho rằng đao công của lũ động vật máu lạnh chỉ biết giết người này còn giỏi hơn chúng ta chăng?

-Điều này...

Judi bỗng khom người thật sâu về phía đám đao công, sắc mặt hẳn ngượng ngập:

-Julian còn hơn chục ngày nữa là đến rồi, cũng đành vậy, ta sẽ không lừa mọi người nữa!

-Trong khoảng thời gian này, các người từng hỏi ta mấy lần về nội dung cụ thể của Đao công thịnh yến là gì. Nhưng ta vẫn một mực không nói cho các người...

-Thật ra là ta không dám nói cho các người. –Sắc mặt Judi hơi tái:

-Nội dung cụ thể của Đao công thịnh yến là: chúng ta phải dùng đao công của chúng ta... giết, giết 300 người sống trước mắt Julian!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tử Linh Trọng Phạm

Giết người sống!?

Đám đao công nhất thời kích động đồng loạt:

-Judi, chúng ta là đầu bếp, không phải đao phủ, ta cự tuyệt giết người sống!

-Judi, con mẹ người muốn làm một trận đại đồ sát ư!?

-Điên, điên, người điên mẹ nó rồi, giết 300 người sống, con mẹ Judi người còn nhân tính không!?

Judi vội vàng thanh minh:

-Chư vị, chư vị! Xin hãy nghe ta nói, quyết định giết người sống không phải là ta, ta chỉ chấp hành mệnh lệnh của phu nhân Susan thôi!

-Susan bảo người giết người thì người giết, nếu ả bảo người tự sát, người cũng phải tự sát sao!?

-Chờ chút, tôi bây giờ mới chợt nghĩ ra! –Một đao công giơ cao hai tay:

-Chư vị, trước tiên xin hãy nghe tôi nói một câu!

-Judi bảo chúng ta giết người sống, hẳn đây là muốn hại chết chúng ta đấy! Các người đều quên ‘Tử Linh Đồ Sát Lệnh’ rồi sao? Bất cứ cá nhân nào hiềm nghi giải phẫu thi thể nhân loại là phải bị giết tam tộc! Chúng ta không phải đao phủ, chúng ta không có quyền lợi giải phẫu hợp pháp, một khi chúng ta tham gia biểu diễn với Judi... chỉ e biểu diễn chưa xong, chúng ta đã bị xử tử vì bị cho là Tử Linh Đồ Đằng rồi!

-Judi, ta không muốn bị người hại chết, ta rút lui khỏi đội đao công!

Đám đao công giận dữ quăng dao bấp trong tay, quay người muốn rời khỏi. Nhưng lúc này Tadrik bỗng đưa tay ngăn hấn:

-Đứng lại!

-Người muốn làm gì? Đây không phải ngục giam của người, người không có quyền ngăn ta.

Đám đao công giận tím mặt, ý vào mình cũng có chút vũ lực, đánh một quyền về phía mặt Tadrik.

Rắc! Nắm tay hấn đụng vào mũi Tadrik nhưng mũi Tadrik vẫn không hề trầy trật gì mà xương tay đao công này lại gãy vượt ngoài dự liệu của mọi người.

Điều này...

Giang Nam đối với chiêu này thực sự quá quen thuộc, thân hình như sắt thép, phản chất xương của địch nhân, đây chính là ‘Thiết Bào Hao’ của Hank.

Càng khiến Giang Nam kinh ngạc còn ở đằng sau! Sau khi Tadrik đập nát xương tay của đao công, thân hình hấn bỗng xoay tròn, trọng quyền hai tay liên tục đánh đấm, một chiêu liền đánh đao công kia hôn mê.

Chiêu 124 trong Thiết Bào Hao – Đại Phong Xa!

Chẳng nhẽ Tadrik là sư huynh đệ đồng môn với Hank, hoặc giả là trưởng bối của Hank ư?

Giang Nam vẫn rơi trong hoàn cảnh ‘cách tuyệt với đời’, hấn còn chưa biết tin tức Hank đã chết, vừa nhìn thấy Tadrik có khả năng là thân nhân của Hank, sắc mặt hấn biến thành vẻ ‘được rồi, đây lại là một đối thủ xứng tầm’.

Judi lúc này đã ngẩng đầu lên, hấn gào to:

-Đừng động thủ, tất cả đừng động thủ, hãy nghe ta nói xong đã!

-Chư vị, ta còn có hai chuyện phải nói cho các người biết, mong các người nghe xong rồi hãy quyết đi hay ở. Thứ nhất, ta bảo các người giải phẫu người sống là đã được sự cho phép từ tòa án tối cao của đế quốc, trên tay Tadrik các hạ có giấy chứng nhận! Trong dịp đao công thịnh yến các người có quyền giải phẫu hợp pháp!

Judi thấy sắc mặt đám đao công hơi hòa hoãn đi một ít, tự hấn cũng thờ phào:

-Chuyện thứ hai: người sống chúng ta sắp sửa giết không phải là người vô tội gì cả, mà là phạm nhân tử hình trong ngục, là một lũ xấu xa chết không hết tội!

Đám đao công lại lần nữa bộc phát ra thanh âm phẫn nộ:

-Cho dù là tù nhân tử hình, chúng tôi cũng không thể tiếp nhận! Judi, chúng tôi là đầu bếp, không phải đao phủ! Giết người... Ông trời ơi, ngài bảo chúng tôi làm sao xuống tay được đây! Con người chứ không phải heo, không phải bò!

Judi liên tục xua tay:

-Chớ vội, ta còn chưa nói xong mà! Các người sắp giết không phải là tù nhân tử hình bình thường. Chúng ta sắp giết chính là ‘Tù Linh trọng phạm’ có Tù Linh Chi Kiều!

Tù Linh trọng phạm!? Theo câu nói này của Judi, trong mục trường bỗng lan tràn một không khí hết sức quái quỷ.

Hung phấn, cuồng nhiệt, kích động... Đám đao công cười sằng sặc:

- Judi, tên khốn nạn người! Người nên nói sớm cho chúng ta đám cần giết là ‘Tù Linh trọng phạm’ chứ!

-Nếu lũ cần giết là ‘Tù Linh trọng phạm’, ta sẽ đi! Judi, ngài nhất định phải sắp xếp cho tôi một vị trí tốt, để tôi giết thêm vài tên!

Điều này...

Giang Nam thật sự không hiểu nổi biến hóa tâm tình của đám đao công, họ rõ ràng vừa cự tuyệt giết người sống, nhưng vừa nghe đến người sống cần giết là Tù Linh Đồ Đẳng thì...

Toàn bộ bọn họ không ngờ lại tiếp nhận!?

Chẳng nhẽ đám đao công thấy, Tù Linh Đồ Đẳng không hề được coi là nhân loại đồng bào với mình hay sao?

Giang Nam đã đoán đúng! Thực tế thì qua sự chèn ép nhằm vào Tù Linh Đồ Đẳng hàng ngàn năm nay, trên đại lục đã hình thành một quan niệm giá trị hết sức phổ biến.

Quan điểm đối với Tù Linh Đồ Đẳng, người thiện lương chút đỉnh thì cho rằng: Tù Linh Đồ Đẳng là một lũ ti tiện, xấu xa, là phần tử cần bã trong nhân

loại, chết càng nhiều càng tốt.

Mà tuyệt đại đa số mọi người lại cho rằng: Tử Linh Đồ Đằng vốn dĩ không thể coi là nhân loại, chúng chỉ là vài sinh vật cấp thấp khoác da người. Hệt như Địa Tinh, Tị Thế Trùng, Sử Lai Mỗ vậy, giết cũng chẳng cần phải nương tay.

Đám đạo công ở đây có sẵn một quan niệm giá trị: họ không hề cho rằng Tử Linh Đồ Đằng là đồng loại với mình. Theo họ thấy, giết Tử Linh Đồ Đằng như thể giết heo mổ dê vậy.

Mà Judi rõ ràng là thuộc loại khá thiện lương, y cười khò:

-Ôi, thì ra các ngươi đều là những kẻ ‘không coi Tử Linh Đồ Đằng là con người’, sớm biết các ngươi là người như thế thì lão tử còn phải lo lắng cái rắm gì!

-Được rồi, nếu các ngươi đều đã đồng ý giết Tử Linh ti tiện, vậy thì hãy nghe ta nói tiếp: Tadrik đã giúp chúng ta chọn ra 300 Tử Linh từ trong ngục, năm ngày sau sẽ đưa tới đây!

-Trong ba trăm tên Tử Linh này ước chừng có 100 tên là Tử Linh Đồ Đằng sư đã phế bỏ công lực sau khi bị bắt làm tù binh; ngoài ra 200 người đều là người bình thường bị kiểm tra ra có Tử Linh Chi Kiếu nhưng vẫn chưa trở thành Tử Linh Đồ Đằng sư...

Judi giới thiệu qua tình hình về ‘đám Tử Linh trọng phạm’ nhưng Giang Nam đã không còn tâm tình để nghe tiếp nữa.

Trong tâm hần dâng lên một cảm giác không hiểu nổi: Giết Tử Linh Đồ Đằng không ngờ lại trở thành nghi lễ hoan nghênh long trọng nhất, náo nhiệt nhất...

Và lại nghe thử cách dùng từ của Judi lúc vừa rồi mà xem, cho dù là khi Judi đối mặt với một nô lệ như Giang Nam, cũng chưa từng chửi bới bất cứ một câu thô tục nào. Nhưng vừa nhắc đến Tử Linh Đồ Đằng, miệng hần liền phun ra hàng chuỗi nào là ‘ti tiện’, ‘xấu xa’, ‘Tử Linh dê tiện’...

Giang Nam bĩu môi, hần không biết vì sao Tử Linh Đồ Đằng lại trầm luân đến nước này, nhưng hần rất rõ ràng đám Tử Linh trọng phạm sắp bị giết vốn dĩ là một bầy người, một bầy đồng loại vô tội đáng thương.

Đúng, đồng loại! Giang Nam cũng đã mở ra con đường Tử Linh Đồ Đằng, hần và 300 Tử Linh trọng phạm là hoàn toàn giống nhau!

Trong lòng Giang Nam lần thứ hai dâng lên một ý niệm: nếu có thể, mình có nên làm cho thế giới này trở nên tươi đẹp hơn chút đỉnh hay không?

Trong phút chốc, ý niệm này càng trở nên mãnh liệt. Bởi Giang Nam đã có lực lượng, hần đã tìm lại được chút ít tự tin, đã có thể thay đổi một vài chuyện không vừa ý!

Ngay khi Giang Nam đang suy nghĩ, Judi đã giải quyết xong mọi hậu quả.

Hai đầu Maul đã bị Tadrik phế bỏ, Malfoy vài ngày trước cũng bị Giang Nam đã thương, hai người bọn họ đã không còn tư cách ở lại trong mục trường nữa. Gọi một chiếc xe ngựa, hai cha con rời khỏi mục trường Lens.

Song trước khi đi, Malfoy hung tợn nhìn chòng chọc Giang Nam và Tadrik. Xem đáng về thì xem ra đã coi như kết cừ.

Ngoài ra, Judi còn sai người dựng trước cửa mục trường một tấm biển lớn cao mười thước.

Tấm bảng màu bạc, viết một hàng chữ màu vàng:

“Khoảng cách Julian giá lâm... Đếm ngược thời gian: mười lăm ngày!”

Khi Giang Nam nhìn thấy tấm bảng này trong lòng hơi rung động, Julian còn mười lăm ngày nữa là sắp xuất hiện rồi, vậy con đường sống của 300 Tử Linh trọng phạm cũng chỉ còn lại mười lăm ngày!

Giang Nam không nguyện ý tự tay giết Tử Linh Đồ Đằng, hần đến trước mặt Judi:

-Tiên sinh Judi!

Judi đang bàn giao tình hình mục trường với Tadrik:

-Ha ha, tiểu tử ngươi tới rồi! Tadrik, giới thiệu cho ngươi một anh bạn nhỏ: tiểu tử này tên Roddy, ngươi đừng coi thường hần chỉ là một nô lệ, đạo pháp của tiểu tử này rất nhanh đấy. Ta đánh đó, nếu nó có thể đến ‘học viện nấu ăn đế quốc’ bồi dưỡng một thời gian, nó khẳng định có thể thay thế vị trí của Julian, trở thành đệ nhất khoái đao.

Khi Tadrik nghe thấy Giang Nam chỉ là một tên nô lệ thì trên khuôn mặt âm trầm của gã nổi lên vẻ khinh miệt.

Nhưng...

Ngay khi Judi nói ra mấy chữ ‘học viện nấu ăn đế quốc’ thì vẻ khinh miệt trên mặt hần bỗng biến thành kính sợ, hết sức sợ hãi!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Trận Chiến Đêm Tuyết Bay, Thư Khiêu Chiến Quái Lạ (1)

Tadrik bỗng nắm lấy bả vai Judi:

-Judi, người cho rằng tên nô lệ này có tư cách tiến vào Học viện nấu ăn để quốc?

-Nó tuyệt đối có tư cách này!

Judi thở dài:

-Nói thật cho người biết, ta đã từng muốn mua tên nô lệ này, sau đó tiến cử hắn vào Học viện nấu ăn để quốc, nhưng con mẹ Welen kia nói chết cũng ko bán. Ôi, thật chó má!

Họ thuận theo đề tài này tán gẫu chuyện ‘Học viện nấu ăn để quốc’, sau ba phút Judi mới giật mình ý thức được Giang Nam còn đang ở bên người mình.

Sau đó hắn vỗ gáy mình:

-Ôi chào, chỉ lo tán phét, Roddy, người tìm ta làm gì?

Giang Nam mang về ‘người cuối cùng đã chú ý tới ta’:

-Tiên sinh Judi, trong tay ngài đã có đủ đao công, tôi đã không còn quan trọng nữa. Được rồi, tôi định từ chức phó đội trưởng, xin trở lại bên tiểu thư Welen.

-Người muốn đi!? Không được! Điều này tuyệt đối không được! –Judi chộp cánh tay Giang Nam:

-Lão từ đích thật đã có đủ đao công, nhưng cao thủ như người ắt phải ở lại trong đội ngũ đao công áp trận: ta đang định giao một khâu quan trọng nhất trong Đao công thịnh yển cho người đó!

-Nhưng... nếu tôi nhất định phải đi thì sao?

Ấn tượng của Judi đối với Giang Nam hết sức không tệ, hắn cũng không muốn làm khó Giang Nam:

-Tiểu tử người nếu thực sự không dám giết người, vậy... ta sẽ sắp xếp người vào đội ngũ bổ sung! Nhưng người không thể rời khỏi mục trường, và lại đội viên chính thức của Đao công thịnh yển nếu xảy ra sơ suất gì, người buộc phải đảm đương cho ta! Ngoài ra, Tadrik tối mai sẽ giay các người kỹ xảo giải phẫu cơ thể người, người cũng phải đi học. Chứ nếu không xảy ra sơ suất, người bổ sung như người lấy cái gì để cang đáng?

Đi học giải phẫu!?

Giáo sư giải phẫu học Giang Nam hai mắt đăm đăm, song hắn cũng muốn nhân cơ hội hiểu rõ thêm trình độ giải phẫu trên đại lục một lần:

-Được rồi, tôi chấp nhận điều kiện của ngài, tôi nhất định sẽ xuất hiện trong lớp của tiên sinh Tadrik.

Bùng, bùng!

Khi Giang Nam nói chuyện, bầu trời phía Tây Bắc bỗng nổ vang hai quả pháo tín hiệu, một đỏ một tím, chính là tiêu ký Welen tìm Giáo Sư.

Welen có chuyện rồi!

Giang Nam tìm qua loa một cái cớ để cáo biệt, hắn về chuồng ngựa thay trang phục Giáo Sư, sau đó thừa dịp trời tối lượn vào thành Thái Dương.

Mà ngay lúc Giang Nam rời đi không lâu, Tadrik cũng bỏ quãng lại chuyện vụn vặt:

-Judi, ở đây giao cho người đó, ta muốn vào thành.

Judi muốn giữ Tadrik lại:

-Người vào thành làm gì? Tiên sư, chỗ ta còn hàng đông việc đó. Không được, nể mặt bằng hữu lâu năm, người phải ở lại giúp ta!

Trong mắt Tadrik bỗng lóe lên một tia thân tình khó có được, y nở nụ cười:

-Judi, ta còn có một đứa cháu ruột ở thành Thái Dương đã mười năm không gặp rồi.

-Người muốn đi thăm người thân!? Ha ha, vậy ta không dám ngăn cản người, có điều đứa cháu kia của người cũng chẳng ra thể thống gì, nó nên chủ động nghênh đón người mới phải.

Tadrik cũng có chút nghi hoặc:

-Nói cũng đúng, nó biết rõ ta hôm nay tới thành Thái Dương, nhưng nó không ngờ lại chẳng tới đón ta... Bỏ đi, ta tự mình tới tìm nó vậy.

oOo

Mang theo một bụng đầy nghi hoặc, Tadrik tới thành Thái Dương, hắn tùy ý túm lấy một thương nhân qua đường hỏi:

-Cường giả thứ chín thành Thái Dương Hank ngụ ở chỗ nào?

Thương nhân nyaf đang vui đầu tính toán sổ sách của mình, tức giận nói:

-Hank? Còn cường giả thứ chín? Đây đã là chuyện năm nao rồi, Hank sớm đã chết rồi!

Hank đã chết rồi!?

Trên thực tế, vào buổi tối hôm Hank chết, y sư đã truyền tin về cái chết của hắn ra ngoài, cũng chỉ có người vừa mới đến như Tadrik, hay cách biệt với đời như Giang Nam mới chưa biết tin tức hắn đã chết.

Đồng tử đỏ chót của Tadrik bỗng như chảy ra máu tươi thật sự, hắn túm cổ thương nhân nhắc lên:

-Thi thể Hank đâu? Thi thể cháu ta có bị ai chạm vào hay chưa?

Tadrik chính là trường bối theo như lời Hank nói.

Thương nhân bị Tadrik dọa đến nổi mặt trắng bệch, hắn cuống cuống nói:

-Xin, xin đừng đánh tôi, tôi sẽ nói cho ngài biết!

-Hank chết vào tám ngày trước. Lúc ấy, hắn tham gia lời đài Đồ Đằng...

-Câm mồm, ta không muốn nghe nguyên nhân chết của Hank, cũng không muốn biết là ai giết nó!

Tadrik lạnh lùng nói:

-Người chỉ cần nói cho ta biết, thi thể Hank ở đâu, có ai chạm vào thi thể hắn chưa!?

Thương nhân kinh ngạc há hốc mồm. Cháu ruột chết, thúc thúc không ngờ chẳng hề quan tâm nguyên do cái chết và hung thủ, hắn ấy thế mà chỉ muốn hỏi tung tích thi thể...

Một kẻ thật máu lạnh!

Thương nhân vội vã nói:

-Tôi, tôi cũng không quá rõ. Có điều tin Hank chết là từ 'Hans y quán' truyền ra. Ngài, ngài có thể tới hỏi y quán đó.

-Nói, địa chỉ Hans y quán!?

-Men theo biển chỉ đường tới con hẻm thứ ba bên tay trái quảng trường thứ 5.

Lẳng thương nhân xuống đất, Tadrik chẳng buồn quay đầu lại lao tới quảng trường thứ 5.

Hắn tới trước cửa y quán Hans, nóng nảy đến độ dùng hai tay bành cửa sắt của y quán ra:

-Nói, tin Hank chết là ai truyền ra?

Victor đang vận động trong sân, thương thế hấn qua năm ngày nghỉ ngơi đã có phần khỏi sắc.

Vừa nghe thấy ngôn từ bá đạo của Tadrik, Victor bỗng đứng dậy. Nhưng ngay sau đó, hấn chợt thấy rõ đồng tử đỏ chót của Tadrik:

-Ngươi... ngài là trưởng bối của Hank à!? –Như trút được gánh nặng, gã bật cười:

-Tôi đã chờ ngài năm ngày rồi, ngài cuối cùng đã tới!

oOo

Victor và Tadrik nhận thức lẫn nhau, lúc này Giang Nam đã tới khu nhà của Welen ở quảng trường thứ 6.

Bên ngoài chẳng hề có ai, Giang Nam đẩy cửa phòng Welen:

-Được rồi, tiểu thư Welen, ngài tìm tôi?

Welen chẳng chịu trả lời.

Nàng ngồi ở phía trước một cái bàn tròn, bên người là ba quân sự nông trường, trong tay còn nắm chặt một bản thông báo màu sáng vàng.

Khiến Giang Nam kinh ngạc chính là Lola cũng đứng ở bên Welen. Cô ả đã mang bản đồ ‘núi Longinus’ tới.

Lúc này, Lola đang lấy một ánh mắt đầy sùng bái, tràn ngập ám muội nhìn Giang Nam.

Nhưng Giang Nam căn bản không nhìn thẳng vào Lola. Thậm chí, hấn còn đang ác độc nghĩ, con ả này, sớm muộn gì ta cũng phải tìm cơ hội trừng trị ngươi!

Mọi người trầm mặc ngót nửa phút.

Sau cùng vẫn là Giang Nam nhún vai:

-Tiểu thư Welen, cô tìm tôi lại không nói gì... Được rồi, có chuyện lớn gì xảy ra sao?

-Chuyện rất lớn, chấn động thành Thái Dương! –Welen cuối cùng đã mở miệng, nàng nổi giận đùng đùng nói:

-Giáo Sư, người gánh vác giúp ta làm một chuyện thật lớn đó! Lão nương không thể không khen một câu, con mẹ ngươi thật to gan!

Lola vội vã xoa bóp hai vai Welen:

-Tiểu thư, xin bớt giận, bớt giận. Tuy lá gan Giáo Sư các hạ quả thật khá lớn, nhưng người ta, người ta cũng thật sự rất anh hùng đấy!

Giang Nam nghe mà ù ù cạc cạc:

-Chư vị, tỏ vẻ bí hiểm chẳng phải thói quen tốt. Nào, ai có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

-Ngươi còn dám hỏi ta ư? –Welen chỉ vào mũi Lola nói:

-Nữ hầu này của ta vừa từ bên ngoài thành về, khi đi ngang qua quảng trường thì nàng phát hiện một tấm bố cáo thông báo toàn thành. Chính là cái này, ngươi tự xem đi!

Welen ném tờ bố cáo trong tay cho Giang Nam, Giang Nam đón lấy xem, chỉ thấy bên trên dùng chữ Lens viết:

-Ta trịnh trọng lấy tên ‘Giáo Sư’...

Tên Giáo Sư?!

Giang Nam lập tức ý thức được, đây là có người giả mạo mình viết một tờ bố cáo thông báo toàn thành.

Tờ bố cáo này thực ra là một bức thư khiếu chiến:

-Ta trịnh trọng lấy tên ‘Giáo Sư’, thông báo cho Gibson các hạ: Đêm Phi Tuyết, lời đài Đồ Đằng, mời ngài đánh một trận, định đoạt hạng ba Đồ Đằng Phở!

Welen vỗ bàn nói:

-Nhìn rõ chưa? Ngươi không ngờ lại muốn sau mười ngày, vào đêm Phi tuyết, khiếu chiến Gibson – thứ ba trên Đồ Đằng Phở thành Thái Dương!

-Giáo Sư, người chán sống rồi sao? Người chỉ là một Hạ phẩm Lực Đồ Đẳng sĩ thôi. Mà Gibson chính là Trung phẩm Phong Đồ Đẳng Sĩ đó. Hạ phẩm khiêu chiến Trung phẩm, người muốn tìm chết ư!?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Trận Chiến Đêm Tuyết Bay, Thư Khiêu Chiến Quái Lạ (2)

Chân tướng sự việc rất dễ thấy: bức thư khiêu chiến này là gia tộc Sheffied giả mạo Giang Nam viết, chúng đã bắt đầu kế hoạch ‘lấy Giáo Sư thí nghiệm chiêu thức mới’. Nhưng Giang Nam chẳng hề biết những điều này, hấn xoe hai tay:

-Bức thư này không phải tôi viết. Được rồi, được rồi, tôi bị người ta tính kế!

Welen ngơ ngác:

-Không phải người viết?

-Đương nhiên không phải, tiểu thư Welen, thời gian chúng ta quen biết nhau tuy không dài nhưng cô thử nghĩ giọng điệu nói chuyện của tôi xem! –Giang Nam chỉ vào thư khiêu chiến, giáo huấn nói:

-Đây đích xác là chữ Lens tôi sử dụng, nhưng cô hãy xem thử ngữ pháp viết trên này, đây là giọng điệu tôi nói ư? Hơn nữa Gibson là Trung phẩm Phong Đồ Đẳng, tôi là Hạ phẩm Lực Đồ Đẳng. Theo như cô nói, chênh lệch giữa chúng tôi là trọn một cấp độ! Cô thấy tôi giống kẻ phát cuồng không? Cô thấy tôi giống kẻ chán sống, muốn đi khiêu chiến cường giả Trung phẩm không?

Giang Nam không nhận được vở vai Welen, hấn đòi trước dạy dỗ học sinh chính là như thế:

-Tiểu thư Welen, cô cần suy nghĩ chút nữa rồi cô sẽ thấy chân tướng sự việc chẳng phải như vậy.

Chát!

Welen hất tung cánh tay Giang Nam:

-Hãy lễ phép chút, lão nương còn chưa cần đến lượt người dạy dỗ. Thế nhưng bức thư này thực sự không phải người viết?

-Tôi cần phải lừa cô sao?

Welen cười khò:

-Nếu đã không phải người viết, vậy thì nhất định là... Mẹ nó, có người đang âm toán người, đang âm toán nông trường Wester chúng ta!

Nói xong, hai người đều rơi vào trầm mặc.

Họ đang suy xét, có người muốn khiêu khích Giáo Sư và Gibson quyết một trận tử chiến, hơn nữa nghĩ đến cấp bậc của Giáo Sư thì mục tiêu của kẻ khiêu khích này rõ ràng là muốn mượn tay Gibson giết Giáo Sư.

Nhưng...

Kẻ khiêu khích này rốt cuộc là ai chứ?

Lola cũng nghĩ đến điểm này:

-Tiểu thư, ai có thể hãm hại chúng ta chứ? Có phải phu nhân Susan hay không? -À sùng bái nhìn Giang Nam:

-Hừ, nhất định là phu nhân Susan đồ kị Giáo Sư các hạ gia nhập chúng ta, ả muốn mượn tay Gibson giết Giáo Sư của chúng ta.

Welen nhủ mảy:

-Susan hiềm nghi đích xác là lớn nhất nhưng... Địch nhân của lão nương thực sự quá nhiều, chưa chắc là ả, thực sự chưa chắc là ả...

Lão quân sự cũng mang về mày chau mặt ừ:

-Tiểu thư, thân phận đáng ngờ của kẻ khiêu khích hãy từ từ điều tra, quan trọng nhất bây giờ là chúng ta nên đối xử thế nào với thư khiêu chiến?

-Bức thư này đã rải khắp toàn thành, nếu chúng ta nói bức thư này là giả mạo thì... chỉ e nông trường Wester sẽ mất sạch uy vọng, Giáo Sư các hạ cũng không còn mặt mũi hành tẩu ở thành Thái Dương nữa.

-Nhưng nếu chúng ta thừa nhận bức thư này là Giáo Sư viết... Vậy Giáo Sư ắt phải xuất chiến, phải đánh một trận quyết đấu chắc chắn sẽ chết!

-Ài, tiến thoái lưỡng nan!

Nhất thời, ánh mắt mọi người đều dời lên người Giang Nam.

Welen nói:

-Giáo Sư, ngươi là người bị hại, lão nương tôn trọng ý kiến của ngươi. Nói bức thư này là giả mạo hay là xuất chiến Gibson, do ngươi quyết định!

-Được rồi, tôi quyết định...

Giang Nam nhắc bút, viết thêm một đoạn ở mặt sau tờ bố cáo:

-Quyết định của ta là, mong tiểu thư Welen hãy bổ sung giải thích phát tán toàn thành. À, phải lập tức phát đi.

Giáo Sư giải thích bổ sung?

À, xem ra hấn không chấp nhận xuất chiến Gibson, cho nên tự tay viết một tờ bố cáo giải thích tình hình.

Trên mặt Welen lóe lên một tia thất vọng, nhưng nàng cũng biết, lựa chọn thoái lui của Giáo Sư trên thực tế là quyết định sáng suốt nhất, dù sao cấp bậc thực sự quá chênh lệch.

-Lola, lập tức phát tán giải thích của Giáo Sư ra toàn thành.

Trên mặt Lola cũng lộ ra thần sắc thất vọng, ả đón nhận tờ bố cáo giải thích:

-Giáo Sư các hạ, tôi hiểu quyết định của ngài, tiểu thư cũng thường nói rồi đấy thôi, 'Núi xanh còn đó, sợ gì thiếu củi đốt'.... Hà!?

Lola xem nội dung trên tờ bố cáo, không nhịn được lớn tiếng đọc ra:

-Giải thích bổ sung của Giáo Sư không ngờ lại là... lời dài Đồ Đằng là nơi giải trí thường thức, trận chiến giữa tôi và ngài hà tất phải lấy lòng người khác? Suy nghĩ thấu đáo, tôi xin bố cáo cho Gibson các hạ: đêm Phi Tuyết, trên đỉnh Longinus, đấu một trận với ngài, sinh tử vô oán!

Giáo Sư chỉ thay đổi địa điểm quyết đấu. Hấn, hấn không ngờ lại đáp ứng khiêu chiến?

oOo

Đúng vậy! Giang Nam đã chấp nhận khiêu chiến, nhưng hấn chẳng phải mất trí mới chấp nhận.

Sự việc đúng như lão quân gia nói, hấn đã đến bước tiến thoái lưỡng nan. Xuất chiến, cấp bậc của hấn không bằng Gibson, rất có thể bại trận, nhưng nếu trốn tránh...

Hấn không cam tâm trốn tránh! Chạy trốn thì uy danh Giáo Sư vừa mới lập ra sẽ trôi theo dòng nước. Hơn nữa, Giang Nam chịu đủ kiếp sống bi thảm của nô lệ, hấn rất rõ ràng, mình một khi chạy trốn thì tổn thất không vền vẹn chỉ là thân phận Giáo Sư mà còn là... tự tin và tôn nghiêm vừa mới tìm lại được chút đỉnh!

Hơn nữa, Gibson là Trung phẩm hai cấp Phong Đồ Đằng sĩ, so với Giang Nam hiện tại chỉ cao hơn một phẩm. Chênh lệch một phẩm, Giang Nam có đủ tự tin khiêu chiến hấn!

Minh Bộ, Từ Khai, Bạch Cốt Độc Nhận, toàn bộ những chiêu thức Từ Linh này Giang Nam đều chưa từng dùng! Những điều này, chính là cội nguồn tự tin của Giang Nam!

Có điều, Từ Linh bí pháp là bí pháp không thể cho người nhìn thấy, cho nên Giang Nam đã đổi địa điểm quyết đấu ở núi Longinus.

Núi Longinus là sân nghiệp của Welen, Giang Nam có thể nhờ Welen phong tỏa hiện trường quyết đấu, một khi hấn không phải đối thủ của Gibson, Gibson lại muốn lấy tính mạng hấn...

Vậy thì...

Xin lỗi nhé, Gibson, chỉ có thể dùng Từ Linh bí pháp chăm sóc người thôi!

Ngoài điều này ra, Giang Nam còn có một tính toán nhỏ: chỉ định địa điểm quyết đấu ở núi Longinus, hẳn có thể dùng danh nghĩa ‘không quen thuộc địa hình quyết đấu’ đường hoàng xin bản đồ núi Longinus.

Welen đứng mạnh dạn:

-Giáo Sư, người thực sự quyết định nhận khiêu chiến!?

Lola tròn tròn hai mắt, nhưng trong mắt ả tràn đầy lo lắng và sùng bái:

-Giáo Sư, ngài, ngài phải suy nghĩ tình huống nhé, chuyện khoe khoang, chứng diện này... không, không, không, Lola muốn nói, ngài chính là một anh hùng!

Giang Nam vẽ mặt ‘Hừm? Các người kinh ngạc cuối cùng đã xong rồi à? Được rồi, tôi cũng có thể leo lên giường rồi’, hẳn mở đôi mắt mơ mơ màng màng:

-A, tôi đã viết rất rõ rồi, tiếp nhận khiêu chiến, có điều địa điểm đổi sang núi Longinus.

-Ngoài ra, tôi yêu cầu khi quyết đấu phong bế núi Longinus, ngoại trừ tôi và Gibson, không cho bất cứ ai lên núi! Được rồi, đây không phải thỉnh cầu mà là yêu cầu, yêu cầu, Welen cô hiểu không?

Welen kinh ngạc gật đầu:

-Ta đã rõ, đêm Phi Tuyết, lão nương bảo đảm không có ai có thể quấy rối cuộc quyết đấu của người, nhưng...

-Sự việc chỉ như vậy, không nhưng nhiecc gì cả!

Giang Nam cắt ngang lời Welen, sau đó hẳn tiếp tục nói:

-Ngoại trừ phong tỏa núi Longinus, tôi còn có một yêu cầu: vì để quen thuộc với địa hình quyết đấu, tôi còn cần bản đồ chi tiết của núi Longinus!

-Điều này không thành vấn đề, địa điểm lập tức có thể đưa cho người... Đáng chết, khoan đã!

Welen dường như nhớ tới điều gì đó, vỗ đùi nói:

-Lão nương suốt nửa đã quên, gọi người tới không chỉ là chuyện quyết đấu, Susan vẫn còn tơ tưởng đến núi Longinus của ta đó!

-Ấy? Chẳng nhẽ cô định...

-Không sai, lão nương đang định cầm bản đồ núi Longinus đi đàm phán với Susan! –Welen cười:

-Giáo Sư, người yêu cầu quyết đấu ở núi Longinus, vừa hay tặng thêm cho ta chút lợi thế đàm phán. Nhưng chỗ lợi thế này còn lâu mới đủ... Có hứng thú giúp ta làm một chuyện, tặng thêm chút lợi thế đàm phán chăng?

Giang Nam nhướn lông mày:

-Đây là mệnh lệnh hay thỉnh cầu?

-Điều này... -Welen muốn nói là mệnh lệnh, nhưng nàng cúi gằm mặt, khom người về phía Giang Nam:

-Là thỉnh cầu!

Hả???

Con mụ Welen này cũng có một ngày cầu ta!

Giang Nam lựa chọn gia nhập nông trường Wester, một phần nhỏ nguyên nhân trong đó chính là hẳn thích nhìn thấy những người ngược đãi mình ngày xưa bây giờ phải khúm núm cầu xin mình.

Được rồi, điều này hơi có mùi vị của tiểu nhân đắc chí. Có điều... tội lỗi! tội lỗi quá!

Một bí mật nhỏ: ngàn vạn lần đừng cho rằng Giang Nam thực sự là một giáo sư y học đạo đức cao thượng! Không ai sinh ra đã thích làm bạn với thi thể, càng không ai sinh ra đã nhìn thấy được giải phẫu học cơ thể người còn quan trọng hơn sinh mạng... Bạn biết Giang Nam trước khi Giang Nam trở thành giáo sư y học, miệng đầy ‘làm tấm gương tốt’, là làm gì không?

Vừa nghĩ đến quá khứ của mình, khoe miệng Giang Nam nặn ra một nụ cười tà dị như có như không. Hẳn bỗng cảm thấy, từ khi tìm lại một chút tôn

ng nghiêm và tự tin, con người trước đây của mình... dường như đã hơi thức tỉnh!

Hai ngón tay hần nâng cằm Welen:

-Tiểu thư Welen thân ái, cúi người chớ vượt quá năm giây, đây là lễ tiết cơ bản nhất... Được rồi, cô muốn huynh đệ ta làm những gì với con mẹ Susan kia!?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Lợi Thế Liên Miên

Con mẹ!?

Kiểu xưng hô phun ra từ miệng Giáo Sư này đã dọa Welen chết lặng người.

May thay, Welen và Giáo Sư chỉ gặp qua hai lần, còn tưởng đây chính là bản tính của Giáo Sư. Mà trong nháy mắt sau khi Giang Nam thất thố thì hần ngay lúc này cũng đã khôi phục phong độ đáng nêu gương kia.

-Susan có bảy cửa hàng ở con đường số 3...

Welen mở tay Giang Nam, tóm lấy đồng hồ bỏ túi của lão quản sự rồi nhìn lướt qua:

-Bây giờ là 7 giờ tối, Giáo Sư, đàm phán giữa ta và Susan sẽ bắt đầu vào lúc 7 giờ 10 phút, mà ngươi thì từ 7 giờ 20 phút hãy bắt đầu, men theo quản trưởng thứ 3 đập cho ta, thấy biển hiệu của Susan thì cứ đập cho ta! Trong những cửa hàng ấy tuy có không ít vệ binh, nhưng chúng tuyệt đối không phải đối thủ của ngươi! Hơn nữa ta sẽ giúp ngươi giữ chân Sorent, ngươi cứ yên tâm đập, đập càng nhiều càng tốt, càng ác càng hay!

-Ồ, cô đàm phán, mà tôi thì âm thầm dùng vũ lực thị uy, tăng thêm lợi thế cho cô... Được rồi, như cô mong muốn! Tôi sẽ trở lại nghề cũ một lần vậy!

Nghề cũ!?

Chẳng nhẽ Giáo Sư trước kia là chuyên đập phá!?

Ánh mắt Welen càng thêm quái dị.

oOo

Một phút sau, Giang Nam và Welen rời khỏi căn nhà.

Qua gần mười ngày nghỉ ngơi, tình trạng thân thể Welen đã chuyển biến rõ rệt, tuy nàng còn chưa thể phát huy ra toàn bộ sức chiến đấu, nhưng đánh đập vài tên tiểu tặc đã không cần phải nói.

Giang Nam và Welen chia tay ở giao lộ quảng trường thứ 3: Giang Nam tới cửa hàng của Susan, còn Welen lại dẫn người tới quán rượu Senya.

Vài tay sai của nông trường Susan đang tuần tra trước cửa quán rượu, họ vừa thấy Welen tới liền vội vã tới nghênh đón:

-Hoan nghênh We...

-Hoan nghênh cái cút! Lũ ti tiện đáng chết, đều cút ra cho lão nương!

Welen vừa mở miệng là quát tháo chửi mắng, nàng đẩy đám tay sai giữ cửa ra, dẫn người nghênh ngang đi vào:

-Susan, ra đây! Lão nương đáp ứng cắt nhượng núi Longinus, mang bản đồ tới tìm ngươi đây!

-Ôi chao, Welen muội muội sao giờ mới tới thế? Tỷ tỷ đã chờ sắp không kiên nhẫn nổi nữa rồi.

Susan dậm bước từ trong đi ra ngoài, à đêm nay không hề đeo mặt nạ.

Welen sớm đã thấy qua phu nhân Susan, lúc này cũng chẳng sinh ra tâm tình gì đặc biệt, thế nhưng...

Nếu Giang Nam ở đây, hẳn nhất định sẽ kinh hoàng gào to:

-Bình tĩnh, một tấm gương sáng phải bình tĩnh. Được rồi, phu nhân Susan là bà con thân thích của Tổ Tổ ư?

(Còn nhớ cô gái câm Giang Nam đã thả đi kia chứ? Nàng tên Tổ Tổ.)

Phu nhân Susan và Tổ Tổ hết như cùng một khuôn đúc ra, khác biệt duy nhất chính là tuổi của phu nhân Susan lớn hơn chút đỉnh, nàng đã 35 tuổi rồi.

Welen lạnh lùng liếc phu nhân Susan một cái, nàng giờ bản đồ đã sớm chuẩn bị trước:

-Susan, nói nhảm ít thôi, tìm một nơi bắt đầu đàm phán đi!

Ánh mắt phu nhân Susan một mực vẫn lưu luyến trên tấm bản đồ:

-Muội muội quả nhiên sáng khoái, phòng hội nghị trên tầng ba quán rượu đã dọn dẹp cho muội rồi

oOo

Hai người đi tới phía trước một chiếc bàn tròn cỡ lớn trong phòng hội nghị trên tầng ba quán rượu.

Welen lăm lăm ngồi ở vị trí chủ nhân, ba quân sự và Lola đứng đằng sau nàng. Mà phu nhân Susan lại keo kiệt hơn chút, bên người ả chỉ có hai người hầu bưng trà nước.

Welen ngạc nhiên nói:

-Sorent đâu? Gọi hắn ra, chuyện hôm nay cũng không thiếu được hắn!

Sorent đương nhiên là đang giám sát Phong Vân đồ đằng, nhưng phu nhân Susan sẽ không nói ra:

-Gần đây nông trường của ta gặp phải một vài phiền toái nhỏ, Sorent ra khỏi thành rồi. Welen muội muội có lời gì xin cứ nói với ta.

Sorent không ở thành Thái Dương!? Welen cười, Sorent không ở đây, hành động của Giáo Sư càng được bảo đảm hơn.

Nàng chính thức bắt đầu đàm phán:

-Susan, mấy ngày trước lão nương đáp ứng cho người thuê núi Longinus, nhưng bây giờ mọi chuyện đã có chút biến hóa... Giáo Sư sắp khiêu chiến Gibson, chuyện này người biết chứ?

-Chuyện lớn như vậy, ta sao có thể không biết chứ?

-Người biết thì tốt! –‘Chát’! Welen đập tờ báo cáo Giang Nam đã sửa chữa xuống, nàng chỉ chữ viết trên đó nói:

-Chuyện còn lại người tự mình xem đi. Giáo Sư đã tiếp nhận khiêu chiến, tuy nhiên hắn yêu cầu đối địa điểm quyết đấu ở núi Longinus!

Giáo Sư thế nhưng lại tiếp nhận khiêu chiến!?

Trong mắt phu nhân Susan bỗng lóe lên quang mang kinh ngạc, nhưng nàng rất nhanh liền ản nó đi.

Lúc này, Welen cười tí mắt nói:

-Nhìn rõ chưa? Giáo Sư cần dùng núi Longinus, chuyện thuê thì tạm thời bỏ đi, lão nương không định cho người thuê núi Longinus!

Susan cười cười:

-Welen muội muội, Giáo Sư nhà muội sắp khiêu chiến Gibson, đây là chuyện lớn, muội không muốn cho thuê núi Longinus, cũng hẳn là nên thế... Nhưng chuyện có lớn hơn đi chăng nữa, có thể lớn hơn hoan nghênh Julian ư? Ta muốn thuê núi Longinus chính vì xây dựng hành cung cho Julian! Muội muội, người đã kéo dài rất nhiều ngày rồi, nếu không giao núi Longinus cho ta thuê, tỷ tỷ không thể xây dựng hành cung đúng hạn, Julian mất hứng, hoàng đế bệ hạ nổi giận, những hậu quả này người dám đương nổi sao?

Ngụ ý là: người không cho thuê núi Longinus, ta có thể sẽ động võ!

Welen hiểu rõ ý của Susan:

-Người muốn động võ với ta ư?

-Ồi chao, lời của muội muội sao khó nghe thế, ta sao có thể để Sorent ức hiếp muội muội chứ!?

Không sai, người không giao núi Longinus cho ta, ta đúng là muốn động võ với người, đúng là muốn để đệ nhất cường giả thành Thái Dương tới thu thập người!

Welen bấu môi, nằng liếc qua đồng hồ trên người lão quân sự, thời gian hiện tại đã là 7 giờ 25 phút:

-Susan, người không ngờ lại dùng vũ lực của Sorent uy hiếp ta, lão nương sợ quá đi mất! Có điều...

-Có điều cái gì...?

Cộc!

Hai người đang đàm phán, một tay sai của nông trường Susan xông vào:

-Phu nhân, không xong rồi!

Hắn chợt nhìn thấy Welen, cuống cuống ngậm miệng lại.

Welen gõ bàn:

-Cái gì không xong hả? Nói đi, chẳng nhẽ nông trường Susan các người còn có bí mật gì không thể cho người khác biết sao!?

Tay sai thấy phu nhân Susan không hề phản đối, vẻ mặt buồn như đưa đám nói:

-Phu nhân, trước khi bắt đầu năm phút, có người men theo con đường thứ ba bắt đầu đập phá cửa hàng của chúng ta, các huynh đệ liều mạng phản kháng. Nhưng, nhưng kẻ nọ thật sự quá mạnh!

-Năm phút, hắn đã đập ba cửa hàng của chúng ta, đã thương hơn 120 huynh đệ!

-Các huynh đệ bị thương tìm thành vệ đội Sở trị an, nhưng kẻ nọ ngay cả quân đội cũng không để vào mắt, hắn đã đánh lui hai tốp quân đội tiến công, còn, còn đã thương cả đại tướng bảo vệ thành Thái Dương!

Chát! Phu nhân Susan vỗ bàn đứng dậy, lạnh lùng nhìn chằm chằm Welen.

Mà Welen thì vẻ mặt 'Người nhìn ta làm gì? Lão nương đang bận nhớ giai'.

Sau đó Welen ngơ ngàng gãi đầu:

-Hả? Chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ? Ồ, là ta không giao núi Longinus ra, thì người sẽ sai Sorent tới thu thập ta...

Welen bỗng đứng dậy:

-Được lắm, người sai Sorent tới thu thập ta đi! Tuy nhiên... Giáo Sư của lão nương cũng không phải dễ chọc!

Ngụ ý là: nhìn thấy không, Giáo Sư đã bắt đầu đập phá rồi, nếu người dám tơ tưởng đến núi Longinus nữa, lão nương ta sẽ bảo Giáo Sư đập suốt!

Sắc mặt phu nhân Susan chuyển biến liên tục, ả bỗng bật cười:

-Được, hay cho Welen muội muội! Ngờ đâu muội lại bảo Giáo Sư đập cửa hàng của ta!

-Ui chao, lời của tỷ tỷ khó nghe thế, ta sao có thể sai Giáo Sư ức hiếp tỷ tỷ chứ?

Welen bắt chước giọng điệu vừa rồi của phu nhân Susan, tâm tình nàng đã vui sướng đến cực điểm, cầm bản đồ trên bàn lên nói:

-Nếu tỷ tỷ không còn chuyện gì khác, lão nương đành mang bản đồ trở về vậy. Chuyện thuê núi Longinus... cứ như vậy nhé.

Welen bước nhanh rời khỏi phòng hội nghị, đám người Lola cũng ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt hăm hở.

Có Giáo Sư, có Giang Nam ở bên khác dùng vũ lực thị uy, nông trường Wester đã một lần nữa tìm lại được tôn nghiêm!

Nhưng đúng lúc họ đi đến cánh cửa thì phu nhân Susan cười lạnh nói:

-Vội gì chứ? Đàm phán còn chưa kết thúc mà!

Chẳng nhẽ phu nhân Susan còn có ưu thế?

Welen kinh ngạc ngoái đầu lại.

Vẻ tươi cười của phu nhân Susan càng thêm lạnh lẽo:

-Welen muội muội, chỗ ta có một vị khách, hần rất muốn gặp mặt ngươi, ra đây nào!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Welen Đánh Anh

Một trung niên sắc mặt tái nhợt đi vào phòng hội nghị.

Hần bạn trường bảo quý tộc dệt tơ vàng, trên đầu bôi đầy sáp tóc màu đỏ có tiếng nhất, vừa giờ tay, trên mười ngón tay lại đeo bảy chiếc nhẫn kim cương nam giới.

Người này mang vẻ tử sắc quá độ, hần dậm bước hững hờ đến trước mặt Welen. Mà Welen đã kinh ngạc hô:

-Đại ca, tên ti tiện ngươi ở đây làm gì!?

Người này chính là đại ca của Welen, chủ nhân chân chính của nông trường, bá tước Wester.

Bá tước không dám đối mắt với Wester:

-Muội muội, phu nhân Susan mời ta tới thương lượng chuyện ‘mua’ núi Longinus. Ta đã chấp nhận rồi.

Hệt như sét đánh, Welen đột nhiên ngớ ra.

Hơn mười giây sau, Welen đột nhiên túm cổ áo bá tước:

-Tên ti tiện đáng chết, ngươi, ngươi đã bán núi Longinus rồi!?

-A, thả ta ra, mau thả ta ra, ta chính là ca ca ruột của ngươi đó! Welen, ngươi hãy nghe ta giải thích đã!

Bá tước giấy dựa nói:

-Ngươi cũng biết, ta thường ngày thích đánh bạc. Mấy ngày trước ta đã thua trong sòng bạc 27 vạn kim tệ.

Bá tước khóc như mưa ruộng cày:

-Là 27 vạn kim tệ đó! Hơn nữa sòng bạc đó là sản nghiệp của hoàng thất đế quốc. ta, ta không dám quyết như mọi khi.

-Cho nên ngươi đã bán núi Longinus!?

Bá tước cúi gầm mặt:

-Muội muội, ta thực sự không còn biện pháp nữa, nông trường chúng ta vốn dĩ không gom góp nổi 27 vạn kim tệ, nếu ta không bán núi Longinus đi thì ta... ta sẽ bị những kẻ đòi nợ đánh chết!

Chát!

Welen tức giận tát lên mặt bá tước:

-Ti tiện, ti tiện đáng chết! Cho dù muốn bán, ngươi cũng không thể bán cho Susan chứ!

-Con ti tiện Susan này một khi giành được tài nguyên núi Longinus, thực lực tăng vọt thì nông trường chúng ta sẽ hoàn toàn không còn đường sống nữa!

-Muội muội, ta cũng không muốn bán núi Longinus cho Susan! Nhưng Susan đáp ứng ta, chỉ cần ta bán núi Longinus cho ả, ả... ả sẽ tặng ta một nữ nhân đẹp nhất trong thành Thái Dương!

Bá tước mê mẩn nói:

-Muội muội, nữ nhân kia thực sự quá xinh đẹp, đôi mắt nàng hệt như sao sáng trong bầu trời đêm, mái tóc nàng như một thác nước đen nhánh...

Bá tước ánh mắt mơ mơ màng màng nói, nhưng Welen đã ngồi phịch lên ghế:

-Vì một nữ nhân liền bán núi Longinus cho Susan... vì một nữ nhân, Wester, người bán cả tâm huyết của cha cho Susan!?

Bất chợt!

Welen bung đôi cánh trắng như tuyết, hai tay cũng biến thành yến thảo trắng bóc, nàng quất tháo xông lên:

-Ta thay cha giết tên ti tiện người!

oOo

Phu nhân Susan vẫn luôn ở bên cười tít mắt xem náo nhiệt, nàng thấy Welen sắp giết Wester:

-Welen muội muội, thủ hạ lưu tình chứ, bá tước Wester chính là ca ca ruột của người đó.

Một câu nói, Welen hệt như quả bóng bị xì hơi, chán nản biến về bộ dáng con người.

Phu nhân Susan cười nói:

-Muội muội, đại ca muội đã bán núi Longinus cho ta, muội sẽ không quyệt nợ chứ?

Welen chỉ đành cười khổ. Mất đi núi Longinus đã thành sự thật, nàng đã không còn sức xoay chuyển trời đất nữa rồi.

Có điều...

Nàng bỗng nhớ tới yêu cầu của Giang Nam: khi quyết đấu, phong tỏa núi Longinus!

Welen vô lực phát tay:

-Susan, núi Longinus đã là của người. Song ta cần thời gian, sau trận chiến giữa Giáo Sư và Gibson, núi Longinus mới có thể chuyển giao cho người!

-Ôi chào, điều này thật không hay cho lắm, Julian còn mười ngày nữa là sẽ...

-Ít nhắc đến Julian đi! Ai chẳng biết xây dựng hành cung cho Julian chỉ là một cái cớ. Người chỉ là muốn núi Longinus của ta!

-Susan, sau trận chiến giữa Giáo Sư và Gibson, thì mới bàn giao núi Longinus! Đây là yêu cầu cuối cùng của ta, nếu người không đáp ứng...

Trên mặt Welen nổi sát khí:

-Lão nương ta bằng bất cứ giá nào cũng phải liều cả chết lưới rách với người!

Susan dưới áp lực nặng nề của Welen có chút không thờ nổi:

-Được rồi, được rồi, nếu muội muội đã không nỡ bỏ núi Longinus, tỷ tỷ ta sẽ chờ thêm vài ngày nữa là được!

-Có điều tỷ tỷ nói trước, nếu muội đến lúc ấy đột nhiên đổi ý thì đừng trách tỷ tỷ gây ra vài chuyện tổn thương hòa khí.

Welen tức nói không thành lời.

Sau đó, nàng trừng mắt với bá tước Wester:

-Tâm huyết của cha đều đã bị người bán đi rồi, còn không đi sao? Lập tức trở về với ta!

Nhưng bá tước chẳng hề động chân mày:

-Hắc hắc, chờ thêm lát, chờ thêm lát...

Hắn cười dâm tiện đi tới trước mặt Susan:

-Phu nhân, nữ nhân người đáp ứng ta...

Phu nhân Susan cười:

-Mười phút sau sẽ đưa đến chỗ ở của Welen.

oOo

Phu nhân Susan nhìn theo đám người Welen rời đi, nhưng ngay trong nháy mắt khi cửa lớn phòng hội nghị đóng lại, đột nhiên vẻ tươi cười trên mặt ả biến mất.

-Người đâu!

Một người hầu thân tín đi vào:

-Phu nhân, chờ ngài phân phó.

Trong mắt Susan lấp lóe hàn quang, nàng quăng tờ bố cáo Welen để lại cho người hầu:

-Đưa cái này cho Sorent! Nói cho Sorent biết, trận chiến Phong Vân, đổi địa điểm ở núi Longinus!

-Ngoài ra, bảo Sorent tra cho ta, nhất định phải tra ra Giáo Sư vì sao lại thay đổi địa điểm quyết đấu!

-Nếu quả thật không tra ra...

-Người hãy nói cho Sorent biết, bảo hắn nghĩ cách tham gia vào cuộc quyết đấu của Giáo Sư và Gibson, sau đó tùy thời cơ mà hành động, giết chết Giáo Sư và Phong Vân cho ta!

Nói xong từng ấy, Susan thở dài thườn thượt, tự nhủ:

-Giáo Sư đáng chết, nếu không phải hôm nay ta còn tấm vương bài Wester này... Hừ, ta quả thật suýt thua trong tay người!

Ách xì!

Giang Nam hắt xì một cái, vẻ mặt ‘vị mỹ nữ nào đang nhắc tới ta thế? A, không đúng, ta là tên xui xẻo không tìm được bạn gái. Phải nên nói, cổ thi thế nào đang nhắc tới ta chứ’.

Lúc này, Giang Nam đã hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, hắn đánh lui ba lần tiến công của thành vệ đội, sau đó tới sân nhà Welen ở quảng trường thứ 6.

Hắn còn phải chờ Welen trở về.

Tâm tình Giang Nam hết sức thoải mái, cuộc đàm phán của Welen hắn đã kết thúc rồi, tiếp theo chỉ cần mình cầm được bản đồ thì có thể yên lặng chờ quái vật mất treo kia tới giúp mình xóa dấu ấn nô lệ.

Nhưng đúng lúc Giang Nam đang vui sướng thì Welen xách theo bá tước Wester đi tới.

Bá tước Wester!?

Trong lòng Giang Nam dâng lên một cỗ hận ý nồng nặc, hai chân di chính là bị tên khốn nạn này chém đứt!

-Tiểu thư Welen, bá tước ở trong tay cô, cô nên túm chặt thêm chút nữa chứ... Được rồi, cuộc đàm phán xảy ra bất trắc sao?

-Tránh ra, chuyện của người chờ lát nữa hãy nói!

Welen nổi giận đùng đùng ném bá tước xuống đất, sau đó nàng phân phó hai tên tay sai:

-Treo tên ti tiện Wester này lên xà nhà cho ta, Lola, đưa ta roi!

Lola bị dọa mặt trắng bệch:

-Tiểu thư, bá tước, bá tước chính là ca ca ruột của ngài đó!

-Hắn không phải ca ta! Hắn chỉ là một tên ti tiện làm nhơ nhuốc gia nghiệp!

Welen đoạt roi ra từ trong tay Lola, ‘chát’ một roi, ra sức quất lên đỉnh đầu bá tước:

-Wester, roi đầu tiên, lão nương thay cha đánh, đánh người không tuân thủ gia quy, thích đánh bạc thành tính!

Chát!

-Roi thứ hai, thay vệ đội của nông trường đánh, đánh người vì một nữ nhân bán cả núi Longinus! Vì núi Longinus, người biết có bao nhiêu người chết trận trên sa trường không!?

Chát!

-Roi thứ ba, lão nương thay mình đánh, đánh tên ti tiện nguoi bán đứng nông trường, hủy cả mảnh gia nghiệp lão nương cực khổ gây dựng!

Welen giờ roi da lên lần thứ tư, nhưng lúc này bá tước đã hôn mê, Welen không tìm được đối tượng trút giận, bèn ‘ầm’ một tiếng đánh sập cửa lớn ngôi nhà!

Wester bị treo trên xà nhà cũng bị chôn vào trong đống gạch vụn!

Lúc này, lão quân sự nông trường thực sự không nữa xem tiếp:

-Tiểu thư xin bớt giận, bớt giận! Bá tước cho dù ngàn không nên, vạn không đúng thì hấn cũng là ca ca ruột của ngài đó, cầu xin ngài, tha cho hấn một mạng! –Y vội nháy mắt ra hiệu với Lola:

-Lola, mau, mau dẫn tiểu thư về nghỉ ngơi.

-Lão nương không về!

Welen cầm roi da, đứng canh ở cửa sân đồ nát.

-Tiểu thư, ngài đánh cũng đánh rồi, chửi cũng chửi rồi, thương thế của ngài còn chưa khỏi hấn, hay là...

-Đều ngấm con mẹ nó miệng cho ta!

Welen chỉ vào con đường đá vụn dưới chân, rít gào quát:

-Lão nương sẽ chờ ở đây! Nữ nhân kia không phải mười phút sau sẽ đưa tới sao? Lão nương ở ngay đây chờ à! Ta quả muốn xem xem, nữ nhân có thể mê hoặc đại ca ta điên đảo thần hồn, không tiếc bán cả núi Longinus... rốt cuộc có tang dạng gì!

Ngay trong lúc nói thì ‘cọc’ ‘cọc’! Bên ngoài con hẻm truyền đến tiếng xe ngựa.

Phu nhân Susan quả nhiên tuân thủ lời hứa, à đã đưa nữ nhân kia đến đây rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tổ Tổ Gia Nhập, Tổ Ba Người Ra Đòi (1)

Vừa thấy xe ngựa, Welen càng tức đến nổi gân xanh, nàng xông đến trước xe ngựa:

-Con ti tiện đáng chết, cút ra ngoài cho ta!

Ầm!

Welen đập nát thùng xe ngựa!

Một nữ nhân chật vật té ra ngoài.

Nữ nhân này bận một bộ váy liền áo màu trắng bạch, một mái tóc dài đen nhánh, bên người nàng còn đặt một bộ giấy bút.

Khiến người ta kinh ngạc nhất là: nàng không ngờ bị một sợi dây gân trâu cột lại!

Welen nhìn thấy gân trâu hơi ngớ ra, sau đó nàng thấy rõ đáng vẽ của nữ nhân này, không nhận được kinh hô:

-Phu nhân Susan!? Không, không đúng! Ngươi trẻ hơn nhiều so với phu nhân Susan! Con nha đầu đáng chết, ngươi rốt cuộc là ai!?

Nữ nhân trong xe ngựa có đôi mắt to đen láy. Bây giờ trong đôi mắt to tròn ấy lộ ra một cỗ tử khí tuyệt vọng, nàng lẳng lẳng liếc Welen, cúi đầu.

-Lão nương đang hỏi ngươi đó, không nghe thấy sao?

Welen không nhận được lời đáp, con giận càng tăng lên ba phần, nàng giờ roi da, nhắm vào đỉnh đầu cô gái này đánh một roi:

-Được, được, nguoi không nói, lão nương sẽ đánh nguoi vĩnh viễn cũng không thể nói!

Chát!

Roi da đánh vào tay Giang Nam!

Welen thừ ra:

-Giáo Sư, nguoi làm gì thế? Cô gái này hại ta mất núi Longinus, hại nông trường chúng ta rơi vào tuyết cảnh, nguoi lại còn cứu ả?

-Tiểu thư Welen, up sai lầm của nam nhân trách tội lên đầu nữ nhân, hành vi của cô rất không lý trí, cô cần phải bình tĩnh, bình tĩnh. . .

Giang Nam nâng cô gái trong xe ngựa dậy, cũng cời bỏ dây trên người nàng:

-Được rồi, ta trước tiên phải giải thích hai chuyện: thứ nhất, cô gái này không hề cố ý khinh miệt cô, nàng là một người câm, vốn dĩ không biết nói.

-Câm? –Welen hoài nghi nhìn Giang Nam:

-Nguoi sao biết nàng bị câm?

-Đây chính là chuyện thứ hai tôi sắp nói. . . -Giang Nam nhún vai:

-Cô gái này từng thuộc về tôi, cho nên tôi biết nàng bị câm!

Thuộc về nguoi!?

Welen kinh ngạc nói không ra lời!

Mà Giang Nam thì thờ dài về phía cô gái:

-Được rồi, Tổ Tổ, chúng ta lại gặp nhau.

Nói xong, hắn còn làm một động tác bóp nát con dấu nô lệ:

-Còn nhớ tôi chứ!?

-Ừm, um!

Tổ Tổ phát ra thanh âm kích động, trong đôi mắt to tròn của nàng bỗng rạng ngời quang mang vui mừng, nàng hoảng sợ liếc Welen, sau đó dựa sát vào ngực Giang Nam.

Lúc này, Giang Nam chẳng phải ăn mặc theo kiểu mặt nạ bảo vệ, nhưng Tổ Tổ quá quen với động tác bóp nát con dấu: nàng liếc mắt liền nhận ra, Giang Nam chính là vị ân nhân nọ đã tha mình!

oOo

Gió bắc gào thét thổi qua, thành Thái Dương thoáng chốc tuyết rơi ngập trời.

Tổ Tổ ngã đầu vào ngực Giang Nam, quần áo đơn bạc, phong phanh khiến nàng lạnh cóng rét run lấy bầy.

Mà Giang Nam hận không thể vỗ nát gáy mình!

Cô gái trong xe ngựa không ngờ lại là Tổ Tổ!

Trước tiên mặc kệ Tổ Tổ vì sao lại xuất hiện ở đây, mà quan trọng là Tổ Tổ lại gặp phiền phức, lần này, mình phải xử trí nàng thế nào đây!?

Bỏ mặc Tổ Tổ? Mình chẳng có cái ác tâm này.

Thả Tổ Tổ đi? Nhưng cứ nhìn thử đáng về Welen đi, chỉ e tối nay mình thả Tổ Tổ, sáng mai Welen sẽ truy sát Tổ Tổ lên trời không lối, xuống đất không cửa mất!

Vậy thì. . .

Chỉ còn lại một biện pháp – giữ Tổ Tổ lại bên mình!

Giang Nam bị ý tưởng của mình dọa hết hồn. Ông trời ơi, mình sao lại có loại ý tưởng này nhỉ? Mình chính là một tên xui xẻo đáng đời không tìm nổi bạn

gái mà!

Nếu một ngày nào đó Tổ Tổ thấy mình moi tim, chặt đầu... Nàng, nàng...

Giang Nam thật không dám nghĩ tiếp.

Lúc này, Welen đã hỏi rõ quan hệ giữa Giáo Sư và Tổ Tổ, sắc mặt nàng âm trầm:

-Giáo Sư, người đã thả con nha đầu ti tiện này, ả và người đã không còn quan hệ rồi! Người tránh ra cho ta, để ta giết nó!

Giang Nam thầm thở dài trong lòng. Được rồi, vì suy nghĩ cho vấn đề an toàn sinh mệnh của Tổ Tổ, tốt hơn hết tạm thời giữ nàng lại bên mình vậy.

Có điều...

Mình có hai thân phận: là để Tổ Tổ ở bên Roddy hay là để nàng ở bên người Giáo Sư!?

Giang Nam rất nhanh bèn ra quyết định: Giáo Sư cả ngày đánh đánh giết giết, tốt hơn hết để nàng theo Roddy thôi.

Còn về làm thế nào đưa Tổ Tổ đến bên Roddy...

Giang Nam cười, hấn ngăn Welen đang nổi giận:

-Tiểu thư Welen, phạm sai chính là bá tước Wester, Tổ Tổ chỉ là một người cảm xui xẻo, cô hà tất phải giết nàng chứ? Vừa rồi tôi đã nói qua, sai lầm của nam nhân...

-Im miệng! Lão nương không hứng thú nghe đạo lý của người!

Hai mắt Welen đỏ rực, nàng giọng cao roi da:

-Giáo Sư, con nha đầu ti tiện này hại ta mất núi Longinus, hủy nông trường của ta! Không giết nó, lão nương cho dù là chết cũng không còn mặt mũi mai táng bên cạnh cha, người tránh ra cho ta!

-Nhưng... Nếu tôi không tránh thì sao? Tiểu thư Welen, cô giết một cô gái đã từng thuộc về tôi, sẽ khiến tôi rất mất mặt!

Giang Nam ra vẻ khó xử:

-Mọi người đều là người mình, không cần thiết phải vì một người cảm tổn thương hòa khí. Cô muốn giết nàng, tôi muốn giữ thể diện cho mình, chỉ bằng... chúng ta thương lượng một biện pháp trung gian được không?

-Trung gian? Chuyện này, còn có thể trung gian sao?

-Vì sao không thể chứ? Cô nghĩ không ra cũng chẳng có nghĩa nó không tồn tại.

Giang Nam cười nói:

-Có hứng thú không? Nghe thử phương án trung lập của tôi nhé.

Welen hậm hực hừ một tiếng:

-Nói đi!

-Phương án của tôi chính là... A, tiểu thư Welen, trước khi đề xuất phương án trung lập, hy vọng cô có thể trả lời tôi mấy vấn đề...

Giang Nam chậm chạp dẫn lời Welen:

-Vấn đề đầu tiên, tôi không hiểu quá rõ tình hình của nông trường, thấp hèn nhất trong nông trường nhất là cái gì?

Welen không chút nghĩ ngợi nói:

-Nô lệ!

-Ừm, là nô lệ! Vấn đề thứ hai: Lola hãy trả lời, thấp hèn nhất trong nô lệ là ai?

Lola cao giọng thét:

-Là Elisa! ả là một kẻ điên, còn là một tên què, là nô lệ thấp hèn nhất!

-Ồ, Elisa... -Giang Nam nghiền ngẫm cái tên của di, cứ như thể chưa từng nghe qua vậy.

- Vậy thì vấn đề thứ ba: đây là một đề mục lựa chọn, tiểu thư Welen, cô chỉ cần trả lời tôi, đúng hoặc không đúng. . .

- Vấn đề thứ ba là: muốn báo thù một người, thì phải khiến người này bị giày vò cùng cực, nhấm nháp cực khổ thấp hèn nhất, điều này so với giết hẳn càng hả hê hơn, đúng không?

Welen ngơ ngác, nặn kẽ rằng nói:

- Cứ coi như người nói đúng đi!

- Được rồi, được rồi, phương án trung lập đã tìm ra rồi! –Giang Nam cười tủm tỉm nói:

- Phương án này chính là. . . sai Tổ Tổ đi hầu hạ Elisa!

Nhất thời sắc mặt mọi người đều trở nên vô cùng quái dị: Welen tròn tròn mắt, Lola ngoác rộng miệng, quân sự và đám tay sai lại ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người rồi bỗng lộ ra ánh mắt ‘Độc, độc, Giáo Sư người thật độc!’

Giang Nam vẫn mang vẻ cười tủm tỉm:

- Tôi nói sai ư? Cô xem, vừa rồi các người nói Elisa là một người điên, còn là một người què, là nô lệ thấp hèn nhất! Vậy thì, sai Tổ Tổ đi hầu hạ một nô lệ điên không thể nói lý, một nô lệ thấp hèn nhất, vậy chẳng khác nào đẩy nàng vào hầm lửa, điều này. . . sợ với giết nàng càng hả hê hơn không? –Hắn ung dung vỗ ngực:

- Như thế, tiểu thư Welen cô cũng hả giận, còn tôi cũng xem như giữ được thể diện, mọi người đều không tổn thương hòa khí!

Tiếng cười của Giang Nam mang tới một loạt ánh mắt khinh thường, Welen càng hung tợn trừng mắt với Giang Nam.

Thể diện, thể diện!

Welen nghiền ngẫm cách dùng từ của Giang Nam, đáng chết, Giáo Sư cứu Tổ Tổ thì ra chẳng phải vì lương thiện mà là muốn giữ thể diện cho mình!

Thằng cha này vì thể diện không ngờ muốn đẩy một cô gái cầm vào hầm lửa. . .

Thật chó má!

Án tượng của Welen với Giáo Sư đã giảm xuống điểm thấp nhất, nhưng lời đã nói đến nước này, nàng cũng không thể không cho Giáo sư ‘thể diện’:

- Được! Xem như người có lý! Lola, thăm vấn Tổ Tổ, tra rõ lai lịch ả, sau đó đưa tới chỗ Elisa! Còn về Giáo Sư. . . - Welen trừng mắt nhìn Giang Nam:

- Đi theo ta!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Tổ Tổ Gia Nhập, Tổ Ba Người Ra Đời (2)

Hầu hạ Elisa, từ đám người Welen thấy, đây là một chuyện thống khổ nhất, nhục nhã nhất. Nhưng Giang Nam lại rất rõ ràng, di thực ra là một trường bối rất dễ chung sống, Tổ Tổ theo đi tuyệt đối sẽ không chịu khổ.

Welen đi vào sân, Giang Nam đang cười tít mắt ở đằng sau cũng đi theo.

Lúc này, Tổ Tổ bỗng đứng dậy, nàng khẽ kéo chéo áo Giang Nam, trong đôi mắt to tràn đầy căm kích.

Sau đó, Tổ Tổ duỗi cánh tay trái trắng bóc ra, bên trên viết hai chữ:

- Cảm ơn!

Giang Nam ngó ra, cố ý giả bộ khinh thường:

-Cảm ơn ta làm gì? Ta chuyển giao ngươì cho một người điên, đẩy ngươì vào hầm lửa, vậy mà ngươì còn cảm ơn ta ư?

Tổ Tổ hờ hững cười, nhấc bút viết lên lòng bàn tay một đoạn chữ:

-Tổ Tổ hiểu, vừa rồi vị tiểu thư nọ đã định giết chết Tổ Tổ, ngài đưa Tổ Tổ cho một nô lệ là đang bảo vệ Tổ Tổ.

Nàng hiểu? Vậy mà nàng thật sự hiểu dụng ý của mình!?

Giang Nam im lặng không nên lời. Sau đó hắn xoay lưng về phía Tổ Tổ phát tay:

-Ta không tốt như cô nghĩ đâu, tiểu nha đầu, ngươì nghĩ con ngươì quá lương thiện rồi.

oOo

Từ đầu chí cuối, Giang Nam đều không nói cho Tổ Tổ biết, mình ngoài Giáo Sư còn có một thân phận khác: Roddy!

Giang Nam không hề muốn cho Tổ Tổ biết Giáo Sư chính là Roddy. Còn về vì sao thì Giang Nam cũng không sao nói được. Nếu người bạn tâm lý học trong kiếp trước ở đây, có lẽ còn có thể tìm ra một đáp án như thế này:

-Loại động vật như con ngươì, dưới sự chi phối của tiềm thức đều sẽ che dấu mặt thấp kém nhất của mình, nhất là trước mặt những thứ xinh đẹp dị thường! Giang Nam, cậu không muốn cho Tổ Tổ biết cậu chính là Roddy là bởi cậu không muốn cho nàng biết; dưới mặt nạ Giáo Sư mặt niêm mỳ nở không ngờ còn che dấu một khuôn mặt nô lệ thấp hèn nhất!

Welen đang ở trong phòng chờ Giang Nam, nàng đã khẳng định Giang Nam là một cường giả giả dối ‘máu lạnh, và lại chết cũng phải cần mặt mũi’, đương nhiên sẽ không cho Giang Nam đẹp mặt.

-Đây là bản đồ lão nương đáp ứng ngươì, còn có chuyện gì khác nữa không? Nếu không có...

Welen ném bản đồ núi Longinus cho Giang Nam, chỉ vào cửa tức giận quát:

-Lập tức đi chuẩn bị quyết đấu! Đừng quên rằng mười ngày sau, ngươì còn phải khiêu chiến một vị Trung phẩm Phong Đồ Đẳng đấy!

-Bình tĩnh, tiểu thư Welen, việc đi ở của tôi không phải do cô quyết định... Được rồi, tôi cũng rất tò mò về lai lịch của Tổ Tổ, tôi vẫn hy vọng được nhìn thấy ghi chép thâm vãn về Tổ Tổ.

Welen ‘hừ’ một tiếng, quay đầu đi không thèm nói gì nữa.

Qua khoảng bảy tám phút:

-Tiểu thư, tiểu thư!

Lola xông vào, à vung một tờ giấy, luống cuống nói:

-Kết quả thăm vãn Tổ Tổ đã xong!

-Cuống cái gì? –Welen không vui nói:

-Chẳng nhẽ Tổ Tổ là nhân vật lớn ư?

-Tổ Tổ không phải nhân vật lớn. Không, không, à đã từng là một nhân vật lớn! –Sắc mặt Lola hết sức quái dị:

-Ôi, Lola nhất thời cũng không thể nói rõ, tốt hơn hết mời ngài xem qua bản ghi chép này đi.

Welen tò mò nhận lấy bản ghi chép, chỉ thấy bên trên viết:

-Tôi tên Tổ Tổ, là một người cảm...

Giang Nam cũng sắp lại gần, tốc độ đọc của hắn so với Welen chỉ lướt mắt vài cái đã biết rõ lai lịch của Tổ Tổ.

oOo

Trên đại lục có ‘bảy đại Đồ Đẳng thế gia’, đứng đầu là đệ nhất gia tộc ngàn năm qua, gia tộc Reinhardt.

Mà đứng đằng sau nhà Rein chính là gia tộc Sumala sau lưng Susan.

Tổ Tổ thì đến từ gia tộc Sumala! Hơn nữa nàng còn là cháu gái ruột của gia đốc, từng là một tiểu công chúa!

Tuy nhiên đây đã là chuyện năm năm về trước.

Còn nhớ truyền thuyết về Tadrik chứ? Năm năm trước, Tadrik trấn áp một đợt bạo loạn của đế đô: cha Tổ Tổ chính là một thành viên của quân phản loạn.

Tổ Tổ không hề biết cha nàng vì sao tham gia quân phản loạn, nàng chỉ biết, kết quả tham gia phản loạn của cha là: cha chết trên chiến trường, mà mẹ thì trở thành tù binh của Tadrik, bị Tadrik treo cổ trên cổng thành.

Mà Tổ Tổ...

Tổ Tổ khi ấy chỉ mới 9 tuổi, Tadrik tuy cũng bắt được nàng nhưng dựa theo pháp luật đế quốc ‘chưa đầy 12 tuổi, không thể phán tử hình’ nên Tadrik đành tha cho Tổ Tổ một con đường sống.

Con đường sống này chính là: Tadrik cắt đứt dây thanh âm của Tổ Tổ, bán cho đám buôn lậu nô lệ!

Chưa đầy 12 tuổi, không thể phán tử hình, nhưng chẳng hề có nghĩa là không thể cắt đứt dây thanh âm, không thể bán, không phải sao?

Trong năm năm tiếp đó, Tổ Tổ trong tay đám buôn lậu nô lệ bị bán sáu lần.

Mãi đến tận nửa tháng trước, trường đấu mua Tổ Tổ, coi làm phần thưởng tặng cho Giáo Sư.

Chuyện sau này Giang Nam đã biết: hắn bóp nát con dấu nô lệ, thả Tổ Tổ đi.

Có điều sau khi Tổ Tổ tự do, nàng không nơi nương tựa, bỗng nhớ tới mình còn có một người cô ruột ở thành Thái Dương.

Cô Tổ Tổ chính là phu nhân Susan (cho nên dung mạo hai người giống hệt nhau. Điểm tương tự về dung mạo trong ruột thịt, ở Đại Lục Nguyên Chi này là hiện tượng rất phổ biến.)

Sau đó Tổ Tổ tìm được phu nhân Susan, nhưng phu nhân Susan chẳng thèm để ý đến cô cháu gái sớm đã bị gia tộc xóa tên này.

Đồng thời phu nhân Susan liếc qua dung mạo Tổ Tổ, bỗng dâng lên một ý tưởng thú vị: nha đầu này mỹ mạo phi phạm, nếu dùng nó để quyến rũ bá tước Wester thì...

Cứ như thế, phu nhân Susan lợi dụng Tổ Tổ chiếm lấy núi Longinus.

Mà bây giờ...

Tổ Tổ đã bị chuyển giao cho Elisa!

Xem xong những chuyện đã trải qua của Tổ Tổ, Welen trầm mặc rất lâu, nàng bỗng thờ dãi:

-Tổ Tổ không ngờ từng là tiểu công chúa của gia tộc Sumala... Ôi, nha đầu này thực ra cũng rất đáng thương.

Lola đầu môi nói:

-Đúng vậy đó! Tôi vừa mới nhìn đến đây, cũng bị dọa giật nảy mình. Tiểu thư, chúng ta còn muốn giao nàng cho Elisa không?

-Giao, vì sao không giao? –Welen không nóng không lạnh quét mắt Giang Nam một cái:

-Giáo Sư các hạ đều đã lên tiếng, chúng ta dám không đưa sao? Nếu chúng ta không giao, thể diện của Giáo Sư các hạ không còn, nổi giận thì làm sao?

Giang Nam cười hai tiếng không hề gì, vừa rồi hắn một lòng muốn giữ Tổ Tổ lại bên mình, không ngờ chẳng lưu ý đến, ngôn từ ‘cần thể diện’ kia của hắn lại lưu lại cho Welen một ấn tượng ác liệt như thế.

Có điều, bảo Tổ Tổ đi chăm sóc Elisa là việc vẹn cả đôi đường, bị hiểu lầm thêm nữa cũng đáng!

Giang Nam đứng dậy cáo từ.

Welen cũng không giữ lại, nàng khinh thường dán mắt vào bóng lưng Giang Nam, nói với Lola:

-Lola, thu thập hành lý, theo ta tới mục trường Lens.

-Tiểu thư, tới mục trường Lens làm gì?

Lola ngơ ngác, lập tức phản ứng lại:

-À, Roddy còn ở mục trường Lens mà, tiểu thư, ngài muốn đi thăm Roddy sao? Nhưng... Roddy chỉ là một nô lệ, ngài có nhất thiết phải đi thăm một nô lệ không?

-Hỏi nhiều thế làm gì!? Lão nương bảo người làm gì thì người đi làm cái đó, lập tức cút cho ta!

Welen chỉ vào cửa chữ như tát nước vào mặt, nước bọt nàng phun ra bắn tung tóe lên mặt Lola. Nhưng sau khi Lola cuống quýt chạy ra, trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng bỗng lộ ra một tia khăng khải quyết tử:

-Làm gì? Hừ, lão nương sống không được bao lâu nữa, trước khi chết nói lời vĩnh biệt với tên ti tiện bạc tình kia một tiếng, không được sao?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Truyền Thuyết Núi Longinus, Sự Rung Động Của Tadrik

9 giờ 25 phút tối, Welen thu thập xong hành trang. Tổ Tổ, ba quân sự, Lola cũng theo Welen rời đi, họ muốn trở lại nông trường chuẩn bị chuyện quyết đấu, ít nhất nội trong bốn năm ngày sẽ không trở lại đây.

Trong khu nhà chỉ sót lại bá tước Wester hôn mê và hai tay sai chăm sóc già.

9 giờ 30 phút, đội ngũ của Welen rời khỏi quảng trường thứ 6. Gần như cùng lúc, Tadrik, Victor, hai người này vội vã đẩy cổng lớn khu nhà Welen ra.

-Nói, Giáo Sư giết cháu ta có phải ở đây hay không!

Tadrik âm trầm quát hỏi.

oOo

Một giờ trước, Tadrik và Victor gặp mặt, tìm đến thi thể Hank.

Thi thể Hank được đóng băng ở trong tầng hầm của y quán.

-Tadrik các hạ, mong ngài hãy nghiệm thu thi thể! Tôi tôn trọng di nguyện của Hank nên đã thủ hộ ở đây năm ngày, tuyệt đối không có ai chạm vào thi thể Hank!

Công bằng mà nói, Victor trong cái chuyện ‘di nguyện của Hank’ này làm có thể nói là hết lòng giúp đỡ, Tadrik ít nhiều cũng phải cảm ơn hắn một phen, ít nhất, hắn cũng phải nói một tiếng ‘cảm ơn’.

Nhưng Tadrik dường như không nghe thấy Victor đang nói những gì, y vội vã đánh tan lớp băng trên người Hank, rồi cời sạch y phục Hank.

Victor ngơ ngác:

-Tadrik các hạ, ngài muốn làm gì thế?

-Victor, người nói nhảm quá nhiều rồi đấy. –Trên khuôn mặt Tadrik tràn về cấp bách:

-Chuyện tiếp theo người không có tư cách được biết, mau ra ngoài!

-Ngài bảo tôi ra ngoài? Lang, không tiếp thụ loại mệnh lệnh khuất nhục này! Tadrik, tôi tôn kính ngài là quan lớn đế quốc mới cho ngài thể diện...

Chát!

Tadrik nện một tấm lệnh bài sáng loáng xuống:

-Victor, núi Renny nhà người cũng ở trong biên cảnh đế quốc! Bây giờ ta lấy thân phận phó đội trưởng đội hành hình Tòa án tối cao đế quốc ra lệnh cho người lập tức rời khỏi đây! Bằng không, người sẽ phạm trọng tội ‘rình xem cơ mật đế quốc’, phán xử hình luật ‘chém lưng, tru di tam tộc’

Victor tức đến nổi nhe răng, nhưng hắn vẫn hậm hực rời khỏi tầng hầm.

Tadrik dù sao cũng là quan lớn đế quốc, Victor không muốn bởi một vài câu nói liền rước lấy sự bất mãn từ chính phủ đế quốc dành cho núi Renny.

Có điều...

Lòng hiếu kỳ của Victor cũng bị khơi lên.

Hắn tới tầng trên tầng hầm, cạy ra một khe hở trên nền nhà, lén lút quan sát.

Lang vốn dĩ giỏi về ẩn nấp, Victor tin ngưỡng lại là U Minh Lang am hiểu ẩn nấp nhất. Tadrik không hề phát hiện ra Victor, sau khi y cởi sạch quần áo của Hank, bỗng rút từ đai lưng ra hai con dao giải phẫu dài nhỏ.

-Hank, vì tương lai của chúng ta, thúc thúc đành khiến con chết không an lòng vậy...

Ánh dao chớp lóe, Tadrik banh lồng ngực Hank ra.

Victor nhìn thấy mà hết hồn.

Người chết là phải trân trọng, Tadrik không ngờ lại hư hại thi thể cháu ruột mình, hẳn rồi cuộc muốn làm gì?

Chuyện tiếp sau đó khiến Victor từ 'hết hồn' biến thành 'trợn mắt há mồm'!

Tadrik giải phẫu thi thể Hank, hòa táng những miếng da vụn thịt rữa không cần thiết, bày xương cốt Hank ở trước mặt mình!

-Đây chính là xương từng bị Giáo Sư tách?

Nhìn xương của Hank, ánh mắt Tadrik đầy nghi hoặc:

-Hank, con nói máu chốt để phá giải bí mật kia ở ngay trên xương cốt con, nhưng... Ha ha, ta hiểu rồi, ta hiểu rồi!

Tadrik không biết nhìn thấy cái gì, y bỗng vừa ngạc nhiên vừa vui mừng gào to:

-Không sai, không sai! Những chiếc xương từng bị Giáo Sư tách quả nhiên khác thường! Hank, con nói không sai, muốn phá giải bí mật kia, ắt phải tìm được Giáo Sư!

Nói xong, Tadrik quỳ về phía xương của Hank.

-Hank, thúc thúc thay tất cả mọi người quỳ trước con, thúc thúc thay mọi người cảm ơn con! Con không chết vô ích, con đã dùng mạng sống mình chỉ ra cho chúng ta một con đường sáng đó!

Tadrik khóc không thành tiếng.

Y không phải vì Hank mà thương tâm, y đang kích động! Y kích động tột đỉnh!

Hơn mười phút sau, Tadrik mới bình phục tâm tình của mình.

Sau đó y gói xương Hank vào trong một chiếc bọc, hệt như đang bảo vệ một đứa bé mới sinh, quấn chặt lên ngực mình.

Đi ra bên ngoài tầng hầm, Tadrik tiện tay chộp một học đồ của y quán:

-Nói, chỗ nào có thể tìm được Giáo Sư?

-Tôi, tôi không biết tung tích của Giáo Sư. Song tôi nghe nói Giáo Sư đã gia nhập nông trường Wester, tìm được Welen nhất định có thể tìm được Giáo Sư! -Học đồ này chính là kẻ mấy ngày trước đã giúp Victor, cho nên hẳn biết địa chỉ của Welen:

-Các hạ, nếu ngài muốn tìm Welen thì có thể tới quảng trường thứ 6, trong căn nhà lớn nhất đó!

-Cung cấp tình báo quan trọng, dựa theo luật pháp đế quốc, ban thưởng 40 kim tệ!

Tadrik ném cho học đồ một túi kim tệ, đang định tới quảng trường thứ 6 thì lúc này:

-Tadrik các hạ! Ngài muốn đi tìm Welen chẳng?

Victor từ trong ngã rẽ quay ra, cười lạnh nói:

-Welen là vị hôn thê sắp cưới của tôi, nếu ngài muốn đi thương hại Welen thì trước tiên hãy bước qua xác tôi! Nếu ngài muốn kết giao bạn bè thì... tốt quá, tôi đã hoàn thành di nguyện của Hank, đang định tiếp tục cầu hôn Welen, chúng ta có thể cùng đi! Tadrik các hạ, lựa chọn của ngài là...

-Chúng ta có thể cùng đi tìm Welen!

Cứ như vậy, hai người đi tới khu nhà của Welen. Nhưng lúc này đám người Welen đã đi tới mục trường Lens.

Hai người chỉ thấy một khu nhà trống trơn cùng với một bá tước Wester đang hôn mê bất tỉnh bên người chỉ có hai tên tay sai chăm sóc.

Hơn nữa hai tên tay sai này biết Welen ghét Victor nên hai người họ nhắm liều hai mắt, mặc kệ Victor và Tadrik hỏi những gì, tất cả đều cùng chung một đáp án:

-Tiểu thư Welen ra ngoài viễn hành rồi, các người muốn tìm cô ấy thì hãy chờ đi, có lẽ một năm mười tháng nữa cô ấy sẽ trở lại đây.

Tadrik tức nuối nhứt chặt mày. Thế nhưng chỉ trong chớp mắt, y liền nhìn thấy trên chiếc bàn bên cạnh tay sai có một tờ báo khiêu chiến sao chép lại chuẩn bị phát tán toàn thành. Y vờn tay vô lấy một tấm

-Mười ngày sau, Giáo Sư muốn khiêu chiến Gibson...

Lông mày y giãn ra:

-Mười ngày sau, đêm Phi Tuyết, núi Longinus... Ta cũng muốn đi dự náo nhiệt! Victor, ngươi đi không?

-Nơi nào có Welen thì chắc chắn sẽ có Victor tôi, chỉ cần Welen đi đâu tôi sẽ đi đấy... Ngao~~ Giáo Sư muốn khiêu chiến Gibson? –Victor đang thất thần nhìn phòng ngủ trống không của Welen, vừa nghe thấy lời này hàn quang trong đôi mắt sói của gã tăng vọt, nhất thời sôi nổi gấp trăm lần:

-Lang, tuyệt sẽ không buông tha bất kỳ địch nhân nào! Giáo Sư đây ta khỏi bằng thứ hạng thấp đại cường giả, ta cũng đang muốn đánh giá thực lực của hắn một lần, Tadrik các hạ, chúng ta cùng đi!

Tadrik khẽ gạt đầu một cái, lại liếc qua thư khiêu chiến lần nữa thì trong lòng y kêu gào điên cuồng

-Khoan đã! Giáo Sư không ngờ lại quyết định quyết đấu vào mười ngày sau. Là trùng hợp hay là... hắn biết truyền thuyết về núi Longinus kia, muốn lợi dụng truyền thuyết ấy để chiến thắng vượt cấp Phong Vân Đồ Đằng!?

Welen không biết! Phu nhân Susan không biết! Cả thành Thái Dương cũng không biết! Nhưng Tadrik thân là quan lớn trung tâm chính phủ đế quốc, quản lý hình pháp đế quốc, y biết một bí mật.

Một truyền thuyết đã ngàn năm liên quan đến bí mật về núi Longinus.

oOo

Tadrik và Victor quyết định tham dự trận chiến đêm Phi Tuyết, lúc này Welen cũng đã tới mục trường Lens.

Tuy nhiên, mục trường Lens đã bị phu nhân Susan cho thuê. Welen lại chẳng muốn nhìn mặt mũi thù hạ của phu nhân Susan nên đành chờ ở trong một rừng cây nhỏ, sai một tên tay sai đi vào gọi Giang Nam ra ngoài.

Nào ngờ tay sai lại không tìm được Giang Nam!

Đương nhiên là tìm không được rồi, Giang giáo sư đang trên đường trở lại mục trường, hắn từ xa nhìn thấy xe ngựa của Welen đậu ở bên ngoài rừng cây bèn vội vã đi vòng, không đi qua mục trường mà từ một con đường nhỏ bên cạnh đi tới trước mặt Welen.

-A, trăng thanh gió mát, thật là một thời điểm tốt để ngủ... Được rồi, tiểu thư Welen, ngài tìm tôi?

Giang Nam mạng về còn đang buồn ngủ, nhìn mây đen trên bầu trời nói. Theo hắn thấy, kế tiếp Welen chắc chắn sẽ chửi lấy chửi để:

-Ti tiện đáng chết, nửa đêm nửa hôm không ở trong mục trường, ngươi chết ở đâu thế?

Nhưng...

Thần sắc Welen hết sức bình tĩnh, nằng vung tay:

-Mọi người đều ra ngoài đi, canh ở bên ngoài rừng cây, không có lệnh của ta không cho ai tiến vào.

-Tiểu thư Welen, ngài đây là...

Giang Nam hơi sững sờ, lúc này trong rừng cây đã chỉ còn lại hai người, Welen bỗng thở dài sườn sượt, nhào vào ngực Giang Nam khóc hu hu:

-Roddy, ngươi biết không, khi ngươi vắng mặt ta quá mệt mỏi, thực sự quá mệt mỏi...

Chương 45: Trừng Phạt, Khúc Dạo Đầu Trước Đêm Phi Tuyết (1)

Rất nhanh, nước mắt Welen đã thấm đẫm vạt áo Giang Nam.

Giang Nam ngượng ngập chấp hai tay ra sau lưng, ưỡn ngực hỏi:

-Bình tĩnh, tiểu thư Welen, là gặp phải chuyện rắc rối gì sao?

-Coi như là chuyện rắc rối đi. Roddy, ta hôm nay tới tìm người là muốn từ biệt người. –Welen vùi đầu vào ngực Giang Nam, chưa xót nói chuyện xảy ra mấy ngày gần đây:

-Ôi, người biết không? Đại ca ta đã bán núi Longinus rồi, vì một nữ nhân, vì một nha đầu hồng nhan họa thủy hán đã bán cả tâm huyết của cha ta! Roddy, cha ta là một người con tư sinh, hán dốc sức cả đời mới có cơ nghiệp như nông trường Wester này đó. Nhưng bây giờ... bây giờ cái gì cũng không còn nữa rồi!!

Nàng chưa xót nói:

-Có lẽ người muốn nói với ta, ta vừa mới chiêu dụ được Giáo Sư, mọi chuyện còn chưa đến nước tuyệt vọng. Nhưng người biết không? Giáo Sư vừa rồi vì thể diện của mình đã đẩy một người cầm vào hầm lửa, hán căn bản là một cường giả máu lạnh cần thể diện! Loại người này ta không dám thực sự tin tưởng hán, cũng thực sự không dám dựa dẫm vào hán...

-Cho dù là như vậy, người cũng không cần thiết phải nói 'từ biệt', đúng không? –Giang Nam cắt ngang lời Welen:

-Được rồi, cô cùng lắm là bán nông trường, vào thành làm một tiểu thư quý tộc vô lo vô nghĩ cho xong.

-Lão nương quả cũng muốn vậy! Nhưng có người sẽ không để ta được như ý nguyện! –Welen kích động:

-Người khác không nói, con ti tiện Susan kia tôn thờ diệt cô tận gốc, ả sẽ không tha ta! Và lại khi ta có phiền phức, tổng bộ gia tộc sẽ mặc kệ sống chết của ta, nhưng bây giờ ta đã mất núi Longinus, tổng bộ gia tộc nhất định sẽ phái người tới tìm ta hỏi tội! Roddy, người hãy xem, chậm nhất hai mươi ngày nữa, đội chấp pháp của tổng bộ gia tộc sẽ xuất hiện trước mặt ta. Đến lúc ấy cho dù không phải từ tội thì ta cũng phải bị tù cầm mười năm tám năm, sẽ không còn được gặp người nữa!

Giang Nam cả kinh:

-Tổng bộ nhà Rein thực sự sẽ máu lạnh như vậy ư?

-Há chỉ là máu lạnh, lũ súc sinh ấy chuyện gì cũng đều làm được! –Welen cười khô:

-Bây giờ ta chỉ có thể dốc toàn lực ủng hộ trận quyết đấu của Giáo Sư, hy vọng Giáo Sư đại diện nông trường tạo ra một chiến tích chấn động thành Thái Dương. Như vậy, ta mới có khả năng lập công chuộc tội...

Nói xong, Welen lau nước mắt, cười rộ lên:

-Được rồi, lão nương lại khiến người chê cười rồi, muốn cười thì cứ cười đi, dù sao điều gì nên nói đều đã nói hết rồi, lão nương còn phải đi chuẩn bị trận quyết đấu ở núi Longinus, đi trước đây!

Nhìn theo bóng lưng Welen, Giang Nam trầm mặc vài giây rồi bỗng nói:

-Tiểu thư Welen, tôi tin rằng Giáo Sư nhất định sẽ đánh bại Gibson!

-Chỉ mong là thế!

Welen xoay lưng về phía Giang Nam vung tay, nghe giọng điệu của nàng thì rõ ràng là không tin Giáo Sư có thể đánh bại Gibson.

oOo

Welen đi, nàng đưa Tổ Tổ về nông trường, sau đó dẫn lực lượng vũ trang còn lại trong nông trường đi về phía núi Longinus, nổi màn che cho trận quyết đấu giữa Giáo Sư và Phong Vân.

Mà Giang Nam cũng bắt đầu bận rộn trong một khắc này, hán vẫn là đội viên bổ sung của Đạo công thịnh yển, buộc phải xuất hiện trong lớp học giải

phẫu cơ thể người của Tadrik.

Chập tối ngày hôm sau, Giang Nam xuất hiện trên khóa học của Tadrik, nhưng chỉ ở bên nghe vèn vèn năm phút hán liền vỗ trán:

-Ôi trời, huynh đệ ta ở đây chỉ lãng phí thời gian, tốt hơn hết là về tu luyện Tử Linh bí pháp thì hơn!

Theo Giang Nam thấy, trình độ giải phẫu cơ thể người của Tadrik quả thực đúng là ‘vô danh’!

Lấy một ví dụ cụ thể, cứ lấy việc tách hộp sọ mà nói: hộp sọ là một trong những xương tỉ mỉ nhất, cũng là cứng rắn nhất, Giang Nam dưới sự trợ giúp của công cụ tinh vi một giây đã có thể chia rời hộp sọ, sau đó một lần nữa tổ hợp lại.

Mà Tadrik...

Tadrik ít nhất cần 30 giây, và lại y còn dùng biện pháp ‘lấy búa đập’! Từ góc độ này mà nói, Tadrik không được gọi là ‘giải phẫu’ mà phải gọi là ‘phá hoại’!

Nhìn thấu trình độ giải phẫu của Tadrik, Giang Nam thực sự không còn hứng thú nghe tiếp thêm nữa. Lúc này rất nhiều đạo công gặp cảnh đập nát hộp sọ đều nôn mửa, Giang Nam cũng giả vờ nôn mửa lên lút chuồn về phòng mình!

Mấy ngày tiếp theo, Giang Nam một mực trốn trong phòng tu luyện Tử Linh bí pháp, Bạch Cốt Độc Nhân, Tử Khải, Minh Bộ, ba chiêu này đã được hán nắm giữ tới mức lô hỏa thuần thanh, chỉ chờ trận chiến đêm Phi Tuyết!

Tuy nhiên...

Khi khoảng cách quyết đấu chỉ còn lại nửa ngày, Giang Nam bỗng phát hiện ra một việc hết sức bất ngờ.

Trưa hôm nay, Giang Nam đang ở trong phòng sửa soạn hành lý, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng cười âm ỉ của Judi:

-Ha ha, Victor, con sói con nhà người không ngờ lại đến chỗ ta, người bạn trang bị này... không phải tới bắt dê chứ?

Giang Nam men theo song cửa sổ nhìn thấy Victor đang bận một bộ chiến giáp, bên hông giắt hai thanh chủy thủ sắc bén, trên đầu buộc đai đầu màu tím than, mái tóc dài màu lông chuột theo đai đầu vung vẩy sau đầu, đang bước mau vào mục trường.

Victor không ngờ lại biết Judi, cao ngạo nói:

-Lang, vì chiến mà tới! Judi, nói cho Tadrik biết, thời gian ước định đã tới rồi, bảo hán cùng theo ta tới núi Longinus!

-Tới núi Longinus làm gì? –Judi vẻ mặt ngạc nhiên.

-Judi, người mấy ngày nay chỉ bận chuyện Đạo công thịnh yển, ta chưa nói cho người biết, Giáo Sư muốn khiêu chiến Gibson vào tối mai!

Trong khi nói, Tadrik cũng từ trong mục trường đi ra, y bận một bộ lễ phục quan lớn đế quốc, nhưng bên dưới lễ phục lại ló một bộ nhuyễn giáp màu đỏ tía, trên lưng cũng đeo một túi da màu đỏ đen.

Trong phòng, Giang Nam nhíu mày.

Hai người này cũng muốn tới núi Longinus?

Chết tiệt, trận quyết đấu này mình phải giờ hết võ mồm mới tạo ra cục diện ‘đóng chặt hiện trường, có thể tận lực sử dụng Tử Linh bí pháp’, sao có thể để hai tên này phá hoại kế hoạch của mình chứ?

Nhưng...

Hai tên này đều là nhân vật lớn có thân phận có thực lực, nếu họ lên lên núi Longinus, Welen quả thật chưa chắc cản lại được...

Được rồi, được rồi, vì để khi quyết đấu không có người ngoài, mình đành tự thân khiến họ rời ra hiện trường quyết đấu thôi!

Còn về làm thế nào mới có thể thực hiện điểm này...

Trong đầu Giang Nam lóe lên một kế hoạch khá độc ác: bước đầu tiên của kế hoạch này chính là gia nhập đội ngũ hai người theo họ cùng tới núi Longinus, sau đó...hại chết họ!

Bình tĩnh, bình tĩnh, một tấm gương tốt sẽ không hại người, phải nên nói.. giúp họ đưa ra lựa chọn chính xác nhất. Ừm, đúng, trợ giúp!

-Giáo Sư muốn khiêu chiến Gibson!?

Lúc này, Judi giật mình sững sờ. Sau đó hán liếc Victor, bỗng kéo Tadrik sang một bên hạ thấp giọng nói:

-Tadrik, não nhiệt lớn như vậy ngươi không ngờ lại chẳng nói cho ta, con bà nó, ngươi không xứng là bằng hữu, ngươi không biết ta thích dự não nhiệt ư? Ngươi chờ đây, ta sửa soạn chút rồi cùng đi với ngươi! Nếu ngươi dám không dẫn ta theo... Hừ hừ, cẩn thận ta nói chuyện ngươi thì rất 'học viện nấu ăn để quốc' năm ấy ra ngoài đây!

Trên khuôn mặt âm trầm của Tadrik lộ ra nụ cười tưởng niệm thời thanh xuân sôi nổi, song ý vẫn cự tuyệt:

-Judi, ta không đề xuất ngươi đi! Đám tiêu tử thành Thái Dương không biết, chẳng nhẽ ngươi còn không biết truyền thuyết về núi Longinus ư? Bắt đầu từ đêm Phi Tuyết cho đến tận đến năm mới, núi Longinus sẽ nuốt người!

-Được rồi, được rồi, có ngươi bảo vệ ta, ta còn sợ truyền thuyết gì đó của núi Longinus à? Hơn nữa, truyền thuyết núi Longinus nuốt người đã lưu truyền cả ngàn năm nhưng ta quả thật chưa từng nghe qua có ai bị núi Longinus nuốt! –Judi cười tít mắt nói, nhưng thanh âm hẳn càng thấp hơn:

-Tadrik, nếu ngươi đã sợ núi Longinus, vì sao còn muốn đi xem?

Trong mắt Tadrik lóe lên quang mang quý dị:

-Judi, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, vì tộc nhân của ta, ta buộc phải tìm được Giáo Sư, cầu khẩn hắn giúp đỡ, còn về cụ thể giúp đỡ những gì... Nếu là bằng hữu của ta thì sẽ không cần hỏi thêm nữa!

-Được rồi, ta không hỏi nữa là được! –Vừa nghe Tadrik nhắc đến tộc nhân của y, Judi biến sắc, vội vã đổi đề tài, chỉ vào Victor:

-Victor thì sao? Nó vì sao muốn tới núi Longinus?

-Một con sói con không biết trời cao đất dày, muốn tìm Welen cầu hôn mà thôi, có lẽ... Hắn cũng muốn tìm Giáo Sư độ sức một phen?

Tadrik cười lạnh lẽo:

-Judi... ngươi thật sự muốn tới núi Longinus ư?

Judi cười hắc hắc, xoay người chui vào phòng mình, vài chục giây sau hắn xách theo một túi đồ ra ngoài.

Hành động này đã chứng tỏ thái độ của hắn, Tadrik đành lắc đầu cười khổ, ba người bèn rời khỏi nông trường đi về phía núi Longinus.

Nhưng đúng vào lúc này, Giang Nam từ trong phòng đi ra ngoài:

-Tiên sinh Judi, ngài muốn tới núi Longinus? Được rồi, có hứng thú dẫn theo tôi không?

-Ngươi cũng muốn đi tới núi Longinus? –Ba người Judi hết thấy đều nhướng mày, Victor càng khinh thường chửi mắng:

-Tên nô lệ thấp hèn, ngươi tới núi Longinus làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Trừng Phạt, Khúc Đạo Đầu Trước Đêm Phi Tuyết (2)

Làm gì ư? Tất nhiên là đi quyết đấu, đồng thời cho các ngươi rời xa hiện trường quyết đấu!

Giang Nam tịnh không nói ra những lời thật này, hắn phe phẩy ngón tay, đáng vẻ hệt như lên lớp ở kiếp trước:

-Bình tĩnh, các vị tiên sinh, xin hãy bình tĩnh... Trước khi giải thích vấn đề này cho các ngài, tiên sinh Judi, trả lời tôi mấy vấn đề trước được không?

Judi luôn luôn ca ngợi Giang Nam, nhất thời đầy hứng thú:

-Thằng nhóc, muốn hỏi gì?

-Vấn đề thứ nhất, thân là thần tử, là đầy tớ thì phải làm tròn bổn phận, trung thành với chủ, đúng không?

Đây là đạo lý bất kỳ ai cũng không thể bới móc ra lỗi được, Judi gật đầu.

-Được rồi, vấn đề thứ hai, bất kể tiểu thư Welen đánh ta, chửi ta thế nào thì ta đều là nô lệ của tiểu thư Welen, đều là một thành viên của nông trường Wester, đúng không?

-Thế thì làm sao? –Victor bực mình nói.

-Đúng vậy!

-Nếu vậy xin hãy trả lời vấn đề thứ ba của tôi! Nếu tiểu thư Welen có phiền phức, tôi thân là nô lệ chẳng nhẽ lại không đến bên cạnh nàng trước tiên sao? Chẳng nhẽ, tôi không cần phải dốc một phần sức cho tiểu thư Welen ư? Chẳng nhẽ, tôi không cần phải tới núi Longinus trợ giúp tiểu thư Welen ư!?

Mấy câu này câu nào cũng đều là muốn giúp Welen, chính hợp với tâm tư của Victor, gãi gặt gì, ánh mắt nhìn về phía Giang Nam cũng ôn hòa hơn.

Tadrik ở bên lại cười lạnh:

-Bằng vào người cũng muốn giúp Welen? Hừ, không biết lượng sức!

-Tiên sinh Tadrik, pháp luật đế quốc chẳng hề cấm ta không biết lượng sức. Ngược lại, ‘dự luật nô lệ đế quốc’ quy định: khi chủ nhân gặp nạn thì nô lệ ắt phải xuất hiện ở bên chủ nhân kịp thời, không phải sao? –Hắn đành chịu xoe hai tay:

-Được rồi, tôi thừa nhận tôi đứng bởi pháp lệnh này mới muốn tới núi Longinus, các ngài cũng biết tính tình tiểu thư Welen rồi đấy. Nếu tôi không xuất hiện ở núi Longinus thì... Trời ạ, tiểu thư Welen sẽ dựa vào pháp lệnh này đánh chết tôi! –Nói xong Giang Nam đáng thương nhìn Tadrik:

-Pháp quan Tadrik, tôi tuân thủ pháp luật... Có lỗi chẳng!?

Tadrik không còn gì để nói!

-Được rồi, được rồi, tôi lại nói thêm một câu thật lòng nữa! –Giang Nam lại châm thêm một mồi lửa:

-Các ngài đều biết tôi là nô lệ, không có tư cách tiến vào đấu trường Đồ Đằng, nhưng... tôi cũng muốn xem trận quyết đấu của thập đại cường giả, bỏ lỡ cơ hội lần này thì tôi khả năng cả đời cũng không được nhìn thấy trận quyết đấu ngoạn mục như thế này. Các vị tiên sinh, dẫn tôi theo được không? Tôi đã từng tới núi Longinus, có thể đảm nhiệm dẫn đường!

Ba người bị Giang Nam úp sọt nên cảm như hén, cũng chẳng muốn giảng đạo lý trước mặt một tên thấp hèn, Judi cười khò nói:

-Thu thập hành lý đi, chết tiệt, có thể nói cho Tadrik méo mồm, người là kẻ đầu tiên!

-Được, như ngài mong muốn!

Giang Nam giờ hành lễ đã chuẩn bị sẵn từ lâu, đáng về ‘lũ học sinh các người không ngờ lại lãng phí nhiều nước bọt của lão sư như vậy, trình độ hiểu thật quá kém’

oOo

Sự phồn hoa của thành Thái Dương toàn bộ dựa vào Hoàng Kim Thổ có thể nâng cao sản lượng nông nghiệp lên hơn hai chục lần, hơn nửa đều ở núi Longinus!

Có thể nói ai chiếm lĩnh núi Longinus thì kẻ ấy có thể nắm giữ Hoàng Kim Thổ của thành Thái Dương! Cho nên phu nhân Susan mới không từ thủ đoạn đoạt lấy núi Longinus, mà sau khi Welen mất đi núi Longinus mới không ôm bất cứ hy vọng nào cho tương lai nông trường, nói ra cái loại lời ‘ly biệt’ âu sầu này.

Giang Nam đã lấy được bản đồ núi Longinus nên suốt cả đường đi hắn quen mọi ngõ ngách, thật sự tận lực với chức trách dẫn đường.

Chập tối hôm sau, trước mặt mấy người xuất hiện một khung cảnh hùng vĩ, dập dờn.

Nhìn từ xa, một ngọn núi cao chọc trời đâm thẳng tận mây xanh. Mà ở điểm cao nhất của đỉnh núi có một chấm sáng hồng đặc biệt chói mắt!

Vây quanh hồng mang là Hoàng Kim Thổ từ trên đỉnh núi trải thẳng xuống, hệt như một thác nước bằng vàng.

-Đây là núi Longinus? Cha nó, thật nhiều Hoàng Kim Thổ...

Judi trợn mắt với cảnh sắc lộng lẫy trước mắt rất lâu nói không nên lời.

-Tiên sinh Judi, bây giờ không phải lúc cảm thán... -Giang Nam ở bên trở vào đám người phía trước:

-Hình như chúng ta gặp chút phiền phức nho nhỏ.

Lúc này, họ đã đi tới một trấn nhỏ dưới chân núi. Ngày trước con trấn nhỏ này bởi liên thông với các điểm tài nguyên trên núi Longinus nên độ phồn hoa

không kém quảng trường trung tâm thành Thái Dương. Nhưng hôm nay con trấn này hoàn toàn xơ xác tiêu điều, lính đóng quân đông nghịt ở mỗi một góc hiểm yếu, có khoảng ba, năm ngàn người chặn mọi nẻo đường buộc phải đi qua ở trên núi!

Những người này một phần là của nông trường Wester, một phần là quân địa phương, mà nhiều nhất chính là thành vệ đội mang cờ hiệu thành chủ thành Thái Dương do Welen thuê.

Mà ngay trên những con đường buộc phải qua, đám người đông ngẹt không thua kém binh lính đã hăng tiết kêu gào:

-Welen, con mẹ ngươi cút ra cho ta, dựa vào cái gì không cho chúng ta xem cuộc quyết đấu giữa Giáo Sư và Gibson!?

Một thanh âm khác nói:

-Welen, ta là thành viên của gia tộc Sheffied, người hầu của trưởng lão Gibson, chẳng nhẽ ngay cả ta cũng không thể lên núi Longinus ư?

-Tiểu thư Welen, hãy nể mặt chúng ta quen biết lâu năm, để ta lên núi được không?

Welen chẳng hề ở con trấn nhỏ, lão quản sự của nông trường ở đây thay nàng chủ trì cục diện, lão quản sự lạnh lùng quát:

-Trật tự, tất cả đều trật tự cho ta! Ta nói lại một lần, theo ý của Giáo Sư, đêm Phi Tuyết, đóng chặt núi Longinus, chỉ có Gibson và Giáo Sư có thể lên núi thôi! Muốn xông liều thì... mọi người nghe lệnh, núi Longinus vẫn là sản nghiệp của nhà chúng ta, kẻ tự ý xông lên, dựa theo pháp luật đế quốc, giết không cần hỏi!

-Ý với chả tứ chó má!

Một tráng hán nhìn qua có chút vũ lực bị ép đến nóng nảy, cá giận nói:

-Các ngươi muốn phong tỏa núi Longinus? Được, ông đây chẳng thèm xem nữa! Giáo Sư chỉ là một tên Hạ Phẩm tám cấp Lực Đồ Đẳng, chắc chắn sẽ chết trong tay Gibson, loại quyết đấu tìm chết này chẳng có gì đáng xem!

Một tên khác ứng tiếng nói:

-Không sai, không sai, Giáo Sư chỉ là một cường giả Hạ phẩm, chắc chắn không phải đối thủ của Gibson! Không xem nữa, không xem nữa!

Tuy nói như thế nhưng không một ai rời khỏi con trấn.

Nhìn thấy cảnh này, Giang Nam lộ ra nụ cười mỉm hiểu ý, Welen đã phong tỏa núi Longinus, đây là chuyện đã trong dự liệu.

Chỉ có điều...

Con oán giận của đám người khiến Giang Nam động tâm, người thường thấy mình không có lợi thế giành thắng lợi, vậy chuyên gia thì sao? Bên mình có hai bậc thầy Đồ Đẳng, sao lại không thỉnh giáo quan điểm của họ về trận đấu này nhỉ?

Nghĩ đến đây, Giang Nam cười nói:

-Thiếu gia Victor, những kẻ này nói Giáo Sư tất bại, ngài thấy thế nào? Được rồi, tôi muốn nói, ngài cho rằng Giáo Sư có biện pháp nào có thể thủ thắng không?

-Giáo Sư muốn thủ thắng? Hừ, không có khả năng! –Victor khinh miệt cười:

-Lang, quả thật có vượt cấp giết đối thủ, nhưng Giáo Sư thì... ta không tin hẳn có năng lực vượt cấp khiêu chiến Gibson! Ta chỉ hy vọng Giáo Sư có thể sống sót, sau đó chết trong tay ta! Tadrik, tôi nói đúng không?

-Trước khi thắng bại chưa phân, mọi chuyện đều có khả năng. –Tadrik mặt không chút biểu cảm, lạnh nhạt nói:

-Gibson là Trung phẩm Phong Đồ Đẳng, có thể triệu hoán ‘Đồ Đẳng thủ hộ’ trợ chiến, nhưng nếu Giáo Sư giỏi lợi dụng hoàn cảnh chiến đấu, hoàn toàn có thể tránh được Đồ Đẳng thủ hộ, giành thắng trong bại!

Gã ngừng lại một lát, cười lạnh nói:

-Có điều, cho dù là thắng thì Giáo Sư ắt cũng phải trả một cái giá không thể tưởng tượng nổi!

Hai người này cũng coi thường Giang Nam, nhưng Giang Nam nghe xong lại sáng rực mắt!

Bởi hẳn trong cuộc đối thoại giữa hai người đã lọc ra một tin tức vô cùng quan trọng –Đồ Đẳng thủ hộ!

Tiêu ký của Hạ phẩm Đồ Đẳng sẽ là biến hóa hiện tượng tự nhiên thành tín ngưỡng của mình, chẳng hạn như Victor có thể biến thành Lang nhân.

Mà tiêu ký của cường giả Trung phẩm chính là triệu hoán ra một loại hiện tượng tự nhiên hiệp trợ tác chiến, thứ này gọi là ‘Đồ Đẳng thủ hộ’!

Được rồi, Gibson có thể triệu hoán ‘Phong’ trợ chiến!

Giang Nam gầy gầy mũi, hệt như trước khi khiêu chiến quyền uy chuyên gia các nơi, khề đầy gọng kính vàng...

Cũng đứng vào một khắc này, một đám mây trắng xẹt qua không trung khiến Giang Nam hoa mắt.

Trong đám người đã có kẻ kêu lên:

-Tới, tới rồi, Gibson các hạ tới rồi!

Trên mây trắng có một trung niên nam nhân tóc dài bay phất phơ, áo trắng hơn tuyết đang đứng, hần tới chân núi núi núi Longinus, mây trắng lượn lờ, cười nhạt, thanh âm như có như không truyền khắp dãy núi:

-Giáo Sư, đêm Phi Tuyết, trên đỉnh Longinus, Gibson tới ứng chiến!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Con Đường Thứ Hai

Lão quản sự của nông trường nghiêm mặt nói:

-Gibson các hạ, Giáo Sư vẫn chưa tới! Xin hãy tới đỉnh núi chờ, chỉ mong ngài lên núi một mình!

-Người đang nói, ta có thể dẫn người giúp? –Khuôn mặt Gibson càng tỏ ra khinh miệt:

-Chỉ vờ vờ Giáo Sư, ta một mình đã đủ giết hần, cần gì giúp đỡ!? Gibson ta từ trước tới giờ không giờ thủ đoạn ngầm, nếu chư vị hoài nghi ta dẫn theo người giúp xin hãy ra sức kiểm tra!

-Các hạ quá lời, tôi không dám hoài nghi các hạ, xin mời lên núi!

Lão quản sự ngượng ngùng cười, nhưng hần vẫn nghiêm túc quan sát Gibson một lần, chỉ thấy Gibson dùng ‘Phong’ hần triệu hoán đến cuốn thành một đám mây trắng, chân đạp mây trắng leo lên đỉnh núi Longinus, toàn bộ quá trình đều không có bất cứ điểm khả nghi nào. Hần lúc này mới an lòng.

Mà đám người bất mãn với hành động của nông trường Wester, mắt thấy Gibson lên núi, một kẻ đồ mắt gào lớn:

-Gibson các hạ, giết Giáo Sư, giết Giáo Sư!

Gibson đáp trả lại bằng một ánh mắt tràn đầy tiếu ý, thân hình gã bỗng tăng tốc, trong nháy mắt biến mất trong bóng đêm mịt mùng:

-Cuộc chiến này, Phong tất thắng!

-Hừ, ra về ta đây!

Victor thu ánh mắt từ trên người Gibosn, khinh thường hừ một tiếng:

-Tadrik, Gibson đã lên rồi, chúng ta thì sao? Là liều xông vào hay là vòng qua từ chỗ khác?

-Ta thân là quan viên luật pháp đế quốc, há có thể gây ra chuyện tự ý xông vào sản nghiệp nhà người ta? Hay hơn hết là tìm một con đường nhỏ khác đi.
–Nói xong, ánh mắt Tadrik trông về đỉnh Longinus xa xa.

Nhưng...

Núi núi Longinus vô cùng dốc, hiểm trở nơi nơi, ngoại trừ con trấn nhỏ trước mắt, Tadrik quả thật không tìm ra con đường khác.

Hơn nữa Tadrik tin ngưỡng cương thiết, không có năng lực cười gió đạp mây bay lên núi như Gibson kia.

Ánh mắt Tadrik bối rối:

-Thật sự không có cách... Xong lên đi!

-Bình tĩnh, các tiên sinh, không cần xông lên, xin hãy nhớ, các vị còn có một người dẫn đường như ta!

Giang Nam bỗng tủm tỉm cười đứng ra.

Nhất thời, ánh mắt ba người đều tập trung lên người Giang Nam, Judi cười ha ha nói:

-Chết tiệt, suýt nữa quên, người chính là người của nông trường Wester! Thăng nhóc, người còn biết cách khác lên núi ư?

-Ta đương nhiên biết, từ đây đi về phía Tây, nhìn thấy một vách núi rồi quẹo trái là có thể tới đỉnh núi, nhưng... -Sắc mặt Giang Nam bối rối, chỉ vào binh lính phòng vệ nghiêm ngặt:

-Xem tình thế này, tiểu thư Welen nhất định cũng phải người bảo vệ con đường nhỏ kia, các vị không thể lên được rồi. Cùng lắm chỉ có thể đi thử một lần.

Sắc mặt ba người trầm xuống.

Nhưng Giang Nam lại nói tiếp:

-Nếu sau khi các vị thử đi qua, phát hiện con đường ấy cũng đi không được... Được rồi, các vị còn có thể men theo vách núi đó đi về phía Tây, ngoài mười dặm có mấy sơn cốc, tòa sơn cốc thứ hai trong số đó cũng có thể đi thông lên đỉnh núi. Tuy nhiên xin hãy nhớ kỹ, địa hình ở đó phức tạp, các vị rất dễ lạc đường.

Judi cười nói:

-Có kẻ dẫn đường như người, ta còn sợ lạc sao?

-Các vị tiên sinh, rất tiếc nói cho các vị biết, các vị buộc phải tự mình đi thôi, bởi vì... -Giang Nam chỉ vào cờ hiệu nông trường ở xa xa:

-Tôi là người của nông trường Wester, có thể đi thẳng vào, không cần theo các vị đi đường tắt, không phải sao?

Ba người ngó ra.

Nhưng lúc này Giang Nam đã đi xa, căn dặn:

-Nhớ kỹ đấy, nếu con đường thứ nhất tôi nói không thông, các vị có thể thử con đường thứ hai, nhưng bắt buộc phải cực kỳ cẩn thận, nơi đó rất dễ lạc!

Ba người đưa mắt nhìn nhau, Tadrik nói đầu tiên:

-Đi, dựa theo Roddy nói, trước tiên đi con đường thứ nhất, nếu không thông thì đi con đường thứ hai!

Nghe thấy câu này, Giang Nam cười.

oOo

Hai con đường vừa rồi nói, con đường đầu tiên là thật, nhưng Welen nhất định sẽ phong tỏa con đường này, đám người Tadrik sẽ không qua được.

Mà con đường thứ hai...

Đừng quên, Giang Nam là tôi gài bẫy... A, không, hẳn tôi giúp ba người này chọn ra lựa chọn chính xác nhất! Thực tế, vốn dĩ không có con đường thứ hai gì cả, nếu ba người đi dựa theo ý kiến của Giang Nam, chỉ có thể lạc đường trong núi sâu rừng rậm mấy giờ. Nói không chừng còn có thể gặp mấy nữ dã nhân điên!

Giang Nam đã có thể tưởng tượng ra cảnh tiếp theo: ba người đi tới con đường đầu tiên, vừa nhìn đường không thông, bèn vội vàng đi con đường thứ hai. Sau đó họ bị ai phát hiện mình lạc đường...

Mà lúc này, cuộc quyết đấu đã bắt đầu, họ cũng không còn cơ hội tới phá hỏng cục diện 'đóng kín hoàn toàn' Giang Nam bố trí nữa!

Và lại sau này nếu ba người tìm Giang Nam tính sổ, chỉ trích hẳn chỉ sai đường, Giang Nam vẫn có thể trợn hai mắt:

-Ôi chao, các vị cũng quá chênh lệch, tôi không phải đã nói rồi ư? Nơi đó rất dễ lạc...

-%\$#....

Đây là toàn bộ ý nghĩ của Giang Nam. Đáng tiếc, chân tướng sự việc và ý nghĩ của Giang Nam xảy ra chút lệch lạc nhỏ.

Ba người Judi tới vách núi ở con đường thứ nhất như Giang Nam nói, quả nhiên, Welen tự mình dẫn 50 người canh giữ tại đây!

Có điều, còn có hai người đang muốn thông qua con đường này, một người là Sorent, hắn đang tìm tìm cười nói:

-Tiểu thư Welen, cô ngăn cản tôi là có ý gì? Ngày mai núi Longinus đã thuộc về nông trường Susan rồi, tôi tới trước một ngày thí sát nghiệm thu núi Longinus, không thể sao?

Một kẻ khác là một lão nhân áo đen, toàn thân đều bao bọc trong một tầng ánh sáng mỏng manh.

Người này là quan sát viên của ‘Đồ Đảng xúc tiến hội’, trận chiến hôm nay Đồ Đảng phổ thành Thái Dương có thể sinh ra biến động, cho nên hắn yêu cầu được lên núi quan sát cuộc quyết đấu giữa Gibson và Giáo Sư.

Nhưng bất chấp thân phận gì, Welen đều tròn tròn mắt, gào thét:

-Lũ ti tiện đáng chết, cút, cút ngay! Quyết đấu hôm nay là đóng kín toàn bộ, còn không cút nữa... Các huynh đệ, rút binh khí!

Soạt!

50 người sau lưng Welen đồng loạt rút binh khí!

-Ôi, tính tình tiểu thư Welen thật là... -Lão nhân áo đen quan sát viên của ‘Xúc tiến hội’ chịu thua lác đầu, y ở bên trung lập, không can thiệp vào Welen, đành chịu nói:

-Tiểu thư Welen, nếu cô đã không cho phép tôi lên núi, vậy thì... Tôi ở lại đây, ở khoảng cách gần nhất quan sát biến hóa trên đỉnh núi, có thể chứ?

Welen nhìn lên đỉnh núi, vách núi này cách đỉnh núi ít nhất năm sáu trăm mét so với mặt nước biển, quan sát viên hẳn sẽ không ảnh hưởng đến quá trình quyết đấu:

-Được, người cứ ngồi ở đây, có điều người phải luôn luôn trong tầm mắt lão nương! Nếu một giây không thấy người... lão nương sẽ đi đập phá đầu trường Đồ Đảng!

Nói xong, Welen tức giận nhìn Sorent:

-Sorent, tên ti tiện người còn không đi, thật muốn ép ta động võ ư?

-Chắc chắn, nếu tiểu thư Welen đã nói như vậy thì... được rồi, ngày mai tôi tới là được...

Sorent mất thấy Welen lui về sau, quan sát viên trung lập ở ngay đây, hơn nữa bên Welen người đông thể mạnh, hẳn nhất thời cũng không dám xông lên!

Có điều, ngay sau khi rời khỏi tầm mắt Welen, Sorent bỗng xoay người, đi tới một vách đá hiểm trở dốc ngược, sau đó hắn liếc đỉnh núi giữa lưng chừng, khẽ quát:

-Thực Nhân Hoa Trận, Tiên Hoa Chiến Giáp, hóa thân!

Đột nhiên!

Từng bông hoa tươi hiện ra bên người Sorent, mà thân thể Sorent đã biến thành một dây mây, men theo vách núi leo về phía đỉnh núi!

Sorent tin ngưỡng lực lượng Thực Nhân Hoa, cũng không có năng lực phi hành, nhưng trong Thực Nhân Hoa có một loại mây leo núi, không phải sao!?

Sorent biến thành mây leo núi, tiếp cận từng li từng tí về phía đỉnh núi, nhưng tốc độ của hắn còn lâu mới nhanh bằng đi trên đường, có lẽ phải cần thời gian rất dài mới có thể tới hiện trường quyết đấu.

Xa xa, ba người Tadrik nhìn thấy cảnh này, họ nhìn nhau cười khở.

Tadrik khó chịu nói:

-Hừ, Sorent quả biết vụng trộm! Chúng ta không có bản lĩnh leo núi, cũng bỏ đi. Cứ theo Roddy nói, đi con đường thứ hai!

Vừa xoay người, ánh mắt kiên định của Tadrik nhìn về hướng ‘con đường thứ hai’, nơi đó là núi sâu rừng già mịt mù vượn tay không thấy năm ngón. Thi thoảng còn có thể nghe thấy tiếng tru của một hai nữ dã nhân...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đảng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Đồng Chiêu Thức Này (1)

Mặt khác, Giang Nam đã cười tít mắt tới gần đường lớn miệng núi.

-Đứng lại, người không nghe thấy sao, núi Longinus đã đóng kín rồi!

Bình lính ngăn Giang Nam, nhưng Giang Nam không chút hoang mang, vẫy tay về phía lão quân sự ở xa xa:

-Quân gia đại nhân, là tôi, Roddy, để tôi vào được chứ?

Lão quân sự sững sờ, phất tay bảo lính thả Giang Nam tiến vào:

-Roddy, người tới làm gì?

Roddy vì sao xuất hiện ở núi Longinus, đây cũng là một vấn đề nghiêm trọng. Nếu Giang Nam trả lời không tốt, sau này cũng sẽ có không ít phiền phức!

Song, Giang Nam sớm đã nghĩ đầy đủ đáp án về vấn đề này, hắn ra về ‘tôi là đầy tớ trung thành, tôi tận tâm trung thành với tiểu thư Welen’, nổi giận trách:

-Quân gia đại nhân, tôi tới mật báo! Ngài vẫn chưa biết ư? Tadrik, Judi, còn có cả Victor, ba tên khốn nạn có quan hệ mật thiết với phu nhân Susan này đã tiến vào núi Longinus! –Giang Nam nói ra chuyện mình dẫn đường, toàn bộ đều là thật, cuối cùng nói:

-Tôi hoài nghi họ có ý đồ phá đám quyết đấu, bèn lẫn vào đội ngũ của họ, chỉ cho họ một con đường sai! Quân gia đại nhân, xin hãy mau chóng phái người truy sát họ đi!

Đôi mắt lão quân sự sáng ngời, về mặt ‘Roddy, ai ngờ người lại trung thành như thế’, phân phó:

-Tiểu đội thứ ba, dựa theo phương hướng Roddy nói, toàn lực ngăn cản ba người Tadrik, nếu không thể ngăn lại thì cứ đuổi họ vào rừng sâu! –Nói xong, lão quân sự vỗ vai Giang Nam

-Roddy, hôm nay người đã lập công lớn, tất có trọng thưởng!

-Cảm ơn lời khen của ngài, thưa quân gia đại nhân tôn kính, tôi dốc sức vì tiểu thư Welen là điều nên làm, có điều... -Giang Nam bắt đầu dĩ nhún vai:

-Ngài cũng biết đấy, tôi còn phải trở lại mục trường Lens tham gia Đào công thịnh yến, cho nên xin ngài hãy bảo mật cho tôi, ngàn vạn lần chớ để đám người Tadrik biết những lời mới rồi của tôi, được chứ?

-Điều này người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không bán đứng một công thân!

-Lại cảm ơn ngài, thưa quân gia đại nhân tôn kính! Vậy... bây giờ tôi đi nói chuyện này cho tiểu thư Welen, có thể chứ?

Lão quân sự gật đầu, phê chuẩn cho Giang Nam tiến vào núi Longinus.

Mà Giang Nam buông hai tay ra, mắt nhìn lão quân sự cười tít mắt, lui về sau đi vào miệng núi.

oOo

Mật báo ba người Judi, tức là đã giải thích Roddy vì sao lại xuất hiện ở đây, lại tăng thêm phiền phức cho ba người Judi, kéo dài thời gian họ chạy tới hiện trường quyết đấu, đây là chuyện vẹn cả đôi đường, không phải ư?

Ba người Judi quả thật quá tin tưởng Giang Nam, song cũng chẳng có cách nào khác, họ nằm mơ cũng không ngờ rằng Roddy chỉ là một tên nô lệ lại có thể làm ra loại chuyện này. Họ đều có căn bệnh chung của quý tộc đại lục: coi thường nô lệ.

Giang Nam không hề dựa theo những gì mình nói đi gặp Welen, hắn đi tới một căn phòng gỗ bí mật giữa sườn núi, Giang Nam cúi y phục nô lệ, thay hóa trang Giáo Sư giấu bên người.

Một tấm mặt nạ màu đen, một bộ áo đen, một mái tóc dài màu xám nổi bật, gây chóng mặt phẫn nộ bên hông, lúc Giang Nam mặc trang phục này ra khỏi căn nhà gỗ, bên ngoài tuyết bỗng trút xuống như lông ngỗng bay đầy trời.

Đêm Phi Tuyết!

Thành Thái Dương vào năm ngày trước năm mới nhất định sẽ có tuyết rơi, loại hiện tượng này vài ngàn năm qua đều không biến đổi, do đó mới có ngày

lễ Phi Tuyết này.

Hơn nữa cảnh tuyết trong ngày lễ Phi Tuyết hoàn toàn khác thường, trong bông tuyết luôn luôn xen lẫn băng phiến màu đỏ tươi, tuyết trắng đỏ tươi, hệt như một cô gái đáng thương khóc lệ máu từ không trung trút xuống thành Thái Dương!

Ngắm nhìn tuyết bay trên bầu trời, chân đạp Hoàng Kim Thổ, Giang Nam bỗng tràn ngập một loại cảm giác quái dị!

Vào lễ Phi Tuyết đầu tiên, hắn chỉ là một tên nô lệ mù mờ chẳng biết gì cả.

Lễ Phi Tuyết lần thứ hai ngày hôm nay, hắn đã là cường giả thứ tư chấn động thành Thái Dương!

-Gibson, đêm Phi Tuyết, trên đỉnh Longinus, đấu một trận với ngài, sinh tử vô oán!

Giang Nam nhún người nhảy lên đỉnh núi Longinus!

Tiếng quát lớn dưới sự vang vọng của đỉnh núi truyền khắp tứ phương, trong con trấn nhỏ, đám người còn đang tranh chấp với binh lính bỗng lặng ngắt!

Rất lâu sau, có người thất thanh kinh hô:

-Giáo Sư đã lên núi rồi!? Chết tiệt, để chúng ta qua, để chúng ta qua đi!

-Tất cả nghe lệnh, bày trận, kẻ tự ý xông vào giết không cần hỏi!

Lão quân sự lạnh lùng hạ lệnh, song, ánh mắt y lại ngược lên đỉnh Longinus.

Mà ở bên khác, Sorent cũng nghe thấy tiếng mời chiến này, thờ dãi:

-Chắc chắn, phải tăng tốc độ thêm nữa thôi!

Tadrik trong rừng già cũng nghe thấy thanh âm của Giang Nam, cắn răng, chỉ vào đằng trước kiên quyết nói:

-Tăng tốc độ, tiếp tục đi!

-Tadrik các hạ, Judi các hạ, xin các ngươi cứ tự nhiên, Lang, không cần đi tiếp nữa.

Victor bỗng dừng chân, ánh mắt hắn đầy tha thiết nhìn Welen ở xa xa:

-Tôi đã tìm được tiểu thư Welen, muốn đi cầu hôn, hãy chúc phúc cho tôi đi!

Cứ thế, Victor ở lại gần vách núi bên con đường thứ nhất.

Mà lúc này Giang Nam đã đi tới đỉnh núi Longinus!

oOo

Nhìn từ bản đồ, núi Longinus cao hai ngàn thước so với mặt nước biển, ba mặt đều là vách núi dựng đứng, một mặt đi thông với sườn đồi bằng phẳng nơi con trấn nhỏ. Mà đỉnh núi Longinus, là một miệng núi lửa hình tròn dài cỡ sân bóng.

Sườn ngoài miệng núi lửa đều là vách núi, sườn trong lại là động núi lửa sâu không thấy đáy.

Trước khi đám người Giang Nam lên núi, nhìn thấy một chấm sáng đỏ, đây chính là màu nham thạch phun trào từ trong động.

Gibson chân đạp mây trắng, đang lơ lửng giữa không trung miệng núi lửa, hắn nhìn thấy Giang Nam ở xa xa, mỉm cười:

-Con cừu thấp hèn, làm tốt chuẩn bị cho thất bại chưa?

-Tiên sinh Gibson, xin hãy chú ý phương thức biểu đạt của ngài, con cừu thấp hèn... Ui, ta không thích loại ngôn ngữ cổ điển này, ngài cần bỏ tức ngữ văn đó.

Giang Nam chẳng có năng lực phi hành, hắn dựa nghiêng vào một tảng nham thạch cực lớn, khoanh tay cười nhìn Gibson.

-Con cừu thú vị... -Mây trắng dưới chân Gibson từ từ tới gần, nhẹ giọng nói:

-Chúng ta... có thể bắt đầu rồi chứ?

-Ngài nói gì cơ?

-Được, mời Giáo Sư các hạ trước tiên chứng kiến chiêu này của ta: chiêu thứ 27 –Toái Ảnh!

Nói xong, mây trắng dưới chân Gibson bỗng tăng tốc, hất cả người đi tới đỉnh đầu Giang Nam. Bỗng nhiên, hai chân đá liên hoàn, từng cơn gió mạnh cuộn theo bụi núi lửa chém về phía đỉnh đầu Giang Nam.

Mà Giang Nam chẳng cuống chẳng hoảng, đột nhiên, trọng quyền của hắn đánh vào nham thạch bên người!

- Ầm!

Nhất thời, đá vụn bay tứ tung!

Đúng lúc này, thân thể Giang Nam bỗng xoay tròn cực nhanh, song quyền kéo theo hai tay chuyển động hết như chong chóng, cuốn lấy đá vụn đầy trời nghênh đón cơn gió của Gibson!

-Gibson các hạ, đây là một chiêu mô phỏng Hank: chiêu 124 trong Thiết Bào Hao – Đại Phong Xa!

Dưới chân núi, mọi người chỉ thấy trên đỉnh núi Longinus đột nhiên bốc lên một trận cuồng phong hiện hình mây trắng, còn có một cơn mưa đá vụn bay tung tóe!

Nhất thời vài người đã hiểu ra, điên cuồng hét lên:

-Quyết đấu đã bắt đầu rồi, chết tiệt, cho chúng ta đi xem đi!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Đồng Chiêu Thức Này (2)

Ầm, ầm, ầm!

Đỉnh Longinus, đá vụn của Giang Nam và cương phong của Gibson đụng vào nhau, bộc phát ra tiếng vang lớn liên tiếp, cũng khơi lên bụi bặm đầy trời. Ngay trong cơn bụi, Giang Nam và Gibson đã chiến đấu ở một chỗ.

Gibson chân đạp mây trắng, động tác nhẹ nhàng, từng chiêu từng thức, thi triển đều theo một chữ ‘xảo’.

Mà Giang Nam không hề vận dụng Tử Linh bí pháp, vẫn là Lực Đồ Đẳng, chiêu thức mở ra đóng vào, động tí là khai sơn liệt thạch, chiếm trọn một chữ ‘bá’!

Nhất thời, không ngờ hai người đấu không phân thắng bại!

-Gibson các hạ, hai mươi chiêu rồi!

Trong chiến đoàn, Giang Nam bỗng cười một tiếng:

-Hai mươi chiêu này, ngươi một mực sử dụng lực lượng Hạ phẩm! Từ lâu đã nghe Trung phẩm cường giả có thể triệu hoán Đồ Đẳng thủ hộ, Phong chi thủ hộ của ngài, không định triệu hoán ra để ta kiến thức một lần sao?

-Đón đỡ hai mươi chiêu của ta không rơi xuống hạ phong, còn cừu thấp hèn, ngươi không phụ cái tên cường giả thứ tư thành Thái Dương! Muốn kiến thức Phong chi thủ hộ của ta ư... Được, như ngươi mong muốn!

Nói xong, Gibson từ từ ngẩng đầu, thờ ra một ngụm thanh khí:

-Xuất hiện đi, thủ hộ của ta!

Hơi thanh khí này xoay tròn bên người Gibson, càng xoay càng nhanh. Nhất thời, không ngờ lại hình thành một lớp Cự Phong Trang Giáp xoay tròn!

Gần như cùng lúc, Gibson một lần nữa áp sát Giang Nam!

Cương phong đầy trời theo đó mà tới.

Giang Nam cuộn lấy nham thạch trên đất nghênh đón, nhưng lần này...

Đoàng đoàng!

Nham thạch bị ‘Phong chi thủ hộ’ xung quanh Gibson cắn nát tan tành! Mà Gibson đã thừa cơ tới trước mặt Giang Nam, ngón tay như đao, nhẹ nhàng nhấn một lỏng tay vào ngực Giang Nam:

-Con cừu thấp hèn, nguoi đã thua rồi, thua vì nguoi không hiểu rõ ‘Đồ Đẳng thủ hộ’ của Trung phẩm!

Phụt! Giang Nam tránh không kịp, bị ngón tay của Gibson nhấn vào vai trái, nhất thời da tróc thịt bong, hết như bị máy xay thịt vạt đi một lớp thịt!

Đây chính là Đồ Đẳng thủ hộ...

Giờ phút này, bản thân Giang Nam đã thể nghiệm được sự lợi hại của Đồ Đẳng thủ hộ: sau khi Gibson triệu hoán ‘Phong chi thủ hộ’, nó sẽ toàn lực phòng thủ cho hắn, mà chính Gibson lại có thể mặc sức cướp công, đây căn bản chính là hai người đang đánh một mình Giang Nam!

Trận chiến thú vị!

Huyết tính của Giang Nam cũng bị kích phát, hần mắt thấy đầu ngón tay của Gibson còn dừng lại trên vai mình, bỗng hạ thấp vai, đoạn dùng một rễ xương chồi lên trên vai đập vào khớp xương ngón áp út yếu nhất trên bàn tay...

Rắc!

Ngón áp út của Gibson bị bẻ trật!

Mười ngón liền tim, Gibson đau đớn khó chịu một tiếng, Cự Phong Trang Giáp do Phong chi thủ hộ hình thành cũng theo đó mà rung lên!

Đúng lúc này, Giang Nam huy động tay phải còn tốt, xuyên qua Cự phong trang giáp đã tan tác, một quyền đánh lên ngực Gibson:

-Tiên sinh, ta thật sự đã thua rồi ư? Ngài nên biết, sự tương tượng của ngài, chưa chắc đã là chân tướng!

Hai bóng người chợt hợp rồi phân, sau khi Gibson vận dụng Phong chi thủ hộ, hai người lưỡng bại câu thương, không ngờ... vẫn ngang tay!

Sáng khoái!

Sáng khoái!

Giang Nam ôm vai, trong tâm thâm hô, nếu Gibson chỉ có loại trình độ này, không vận dụng Tử Linh bí pháp, mình cũng có lòng tin đoạt lấy thứ hạng Đồ Đẳng phổ của hắn!

Thú vị!

Thú vị!

Gibson lau máu tươi nơi khoe miệng, trái tim rung động, cũng thâm rên sáng khoái!

Phải biết rằng, mục đích Gibson thiết kế trận quyết đấu này chẳng phải là đánh bại Giáo Sư, mà là muốn mượn trận chiến ngày hôm nay thí nghiệm chiêu thức mới của Phong Vân!

Ban đầu, Gibson còn lo sức chiến đấu của Giang Nam không đủ, khó có thể kiểm tra đo lường uy lực của chiêu thức mới, nhưng bây giờ thì...

Gibson đã hài lòng! Gã mỉm cười:

-Con cừu buộc phải chết, nguoi thấy lạ không?

-Hừm? Ta có gì thấy lạ đâu?

Giang Nam không hiểu ý của Gibson, nhân thời gian nói chuyện, hần lảng lạng khôi phục khí lực.

Trong nụ cười của Gibson tràn ngập vẻ thỏa thích của trò mèo vờn chuột:

-Người ngoài không biết, trong lòng nguoi nhất rõ ràng, trận quyết đấu này chẳng phải do nguoi khởi xướng, chẳng nhẽ nguoi không thấy lạ sao, rốt cuộc là ai khởi xướng trận quyết đấu này!

-Ta quả thật rất kỳ quái, có điều bây giờ ta đã hiểu rồi... Tiên sinh Gibson, nghe ý tứ của ngài thì trận quyết đấu này là ngài khởi xướng?

-Không sai, chính là ta khởi xướng! Hơn nữa ta còn có thể nói cho nguoi biết, mục đích ta thiết kế trận đấu này là vì thí nghiệm chiêu thức mới do ta và Meilin bề quan hai năm nghiên cứu ra – Phong Vân Quyết!

Nụ cười của Gibson càng lúc càng thỏa mãn:

-Con cừu hèn mọn, ta nói cho ngươi biết những điều này, thật không muốn để ngươi chết mà không biết rõ, mà là hy vọng tâm lý ngươi có chuẩn bị, sau đó dùng trạng thái tốt nhất của ngươi, giúp chúng ta kiểm nghiệm UY LỰC LỚN NHẤT của Phong Vân Quyết!

Bình tĩnh, bình tĩnh...

Giang Nam đã ý thức được sự việc không ổn, nhưng hắn càng rõ ràng, trong tuyệt cảnh muốn sống sót thì bắt buộc phải duy trì sự tỉnh táo tuyệt đối!

Hắn một bên vừa điều chỉnh trạng thái, một bên cười nói:

-Cái trông thật thú vị! Được rồi, gọi Meilin ra đi, ả hắn đã ở đây rồi, không phải sao?

-Giáo Sư, ngươi đã thấy ta rồi!

Trên đỉnh núi bỗng vang lên thanh âm của Meilin!

Lời vừa dứt, mây trắng dưới chân Gibson phiêu tán rồi hợp lại, không ngờ từ bên người Gibson huyền hóa ra đáng dấp một nữ trung niên!

Hạ phẩm Đồ Đằng sĩ có thể biến thân thành hiện tượng Đồ Đằng, vậy thì, Meilin đương nhiên cũng có thể hóa thân thành một đám mây trắng!

Meilin đúng là biến thành mây trắng, dưới sự kiểm soát tầng tầng lớp lớp, nghênh ngang bay lên!

oOo

-Giáo Sư, chuẩn bị xong chưa? Vì để ngươi chết có tôn nghiêm một chút, hãy dùng chiêu mạnh nhất của ngươi nghênh tiếp Phong Vân Quyết của chúng ta!

Gibson khinh miệt liếc mắt Giang Nam, hết như đang nhìn một con chuột nhắt đáng thương, hắn dám nói ra âm mưu của mình, đúng là đã khẳng định Giang Nam không thể sống sót rồi khỏi đây!

Thực thế, bất kể là ai ở đây, cũng tuyệt sẽ không tin rằng Giang Nam có khả năng sống sót rồi khỏi đỉnh núi Longinus!

Đối thủ của Giang Nam chính là hai cường giả Trung phẩm đó!

Tuy nhiên...

Giang Nam tin mình có thể sống sót rồi khỏi! Phong Vân muốn lấy hắn thử chiêu, hắn cũng đang muốn lấy Phong Vân thử qua Tử Linh bí pháp của mình!

Ngay sau đó, Giang Nam cười, nói hết như không đầu không cuối:

-Meilin nữ sĩ, tiền sinh Gibson, thực ra ta hiểu sự đau khổ của các ngươi...

Phong Vân sửng sốt!

Giang Nam nói tiếp:

-Thân mạng tuyệt chiêu tất sát lại không thể dễ dàng sử dụng, đây là một loại thống khổ. Quả thật, ta thật sự hiểu loại thống khổ này, bởi vì ta cũng như vậy, ta cũng có vài sát chiêu... chưa bao giờ từng sử dụng!

Nói xong, thân ảnh Giang Nam biến mất trong mắt Phong Vân:

-Trước tiên xin hãy đánh giá chiêu này, chiêu thứ nhất trong Quỷ Quyết – Minh Bộ!

Từ khí ngưng kết về mi tâm, lan rộng ra hai vai, lấy đầu vai dẫn động thân thể hoàn thành di động trong nháy mắt, đây chính là chiêu đầu tiên trong Quỷ Quyết do Elisa sửa đổi – Minh Bộ!

Dị biến bất ngờ sinh ra, Phong Vân không hô là thứ hai thứ ba trên Đồ Đằng Phổ, họ trong nháy mắt liền phản ứng lại, Meilin nghiêm nghị quát:

-Gibson, Phong Vân hợp bích, dẫn động Phong Vân Quyết!

Lời còn chưa dứt, Meilin hóa thành mây trắng, Gibson hóa thân cuồng phong, Phong Vân trong nháy mắt liền dung hợp với nhau!

Nhưng Giang Nam đã xuất hiện giữa Phong Vân, hắn co tứ chi, nhẹ giọng hỏi:

-Meilin nữ sĩ, tiền sinh Gibson, muốn hợp bích đã hỏi qua ý kiến ta chưa?

Giang Nam buông tứ chi, cùng lúc đó, trên người hắn đột ngột chồm lên vài chục chiếc cốt thứ sắc bén cứng rắng thon dài, lấp lánh độc dịch màu tím than, chính là chiêu thứ ba Quỷ Quyết – Bạch Cốt Độc Nhận!

-Ngươi, ngươi là Từ Linh Đồ Đằng!? Meilin kinh hô một tiếng, nhưng bây giờ không phải lúc khiếp sợ, ả điên cuồng hét:

-Gibson, tản ra, ngàn vạn lần chớ chạm vào cốt thứ của hắn!

Nhất thời Phong Vân phân tán, không dám hợp bích cường ép!

Mà Giang Nam đã không còn cô kỵ, tứ khí toàn thân vận chuyển hết như nước lũ, hắn xoay người, bỏ qua Meilin ở bên, thuận di đến trước mặt Gibson, sau đó đánh một trọng quyết về phía ngực Gibson!

Vô ý thức, chân Gibson đã về phía sườn trái Giang Nam, ý đồ muốn liều mạng lưỡng bại câu thương...

Nhưng...

Xương cẳng Gibson hết như đụng phải sắt tấm, chăm chú nhìn, trên người Giang Nam đã bao bọc một lớp bạch cốt dày cứng rắng!

Chiêu thứ hai Quỷ Quyết – Từ Khải!

Mà lúc này, trọng quyền của Giang Nam đã đánh lên ngực Gibson:

-Tiên sinh Gibson, cuộc chiến của ngươi đã kết thúc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Núi Longinus Nuốt Người

Gibson khó chịu một tiếng, thân thể vốn dĩ lơ lửng ở không trung mau chóng sa xuống. Hơn nữa, khu vực miệng núi lửa hình tròn hết sức hẹp, hắn nhất thời không thu kịp thân hình, không ngờ lại chui tọt vào miệng núi lửa!

Bên khác, Meilin cũng gặp phải phiền phức tương tự: Giang Nam quét chân một cái, cũng đánh Meilin vào trong miệng núi lửa.

Sau đó, Giang Nam nhìn chăm chăm miệng núi lửa, hơi thở hỗn hển.

Vài chiêu liên tục lúc vừa rồi quả thật là trần trệ thỏa thích, nhưng sát chiêu cường độ cao cũng mang tới tiêu hao cường độ cao.

Giang Nam chỉ cảm thấy tứ khí trong cơ thể mình đã bị ép khô, ngay cả hô hấp cũng có cảm giác như tâm có dư mà lực không đủ.

Nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc buông lỏng, hắn nhìn chòng chọc vào miệng núi lửa...

Phong Vân đều biết bay, chúng vẫn chưa chết, lúc nào cũng có khả năng từ miệng núi lửa bay ra!

Phi!

Phi!

Tiếng thở gấp của Giang Nam nương theo gió núi truyền ra ngoài rất xa, nhưng ánh mắt hắn vẫn không dám rời khỏi miệng núi lửa. Hơn nữa hắn đã nhìn thấy, ngay sau khi sa xuống ba bốn chục thước, Meilin với thương thể tương đối nhẹ đã bắt được Gibson, hai người này sắp Phong Vân hợp bích chém giết trở lại rồi.

Nhưng đúng vào lúc này!

Ầm ầm!

Hệt như là động đất, đỉnh núi Longinus hơi rung rung. Ngay sau đó, huyệt động núi lửa màu đỏ bỗng biến thành màu trắng bạch!

Trắng bệch như xương đầu lâu!

Đột nhiên!

Quang mang trắng bệch này phân ra một đường, hệt như một con dị thú hung tàn đến từ thời đại viễn cổ, khẽ liếm lên người Phong Vân...

Hết thấy trở về yên tĩnh! Phong Vân biến mất vô ảnh vô tung, hệt như đã bị núi Longinus nuốt trọn!

Giang Nam trợn mắt há mồm.

Hắn ngơ ngác nhìn chăm chăm miệng núi lửa, qua một phút, hai phút, mãi cho tới năm phút, núi Longinus đã khôi phục bộ dạng thường ngày, không còn dấu hiệu nuốt người nữa!

Điều này...

Đây rốt cuộc là cái gì!?

Giang Nam muốn mau chóng rời khỏi cái nơi không thể tưởng tượng nổi này, nhưng sự tiêu hao kịch liệt đã khiến hắn không nhấc nổi chân, ‘bịch’ một tiếng, Giang Nam suy sụp ngồi bên miệng núi lửa.

oOo

Ngay lúc con địa chấn tới, đám người trong con trấn nhỏ cũng hơi kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là hơi kinh ngạc mà thôi, họ còn tưởng đây là một con động đất nhỏ, hoặc là cuộc quyết đấu của Giáo Sư làm rung động núi Longinus. Thậm chí, vài người còn hưng phấn gào lớn:

-Lợi hại, quả nhiên lợi hại! Mọi người cảm giác được không? Núi Longinus đã bị đánh rung động!

Một bên khác, Sorent đã sắp leo đến đỉnh núi cũng sững sốt, có điều cảm giác của hắn càng mãnh liệt hơn:

-Lực lượng thật mạnh... Chẳng nhẽ đỉnh núi có dị biến gì phát sinh sao?

Nghĩ đến đây, Sorent đề cao tốc độ đến cực hạn của mình!

Mà trong rừng già...

Tadrik và Judi bị Giang Nam bán đứng đang bận tránh quân đội truy sát.

-Chết tiệt, ở đâu lắm truy binh như thế nhỉ?

Judi ngồi trên một gốc cây, thờ hồng hộc, hắn chỉ là một đầu bếp bình thường, liên tục chạy thoát thân, hắn đã mệt mỏi không chịu nổi. Gã cá giận nói:

-Tadrik, ngươi vì sao không ra tay, dựa vào thực lực của ngươi, quét ngã mấy tên truy binh này còn không phải dễ dàng ư!?

-Judi, ngươi hãy thử nghĩ thân phận của ta xem! –Ánh mắt Tadrik tràn vẻ bất đắc dĩ:

-Ta đích thật có thể đuổi đám truy binh này đi, nhưng một khi ta tự thân ra tay, ngày mai cả đại lục đều sẽ biết Tadrik ta thân là quan lớn luật pháp đế quốc, lại biết luật còn phạm pháp, lén lút lên vào lãnh địa tư nhân! Một khi cái tội danh này bị chứng thực, ta còn mặt mũi nào đi gặp hoàng đế bệ hạ, còn mặt mũi nào đi gặp đồng nghiệp Tòa án tối cao đây!?

-Vậy, vậy ngươi dù sao cũng phải nghĩ thử biện pháp đi, chúng ta không thể luôn trốn trong rừng già được!

Đang nói đến đây, con chấn động phát sinh!

-Đây...

Tadrik nhớ đến truyền thuyết núi Longinus, sắc mặt trong phút chốc mất sạch huyết sắc:

-Judi, đây không phải động đất bình thường, chỉ e... núi Longinus thật sự nuốt người rồi!

-Nuốt càng tốt! –Judi tức giận nói:

-Giáo Sư, Gibson, tốt nhất cả thầy đều bị nuốt trọn đi. Chết tiệt, sau này lão tử không bao giờ tham dự loại náo nhiệt này nữa!

-Gibson có thể chết nhưng Giáo Sư quyết không thể chết!

Tadrik bỗng đứng dậy, bước mau về phía đỉnh núi Longinus!

-Ê này, ngươi làm gì thế? Trước mặt còn có truy binh đấy! –Judi vội vàng hét to:

-Đừng quên người vừa mới nói những gì, bây giờ người đi ra, người không cần mặt mũi nữa ư!?

-So với việc tìm được Giáo Sư, mặt mũi tính là cái cứt! Cho dù là xông lên, lão tử cũng phải đi cứu Giáo Sư!

Tadrik đã sốt ruột đến độ đỏ mắt, mắt thấy phía trước có vài truy binh phát hiện ra mình, hấn một câu không nói, song quyền xoay tròn xuất kích:

-Chiêu 126 Thiết Bao Hao – Cự Phong Xa!

Năm giây!

Trong năm giây Tadrik đã quét ngã tất cả truy binh, sau đó hấn ngẩng đầu liếc núi Longinus.

Lúc này, Tadrik đang ở phía tây núi Longinus, trước mặt là vách núi hiểm trở. Tính nhẩm thời gian, nếu hấn đi đường vòng trở lại con trấn, sau đó xông lên, cần mất ít nhất hơn hai mươi phút!

Cho nên Tadrik quyết định không đi đường vòng!

Ầm!

Tadrik vung quyền đánh vào vách núi, động tác như lời người hướng lên trên, tay phải chôn sâu trong vách đá, nhấc thân hình hấn lên một quãng.

Sau đó, hấn giơ cao tay trái đánh xuống, điểm rơi ở trên tay phải, tương tự cũng chôn sâu trong vách đá, khi rút tay phải ra thì cũng tương tự lời thân thể hấn lên một quãng nữa.

Tay phải chẳng hề rảnh rồi lại vuron cao đập xuống...

Ầm, ầm, ầm!

Chỉ dùng một đôi tay trần, hết như leo thang trời, Tadrik đập ra một con đường thông lên núi!

Mắt thấy Tadrik như thạch sùng bò lên, Judi trợn mắt há mồm:

-Người, người không ngờ còn có chiêu này? Chết tiệt, vì sao không sử dụng sớm hơn!?

-Bởi vì hấn không dám! Nếu hấn sớm dùng chiêu này ra thì chúng ta sớm đã phát hiện ra hấn rồi.

Bỗng nhiên có người tiếp lời.

Thì ra, trong đám truy binh bị Tadrik quét ngã đã có vài người lồm cồm bò dậy, họ bị đánh cho bầm dập mặt mày, cả mặt nở đầy hoa đào. Hấn đang mang về ‘mịa, ở đây còn có một tên béo! Các huynh đệ, táng chết hấn báo thù’ nhìn chằm chằm Judi.

-Này, này, các người muốn làm gì? Ta chỉ là một đầu bếp mà!

Bị vài bóng đen bao trùm, Judi tuyệt vọng kêu thảm thiết:

-Tadrik, người không đáng làm bằng hữu!!!!

oOo

Sorent đang liều mạng tăng tốc, Tadrik đang tay trần mở đường, nhưng người đầu tiên chạy tới núi Longinus chẳng phải bọn họ.

Người đầu tiên tới hiện trường quyết đấu là Victor!

Không lâu trước, Victor và Tadrik chia tay, hấn chỉnh trang quần áo, giơ cao một chiếc nhẫn đến trước mặt Welen, tao nhã nói:

-Tiểu thư Welen thân ái, chúng ta lại gặp mặt rồi, lần này, xin hãy nhận lời cầu hôn của tôi được không?

Welen đang canh ở phụ cận vách núi, nhìn chằm chằm vào lão nhân áo đen quan sát viên của Đồ Đẳng xúc tiến hội nọ! Nàng vừa nhìn bộ dạng Victor thì một cô lửa giận liền bốc lên:

-Ti tiện đáng chết, người còn chưa từ bỏ sao!?

-Lang, sẽ không buông tha con mãi ngay bên miệng! Welen, cô kiêu gì cũng là nữ nhân của tôi, hãy đeo chiếc nhẫn tượng trưng cho phu nhân núi Renny, được không?

Victor quỳ một xuống đất, đưa chiếc nhẫn tới trước mặt Welen.

-Victor! Ngươi không ép lão nương nói thật là không xong phải không?

Lửa giận của Welen càng tăng, nàng chỉ vào mũi Victor quát tháo:

-Lão nương bây giờ nói rõ cho ngươi biết, trong lòng lão nương... sớm đã có người rồi!

Victor đàn người, cổ làm vẻ tươi cười:

-Tiểu thư Welen, cô không muốn đón nhận tình yêu của tôi thì cũng cần phải bịa ra lời dối lòng như vậy chứ?

-Có ngươi mới là dối trá! Victor, còn nhớ lúc ta bị ám sát không!? Lần đó ta đã muốn nói cho ngươi biết rồi, nhưng chỉ hận mấy tên sát thủ đáng chết kia không cho ta cơ hội... Bây giờ, hãy nhìn hình miện trước khi phát âm của ta, lão nương lặp lại một lần: Trong lòng lão nương... **ĐÃ CÓ NGƯỜI RỒI!!!!**

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Diệu Dụng Của Bình Tĩnh

-Cô đã có người trong lòng? Cô đã có người trong lòng? Ngao!!!

Victor đột nhiên tru lên, thân hình biến hóa:

-Là ai, nói cho tôi biết, rốt cuộc là ai?

Welen mắt tròn trắng:

-Lão nương dựa vào cái gì nói cho ngươi biết?

-Nói cho tôi biết, mau nói cho tôi! Lang, tuyệt sẽ không buông tha bất cứ tình địch nào, tôi ắt phải giết hắn!

Welen bỗng nhìn về phía đỉnh Longinus, bộ dạng như điên cuồng:

-Là Giáo Sư phải không!? Chết tiệt, nhất định là hắn!

Nói xong, Victor nhún người xông lên núi Longinus:

-Lang, tuyệt sẽ không tiếp nhận loại sỉ nhục này, Giáo Sư, ắt phải chết!

Theo Victor thấy, Giáo Sư chẳng rõ chẳng ràng nương nhờ nông trường Wester, rồi lại cứu mạng Welen, những điều này đã đủ chứng minh quan hệ giữa Giáo Sư và Welen không hề bình thường, từ đó suy ra, người trong lòng của Welen chắc chắn là Giáo Sư.

Nhìn bóng lưng Victor, Welen gấp đến độ giậm chân bình bịch:

-Chó má, lão nương lại ung tên ti tiện Giáo Sư máu lạnh kia ư? Victor, ngươi trở lại cho ta, người trong lòng của lão nương không phải Giáo Sư!

Nhưng Victor đã chạy xa rồi!

-Mẹ nó, ngươi không trở lại, chính là tìm chết...

Tĩnh tình ngang ngược của Welen cũng phát tác, nàng từ bên hông rút roi da, hô hào:

-Các huynh đệ, đuổi cho ta, giết Victor! Mẹ nó, Victor muốn giết nam nhân của lão nương. Lão nương... lão nương trước tiên bèn thay nam nhân của mình diệt trừ tên tình địch Victor này!

Nói xong, Welen cũng hùng hùng hổ hổ đuổi theo.

50 tên lính đánh thuê kia cũng sít sao đuổi theo Welen.

Mà quan sát viên áo đen nọ...

Y không biết làm sao cười cười, cũng đuổi theo. Quan sát viên này là ở bên trung lập, có người ngăn cản y sẽ không xông vô. Nhưng bây giờ đã không còn người cản trở, hẳn đương nhiên cũng muốn đi quan sát kết quả trận đấu.

Victor hóa thân Lang nhân, tốc độ vốn đã không chậm, và lại hẳn chạy một mạch men theo đại lộ nên rất nhanh liền tới đỉnh Longinus.

Lúc này, Giang Nam còn đang hết hơi ngã ở gần miệng núi lửa, đã không còn lực tái chiến nữa.

oOo

-Giáo Sư! Lấy tôn nghiêm của Lang, người ắt phải chết!

Victor từ xa nhìn thấy Giang Nam, hẳn há miệng sói lao tới, trông bộ dáng không ngờ lại muốn nuốt sống Giang Nam!

Giang Nam vùng vẫy lật người, miễn cưỡng né được kích đầu tiên của Victor, trong lòng còn đang nghi hoặc, thật quái lạ, mình và Victor không hề có thâm cừu đại hận, sao hẳn lại có cái dáng vẻ tiêu diệt tình địch thế nhỉ?

Thời gian không cho phép Giang Nam nghĩ nhiều, Victor mất thấy Giang Nam né được miệng sói của mình, bèn thuận thế quay đầu, rít gào một tiếng về phía Giang Nam:

-Ngao!!!

Âm ba chấn động xung quanh, tầng tầng lớp lớp, rồi ngưng kết thành một luồng khí xoáy như máy xay thịt đi tới đỉnh đầu Giang Nam!

Chiều 27 Lang Khiếu – Hồi Toàn Dao! Chiều này khi Victor cứu Welen đã từng dùng qua, nhưng lúc ấy hẳn thân mang trọng thương, uy lực phát huy ra còn lâu mới có thể so sánh với hôm nay!

-Tiên sinh Victor, chúng ta có cừu oán ư?

Giang Nam lạnh lùng quát, lúc này từ khí của hắn đã tiêu hao đến mức ngọn đèn hết dầu, không còn biện pháp né sát chiêu của Victor nữa.

-Victor, người muốn chết!

Trong cơn nguy ngập, một bóng roi chắn ngang trước mặt Giang Nam, đánh tan âm ba Hồi Toàn Dao. Victor chỉ vào mũi Victor chửi như tát nước vào mặt:

-Tên ti tiện đáng chết, muốn đánh, nhắm vào ta đây này!

-Welen, cô quyết tâm muốn bảo vệ Giáo Sư!?

Victor nhìn thoáng qua Welen, lại liếc qua Giáo Sư. Trong mắt hắn đây chính là biểu hiện điển hình của một đôi gian phu dâm phụ!

Hắn tức đến độ cắn vỡ răng, rít gào:

-Được, nữ nhân phụ tình, các người cùng lên đi. Lang, sẽ không sợ bất kỳ địch nhân nào!

-Lão nương sợ người sao? –Welen quát mất, lúc này đám lính đánh thuê còn lâu mới theo kịp tốc độ của nàng, đã không thấy bóng dáng đâu cả, nàng đành độc thân nghênh chiến, tức giận mắng:

-Tới đi, Victor, lão nương hầu người tới cùng!

Đại chiến hết sức căng thẳng!

Thực tế, trong lòng Victor rất rõ, thực lực giữa hắn và Welen sà sà như nhau, nếu thực sự đánh nhau, chỉ e sẽ là cục diện lưỡng bại câu thương.

Nhưng...

Lang sao có thể tiếp nhận khuất nhục nữ nhân bị cướp đi được chứ!? Với tôn nghiêm của Lang, cho dù là chết cũng phải chiến một trận!

Ôm quyết tâm phải chết, Victor đang muốn liều mạng chiến thì lúc này đỉnh núi bỗng vang lên một thanh âm pha trò:

-Chắc chắc, kịch hay còn chưa kết thúc. Chư vị, tôi cũng chưa tới muộn, không phải sao?

Một bóng người thon dài vọt lên đỉnh núi, hoa tươi bao bọc toàn thân, nhất cử nhất động bên người đều có cánh hoa bay phấp phới, ngay cả dung mạo cũng được giấu dưới cánh hoa, khiến người ta nhìn không rõ lắm.

Giang Nam nhất thời không nhìn ra kẻ này là ai, nhưng Welen đã kinh ngạc hô lên:

-Tiên hoa chiến giáp!? Sorent, người... người dám lên lút lên núi Longinus?

Sorent rớt cuộc đã tới!

Hắn không hề nhìn thấy trận chiến giữa Giang Nam và Phong Vân. Nhưng vừa thấy Victor và Welen chĩa đao lẫn nhau, Giáo Sư một lử ngã ở bên, hắn lập tức bật cười!

Tuyệt lắm, thật sự quá tuyệt, Giáo Sư đã mất đi sức chiến đấu, Welen đơn độc, Victor có thể lôi kéo làm đồng minh, điều này... quả thực đúng là cơ hội trời ban cho mình hoàn toàn tiêu diệt nông trường Wester đây mà!

Nghĩ đến đây, Sorent khẽ giọng quát, hoa tươi liến lan tràn khắp đỉnh Longinus, phong tỏa mỗi một hóc có thể thoát thân.

Sau đó hắn tới bên người Victor, hoa tươi ở phần đầu tàn đi chút ít, lộ ra khuôn mặt cười tít mắt, khom người nói:

-Victor, bằng hữu của tôi, ngài hình như cần trợ giúp chút đỉnh thì phải?

-Sorent, người bằng lòng dành sự trợ giúp ư!? –Trong mắt Victor tỏa ra quang mang ngạc nhiên lẫn mừng rỡ.

-Đương nhiên, tôi chưa bao giờ keo kiệt giúp bạn bè. –Sorent chỉ vào Giang Nam:

-Tôi tri hoãn Welen, cậu giết Giáo Sư, thế nào?

oOo

Bên kia, Welen cũng khẩn trương nhìn Giang Nam:

-Giáo Sư, tên ti tiện người còn có thể đứng dậy nổi không? –Tình hình khẩn cấp, nàng chẳng màng đến việc hỏi thăm tích của Gibson, sốt ruột nói:

-Lập tức đứng dậy, liên thủ với ta. Bằng không, ta người ai cũng đừng mong sống sót rời khỏi núi Longinus!

Đứng dậy!?

Giang Nam thật rất muốn đứng dậy, nhưng Quỷ Quyết tiêu hao thật sự quá lớn, hắn chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, tứ chi bủn rủn, ngay cả ngồi cũng ngồi không xong.

-Giáo Sư, mau đứng dậy đi!

Welen một lần nữa sốt ruột quát!

-Bình tĩnh, tiểu thư Welen!

Giang Nam liếc một hơi cuối cùng, thoát nhìn rất nhồn nhơ vênh vào dựa lên tảng nham thạch. Lúc này hắn hắc y bó sát người, đầu đeo mặt nạ màu bạc, chẳng dè không ai nhìn thấu sắc mặt hắn đã trắng bệch từ lúc nào.

Cử động không nhanh không chậm này khiến Welen sững sốt, vội la:

-Chết tiệt, giờ là lúc nào rồi hả? Người còn dám nói bình tĩnh!

-Vì sao không dám? –Giang Nam một tí ti hoảng loạn trong tuyệt cảnh cũng không có, thần nhiên nói:

-Có người từng dạy tôi, làm một tấm gương sáng, cho dù chết cũng phải chết ung dung bình tĩnh, không thể khiến lũ học sinh nhìn mình chê cười. Được rồi, bây giờ tôi đã mất sạch sức chiến đấu, một mình cô cũng không phải đối thủ của Victor và Sorent, chúng ta đã không còn đường sống nữa... Nếu đã như vậy, vì sao không ngồi xuống, ngắm ánh trăng một lần, thuận tiện cầu nguyện một phen, nói không chừng biết đâu sẽ có kỳ tích phát sinh thì sao?

Nói xong, Giang Nam chỉ vào bên người mình:

-Tiểu thư Welen, mời ngồi!

-Người... người!

Welen đã tức đến độ nói không ra lời, nàng tới trước mặt Giang Nam, trực muốn chửi ầm lên, người nói cái cứt gì thế, quả thực là vô ích mà!

Nhưng lúc này, Giang Nam dùng thanh âm thấp nhất, thì thầm:

-Tiểu thư Welen, muốn sống thì hãy ngồi xuống! Cô bây giờ biểu hiện càng bình tĩnh địch nhân sẽ càng hoài nghi chúng ta còn có át chủ bài, càng không dám tùy tiện xuất thủ. Chỉ có như vậy chúng ta mới có thể kéo dài thời gian, tìm cơ hội thoát thân, hiểu chưa? –Hắn lại chỉ bên người mình lần nữa:

-Ngồi xuống, cùng một chỗ với tôi, bình tĩnh, bình tĩnh!

Welen nửa tin nửa ngờ ngồi xuống.

Quả nhiên, một giây tiếp theo, Sorent và Victor đang chuẩn bị động thủ... bỗng lưỡng lự!

Chết đến nơi rồi còn có tâm ngấm trắng. Chẳng nhẽ Giáo Sư còn có con át chủ bài cuối cùng!?

oOo

Victor và Sorent liếc mắt lẫn nhau, nhất thời đều không giành xuất thủ trước.

Victor đang lo lắng Giáo Sư còn có sát chiêu, mà Sorent luôn luôn để người khác làm cánh chim đầu đàn, Victor không động thủ, hẳn cũng sẽ không tùy tiện mạo hiểm.

-Giáo Sư, lão nương thật sự phục tên ti tiện nhà ngươi. Chúng không ngờ thật sự không dám ra tay!

Trông thấy động tác nhỏ của hai người này, trong mắt Welen tỏa ra quang mang vui sướng, nhỏ giọng:

-Cứ như thế này, ngươi có thể kéo dài bọn chúng hai phút không? Chỉ cần hai phút, lính đánh thuê của lão nương hẳn có thể chạy tới. Đến lúc ấy, chúng tuyệt sẽ không dám to gan lớn mật giết chúng ta!

-Hai phút ư? Được rồi, tiểu thư Welen, bắt đầu từ bây giờ, cô hãy ngồi im đừng nhúc nhích, bất kể tôi nói những gì cô đều phải bình tĩnh, ngàn vạn lần chớ lộ ra vẻ kinh ngạc...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Giáo Dục, Giáo Dục

Nói xong, Giang Nam bỗng biến thành điệu bộ thi nhân tao nhã:

-Trăng có khi tròn khi khuyết, biến hóa khó dò. Từ xưa đến nay, ánh trăng đã cùng Lang nhân có quan hệ mật thiết, Victor, ta nói đúng không?

Lúc nói chuyện, Giang Nam ngoảnh về phía Victor, đôi mắt lại nhìn ba mặt trăng, mà hai tay hắn lại lẳng lặng giấu sau lưng, phảng phất như đang áp ủ một chiêu tuyệt kỹ sát sát!

Dáng vẻ này hết như một vị tuyệt đỉnh cao thủ vững vàng hơn người, trước khi giết chết đối thủ không ngại cho đối thủ yếu ớt một hai câu chi điểm. Nói cho hắn, chênh lệch giữa ngươi và ta là một trời một vực.

Victor sững sờ!

Giang Nam cắn mạnh đầu lưỡi, tinh thần rung lên, hắn thản nhiên đứng dậy, tiếp tục nói:

-Đêm trăng tròn, Lang nhân biến áo, chiến lược gia tăng mãnh liệt; mà khi trăng khuyết, Lang nhân tứ chi mệt mỏi, không giỏi chiến lâu, Victor, đây chính là nhược điểm của Lang tộc các ngươi, là như thế phải không?

-Hừ, thế thì sao? Lúc trăng khuyết Lang nhân chúng ta sẽ giảm mạnh chiến lược, điều này chẳng phải bí mật gì cả!

Victor ngạo nghễ cười lạnh. Nhưng mắt hắn lại lặng lẽ liếc hai tay Giang Nam, đôi tay chấp sau lưng!

-Không sai, đây chẳng phải bí mật gì cả, nhưng... Lang tộc các ngươi còn có một nhược điểm không cho ai biết! —Ánh mắt Giang Nam quanh quẩn lên mũi Victor, nói từng chữ rành mạch:

-Chóp mũi, là nhược điểm lớn nhất của Lang! Công kích chóp mũi của ngươi, giết ngươi, chỉ cần một chiêu!

Sắc mặt Victor cuồn cuộn!

Giang Nam đã nói đúng, chóp mũi chính là điểm yếu của Victor, là nhược điểm trời sinh của Lang tộc!

Giang Nam từng giải phẫu không dưới một trăm con sói, đương nhiên biết bí mật trên Đại Lục Nguyên Chi này.

Nhìn sắc mặt khó coi của Victor, trong lòng Giang Nam mừng thầm: Được rồi, tiểu tử này ít nhất sẽ rung động hai ba mươi giây, tiếp theo là... lừa Sorent!

À, không, không, một tấm gương sáng, sao có thể lừa người chứ? Phải nói là... giáo dục cho Sorent chút đỉnh. Ừm, đúng, là giáo dục, giáo dục.

-Thực nhân hoa Đồ Đằng, Sorent!

Giang Nam cao giọng kêu tin ngưỡng của Sorent, ánh mắt bỗng biến lạnh:

-Người tin ngưỡng Thực nhân hoa, ăn thịt người vô số, người rất thích ăn thịt người phải không?

-Thịt người đích xác là ta yêu nhất, chắc chắn, Giáo Sư các hạ có gì chỉ giáo ư?

Sorent càng thêm trấn định hơn so với Victor. Trên thực tế, hắn đã hoài nghi Giang Nam đang phô trương thanh thế, nhưng trong nhất thời hắn vẫn không tìm được chủ ý. Dưới sự cẩn thận, mới không tùy tiện xuất thủ.

-Đối với tên ác bá nhai thịt đồng loại, ta đích xác có ít chỉ giáo!

Ngay tại quán rượu Senya, Giang Nam tận mắt thấy Sorent nuốt người sống, cho nên mỗi một câu nói đều có thể nói vào trong tâm khảm Sorent. Hắn cười lạnh nói:

-Lúc người ăn thịt người, đã từng nghĩ qua, bị người ăn đều là đồng loại của người!? Người có từng nghĩ qua, vạn vật tự nhiên sinh sôi không ngừng, có nhân tất có quả, người ăn thịt người quá nhiều rồi cuộc sẽ có một ngày gặp báo ứng không!? –Giọng điệu hắn bỗng thần bí khó lường:

-Có lẽ người sẽ nói, người không tin báo ứng, nhưng ta hỏi người...Sau mỗi lần ăn thịt người, cánh tay người có phải sẽ co rút đau nhức, hai mắt sưng tấy, trong vòng ba ngày đều không muốn ăn uống!?

Sắc mặt Sorent khê biến.

Giang Nam lại nói đúng!

Giang Nam cũng không có khả năng nói không đúng! Bởi hắn qua quen thuộc với kết cấu tổ chức cơ thể người. Y học đã chứng minh trong cơ thể người bao hàm rất nhiều vi khuẩn gây bệnh màng mỏng, vài chục loại sởi cứng rắn khó có thể tiêu hóa. Sau khi Sorent nuốt sống người, nếu không sản sinh ra những hiện tượng như Giang Nam nói thì đúng là chuyện lạ to bằng trời!

Nhưng Sorent không hiểu những điều này, Giang Nam một câu phá tan bí mật riêng của hắn, hắn còn tưởng Giang Nam đã nắm được mọi nhược điểm của mình. Trong nhất thời, không ngờ hắn lại dâng lên ý niệm chạy trốn!

-Sorent, những triệu chứng này chính là báo ứng của người! –Giang Nam lại nghiêm nghị quát lần nữa:

-Người ăn thịt người vô số, một ngày nào đó cánh tay người sẽ xoắn xít gãy gập, mù hai mắt, vĩnh viễn mất đi khả năng ẩm thực! –Câu này thuần túy là nói bậy, nhưng đã có ‘tám nệm’ trước mặt, quả thực khiến Sorent rối bời:

-Hon nữ, những triệu chứng này đã gieo mầm mống trong thân thể người! Công kích mầm mống, giết người, cũng chỉ cần một chiêu!

Nói xong, Giang Nam chấp tay đứng, hai tay sau lưng hơi dụi dụi, dáng vẻ liếc nhìn bằng nửa con mắt, dường như đang nói ‘lũ nhóc con, chỉ điểm đã kết thúc rồi, giết các người, ta chỉ cần một chiêu, ai muốn lên chịu chết trước?’

Giang Nam chẳng buồn nói nữa.

Victor và Sorent liếc lẫn nhau, cũng không giành quyền động thủ trước.

Một giây...

Hai giây...

Hai mươi giây đã trôi qua!

Lúc này, dưới chân núi đã truyền đến tiếng hô hào từ lính đánh thuê của Welen.

Nghe thấy tiếng của lính đánh thuê, Sorent giật mình cả kinh:

-Giáo Sư quả nhiên gian xảo! Victor, hắn đang gạt chúng ta! Động thủ!

-Gạt các người!? Được, có gan thì cứ tới thử đi!

Giang Nam mát lạnh như điện, coi thường hai người. Cứ hết như hấn vừa rồi không phải đang nói bậy mà là đang nói ra chân lý tuyệt đối trong thiên địa!

Khí thế thật bá đạo! Chẳng nhẽ Giang Nam quả thật còn có át chủ bài?

Hai người lại lưỡng lự...

Sau vài giây, linh đánh thuê càng lúc càng tới gần, Sorent trời sinh cẩn thận, đã có ý định lui bước. Nhưng Victor ghim không nổi lửa giận trong lòng, bỗng dưng mạnh ngực mình, bị phần mắng giận:

-Sorent, tên nhu nhược nhà ngươi! Lang, sẽ không sợ hãi bất cứ điều gì! Chẳng nhẽ mấy câu của Giáo Sư đã dọa ngươi vỡ mặt rồi sao?

Nhỏ một nhúm lông sói trên ngực, Victor điên cuồng rống một tiếng, vỗ mạnh tới!

Giang Nam không hề tránh né, bởi hấn đã không có sức lực để né nữa rồi...

-Victor!

Đúng lúc này, một thanh âm ẩn chứa lực phá hoại vô cùng xông lên đỉnh núi, âm ba như thực chất, không ngờ lại phác họa ra năm thiết quyền.

Ầm!

Âm ba thiết quyền này nên trúng Victor không hề phòng bị, đánh bay hấn lên!

Victor chỉ cảm thấy trời xoay đất chuyển, chờ đến khi đầu óc tỉnh táo thì thân hấn đã ở giữa không trung. Hơn nữa đỉnh núi chỉ có một khu vực hình tròn rất hẹp, hấn nhất thời không thu kịp thân hình, không ngờ lại sa xuống kè sát vách núi!

Gần như cùng lúc, ngay tại phương hướng Victor rơi xuống núi, một thân ảnh hùng tráng đã xông lên!

-Ngươi chính là Giáo Sư?

Người tới chính là Tadrik, hấn lạnh lùng liếc Giang Nam, khoe miệng bỗng tăng thêm một tia tiếu ý:

-May mà có mấy lời xằng bậy của ngươi, ta mới không đến trễ!

oOo

Trên thực tế, khi cách đỉnh núi vài chục thước, Tadrik đã nghe được mấy lời xằng bậy của Giang Nam. Hơn nữa thân là đạo phủ tinh thông giải phẫu học, hấn càng nghe ra lúc này Giáo Sư đã đến nước tuyệt cảnh, mục đích hấn đây miệng nói xằng nói bậy, vốn dĩ chỉ là kéo dài thời gian!

Đáng chết, Giáo Sư sắp không chống đỡ nổi rồi!

Tadrik cuồng quát tăng tốc độ! Lúc đi lên, hấn liên tục dùng tay trần mở đường, mười ngón tay đã chảy máu đầm đìa, cũng có vài khớp xương đã toạc da tróc thịt, lộ ra xương trắng bắt mắt!

-Tadrik các hạ?

Nhìn thấy Tadrik, mọi người hơi sững sốt, Sorent lại liếm môi, nghi hoặc nói:

-Các hạ hấn đang ở mục trường Lens, giúp Judi chuẩn bị Đạo công thịnh yến, vì sao lại tới núi Longinus?

-Chuyện của ta còn chưa lượt ngươi hỏi! Ngược lại là ngươi, Sorent! –Tadrik mặt lạnh tanh, nhìn chằm chằm Sorent hăm dọa:

-Ngươi tự ý xông vào sản nghiệp của nông trường Wester, mang ý đồ phá đám cuộc quyết đấu giữa Giáo Sư và Gibson, còn nghi ngờ có dính líu đến việc công kích người quyết đấu, dựa theo pháp luật đế quốc, ngươi lý ra bị phán xử hình phạt ‘chém ngang lưng’!

Phán tội?

Sorent hơi ngớ ra, tuy hấn chẳng hề sợ Tadrik nhưng lúc này mà đắc tội quan lớn đế quốc thì thật sự quá lỗ vốn, hấn mỉm cười giải thích:

-Chém ngang lưng? À, không, không! Các hạ xin hãy nghe tôi giải thích: núi Longinus ngày mai đã thuộc về phu nhân Susan nhà tôi, tôi tới đây chỉ là vì đảm bảo núi Longinus lưu thông thuận lợi, mà không phải ‘xông vào’ gì gì đó. Còn về việc tôi tấn công người quyết đấu? Trời ơi, điều này quả đúng là một chuyện cười! Tadrik các hạ, khi ngài lên cũng thấy rồi đấy, tôi một mực đứng ở đây, không hề tấn công Giáo Sư mà. Ngược lại, Giáo Sư còn đang dọa dẫm tôi đấy!

Ánh mắt hấn tỏa ra tà khí:

-Tadrik các hạ, ngài đang giúp phu nhân Susan chuẩn bị Đạo công thịnh yến. Tôi đây, cũng là thống lĩnh phu nhân tín nhiệm nhất, chúng ta vì sao phải chỉ

trích lẫn nhau chứ? Chúng ta có thể trở thành bạn bè mà, không phải sao? Chỉ bằng... chúng ta hôm nay không đề cập tới pháp luật, chỉ nói giao tình?

-Nói giao tình? Cũng được! –Tadrik đang lo nghĩ cho thể diện của mình, nghe vậy liền cười lạnh:

-Hôm nay, trên đỉnh Longinus, ta không phải quan lớn đế quốc, ngươi cũng không phải thống lĩnh của nhà Sumala, chúng ta chỉ nói giao tình!

Sorent cười, xem ra Tadrik vẫn có thể lôi kéo:

-Nếu đã chỉ nói giao tình, Tadrik các hạ, ngài là bạn của tôi!

Hắn bỗng chỉ vào Giang Nam:

-Đây chính là Giáo Sư, chính là hung thủ giết chết cháu Hank của ngài! Tôi sẵn lòng hiệp trợ ngài, báo thù cho Hank các hạ!

-Báo thù cho Hank?

-Không sai, báo thù cho Hank!

-Ừm, báo thù cho Hank...

Tadrik đi tới trước mặt Giang Nam, ngay lúc Sorent mặt lộ vẻ đắc ý, Welen hoảng sợ kêu gào tuyệt vọng, hắn bỗng ngoảnh đầu, hỏi ngược lại:

-Ta vì sao phải báo thù cho Hank? Sorent, ngươi hình như đã hiểu lầm ý của ta. Nói giao tình, ta không phải nói giao tình với ngươi, ta là đang nói giao tình với Giáo Sư! –Nói xong, gã hơi khom người, dùng một lễ nghi quy tộc đúng tiêu chuẩn:

-Giáo Sư các hạ, ngài bây giờ cần một người bạn có thể giúp ngài uy hiếp Sorent, thật trùng hợp, tôi lại có năng lực này, ngài có hứng thú kết bạn không?

Sorent trợn mắt há mồm!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Ngày Mai Tái Chiến

Tadrik không ngờ lại muốn giúp đỡ một cừu nhân?

Lần đầu tiên nghe tin Hank chết, Giang Nam cũng đơ đơ, hắn dựa nghiêng lên tảng nham thạch, liếc qua đồng tử đỏ chót của Tadrik, lại nhìn thoáng qua hai tay máu thịt đầm đìa hắn vì mình liều mạng.

Thằng cha mắt đỏ này không phải đang giả vờ, hắn thực sự đang liều mạng giúp mình!

Vì thế Giang Nam vươn tay mình ra:

-Được rồi, tôi thật sự cần bằng hữu, tiên sinh Tadrik!

-Vậy chúng ta chính là bằng hữu, tiểu huynh đệ của ta!

Tay hai người nắm lấy nhau!

-Tadrik, ngươi muốn để Hank chết không nhắm mắt ư?

Sau khi Sorent qua con kinh ngạc, bèn lớn tiếng la tên của ‘Hank’, hệt như đang hỏi tường một người bạn lâu năm thân mật.

-Hank, ngươi sống khôn chết thiêng, thử nhìn xem thúc thúc ruột ngươi đang làm gì đi! Hắn không ngờ lại xưng huynh gọi đệ với hung thủ đã sát hại ngươi, hắn không ngờ lại đang bảo vệ hung thủ sát hại ngươi!

-Tadrik các hạ, xin hãy suy nghĩ nghiêm túc hành vi của ngài, ngài làm như vậy không chỉ đang vũ nhục Hank đã chết, mà còn đang vũ nhục thân phận của ngài, vũ nhục uy tín của ngài!

-Sorent, ngươi là đệ nhất cường giả thành Thái Dương, không phải mấy con mẹ hàng cá chỉ biết kêu trời kêu đất! –Tadrik quát lạnh:

-Đồ Đẳng lõi đài công binh công chính, sinh tử vô oán! Cái chết của Hank, là chết do bản lĩnh không bằng ngươi, Giáo Sư nào có tội gì! Hãy bớt sàm ngôn đi, muốn chiến, ta hầu! Muốn đi, nể mặt phu nhân Susan, ta tha ngươi một con đường sống! Ngươi tự mình chọn lựa đi!

Sorent thật sự nghĩ không ra hành động của Tadrik, có điều, đại não hắn cũng vận chuyển cực nhanh.

Hôm nay khẳng định không giết nổi Giáo Sư, hơn nữa Giáo Sư và Tadrik đã liên hợp với nhau, muốn áp dụng thủ đoạn ám sát cũng đã trở thành chuyện không có khả năng rồi.

Vậy thì còn có biện pháp nào có thể danh chính ngôn thuận giết Giáo Sư nữa chứ?

-Sorent các hạ, ta mạo muội đoán một câu, tình hình bây giờ là ngài muốn chiến một trận thỏa thích với Giáo Sư, nhưng Tadrik các hạ không cho phép, đúng không?

Ngay khi Sorent đang cân nhắc thì vị quan sát viên của Đồ Đẳng xúc tiến hội đã đi lên, lão già này sống lâu thành tinh, vừa thấy dáng vẻ của Tadrik và Sorent liền đoán đúng tám chín phần sự việc.

Quan sát viên này là ở bên trung lập, Sorent không thể không cho mặt mũi:

-Không sai, ngài có kiến nghị hay nào ư?

-Kiến nghị không dám nhận, tôi là quan sát viên, không thể can thiệp ân oán giữa các người. Tôi chỉ có thể đề xuất một ý tưởng riêng tư cho ngài tham khảo. –Quan sát viên mỉm cười nói:

-Nếu ngài muốn chiến một trận với Giáo Sư, hà tất phải chọn ngay hôm nay? Năm ngày sau chính là mừng 1 tháng 1, ngày đầu tiên của năm 2144. Vào ngày đó, Julian cũng sẽ giả làm thành Thái Dương, ngài sao không ước định với Giáo Sư, năm ngày sau quyết phân thắng bại trên Đồ Đẳng lõi đài? –Y xoay người ngoảnh về phía Tadrik:

-Tôi nghĩ, Tadrik các hạ ngài cũng sẽ không từ chối kiến nghị này chứ? Dù sao cuộc chiến giữa Giáo Sư và Sorent cũng nằm trong ý hoan nghênh Julian, ngài thân là quan lớn đế quốc, tán thành với kiến nghị này cũng là đang ủng hộ quốc sách hoàng đế bệ hạ chiêu đãi Julian, không phải sao?

Lão cáo già!

Trong lòng tất cả mọi người đều thầm mừng!

Ý của quan sát viên hết sức rõ ràng: y chẳng hề quan tâm sống chết của mọi người, y chỉ hy vọng được thấy một tình huống như vậy: Giáo Sư và Sorent quyết một trận thắng bại ở trường đấu, người xem ở thành Thái Dương chen chúc nhau tới, mà y ở một bên lặng lẽ... bán vé kiếm tiền!

Nói đơn giản, quan sát viên này vợ sinh ý cho đấu trường!

Có điều...

Sorent là người đầu tiên động tâm, mình muốn danh chính ngôn thuận giết Giáo Sư, hiện tại chẳng phải là một cơ hội tốt nhất sao?

Tư duy đã không đủ để quyết định thắng bại, vậy thì cứ dùng vũ lực mạnh nhất thành Thái Dương để diệt trừ Giáo Sư.

-Quan sát viên các hạ, chắc chắn, kiến nghị rất hay, tôi đồng ý!

Lạnh mặt nhìn Giang Nam, lúc này Giang Nam mất thấy sinh mệnh mình đã an toàn có bảo đảm, tinh thần buông lỏng, uể oải ngồi bên người Welen. Vừa thấy tang dạng này, Sorent lập tức biết mình vừa rồi đã bị Giáo Sư lừa dối. Trong thanh âm khôì hài của hắn tăng thêm một tia xấu hổ:

-Giáo Sư, ngươi thì sao, ngươi dám tiếp nhận khiêu chiến không?

Chiến, hay là không chiến!?

Nói thật, Giang Nam chẳng hề muốn tiếp nhận khiêu chiến, bởi ngày 1/1 hắn có thể phải tham dự Đạo công thịnh yến, hơn nữa Đồ Đẳng lõi đài có người xem quan sát, dưới tình huống không thể phát động Tử Linh bí pháp, hắn chưa chắc đã là đối thủ của Sorent! Nhưng nếu cứ như vậy cự tuyệt hắn thì...

Giáo Sư mặt buồn như đưa đám, trận chiến đêm nay cũng mất đi ý nghĩa!

-Chiến, vì sao không chiến? –Giang Nam bỗng cười, chỉ vào Hoàng Kim Thổ dưới chân nói:

-Có điều tôi có hai yêu cầu: thứ nhất, tôi yêu cầu đóng chặt toàn bộ quyết đấu, không cho phép bất cứ ai xem! Thứ hai, đánh cuộc núi Longinus, người thắng có thể có được mọi thứ của núi Longinus!

Sorent, ngươi sẽ không đáp ứng điều kiện hà khắc như thế chứ. Hắc hắc, chỉ cần ngươi không đáp ứng, huyênh đệ ta sẽ quang minh chính đại từ chối!

khieu chiến!

Giang Nam cười tít mắt nghĩ ngợi, mà trong mắt Sorent lóe hàn quang!

Một phút!

Đằng đẳng một phút, ánh mắt Sorent biến ảo không ngừng, đều không nói ra lời.

Bỗng nhiên, hắn cười âm lên:

-Được, ta đồng ý! Thay phu nhân Susan, đánh cuộc núi Longinus!

Hắn, hắn đâu ngờ lại đáp ứng điều kiện hà khắc như thế!?

Giang Nam giật nảy mình!

Lúc này, quan sát ở bên khóc cười không xong, hắn vốn dĩ muốn công khai quyết đấu, sau đó bán vé kiếm tiền. Nhưng không sao nghĩ nổi, Giáo Sư không ngờ lại đề xuất một trận quyết đấu đóng chặt hoàn toàn.

Nhưng chuyện đến như hiện tại, y đã không có cách để can thiệp quyết định của hai người:

-Nếu hai bên đều đã đồng ý, vậy thì thân là người đề nghị quyết đấu, tôi tuyên bố, khế ước quyết đấu... Thành lập!

Nói xong, từ trong ngực móc ra một quyển sổ nhỏ da làm từ cây hồng bì, hỏi Giang Nam:

-Giáo Sư các hạ, chuyện ở đây hắn đã kết thúc rồi chứ? Tôi thân là quan sát viên Xúc tiến hội, còn phải hỏi ngài một vấn đề... Gibson đâu? Một nhân vật chính ngày hôm nay, đối thủ của ngài, Phong chi Gibson đâu?

Đúng vậy, Gibson đâu!?

Welen và Tadrik đều đang nhìn ngó khắp mọi nơi, mà Sorent thì càng kinh ngạc vạn phần, hắn biết kế hoạch của Phong Vân, hiện giờ Gibson không ở đây, Vân chi Meilin cũng hẳn phải ở đây chứ.

-Gibson...-Giang Nam nhún vai.

-Hắn đã bị ta đánh chui vào miệng núi lửa, hắn là đã chết rồi?

-Gibson đã chết? Ngài đã chiến thắng Gibson!?

Quan sát viên nghiêm mặt, vội vàng viết lên quyển sổ nhỏ:

-Ngân Hà lịch năm 2143, đêm Phi Tuyết, Giáo Sư ở núi Longinus đánh bại Gibson, đoạt lấy vị trí thứ ba thành Thái Dương, đứng dưới Meilin!

-Tiên sinh quan sát viên, bản ghi chép của ngài có sai lầm chút đỉnh, cho phép tôi sửa chữa được không? -Giang Nam chỉ vào miệng núi lửa:

-Tôi cũng đánh Meilin vào trong đó, bây giờ vị trí thứ hai Đồ Đằng phổ thành Thái Dương... A, cũng khuyết!

Meilin cũng bại trong tay Giáo Sư!?

Quan sát viên há hốc mồm, bỗng thu quyển sổ nhỏ lại. Sau đó hắn cực kỳ quái dị liếc Sorent!

-Chư vị, việc quá khẩn cấp, tôi phải rời khỏi đây, cáo từ!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Chiến Lược Mang Tính Lảng Tránh

Quan sát viên vội vàng rời đi.

Sorent rượt theo bước chân quan sát viên:

-Giáo Sư, năm ngày sau gặp lại!

Sorent cũng đi xuống núi Longinus, hấn vừa đi vừa vỗ trán:

- Chắc chắn, thật là một đêm hỗn loạn. Song cũng may năm ngày sau mọi thứ đều sẽ kết thúc!

- Được rồi, năm ngày sau mọi thứ đều sẽ kết thúc!

Nhìn theo bóng lưng Sorent, Giang Nam uể oải phát tay, sau đó hấn liếc qua Welen, lại nhìn thoáng qua Tadrik...

Đột nhiên!

Giang Nam bước loạn choạng, đầu choáng váng hôn mê trong ngực Welen.

-Giáo Sư!

Welen nhất thời hoảng sợ kêu, mà Tadrik cách khá xa, bước nhanh vài cái, hấn vội vàng xông tới.

Nhưng đứng vào lúc Tadrik sắp tới nơi, Giang Nam bỗng thì thầm với Welen:

- Mau dẫn tôi đi, bất kể cô dùng có gì, đều đừng cho Tadrik lại gần đây!

Welen ngó ra, nhất thời nàng không hiểu rõ ý của Giang Nam, nhưng lúc này Tadrik đã tới ngay trước mặt, Welen tuân theo ý của Giang Nam, phát mạnh tay:

- Cút ngay, ngươi muốn làm gì!?

- Tiểu thư Welen, cho dù là tổ phụ Londor của cô gặp tôi cũng không bá đạo như cô! Tránh ra, để tôi xem qua vết thương của Giáo Sư!

Tadrik không có tâm tình so đo quá nhiều với Welen, khẩn trương nhìn chăm chăm Giang Nam.

- Tadrik, ta biết ngươi là đại nhân vật, nhưng ở đây là địa bàn của lão nương, do lão nương ta làm chủ! Ngươi đêm hôm xông vào gia sản của ta, có ý đồ đen tối, bây giờ còn muốn tiếp cận Giáo Sư? Ta khinh! –Welen đỡ Giang Nam lên vai, cười lạnh nói:

- Ai biết ngươi có phải thừa cơ mưu hại Giáo Sư hoặc định mưu tính gì hay không? Tadrik, ngươi nghe rõ cho ta, trước khi ta điều tra rõ ý đồ của ngươi, Giáo Sư sẽ do lão nương dẫn đi!

- Welen, tiểu bối ngươi to gan...

- Lão nương ta cứ to gan đây!

Welen khản giọng xông thẳng mây xanh, một tay đỡ vai Giang Nam, một tay chỉ vào mũi Tadrik chửi lầy chửi đẻ:

- Tadrik, có gan thì động thủ thử một lần với lão nương xem? Ngươi dám tiến một bước nữa, lão nương sẽ tới để đổ tội trạng của ngươi, cho dù kiện tụng kiện đến trước mặt hoàng đế bệ hạ, lão nương ta cũng hầu tới cùng!

Nói xong, Welen tròn tròn đôi mắt xinh đẹp, nhìn chăm chăm Tadrik, thối lui đi xuống núi Longinus.

Tadrik muốn đuổi theo nhưng Welen khác hẳn với Sorent, Welen là lãnh đạo trên danh nghĩa của Giáo Sư, đắc tội với Welen thì chẳng khác nào đắc tội với Giáo Sư!

Và lại hấn đêm nay đã bại lộ thân phận, nếu muốn không bị đối thủ chính trị nắm lấy nhược điểm, thì còn buộc phải ở lại làm vài chuyện giải quyết hậu quả.

Nghĩ đến đây, Tadrik ở lại đỉnh núi, thét to:

- Welen, tôi luôn ở mục trường Lens, sau khi Giáo Sư tỉnh lại bảo hấn lập tức tới gặp tôi! Nếu tôi không thấy hấn... Hừ, tôi sẽ đi tìm tổ phụ Londor của cô nói chuyện phải trái!

-Ui cha, lão nương sợ quá đi mất!

Welen mắt thấy Tadrik không hề đi theo, đặc ý hừ một tiếng, sau khi đi xa mới hỏi:

- Giáo Sư, vì sao không cho Tadrik đi theo? Gã ấy chính là ân nhân cứu mạng của chúng ta đó!

- Tiểu thư Welen, cô có lưu ý đến hai tay của Tadrik không?

Giang Nam từ trên vai Welen tụt xuống, bước chân còn hơi yếu ớt:

- Các khớp ngón tay hai tay Tadrik toàn bộ đều bị ma xát toạc da, thậm chí có vài chỗ đều lòi ra cả xương, điều này chứng minh cái gì? Nó chứng minh, Tadrik vì để kịp thời giúp chúng ta, không tiếc tay trần trèo vách núi, đánh đổi tính mạng để tăng tốc độ! –Hắn ảo não vỗ trán:

- Cô thử ngẫm nghĩ thân phận Tadrik xem, phó đội trưởng đội hành hình Tòa án tối cao đế quốc, đây chính là chức quan cùng một cấp bậc với tổng đốc hành tỉnh đó! Một quan cao cấp tỉnh bộ vì một chủ nông trường nhỏ, một tên vô biên chưa từng gặp mặt, chỉ có tí danh tiếng ở thành Thái Dương mà liều mạng. Nếu hắn không có ý đồ gì đặc biệt, cô tin nổi không?

Hắn đành chịu dang hai tay:

-Tadrik giúp chúng ta như vậy thì chuyện hắn thỉnh cầu nhất định không phải chúng ta có thể gánh vác nổi! Nếu đã không thể gánh vác... Được rồi, chúng ta chỉ cần ‘chiến lược mang tính lảng tránh’!

- Chiến lược mang tính lảng tránh? –Welen chưa hề nghe qua từ ngữ mới mẻ như vậy, vì không muốn mất mặt, nàng không hiểu nhưng giả vờ hiểu:

- À, thì ra là chiến lược mang tính lảng tránh... Ha ha, lão nương còn tưởng người được lợi từ Tadrik, lại không muốn trả ân huệ nên cố ý tránh né không gặp Tadrik đó!

-Thực ra thì, cái gọi là chiến lược mang tính lảng tránh... -Giang Nam xoa cằm:

- Chính là một cách nói khác của việc không muốn trả ân huệ. Ừm, cách nói của một tấm gương sáng.

- @%¥#.....

Rất nhanh, hai người đi tới giao lộ đường rẽ cạnh vách núi, Giang Nam vung tay:

- Quyết đấu đã kết thúc rồi, tôi còn có việc của tôi, năm ngày sau gặp lại!

-Ê này, người đứng lại cho lão nương! –Welen chỉ vào vai Giang Nam:

- Người không muốn sống nữa sao, đã bị thương nặng như vậy rồi, lập tức theo ta về nông trường trị thương!

-Chỗ vết thương vết này, tôi sẽ tự mình giải quyết! Tiểu thư Welen, còn nhớ ước định lúc tôi gia nhập nông trường chứ? Cô không có quyền ra lệnh cho tôi, nhỉ?

Nói xong, Giang Nam rẽ vào lùm cây ở bên.

Welen hậm hực mắng một câu, thanh âm rất thấp, không biết mắng những gì. Rất nhanh nàng lại ngẩng đầu lên, gào to về phía bóng lưng Giang Nam:

- Giáo Sư, cảm ơn!

- Cảm ơn tôi làm gì?

- Cảm ơn người đã đánh cuộc núi Longinus, có lòng giúp lão nương thu hồi núi Longinus!

Khi gọi, trong lòng Welen cảm thấy là lạ.

Nàng có chút nhìn không thấu Giáo Sư, cái gã này có thể vì mặt mũi của mình, đẩy một cô gái mù đáng thương vào hố lửa. Nhưng hắn cũng có thể vì một người hoàn toàn xa lạ như mình, đánh cuộc núi Longinus, quyết tử một trận với Sorent...

Giáo Sư, rốt cuộc là người thế nào?

oOo

Mang theo một bụng nghi hoặc, Welen đi tới con trần dưới chân núi.

Nhưng nàng còn chưa vào trần thì đã nghe thấy tiếng chửi mắng đấm tai, tiếng binh khí ma sát va chạm nhau. Thậm chí, còn nghe thấy tiếng trống trận ầm ầm.

-Ở đây có một quân nhân lạc đàn, đánh chết hắn!

- Truyền lệnh, truyền lệnh! Tiểu đội thứ hai lập tức chạy tới chỗ ta tiếp viện. Mẹ nó, mau, chỗ lão tử sắp cẳng đáng không nổi rồi!

- Mẹ nó, mặc kệ quân lệnh, các huynh đệ, cầm vũ khí, làm thịt lũ khốn nạn này!

Trong con trấn nhỏ đã hoàn toàn rối loạn! Thì ra, ngay lúc quyết đấu, đám người có ý đồ xem trận đấu đã mất không chế. Ban đầu, còn chỉ là mấy người muốn xông lên, bị quân nhân đánh trở lại. Nhưng ngay sau đó, mấy người này kích động tâm tình của mọi người, bèn diễn biến cuộc đối kháng của một hai người thành một cuộc bạo loạn quy mô nhỏ!

Vừa thấy cảnh này, Welen giận tím mặt, nàng há miệng muốn quát to ‘Tất cả dừng tay cho lão nương’. Nhưng lời còn chưa ra khỏi mồm thì trên một tòa tháp lâu cao nhất tiêu trần vang lên một thanh âm:

- Chư vị, chư vị, chúng tôi là bên trung lập, vốn dĩ không nên xen miệng vào sự cố ngày hôm nay. Song liên quan đến cuộc quyết đấu hôm nay, chúng tôi buộc phải nói: quyết đấu đã kết thúc, hơn nữa chúng tôi đã bình phẩm chiến quả, một lần nữa chỉnh sửa Đồ Đằng Phổ!

Nói chuyện, chính là quan sát viên trung lập nọ!

Giống như quả bóng xẹp hơi, đám người bạo loạn bỗng chốc liền khựng lại, ngoại trừ hơn trăm người đánh giết đến đỏ mắt, dưới sự uy hiếp đại đa số mọi người đều bình tĩnh lại.

Quan sát viên cười:

- Rất tốt, nếu mọi người đều bằng lòng lắng nghe Đồ Đằng Phổ kỳ mới nhất, vậy thì tôi xin đại diện cho Đồ Đằng xúc tiến hội thành Thái Dương tuyên bố, trận chiến đêm Phi Tuyết, Phong Vân liên thủ, không địch lại Giáo Sư, mất tích trên đỉnh Longinus! Trận chiến này, Giáo Sư tuy bị thương bả vai nhưng hẳn đã lấy một địch hai, vẫn có thể giành được toàn thắng. Chiến lực đã không thua kém đệ nhất cường giả thành Thái Dương Sorent. Vì thế, thứ hạng Đồ Đằng thành Thái Dương sửa đổi thành...

Đám người yên lặng, chỉ có tiếng hít thở nặng nề, mọi người đều đang chờ đợi kết luận cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cái Tên Thiên Sứ

- Từ hôm nay trở đi, Sorent và Giáo Sư đồng hạng đệ nhất Đồ Đằng Phổ thành Thái Dương!

Quan sát viên chỉnh trang vạt áo, trang nghiêm nói:

- Chư vị, tuy cấp bậc của Giáo Sư chỉ có Hạ phẩm tám cấp, tuy tình hình chiến đấu chi tiết hôm nay còn đang trong điều tra, nhưng chiến quả không thể nghi ngờ. Giáo Sư, đích xác có thực lực ngang hàng với Sorent! Vì thế tôi và vài vị quan sát viên khác đã thương nghị...

Quan sát viên đang làm việc theo tiền lệ, giải thích tỉ mỉ nguyên nhân thứ hạng, nhưng y bỗng phát hiện, trong đám người bỗng lan tràn một bầu không khí cổ quái,

Bầu không khí này tạm thời còn chưa bộc phát. Tuy nhiên, đã có điềm báo một cơn giông tố.

Giây tiếp theo, y đột ngột tỉnh ngộ: từ xưa vẫn vô đệ nhất, vô vô đệ nhị. Mọi người tuyệt sẽ không hài lòng với một cái ‘đệ nhất’ đồng hạng, mọi người càng muốn biết: Sorent và Giáo Sư, ai mới là đệ nhất cường giả thực sự?

Quả nhiên, đã có người oán giận:

- Tiên sinh quan sát viên, thế nào gọi là đệ nhất? Đệ nhất vô nhị, vượt lên tất cả mọi cường giả thành Thái Dương, đây mới gọi là đệ nhất! Các người tạo ra một cái ‘đệ nhất’ đồng hạng... Hừ!

- Vị tiên sinh này, đừng nóng, đừng nóng! –Quan sát viên vội vã cắt ngang cơn thao thao bất tuyệt của chính mình, cười nói:

- Tôi hiểu, chư vị quan tâm ai mới là đệ nhất cường giả thành Thái Dương. Vấn đề này tôi không thể trả lời chư vị, có điều... -Hắn giơ cao một bản khế ước quyết đấu:

- Năm ngày sau, trong ngày năm mới, Đồ Đằng lôi đài, Giáo Sư sẽ quyết phân thắng bại với Sorent. Lúc ấy, ngai vàng đệ nhất cường giả thành Thái Dương cũng sẽ sinh ra chủ nhân duy nhất!

Năm ngày sau...

Nhất thời, cả con trấn nhỏ đều yên ắng... Sắc mặt mọi người hết sức rạng rỡ. Có người đang kinh ngạc, có người đang kích động, nhưng nhiều người lại đang bối rối.

Đúng vậy, bối rối. Không ngờ lại cùng ngày năm mới, ngày Julian giá lâm...

- Ê này, người nói đi xem Julian hay là đi xem cuộc quyết đấu giữa Giáo Sư và Sorent?

- Điều này... Giáo Sư và Sorent quyết đấu tuy phần khích nhưng Julian cũng... Ài, thật khó nói, thật khó nói.

Julian hay là quyết đấu? Ngay khi mọi người bối rối, bên ngoài con trấn nhỏ, bên trong một khu rừng rậm, hai đội võ sĩ chiến giáp màu xanh bảo vệ xung quanh một chiếc xe ngựa.

Phu nhân Susan ngồi trong xe ngựa, cũng phát ra tiếng cảm thán tương tự.

- Quyết đấu định vào cùng ngày Julian giá lâm... Sorent không ngờ lại chấp nhận trận quyết đấu này, hẳn rốt cuộc đang nghĩ gì?

Người trong xe chính là phu nhân Susan, ả vẫn luôn ẩn nấp ở đây quan sát tình thế!

Phu nhân Susan nghi hoặc day trán, lúc này, ả nhìn thấy Sorent đang từ đỉnh núi xuống, đi tới bên xe ngựa của mình.

Vì thế ả không vui nói:

- Sorent, kết quả cuộc chiến người đã biết! Người không ngờ đáp ứng quyết đấu vào năm mới, rốt cuộc là ý gì?

- Phu nhân, ngài đang nổi giận ư? A, không, chỗ tôi còn có một tin tức càng xấu hơn...

Sorent mỉm cười, nhẹ giọng nói bên tai phu nhân Susan:

- Tôi chẳng những chấp nhận quyết đấu, hơn nữa còn chưa được ngài cho phép, đánh cuộc núi Longinus đã tới tay...

- Sorent!

Trong mắt phu nhân Susan lóe lên một tia sát ý, nhưng ả rất nhanh liền bình tĩnh, mỉm cười nói:

- Nói đi, người chấp nhận trận quyết đấu lỗ vốn này, vì sao?

- Quả nhiên là phu nhân hiểu tôi... -Sorent cười:

- Phu nhân, hôm nay tôi đánh cuộc núi Longinus, năm ngày sau, tôi lập tức có thể nhổ tận gốc thế lực của Welen, giết sạch nông trường Wester chó gà không tha!

Lúc này, Sorent còn chưa cởi Tiên hoa chiến giáp bao bọc toàn thân, trong từng cơn hương hoa, hẳn nhẹ giọng nói vài câu bên tai phu nhân Susan.

Sau đó Susan nhíu mày:

- Điều này quá mạo hiểm, hơi sơ suất thì chết không phải Welen mà là chúng ta đó!

- Phu nhân, cầu phú quý trong nguy hiểm! -Trong mắt Susan lấp lóe quang mang tà khí:

- Đương nhiên, nếu ngài không đồng ý với kế hoạch của tôi, tôi cũng có thể thực sự đi chiến một trận với Giáo Sư.... Ngài thật sự muốn bỏ qua cơ hội tiêu diệt hoàn toàn nông trường Wester ư?

Phu nhân Susan rất lâu.

- Cứ làm theo người nói đi... Ôi, ta mệt rồi, về nhà thôi!

oOo

Xe ngựa của phu nhân Susan từ từ chạy khỏi núi Longinus, mà người khác thì vì bận giải quyết hậu quả mà sứt đầu mẻ trán.

Trăng đã giữa không trung, dựa theo ước định mấy ngày trước, Welen lúc này hẳn phải chuyển giao núi Longinus cho phu nhân Susan.

Tuy nhiên, núi Longinus đã trở thành đặt cược quyết đấu, nên Đồ Đằng xúc tiến hội có quyền quản lý, cho nên núi Longinus tạm thời thuộc quyền dưới tên xúc tiến hội.

Welen và quan sát viên đang bận giao nhận chủ quyền 'trên danh nghĩa'.

Mà Tadrik đã tìm được thành chủ thành Thái Dương, dưới sự trợ giúp của chức vị quan lại, hẳn vội vàng nhờ chủ thành chặn tin tức mình xuất hiện ở núi

Longinus, ít nhất, đừng bị kinh địch chính trị ở để đô biết.

Còn về Judi...

Vị đầu bếp xui xẻo này bị truy binh nện một trận nên thân, giam trong một nhà ngục ở con trấn nhỏ, chỉ mong khi trời sáng Tadrik có thể lôi hắn ra khỏi đó.

Mặt khác, Victor không hề rớt xuống núi ngã chết, nhưng ngay khi hắn muốn trở về tìm Giáo Sư lần nữa thì Sorent bỗng xuất hiện trước mặt hắn!

Còn về hai người nói những gì...

Giang Nam chẳng hề hay biết, và lại hắn cũng không có tâm tình để biết.

oOo

Nhìn trên bản đồ, núi Longinus ba mặt là vách núi, trong đó, trên vách núi phía Bắc có rất nhiều sườn dốc bằng phẳng, dưới sự che đậy của cây cối, trên những sườn dốc này còn che rất nhiều huyết động không dễ phát giác.

Nói chính xác, huyết động như vậy tổng cộng có 206 cái, vừa vặn đủ số lượng xương cốt cơ thể người.

Giang Nam ẩn thân ở một huyết động trong đó, huyết động này ngày thường bị Welen dùng để cất giữ vật tư chiến đấu, thực phẩm, dược phẩm, dụng cụ cấp cứu...vv... đầy đủ mọi thứ, hoàn toàn có thể giúp Giang Nam chữa trị thương thế của mình.

Phù!

Giang Nam băng bó xong xuôi bà vai mình, một lữ nằm trên một chiếc giường.

Thương thế hắn chẳng nghiêm trọng cho lắm, chỉ bị thương ngoài da, nhưng chết người chính là, ba chiêu Quỷ Quyết tiêu hao thật sự quá lớn, mãi đến tận bây giờ tứ chi hắn vẫn còn đang đau nhức âm ỉ.

-Chà, một trận chiến thật thú vị...

Giang Nam nhắm mắt lại, tổng kết kinh nghiệm chiến đấu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hắn bèn tổng kết ra một câu: Quỷ Quyết qua đi sửa chữa, uy lực khủng bố tuyệt luân, thậm chí đã có thể vượt cấp đánh bại hai đối thủ cường đại!

Nhưng uy lực Quỷ Quyết lớn, tiêu hao cũng lớn! Nếu hắn bây giờ toàn lực phát động Quỷ Quyết, nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ... năm chiêu!

Bỗng nhiên, cửa động vang lên tiếng bước chân nặng nề.

-Roddy, bản đồ núi Longinus nằm trong tay rồi chứ?

Một màn hắc vụ bao phủ thân hình, một con mắt treo trên gò má, quai vật mắt treo trong miệng Elisa đã tới!

-Bản đồ ta đã vác đến, ngươi muốn thì lúc nào cũng có thể về cho ngươi.

Giang Nam nghe thấy thanh âm của bóng đen, mí mắt cũng chẳng buồn ngước lên nói.

-Nếu bản đồ đã nằm trong tay, vậy thì không vội, không vội... Roddy, trước tiên hãy trả lời câu hỏi của ta đã!

Bóng đen phát ra tiếng cười quái dị, bỗng nhiên, trông mắt treo kia của y nhìn chăm chăm đôi mắt Giang Nam, nghiêm nghị quát hỏi:

- Ta đã nhìn thấy toàn bộ quá trình quyết đấu của ngươi, chiêu thức Tử Linh ngươi sử dụng, nguồn gốc đến từ Quỷ Quyết của ta nhưng uy lực lại hơn gấp trăm lần! Nói, có phải 'Sĩ Thiên Sư' sửa đổi Quỷ Quyết của ta hay không!? Đáng chết, cũng chỉ có 'Sĩ Thiên Sư', cũng chỉ có 'Sĩ Thiên Sư' mới có thể sửa đổi Quỷ Quyết của mình đến mức này! -Y phẫn nộ gào thét:

-Nói, có phải Sĩ Thiên Sư hay không!?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Ý Nghĩ Dơ Bẩn (1)

Sí Thiên Sứ!?

Giang Nam không biết Sí Thiên Sứ là cái quái gì, có điều hắn rất rõ ràng, bóng đen này đang kích động tâm tình, một khi để hắn biết chuyện di sửa đổi bí tịch thì...

Được rồi, thì sẽ dẫn tới phiền phức không sao kể xiết!

Nghĩ đến đây, về mặt Giang Nam bỗng trở nên kinh ngạc

- Tiên sinh, ngài đang nói gì cơ? Chiêu thức tôi vừa rồi sử dụng rõ ràng chính là Quỷ Quyết ngài cho tôi mà! Chưa từng có ai sửa đổi bí tịch cả... À, phải nói là ít nhất tôi không hề biết có người từng sửa đổi Quỷ Quyết của ngài!

- Người không biết? Hừ!

Bóng đen lạnh lùng nhìn chằm chằm Giang Nam, rõ ràng không tin lời xằng bậy của Giang Nam.

- Tiên sinh, tôi cần thiết phải lừa ngài sao? –Giang Nam mang vẻ không biết làm sao, hắn vỗ bả vai bị thương của mình:

- Tiên sinh, nhìn xem đây là cái gì? Đây là dấu ấn nô lệ, là dấu ấn nô lệ chỉ có ngài mới có thể giúp tôi xóa bỏ! Chỉ cần thứ này còn ở đây, tôi có thể lừa ngài ư? Tôi dám lừa ngài ư? –Hắn ngưng lại một chút, giọng điệu vô cùng cấp bách:

- Nếu ngài muốn truy xét chuyện sửa đổi bí tịch, tôi lấy danh dự xin thề: tôi có thể toàn lực phối hợp với ngài, giúp ngài làm bất cứ chuyện gì, đến tận khi điều tra rõ mới thôi!

- Người thật sự chưa từng gặp Sí Thiên Sứ!?

Giọng điệu bóng đen hơi dịu đi.

- Tôi căn bản chưa từng nghe qua Sí Thiên Sứ gì gì đó! Nếu ngài không tin... Được rồi, tôi sẽ nói hành tung gần đây của tôi cho ngài nghe, ngài biết rõ mọi thứ về tôi, nếu nghe ra có chỗ nào không đúng, ngài hoàn toàn có thể hủy giao dịch của chúng ta, để tôi tiếp tục làm một tên nô lệ heo chó không bằng!

Bóng đen biết rõ mọi thứ về Giang Nam, câu nói này đặt vào mấy ngày trước, Giang Nam chắc là còn có thể tin tưởng, nhưng hôm nay...

Bóng đen chẳng hề biết chuyện Elisa sửa đổi bí tịch, điều này đã chứng minh, y tính không phải thần nhân toàn năng!

Chỉ cần không phải cái gì cũng biết...

Vậy thì ‘giáo dục’ hắn không cần thương lượng! Giang Nam nghiêm mặt nói:

- Sau hôm ngài cho tôi bí tịch, tôi nóng ruột tu luyện, bèn đi tới căn hầm gần chuồng heo...

Phần đầu sự việc, đầu đuôi ngọn ngành Giang Nam nói toàn bộ đều là nói thật, hơn nữa mỗi một chi tiết đều không bỏ qua. Nhưng đúng vào lúc hắn nói đến bắt đầu tu luyện thì sự việc có sai lệch chút đỉnh.

- Tôi đọc xong tri thức cơ sở phần đầu, đang định tìm heo chết hấp thu từ khí thì lúc này, có khả năng là tôi lần đầu tiếp xúc lực lượng Từ Linh, cũng có khả năng là luyện sai chỗ nào đó nên đầu tôi đau đớn kịch liệt, bèn dừng lại nghỉ ngơi một khoảng thời gian... Đại khái sau hơn mười phút, dị trạng biến mất, tôi tiếp tục tu luyện. Sau đó... trời ạ, tôi không ngờ chỉ dùng mấy phút đã luyện thành Quỷ Quyết! Tiếp đó, tôi dùng ‘Bạch Cốt Độc Nhận’ trong Quỷ Quyết tiêu hủy bí tịch...

Sự việc sau đó Giang Nam nói đủ 20 phút, toàn bộ cũng đều là nói thật.

Nghe Giang Nam nói xong, tròng mắt treo của bóng đen lắc trái đưa phải, hắn suy nghĩ một hồi, không ngoài dự liệu bắt bẻ một đoạn Giang Nam cố ý nói sai:

- Lúc hấp thu từ khí, người cảm thấy đau đầu?

- Đúng vậy, đau đầu!

Trên mặt Giang Nam vẽ đầy vẻ trung thực và thần nhiên.

Mà trên mặt bóng đen lại ngập ngụa sát khí! Đáng chết, Quỷ Quyết của mình tuyệt sẽ không sinh ra tình huống đau đầu!

Nhất định là Sí Thiên Sứ quỷ nhiễu Roddy, gạt Roddy, thừa cơ sửa đổi Quỷ Quyết!

Sí Thiên Sứ đáng chết!

Ngay khi bóng đèn tức giận thăm thẳm trong lòng, Giang Nam mang vẻ mặt vô tội nói:

- Cái gì cần nói tôi đã đều nói rồi rồi. Tiên sinh, ngài vẫn không tin tôi sao?

Bóng đèn hừ một tiếng, ngầm thừa nhận đã tin rằng Roddy đích xác không biết chuyện sửa đổi bí tịch!

Giang Nam thờ phào:

- Được rồi, ngài rút cuộc đã tin tôi rồi, vậy thì thưa tiên sinh, có thể nói cho tôi biết... Sí Thiên Sứ là ý gì hay không?

- Ngươi còn chưa có tư cách để biết! Roddy, ta không hy vọng ngươi nhắc lại cái tên Sí Thiên Sứ này nữa, hiểu chưa?

Giọng điệu bóng đèn bỗng biến lạnh, có điều rất nhanh trên con mắt treo của y lóe lên một tia quang mang gian xảo, ôn hòa nói:

- Roddy, ngươi chỉ cần biết có người sửa đổi bí tịch ta cho ngươi, hơn nữa khi quyết đấu ngươi hẳn đã phát giác được, chiêu thức qua kẻ ấy sửa đổi, tuy uy lực cực lớn nhưng tiêu hao càng lớn hơn! Đúng vậy, loại chiêu thức kẻ ấy cho ngươi, chỉ sẽ dẫn ngươi vào ngõ cụt, nó đối với ngươi không hề có lợi... Nếu sau này ngươi gặp được kẻ ấy, lập tức báo cho ta biết!

- Được rồi, được rồi...

Giang Nam liên tục gật đầu, vẻ mặt 'ngài là ân nhân của tôi, tôi nhất định sẽ báo cho ngài biết, báo đáp ngài', hẳn vỗ vai mình:

- Nếu ngài đã không chịu nói chuyện về Sí Thiên Sứ, vậy thì... tiếp tục giao dịch của chúng ta chứ? Tiên sinh, điều kiện thứ hai ngài giúp tôi xóa dấu ấn nô lệ là gì?

Bóng đèn bỗng trầm mặc.

Vài giây sau, hân hạnh lòng thót ra một cái tên: Julian!

oOo

- Julian?

Giang Nam đột ngột ngồi dậy.

- Không sai, Julian! –Bóng đèn cười lạnh:

- Trong ngày đầu năm mới, ba trăm Tử Linh đồng loại sẽ bị áp giải đến thành Thái Dương làm nguyên liệu cho Đạo công thịnh yển, cùng là Tử Linh nhất mạch, ta ắt phải cứu họ! Có điều...

- Có điều, ba trăm Tử Linh đồng loại này là chuẩn bị cho Julian! –Không chờ bóng đèn nói tiếp, Giang Nam đã tiếp lời, nhú mồm nói:

- Ngài muốn trước mặt Julian cướp nguyên liệu đạo công hoan nghênh Julian, phá hỏng thịnh yển hoan nghênh nàng... Được rồi, một khi ngài động thủ cứu người, Julian nhất định sẽ làm loạn ngay đương trường, toàn lực ngăn cản ngài, là như vậy sao?

Bóng đèn bỗng phát hiện, nói chuyện với Giang Nam thật sự là một việc vô cùng thoải mái, y gật đầu:

- Không sai, Julian nhất định sẽ ngăn cản ta, cho nên ta cần một người giúp ta ngăn Julian lại, tranh thủ thời gian cứu người!

Mắt treo nhìn Giang Nam, bóng đèn bỗng cười lên:

- Roddy, điều kiện thứ hai giải trừ dấu ấn nô lệ, chính là là vào ngày năm mới ngươi giúp ta đối phó Julian, ít nhất phải ngăn nàng mười phút!

- Ngài bảo tôi đối phó Julian?

Giang Nam tròn trĩnh hai mắt:

- Được rồi, được rồi, trước tiên trả lời tôi hai câu hỏi, câu thứ nhất: Cấp bậc Đồ Đằng của Julian là...?

- Ta không biết cấp bậc của Julian, tuy nhiên ta có thể nói cho ngươi biết... Bóng đèn tự cười giễu:

- Ta từng tận mắt thấy Julian xuất thủ, sức chiến đấu ả biểu hiện ra khi đó tuyệt sẽ không dưới Londor!

Londor, chính là gia gia của Welen, gia đốc đương thời của đệ nhất gia tộc ngàn năm, biệt hiệu: Bất Bại Truyền Thuyết!

Giang Nam vẻ mặt 'Ồ, thì ra ngài cũng biết cơ đấy!', rồi lại hỏi:

- Câu hỏi thứ hai, Julian muốn giết tôi, cần mấy giấy?

Bóng đen khinh miệt cười:

- Nửa giấy cũng khỏi cần!

- Vậy ngài còn bảo tôi đi đối phó Julian?

Giang Nam chán nản vỗ trán, không nhận được phốt ra một câu nói quê nhà:

- Thế thì còn chẳng bằng bảo tôi đi tự sát cho xong!

- Đừng vội tự sát! –Bóng đen bỗng biến giọng, trong ngôn từ tràn ngập mùi treu đùa:

- Luận vũ lực, người đích thật không bằng Julian, nhưng Julian từng thề thốt trước mặt mọi người, nếu có một nam nhân có thể vượt tốc độ đao công của ả, vậy thì ả sẽ gả cho nam nhân ấy...

- Tiên sinh, ý nghĩ dơ bẩn của ngài sẽ không phải là...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Ý Nghĩ Dơ Bẩn (2)

- Không sai, ta đúng là muốn lợi dụng đao công của người đối phó Julian!

Tròng mắt treo của bóng đen bỗng nảy lên:

- Roddy, lời thề của Julian tuy chưa chắc giữ lời, nhưng ả si mê đao công trù nghệ lại là chuyện hoàn toàn chính xác, người chỉ cần lợi dụng tốt đao công của mình thì tuyệt đối có thể níu Julian mười phút!

- Tiên sinh, tôi có thể từ chối không?

- Đương nhiên, người có thể từ chối, nếu người bằng lòng tiếp tục làm một tên nô lệ heo chó cũng không bằng!

Giang Nam trầm mặc.

Lâu sau, hắn rất không có phong phạm giáo sư nhỏ một bãi nước bọt, hung hăng nói:

- Thằng tổ nó, nói chắc một câu, lão từ giúp người xử lý Julian!

Bóng đen đàn ra, trong quan niệm của y thì Giang Nam từ trước tới giờ đều mang vẻ mồm đầy tám gương sáng, bây giờ cho dù phải liều chết đối phó Julian, tâm tình kích động, hắn cũng không đến nỗi phải phun ra câu thô tục này chứ?

Sau đó y quái dị gật đầu nói:

- Tốt lắm, ta khen ngợi quyết định của người! Roddy, còn về thể nào ngăn cản Julian... Ta chỉ có thể nói cho người biết, Julian sẽ vào thành tầm 10 giờ sáng, hơn nữa ả nhất định sẽ ghé qua chợ nguyên liệu ở thành Thái Dương, những chuyện khác người tự mình nghĩ cách đi. –Y ngừng lại một lúc:

- Ngoài ra, vào mấy ngày này, 300 Tử Linh đồng loại sẽ bị áp giải đến mọi nơi trong thành Thái Dương, người buộc phải tìm được một người trong đó, tốt nhất là một người có tài lãnh đạo, sau đó nói cho hắn biết kế hoạch của ta, bảo hắn lãnh đạo 300 người kia phối hợp với hành động của ta!

- Được rồi, như ngài mong muốn! –Trong nháy mắt sau khi thất thố, Giang Nam lại khôi phục dáng vẻ tám gương sáng, hắn cười:

- Tôi sẽ hoàn thành những điều kiện này. Tiên sinh, còn có gì chỉ giáo nữa không?

- Không còn, về bảo đồ núi Longinus cho ta đi!

Trong màn sương mù đen bắn ra một tấm giấy dầu trống trơn, một cây bút lông, bay bổng rơi xuống trước mặt Giang Nam.

Giang Nam vẽ lên tờ giấy dầu, ngay khi sắp vẽ xong, hần đầu cũng chẳng thèm ngẩng lên, bỗng hỏi:

- Ngài cần bản đồ núi Longinus làm gì thế? Ngài sẽ không nói, tôi không có tư cách để biết chuyện này chứ?
- Không, người đã có tư cách để biết rồi... - Trông mắt treo của bóng đen đang đưa, cười nói:
- Cái cảnh núi Longinus nuốt Phong Vân lúc vừa rồi, người nhìn rõ chứ?

Giang Nam chấm đầu bút, gật đầu:

- Có liên quan với luồng ánh sáng nhọt nhọt nọ?
- Không sai, núi Longinus vẫn luôn có một truyền thuyết ăn thịt người: Hàng năm vào lễ Phi Tuyết, khi khí trời lạnh nhất, nếu có người sử dụng lực lượng Đồ Đằng ở núi Longinus thì ngọn núi lửa chết này sẽ nuốt sống kẻ ấy! –Trong trông mắt treo đây về tham lam
- Trăm ngàn năm qua, núi Longinus ít nhất đã nuốt sống hơn hai vị cường giả, mấy trăm con dị thú cường đại, ta cần bản đồ núi Longinus chính vì muốn tìm hải cốt của đám người và thú ấy!
- Hải cốt?? –Giang Nam nghi hoặc ngược đầu, đồng thời cũng giao bản vẽ cho bóng đen:
- Tìm hải cốt làm gì?

Bóng đen lướt mắt qua tấm bản đồ, thu vào trong sương mù, sau đó y đưa cho Giang Nam một quyển sách da dê màu tím nhạt:

- Nguyên nhân ở ngay trong này, người tự mình xem đi!

Nói xong, màn sương đen phun ra nuốt vào, biến mất trước mắt Giang Nam.

Giang Nam mở cuốn da dê, chỉ liếc một cái hần đã hài lòng cười:

- Ta hiểu rồi, chẳng trách ngài hy vọng tìm được hải cốt của cường giả... Cảm ơn ngài đã nói cho tôi biết bí mật này, tiên sinh mắt treo!

oOo

Trên quyển trục chỉ có ba đoạn thoại.

Đoạn thứ nhất:

- Roddy, người sắp đạt tới Hạ phẩm Đồ Đằng sĩ đỉnh, trước khi thăng cấp Trung phẩm, người buộc phải nhớ kỹ: Hạ phẩm chỉ là một cánh cửa, thăng cấp Trung phẩm, có được ‘Đồ Đằng thủ hộ’ mới chứng tỏ người đã thực sự mở ra con đường Đồ Đằng!

Đoạn thoại thứ hai:

- Cái gọi là Đồ Đằng thủ hộ, chính là triệu hoán một loại hiện tượng tự nhiên, lúc nào cũng theo bên người người, giúp người tác chiến! Mà người thân là một Tử Linh Đồ Đằng, nên chủng loại thủ hộ có thể triệu hoán bao gồm thi thể, bạch cốt, quỷ hồn, cương thi... vv... tất cả các hiện tượng tự nhiên có liên quan với tử vong!

Những lời này chính là nguyên nhân bóng đen muốn tìm hải cốt cường giả!

Tử Linh Đồ Đằng có thể triệu hoán thi thể làm Đồ Đằng thủ hộ của mình. Hơn nữa, triệu hoán một con heo chết và triệu hoán hải cốt một vị cường giả, hiệu quả khẳng định là hoàn toàn khác nhau.

Bóng đen chính là muốn biến hải cốt cường giả trong núi Longinus thành Đồ Đằng thủ hộ của mình!

Hơn nữa y rất hào phóng, y nói bí mật này cho Giang Nam biết, rõ ràng là gợi ý cho Giang Nam:

- Thăng nhóc, khi thăng cấp Trung phẩm, người cũng có thể tới núi Longinus triệu hoán hải cốt một vị tuyệt đại cường giả làm Đồ Đằng thủ hộ của người!

Xem đến đây, Giang Nam cười mãn nguyện.

Sau đó hần tiếp tục xem đoạn thứ ba: đoạn này chính là khẩu quyết triệu hoán Đồ Đằng thủ hộ. Song, y vẫn đặc biệt cảnh cáo:

- Roddy, trước khi thực lực người vượt qua ta, người chỉ có thể triệu hoán ‘một loại’ Đồ Đằng thủ hộ, hơn nữa một khi triệu hoán thì không thể vứt bỏ hoặc đổi! Cho nên khi triệu hoán, người ắt phải cực kỳ thận trọng, ngàn vạn lần chớ chọn sai... Nói đơn giản, người hoặc là không triệu hoán, mà một khi đã triệu hoán, vì tiền đồ của người, người buộc phải chọn lựa tốt nhất!

Nếu triệu hoán thì triệu hoán thứ tốt nhất!

Giang Nam lặng lẽ ghi tạc những lời này vào trong lòng. Sau đó, hắn nhớ lại bản đồ núi Longinus.

Nếu như có thể, hắn bây giờ muốn đi tìm hài cốt một vị cường giả!

Song, đáng tiếc chính là: Welen chẳng hề biết truyền thuyết núi Longinus, cho nên trên bản đồ của nàng không hề đánh dấu manh mối hài cốt.

Và lại ngay vào lúc Giang Nam đang muốn nghiên cứu tỉ mỉ thì bên ngoài bỗng truyền tới tiếng la hét liên tiếp:

- Roddy, tiểu thư Welen bảo ngươi lập tức xuất hiện, trong vòng mười phút mà ngươi không ra, tiểu thư sẽ đập gãy chân chó của ngươi!

Ôi, được rồi, chuyện tìm hài cốt cường giả, chỉ có thể sau này hãy nói.

Giang Nam chán nản vỗ trán, đi tới con trấn nhỏ dưới chân núi.

Welen đang dẫn người tìm Giang Nam, vừa thấy Giang Nam tới, nàng liền chửi lầy chửi đẻ:

- Roddy, ngươi nói muốn báo tin cho lão nương, kết quả thì sao? Ngươi chết ở đâu rồi!

- Bình tĩnh, tiểu thư Welen! –Giang Nam phe phẩy ngón tay cười:

- Ngài biết đấy, thực ra tôi là một kẻ rất nhát gan...

- Lão nương biết lá gan của ngươi nhỏ, nhưng lão nương đang hỏi ngươi...

- Nếu đã biết lá gan của tôi bé, vậy thưa tiểu thư Welen, ở nơi đông người thế này, không cần hỏi thêm nữa chứ? –Giang Nam bối rối nhún vai, sắp lại gần bên tai Welen thì thầm:

- Ngài chẳng hề muốn tôi ăn ngay nói thật, nói lúc động đất vừa rồi tôi bị dọa vãi dãi ra quần, nấp trong sơn động sao? Welen, tôi là nô lệ, nhưng tôi cũng là một nam nhân, chừa cho tôi chút thể diện được không?

Welen ngó ra, bỗng cười khi một tiếng.

Giang Nam cũng cười:

- Tiểu thư Welen, kết quả cuộc chiến tôi đã nghe thấy rồi, bây giờ... tôi có thể về mục trường Lens chứ?

- Vội cái gì? Chẳng hề ngươi cứ như vậy không muốn gặp lão nương sao? –Welen tròn mắt, có điều rất nhanh lại cười:

- Trưa hẵng đi, lão nương đang muốn áp giải mấy phạm nhân tới mục trường Lens, ngươi đi cùng ta!

Phạm nhân!?

Giang Nam ngẩn tò te, hắn còn tưởng là Judi bị Welen bắt được, trở thành phạm nhân của nông trường.

Quay đầu nhìn, quả nhiên vị đầu bếp xui xẻo Judi kia bị người ta nhốt trong xe tù, đang khóc thiên gọi địa áp giải tới.

Nhưng đằng sau Judi, trong mười chiếc xe tù khác, hai mươi đôi mắt ngập ngụa quý khí lấp lóe không ngừng, mười phạm nhân dung mạo quý dị khác đang âm u lãnh lẽo nhìn chăm chú mình!

Trong đó phạm nhân ở chiếc xe tù thứ ba khiến Giang Nam run rẩy nhất!

Thân hình tên này chẳng tính là cao lớn lắm, thậm chí có thể nói là gầy yếu. Nhưng y đội gông sắt ba trăm cân cỡ lớn đứng trong xe tù, thân hình không cúi không gập, hai hàng lông mày hiền ngang bất khuất, ở giữa con ngươi đảo động. Vừa nhìn thì đúng là một nhân vật thiết huyết quanh năm nắm giữ sống chết con người, động tí là tay giờ đao rớt.

Đây là lần đầu tiên Giang Nam và Guilestone gặp mặt.

Nếu dựa theo cách nói bằng những của mấy tên thi nhân lãng du thì phải hình dung như vậy:

- Năm 2143 Ngân Hà lịch, vào ngày lễ Phi Tuyết, Thánh tôn Roddy vĩ đại vẫn còn là một tên nô lệ mòm đầy tám gương sáng, còn có rất nhiều người ghét hắn, nhưng vào ngày này, được vinh dự là con chó trung thành số 1, đầu tiên của Thánh tôn – Guilestone các hạ, khó bề tưởng tượng đến mức chưa từng thấy trong ghi chép, thần kỳ phát hiện ra một mặt oai phong凛冽 của Thánh tôn. Từ đây, bánh xe lịch sử lọc cọc chuyển động...

Đáng tiếc, sự thật và lịch sử luôn sai lệch chút đỉnh.

Tên trong lồng sắt phát giác Giang Nam đang nhìn y, đầu cũng chẳng thèm ngoái lại, cứ như thể Giang Nam chỉ là một con kiến thấp hèn ngưỡng mộ nhìn cự long!

Mà Giang Nam nhìn chăm chú tên này cả nửa ngày, chép chép miệng, đưa ra một đánh giá đúng trọng tâm:

Đây là một quý ông rất có khí phách!

Sau đó hần hỏi Welen:

- Tiểu thư, quý ông đây là...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Quý Ngài

Mười kẻ này chính là ‘nguyên liệu’ Đạo công thịnh yển cần sử dụng!

Ngay khi quyết đầu ở núi Longinus, 300 Tử Linh trọng phạm ấy đã được áp giải đến thành Thái Dương.

Có điều giống như quái vật mất treo kia, có ít nhất hơn chục Tử Linh Đồ Đẳng muốn cứu những đồng loại đáng thương này, vì bảo đảm an toàn, phu nhân Susan bèn nghĩ ra một biện pháp không tính là thông minh nhưng rất có hiệu quả.

Năm chia 300 trọng phạm thành 30 tiểu đội, mỗi đội mười người, phân biệt giao cho 30 thuộc hạ cai quản. Đồng thời buông lời, chỉ cần có một tiểu đội được cứu, vậy thì phạm nhân hai mươi chín đội khác sẽ bị xử quyết ngay tại chỗ!

Mười phạm nhân Giang Nam nhìn thấy chính là mười Tử Linh trọng phạm vừa mới chuyển giao cho Welen cai quản. Nhưng Welen không có tâm tình giúp phu nhân Susan cai quản phạm nhân, nàng chửi quan quân phụ trách chuyển giao chửi đến mất mặt, sau đó vung tay:

- Cút, tổng đám Tử Linh tiện này đến mục trường Lens!

Cứ thế, Welen áp giải mười phạm nhân lên đường.

Mà Giang Nam cũng tiện đường trở lại mục trường, còn về Judi...

Welen cũng nhót vị đầu bếp xui xẻo này lên xe tù, điều hành thị chúng suốt dọc đường, mất hết mặt mũi của hần.

- Welen, con mụ nguoi quá ác độc, chết tiệt, ta chính là một đầu bếp đó!

Trên đường trở lại mục trường, Judi gào thét xé gan xé phổi ở trên xe tù, so sánh với mười đồng bọn trên xe tù, hần đáng thương hết như một con chuột nhắt trong nôi, bị vật sạch lông.

Rất nhanh, Judi liền phát hiện, mình cho dù hét ầm lên Welen cũng sẽ không để ý tới mình, vì thế ánh mắt y đành rời đến Giang Nam về mặt nhân nhả bên cạnh Welen, y chửi như tát nước vào mặt:

- Roddy, nguoi chỉ cái đường gì cho lão tử thế!? Lão tử chui vào rừng rậm, dọc đường còn bị lính đuổi... Chết tiệt, lão tử chưa từng bạc đãi nguoi, thế mà nguoi... nguoi... nguoi hại ta!!!

- Bình tĩnh, tiên sinh Judi.

Giang Nam tót lên xe tù, ngồi bên người Judi, về mặt vô tội nói:

- Tôi không đã nói qua rồi sao? Con đường ấy rất khó đi, rất dễ lạc! Ngài, ngài... Ôi, ngài sao có thể oán ta chứ!

Judi nổi giận phùng phùng nói không ra lời.

Lúc này, Giang Nam nhớ tới yêu cầu của mất treo: tìm một trọng phạm có tài lãnh đạo, phối hợp với y cứu 300 Tử Linh.

Do đó hần lặng lẽ chỉ vào phạm nhân trong xe:

- Tiên sinh Judi, ngài luôn nhót chung cùng họ?

- Hừ, không sai, lão tử luôn nhốt chung với đám Tử Linh ti tiện ấy, ngươi muốn nói cái gì?

- Vây... ngài đã rất quen với chúng? Có thể giới thiệu qua cho tôi không? –Giang Nam dùng ánh mắt ‘ngài không phải người tốt’ nhìn chằm chằm Judi rồi cười nói:

- Được rồi, tôi vẫn chưa từng gặp Tử Linh Đồ Đằng, muốn biết phương thức sinh hoạt của chúng có khác biệt gì với nhân loại chúng ta.

Judi trừng mắt:

- Lão tử dựa vào cái gì nói cho ngươi biết? Đồ xấu xa vong ân phụ nghĩa!

- Judi tiên sinh, ngài đường đường là một trong số tứ đại đao công nổi tiếng đế quốc, tự mình tìm không đúng đường, còn so đo với một tên nô lệ như tôi... Được rồi, được rồi, ngài không sợ mất mặt thì cứ tiếp tục giận dỗi tên nô lệ như tôi đi!

- Ngươi... Nói thì nói! Lão tử sợ ngươi sao?

Judi chỉ vào một tù phạm mười lăm mười sáu tuổi bên người:

- Thằng oắt này tên Mage, là một đệ tử của Tử Linh Đồ Đằng sư, nó theo sư phụ nó trộm mộ đào thi thể, bị Tadrik bắt được...

Judi giới thiệu từng kẻ một, nhưng Giang Nam càng nghe càng thất vọng. Hắn muốn tìm chính là một phạm nhân có tài lãnh đạo. Nhưng đám người này hoặc là trẻ người non dạ, hoặc là mặt đây từ khí, đã hoàn toàn tuyệt vọng, căn bản không thể phối hợp với quái vật mất treo kia.

- Kẻ này tên ‘Guilestone’, từng được mệnh danh một trong Ngũ hổ vệ tướng đế quốc, quân đoàn trưởng cảnh vệ đế đô, chủ soái Kinh Cức Điện, cũng là quân y tốt nhất đế quốc!

Bác sĩ?

Giang Nam nghe thấy trong xe tù không ngờ còn có một người cùng ngành, kinh ngạc ngược đầu lên, chỉ thấy Judi đang dùng ánh mắt phức tạp nhìn ‘ông cụ non’ nọ, cũng chính là Guilestone.

Guilestone nghe Judi nhắc tới mình, không chút nhúc nhích, vẫn gánh gông sắt ba trăm cân đứng ở trong xe tù như cũ, so sánh với tù phạm bị gông cùm dễ khác, hắn có vẻ hết sức đặc biệt.

- Tướng quân... Ngài nói tên này tướng quân từng lãnh đạo thiên quân vạn mã? –Giang Nam mắt sáng ngời:

- Nếu đã là tướng quân, sao hắn lại suy đồi đến... Được rồi, đến mức ngay cả nhân loại cũng không bằng?

Ánh mắt Judi càng thêm phức tạp, một nửa là căm ghét, một nửa là tôn kính. Bỗng nhiên, y thở dài:

- Chết tiệt, ngươi bảo ta nói thế nào đây? Roddy, ngươi từng nghe qua lai lịch biệt hiệu ‘Nhân Đồ’ của Tadrik rồi chứ?

- Ừm, năm năm trước đế đô bạo loạn, Tadrik các hạ trong một đêm xử tử tám ngàn tù binh! –Trong đó có cả cha mẹ Tổ Tổ.

- Cuộc bạo loạn đó, Tadrik chỉ phụ trách ‘chùi dít’ thôi. Chân chính dẫn binh dẹp bạo loạn, tiêu diệt 32 vị đại tướng quân phản loạn, bảo vệ đế đô...

Y chỉ vào Guilestone:

- Là hắn!!!!

- Sau đó thì sao?

Giang Nam càng lúc càng tràn đầy hứng thú, tên này trong một đêm dẹp sạch bạo loạn đế quốc, năng lực lãnh đạo chắc chắn là không cần phải hoài nghi!

- Guilestone dẹp bạo loạn, nhưng huynh đệ thù hạ của hắn cũng thương vong nặng nề, có hơn chục người tàn phế. Kết quả, cái tên Guilestone hồ đồ đuôi mù này, chẳng ngờ lại không tham gia yến hội khen thưởng của bề hạ, ngược lại trốn trong hầm trị thương cho binh sĩ! –Judi thở dài:

- Trị thương thì cứ trị thương, nhưng tên hồ đồ này không ngờ còn... Ôi, lúc ấy có một binh sĩ bị cung tiễn bắn vào xương đùi không nhô ra được, Guilestone bèn giấu người ngoài, mổ đùi binh sĩ này ra...

Đôi mắt Giang Nam càng lúc càng sáng, Guilestone mổ đùi cứu người... Được rồi, ông cụ non này, không ngờ còn có thể tiến hành phẫu thuật ngoại khoa!

Song, điều này khẳng định đã vi phạm vào Tử Linh đồ sát lệnh trên đại lục!

- Mổ đùi, điều này đã vi phạm Tử Linh đồ sát lệnh! –Judi cũng đang nói tới đây:

- Binh sĩ ấy sau khi được cứu quả thật không bán đứng Guilestone, nhưng quan phụ tá của Guilestone đã thấy quá trình hấn cứu người, tên quan phụ tá ấy vẫn luôn mong leo lên vị trí của Guilestone, kết quả là...

- Kết quả hấn đã bán đứng Guilestone?

- Ủm, tên quan phụ tá ấy mật báo chuyện Guilestone mở đầu binh sĩ cho Tòa án tối cao để quốc... Ban đầu, Tòa án tối cao để quốc không muốn bởi chuyện này mà làm khó anh hùng để quốc, bèn phái mấy người điều tra qua lo, nhưng ai ngờ... Chết tiệt, cuộc điều tra không quan trọng này chẳng ngờ lại tra ra, Guilestone thế nhưng là một Tử Linh Đồ Đảng sư, mấy năm qua, hấn vẫn luôn dùng một loại bí pháp hiểm lạ cổ quái che giấu thân phận, còn leo lên vị trí thượng tướng để quốc!

Ngừng lại một lúc, Judi bữu môi:

- Vì một binh sĩ bại lộ bí mật mình che giấu nhiều năm, Roddy người nói xem, thằng cha này gốc hay không?

Giang Nam còn chưa nói, Guilestone khép hờ hai mắt, lạnh lùng nói:

- Mười năm trước, ta hôn mê trên chiến trường, thân binh ấy đã cõng ta về, không cứu hấn, uổng công làm người!

Thanh âm Guilestone khàn cực độ, hết như một miếng bọt biển chà lên giấy ráp.

Judi quắc mắt Guilestone, tiếp tục nói:

- Chuyện sau đó người cũng có thể đoán ra: Tadrik phụ trách thẩm vấn Guilestone, hấn bắt cả nhà Guilestone, ép Guilestone nói ra bí pháp có thể che giấu thuộc tính Tử Linh, là ai truyền cho hấn, còn cả sư phụ hấn là ai... Ài, Guilestone một mực không cung khai, Tadrik xuống tay cũng khá độc ác, một ngày một ngày, giết 39 ngày, giết sạch sẽ tron tru cả nhà Guilestone...

Guilestone mặt lạnh tanh.

- Đến ngày 40, Guilestone vẫn không cung khai, Tadrik bèn phế lực lượng của hấn, nhốt hấn vào trong Huyết Lao, còn hạ lệnh rất tàn nhẫn, Guilestone một ngày không khai, thì y không cho Guilestone một ngày thoải mái! Cuộc hành xác này tròn năm năm... - Judi bỗng cười lên:

- Nói ra cũng thật con mẹ nó thú vị, hai năm trước Tadrik đã quên mất tên Guilestone này. Không lâu trước, ta tìm hấn đòi Tử Linh trọng phạm, Tadrik mới nhớ tới, bèn tiện tay tổng Guilestone cho ta trả một cái ân huệ...

Judi nói đến nước miếng tung tóe, thoạt nhìn, nếu ngày nào đó y thất nghiệp thì có thể đi làm một tên thi nhân lãng du kiếm miếng cơm manh áo.

Tuy nhiên, Giang Nam đã không còn hứng thú nghe tiếp nữa, hấn lượn qua Guilestone hai vòng, bỗng vỗ vai Guilestone:

- Thà cả nhà bị giết, mình bị hành hạ năm năm cũng không bán đứng sư phụ mình... Huynh đệ, người thực là con mẹ nó ra dáng đàn ông!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đảng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Quý Ông Thì Cũng Phải Nằm Úp Xuống Cho Ta!

Nếu cần tìm một cụm từ chuẩn xác để hình dung tâm tình Guilestone hiện tại thì nhất định là: đi chết đi!

Nếu nhất định cần thêm một định ngữ trước ‘đi chết đi’, vậy sẽ là: Con mẹ nó, đi chết đi!

Y tuy rằng sa sút, nhưng ngày trước cũng là anh hùng để quốc nắm giữ mười vạn đại quân, dẹp bạo loạn, nhưng bạn hãy xem bộ dáng Giang Nam, lắc các cò lơ phát phơ, vỗ vai, còn mở mồm ‘huynh đệ’, ngậm mồm ‘quý ông’, đây là đang chế nhạo một vị từng là anh hùng để quốc chăng?

Hơn nữa... Tên đồn mật này không ngờ còn bạn y phục nô lệ!?

Guilestone ta, khi nào đến lượt một tên nô lệ tới chế nhạo?

Guilestone khép hờ hai mắt, chỉ coi Giang Nam như không tồn tại.

Đáng tiếc, Giang Nam một chút giác ngộ mình không tồn tại cũng không có, hai tay hắn xuyên qua gông cùm, tóm lấy hai tay Guilestone, nặng nề cảm:

- Huỳnh đệ, kết bạn nhé, ta tên Roddy.

Guilestone hát đầu.

- Huỳnh đệ, cho ta thể diện đi mà! –Thanh âm Giang Nam nhỏ đi chút:

- Ngươi là tù phạm, ta là nô lệ, kết bạn, sau này có thể săn sóc lẫn nhau.

Đầu Guilestone càng hát cao hơn.

- Nói như vậy, ngươi khinh thường thân phận nô lệ của ta à?

Cái đầu lại hát lên thêm hơn 10 độ nữa.

Giang Nam bị làm cho bề mặt, cười tít mắt sáp lại gần bên tai Guilestone, nhỏ giọng nói:

- Hát thêm nữa, cẩn thận chất sinh xương tăng thêm, xương cột sống thứ tư nhân loại, vô cùng yếu ớt!

Guilestone bỗng mở mắt!

Trong mắt y lóe lên quang mang kinh ngạc, hỏi lại rõ ràng:

- Ngươi không ngờ hiểu kết cấu xương cốt!?

Giang Nam mỉm cười, tốt xuống xe tù, đi mất!

- Nhớ kỹ tên ta, Roddy!

oOo

Giang Nam rất hài lòng với lần đầu tiên gặp mặt giữa hắn và Guilestone.

Hắn đã xác định Guilestone làm phạm nhân có năng lực lãnh đạo kia.

Sở dĩ Giang Nam nói ra chút đỉnh tri thức xương cốt là để Guilestone lưu lại ấn tượng mãnh liệt, tiếp đó hắn chỉ cần bí mật liên hệ với Guilestone là có thể hoàn thành một phần nhiệm vụ bóng đen giao phó.

Ngay lúc Giang Nam và Guilestone nói chuyện, ánh mắt Welen trở nên hết sức quái dị, hơn nữa càng ngày càng quái dị!

Nàng cảm thấy Giang Nam có chút khác lạ!

Huỳnh đệ!

Quý ông!

Những từ này giống lời Roddy nói ra ư?

Roddy hắn phải miệng đầy tám gương tốt, mở mồm bình tĩnh, ngậm mồm được rồi, về mặt dạy dỗ người khác, đồng thời cũng là bộ dạng nô lệ biết nhẫn nhục chịu đựng!

Do đó Welen gọi tên Giang Nam:

- Roddy, ngươi lại đây cho lão nương!

Ngay sau khi Giang Nam tới, nàng lại nhìn chăm chăm Giang Nam không nói gì.

- Tiểu thư Welen, tôi đang chờ lệnh ngài đây?

Dưới sự đốc thúc của Giang Nam, Welen cuối cùng đã mở miệng, nhưng lại là đáp mà không phải hỏi, nàng lưỡng lự nói:

- Roddy, ngươi, hình như đã thay đổi.

- Thay đổi?

Giang Nam sờ mặt mình:

- Tiểu thư Welen, tôi mọc ba con mắt?

- Không!

- Tôi đột nhiên thêm ra một cái mũi?

- Cũng không!

- Vậy mà ngài nói tôi thay đổi? Ôi, tiểu thư Welen thân ái, chuyện hài của ngài chả buồn cười tí nào.

Nói xong, Giang Nam lần vào đội ngũ, từ chỗ một tên tay sai xin hai bình rượu lâu năm, nhảy lên xe tù, tán phét với Judi.

Chỉ lưu lại Welen ngơ ngác nhìn Giang Nam, giờ khắc này, nàng thực sự cảm thấy Giang Nam có chút khác lạ.

Rốt cuộc là thay đổi ở chỗ nào nhỉ?

Giang Nam biết mình thay đổi chỗ nào nhưng hắn sẽ không nói cho Welen.

Hắn thay đổi, là tâm tính!

Một người bạn tâm lý học của Giang Nam từng nói: “Loại động vật như con người, là sẽ tùy theo biến hóa của hoàn cảnh mà biến hóa theo.” Giang Nam chính là như thế: từ khi chuyển thể đến nay, hắn là một tên nô lệ thấp hèn, dẫu ẩn nỏ lẹ, roi da của tay sai, đã chà đạp tất cả sự sắc sảo kiêu trước của hắn, khiến hắn biến thành một tên nô lệ từ đầu tới đuôi!

Nhưng hiện giờ...

Được rồi, hơi có chút mùi tiểu nhân đắc chí, Giang Nam đã nắm giữ vũ lực đỉnh cao thành Thái Dương, hắn đã có tư cách liếc xuống hơn chục vạn chúng sinh thành Thái Dương!

Theo một câu của quan sát viên: ‘Giáo Sư, đệ nhất cường giả thành Thái Dương!’ thì tôn nghiêm của Giang Nam, tự tin của Giang Nam, tính cách kiêu trước của Giang Nam... Hết thầy đều đã trở lại!

Giờ phút này, trở lại không vẹn vẹn chỉ là Giang giáo sư!

Còn cả Hoa Tử Nam!

Đúng vậy, Hoa Tử Nam! Đây là danh xưng tao nhã lẫn lộn trong xã hội đen của Giang Nam trước khi trở thành giáo sư.

Đúng vậy, Giang Nam từng là một lưu manh phản động.

Chẳng ai vừa đề ra đã sinh hứng thú với xương cốt và nội tạng, càng chẳng có ai trời sinh đã thích làm bạn với người chết cả, trước khi trở thành chuyên gia đàm nhớt giải phẫu, Giang Nam thực ra là một tên lưu manh phản động!

Giang Nam sờ thắt lưng mình, cây gậy chống giải phẫu cắm ở nơi đó.

Hắn sờ đi có thể từ một tên lưu manh trở thành chuyên gia đỉnh cao của giới y học. Câu chuyện chính là bắt đầu từ cây gậy chống giải phẫu này...

Nói cụ thể chính là...

Giang Nam không có thời gian nghỉ tiếp. Lúc này, đội ngũ áp giải đã tới ngoài hai trăm dặm ngoại ô thành Thái Dương, phụ cận nông trường Wester.

Nhìn nông trường mịt mù khói bếp, khỏe miệng Giang Nam nhếch lên một tia tiểu ý thú vị.

Di và Tô Tô... Ở ngay trong nông trường, cách hắn không đến bảy tám trăm mét.

Di! Bất kể người từng sửa bao nhiêu bí tịch, bất kể người có phải Sí Thiên Sứ hay không, người đều là di của con, không đúng sao?

Hãy chờ xem, hãy cho cháu một khoảng thời gian nữa, cháu sẽ lấy lại tôn nghiêm cháu từng có, để người trở thành quý tộc phu nhân cao cao tại thượng!

Còn về Tô Tô...

Con bé đáng thương, ta sẽ xây dựng một phòng thực nghiệm y học cỡ lớn, chữa khỏi bệnh câm của cô, cô tin không?

Lấy danh nghĩa giáo sư y học bậc nhất!

Nghĩ xong, tiểu ý nơi khỏe miệng Giang Nam càng lúc càng nồng đậm.

Lúc này Welen gào to một tiếng:

- Không cho phép về nhà, trực tiếp tới thành Thái Dương, con mẹ nó, Julian sắp tới rồi!

oOo

Khi tới núi Longinus, Giang Nam đã quen thuộc đường, lộ trình đi hết một ngày rưỡi. Từ núi Longinus trở về, hắn đi theo đại đội nhân mã, đi đủ bốn ngày bốn đêm!

Nói cách khác, cách ngày Julian giá lâm chỉ còn lại một ngày!

Thành Thái Dương đã bao trùm lên một bầu không khí ngày hội vui tươi, trước cửa thành treo ba bức hoành phi, bức đầu là hoan nghênh Julian giá lâm, bức thứ hai là cuộc đối quyết giữa Giáo Sư và Sorent, mà bức thứ ba... mới là 'Chúc mừng năm mới'!

- Năm mới tốt lành, năm mới tốt lành!

Trong bầu không khí vui tươi, Giang Nam về tới mục trường Lens, lúc này Tadrik đã trở về trước, đang tàn khốc dạy phụ đạo buổi cuối cùng cho đám đao công trước khi lâm thịnh yến.

Chuyện tiếp theo không không có gì bất ngờ: Judi được thả ra, mà mười Từ Linh trọng phạm nợ bị áp giải vào trong địa lao của mục trường, do đám tay sai mục trường cai quản, mà Tadrik vừa thấy Welen lập tức truy hỏi tung tích Giáo Sư, kết quả bị Welen chửi rủa thậm tệ một trận. . .

Song, Giang Nam bất ngờ chính là: Hắn chẳng ngờ không thấy bóng dáng Victor đâu!

Con sói con kia không ở đây quấy rầy Welen, chạy đi đâu rồi?

Chẳng nhẽ gã ngã xuống núi chết rồi?

Đánh chết Giang Nam cũng không tin: hắn ít nhất có thể nghĩ ra năm biện pháp, dưới tình hình chạy trốn của Victor lúc ấy thì... chỉ có thể nghĩ ra càng nhiều biện pháp hơn!

Một chuyện ngoài ý muốn khác chính là: phu nhân Susan dường như vì Julian mà bận bù đầu, liên tiếp vài ngày đều không lộ diện, chỉ phái người thông báo cho Welen:

- Cuộc quyết đấu giữa Giáo Sư và Sorent, thời gian cụ thể quyết định vào 9 rưỡi tối sau buổi yến hội hoan nghênh Julian!

Ngay trong khung cảnh bận rộn này, Giang Nam đón đêm trước năm mới.

Trong bóng đêm, mục trường Lens nơi nơi đều là cảnh bận rộn trước Đao công thịnh yến, Tadrik, Judi, 40 đao phủ, đao công, toàn bộ đều tập trung trước cửa mục trường, nghe Judi hét to.

- Các huynh đệ, ngày mai Julian sẽ đến! thành Thái Dương đang nhìn vào chúng ta, hoàng đế bệ hạ đang nhìn vào chúng ta, cả đế quốc, cả đại lục, đều nhìn vào chúng ta!

Y gào rống xé gan xé phổi:

- Julian vui vẻ hay không, bệ hạ vui vẻ hay không, thì phải trông vào biểu hiện ngày mai của chúng ta, các huynh đệ, nói cho ta biết, các ngươi có lòng tin không?

- Nguyên trung thành bệ hạ, lấy lòng Julian!

Đám đao công gào lên khẩu hiệu như một lời thề, tuy khẩu hiệu này khá khô cứng nhưng thử nghĩ đến tuyệt đỉnh vũ lực Yêu Nguyệt Nhất Đao, ngàn quân lui tránh, thay đổi lịch sử đại lục chỉ trong một ý niệm của Julian, không ai cảm thấy câu nói 'lấy lòng Julian' này có gì xấu hổ nói ra miệng! Ngược lại, ai có thể lấy lòng Julian, chính là thể hiện thực lực!

- Được, các huynh đệ có lòng tin, lão tử cũng không khách sáo nữa!

Judi giọng cao cõ lệnh, hết như một vị tướng quân phát lệnh, giậm dừ hét:

- Bây giờ, ta bắt đầu phân công nhiệm vụ! Tadrik, đao phủ của ngươi là nhóm đầu tiên ra sân, trước tiên mổ xẻ bốn mươi tên Từ Linh ti tiện! Những đao công khác, một khi thấy bọn Tadrik mổ xẻ xong, các người lập tức ra sân, dùng máu thịt đã mổ xẻ sẵn chế thành 120 cỗ rau trộn thịt, nhất định phải bày ra hình chữ 'hoan nghênh Julian'...

Từng câu mệnh lệnh truyền đạt xuống, Judi phấn khởi đám mạnh ngực, quát:

- Roddy, ngươi làm đội trưởng đội tổng dự bị, một khi... Chết tiệt, Roddy đâu?

Judi bỗng phát hiện Giang Nam thế nhưng lại không thấy đâu!

Lúc này Giang Nam đang ở địa lao của mục trường, sau lưng một tên thủ vệ, hần mỉm cười, đánh ngất vệ binh này sau đó đẩy cửa sắt một nhà tù:

- Tiên sinh Guilestone, quý ông của ta, huynh đệ ta có một khoản giao dịch nho nhỏ, có hứng thú không?

Giang Nam đang sắp đặt hành động cứu viện ngày hôm sau!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Ước Định Mười Phút

Mấy ngày trước đã nhận biết Giang Nam nên Guilestone không hề biểu hiện ra nổi kinh ngạc quá đỗi, y đưa lưng về phía Giang Nam, không hề nhúc nhích!

Có điều tâm y đang cười lạnh!

Giao dịch?

Mình ngày mai sắp bị mổ xẻ rồi, tên nô lệ này bây giờ còn muốn đến giao dịch...

Roddy nhất định mưu đồ bất chính!

Guilestone nhắm mắt, hơn nữa trong thanh âm đầy vẻ kháng cự:

- Người chết, không có hứng thú giao dịch!

- Ô, không, không, quý ông thân ái, người nhất định có hứng thú với giao dịch này...

Giang Nam cười tủm tỉm ngồi trước mặt Guilestone:

- Có lẽ... Chúng ta có thể bắt đầu vấn đề từ hôm trước: ta, vì sao hiểu kết cấu xương cốt?

Guilestone hơi nhếch mí mắt.

- Được rồi, người cảm thấy hứng thú rồi đấy!

Giang Nam cười, sau đó hần giờ một ngón tay lên. Ngón tay này từ từ mọc dài, từ từ mọc dài, cuối cùng chẳng ngờ lại nhô ra một đoạn cốt thứ!

Trên cốt thứ là một lớp độc dịch màu tím đậm!

- Cốt thứ độc nhận, người là Từ Linh Đồ Đẳng!?

Đôi mắt Guilestone cuối cùng đã hoàn toàn mở ra!

- Vâng, thưa tiên sinh, ngài trả lời rất chính xác, tôi chính là Từ Linh Đồ Đẳng giống ngài, nhưng... ngài không cần thiết phải kêu lớn như thế chứ? Tôi cực khổ liều chết xông vào, quả không hy vọng bị tiếng kinh hãi của ngài phá tan kế hoạch.

Giang Nam vận động cổ tay, hết như vừa mới trải qua một trận chiến đấu ác liệt. Nhưng trên thực tế, bây giờ mọi người đều đang bận chuẩn bị Đạo công thịnh yên, hần xông vào địa lao vốn dĩ không tốn bao nhiêu khí lực, thậm chí hần ngay cả hứng thú che mặt hóa trang đều không có.

Guilestone lạnh lùng liếc Giang Nam:

- Nếu người đã là Từ Linh Đồ Đẳng, vậy người đến...

- Tiên sinh, xin hãy ngậm miệng người lại đi, bây giờ là lúc tôi nói, không đúng sao?

Giang Nam mỉm cười, nhìn chằm chằm vào mắt Guilestone nói:

- 10 giờ sáng mai, 300 Từ Linh đồng loại tập hợp trước cổng thành, một tên quái vật mắt treo khi ấy sẽ tới cứu các vị! Nghe nhé, thưa tiên sinh

Guilestone thân ái, muốn sống thì ngài buộc phải dùng tài lãnh đạo của ngài giúp tên quái vật ấy thống lĩnh 300 tử tù, phối hợp với mọi hành động của hắn!

Giang Nam chẳng chờ đến Guilestone kích động cảm ơn, ngược lại, Guilestone lạnh lùng phun ra hai chữ:

- Nằm mơ!

- Há? Ngài không tin ta sẽ cứu các vị?

- Ta tin, nhưng ta không tin có người có thể cứu chúng ta trước mặt Julian!

Guilestone mặt lạnh tanh:

- Roddy, người có lòng cứu ta, ta cảm kích! Nhưng sự mạnh mẽ của Julian, tuyệt đối vượt xa tưởng tượng của người! Đừng vì ta mà gán cả tính mạng của người và bạn người!

- Ủm, quả nhiên là một quý ông trọng tình trọng nghĩa... - Giang Nam liên tục gật đầu:

- Julian quả thật rất mạnh, ta nghe nói ngài đã không thua kém gì Bất Bại Truyền Thuyết – Londor Reinhardt...

- Là sức chiến đấu của Julian ‘trước mắt biểu hiện ra’ đã không thua kém Londor!

Guilestone lạnh lùng sửa chỗ sai của Giang Nam. Mà Giang Nam khoa trương dang hai tay:

- Quý ông thân ái, chẳng nhẽ ý của ngài là... Thực lực thật sự của Julian so với Bất Bại Truyền Thuyết có thể còn mạnh hơn?

Guilestone gật đầu:

- Julian không phải người, sự mạnh mẽ của ngài đã vượt qua cực hạn nhân loại!

- Được rồi, Julian rất mạnh, được rồi, Julian vô cùng mạnh... - Giang Nam thu lại nụ cười, ngón trỏ hai tay đan vào nhau, bỗng nói:

- Nhưng, mười phút, sau khi Julian vào thành, chắc chắn sẽ đến muộn mười phút! Guilestone, ngài có mười phút thoát thân!

Trong đôi mắt Guilestone tỏa ra quang mang không thể tin nổi:

- Điều này không có khả năng, Julian sẽ không đến muộn mười phút...

- Không, Julian có thể tới muộn, bởi vì... tôi cần Julian tới muộn!

Nói xong, Giang Nam cười tùm tùm rút khỏi địa lao, ở cái liếc mắt sau cùng hắn nhìn thấy vẻ mờ mịt của quý ông.

oOo

Sau khi Giang Nam rời đi không lâu, thủ vệ địa lao bị hôn mê đã tỉnh lại. Nhưng họ hết nhìn đồng tới nhìn tây, hết như đã quên mình từng bị người tập kích vậy.

Điều này không phải bí pháp thần kỳ khó tưởng tượng gì gì đó, chỉ là Giang Nam biết rằng, võ gậy con người, chỗ cách bên dưới xương chẩm ba cm, có thể dẫn đến con người tạm thời mất trí nhớ.

Kết cấu công năng của đại não và huyết vị, đây là khóa học bắt buộc của chuyên gia giải phẫu!

Giang Nam đi lên mặt đất, ngẩng đầu ngắm ánh trăng.

Bây giờ 0 giờ sáng, một năm mới đã tới rồi...

Hôm nay, là ngày đầu tiên năm 2144 Thiên Hà lịch!

10 giờ sáng nay, mình phải so đo công với Julian!

Chín giờ tối hôm nay, mình sẽ tranh đoạt vương tọa đệ nhất cường giả thành Thái Dương với Sorent!

Hôm nay... Ôi, hôm nay thật là một ngày bận rộn đấy chứ nhỉ!

Giang Nam nói lỏng dây lưng, giả trang thành bộ dạng quần áo lũng thùng, chạy đến trước cửa mục trường:

- Tiên sinh Judi thân ái, ngàn vạn lần đừng nói cho tôi biết, tôi đã tới muộn. Tôi chỉ là bị tiêu chảy, trải qua một khoảng thời gian không quá tuyệt vời trong nhà xí!

- Roddy đáng chết, người đã tới muộn nửa giờ rồi, mau đứng vào hàng!

Judi dữ tợn trừng mắt Giang Nam một cái:

- Tiểu tử người nhớ kỹ cho ta, 3 giờ sáng, chúng ta phải ai về chỗ nấy ở quảng trường trung tâm thành, nhiệm vụ của tiểu tử người chính là theo bên người ta, một khi có chỗ nào sơ suất, người lập tức phải cẳng đáng cho ta!

Theo bên người Judi?

Vậy mình sao còn có thể đi ngăn cản Julian?

Nghĩ đến vấn đề ác liệt này, Giang Nam đành... nhún vai chả sao cả!

Theo hần thấy, rời khỏi đội ngũ của Judi, chỉ cần nói vài câu là được.

3 giờ sáng, Judi dẫn người xuất phát, đi theo còn có đám mười Tử Linh trọng phạm.

Địa điểm Đào công thịnh yến ở quảng trường trung tâm thành Thái Dương, từ mục trường Lens tới đó, chỉ cần đi qua một dãy cửa thành, hai con đường cái, lộ trình ước chừng 40 phút.

Nhưng đứng vào lúc qua cổng thành, Giang Nam bỗng biến thành đáng về lo âu tiêu tụy, tự nhủ:

- Hừm, như vậy mà có thể sơ suất ư?

Judi bên người đang trong trạng thái hưng phấn, không hề nghe thấy lời Giang Nam.

Giang Nam đề cao thanh âm lên một chút:

- Ôi chào, như vậy thì thật có thể sẽ có phiền phức đây!

Lần này Judi đã nghe thấy, y hơi ngỡ ngàng.

Lúc này, Giang Nam bỗng vỗ mạnh trán:

- Không hay, không hay, thật sự có phiền phức lớn rồi!

- Roddy, tiểu tử người đang lắm bầm gì đấy?

Judi cuối cùng đã tiếp lời.

- Tiên sinh Judi thân ái, tôi vừa mới nghĩ đến, Đào công thịnh yến của chúng ta khả năng tồn tại một điều sơ suất cực lớn! –Giang Nam hoảng loạn khoa tay múa chân nói:

- Nếu chúng ta không thể giải quyết kịp thời, chỉ e... Đào công thịnh yến sẽ bị hủy!

Judi bỗng giật mình sững sốt, lưỡng lự nói:

- Không thể nào? Mỗi một khâu của Đào công thịnh yến ta đều tính toán hết rồi, hẳn là...

- Mỗi một khâu ngài đều tính toán qua hết rồi? Tiên sinh Judi, ngài tính toán qua trạng thái tâm lý của chúng chưa?

Giang Nam xoay người chỉ vào đám người Guilestone trên xe tù:

- Đứng vào góc độ của chúng mà nghĩ, tiên sinh Judi, nếu kẻ sắp bị giải phẫu là ngài, bây giờ, ngài sẽ nghĩ gì?

Bạn đang đọc truyện *Đô Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Tiên Tiên Sinh

- Điều này...

- Nói không nên lời sao? Vậy ngài thử xem có một khả năng như thế hay không... - Giang Nam hết sức nghiêm túc nói:

- Người chết là phải trân trọng, không ai hy vọng mình chết cực kỳ khó coi, càng không ai hy vọng mình trở thành món ăn, tiền sinh Judi, nhờ đâu những người này không cam tâm mình chết vì mổ xẻ, tự sát trước khi diễn ra Đạo công thịnh yên...

Judi cười âm lên:

- Điều này không thành vấn đề, người chết ta cũng mổ xẻ như thường!

- Nhưng trước khi chết chúng phá hủy thân thể mình thì sao? Chẳng hạn như, chúng bắt chấp cắn đứt ngón tay mình, rồi lại nuốt xuống...

Đây là một giả thiết vô cùng cực đoan, nhưng tuyệt đối có khả năng!

Judi biến sắc.

Nếu thực sự có Từ Linh trọng phạm liễu chết, phá hoại thân thể mình, vậy Đạo công thịnh yên... cũng toi theo hần!

Nhìn về mặt Judi, Giang Nam thương hại vở vai Judi:

- Bình tĩnh, tiền sinh Judi, tôi có thể nghĩ đến khả năng này, đương nhiên cũng sẽ nghĩ biện pháp giải quyết cho ngài, ngài chiếu cố tôi như vậy, tôi sẽ giúp ngài xử lý!

- Tiểu tử thôi, biện pháp gì?

Giang Nam vẫn về cầm nói:

- Ngài cho tôi ít kim tệ, tôi lập tức tới chợ nguyên liệu mua heo, ngộ nhờ thực sự xuất hiện tình huống này, tôi sẽ dùng heo sống thay thế Từ Linh trọng phạm! Như vậy, tuy rằng Đạo công thịnh yên sẽ phai nhạt đi chút ít, nhưng tuyệt đối sẽ không đi đứt, ngài nói có đúng không?

- Dùng heo thay thế Từ Linh trọng phạm...

Khuôn mặt phì nộn của Judi hơi run lên, y vỗ mạnh đùi:

- Roddy, người nói đúng, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất! Người lập tức đi mua heo, người cũng lập tức truyền lệnh, bảo đám đạo công làm tốt công tác chuẩn bị dùng heo thay người!

- Như ngài mong muốn!

Giang Nam cười tủm tỉm tiếp lấy một túi kim tệ lớn, xoay người rời khỏi đội ngũ.

Judi vẫn hơi không an tâm:

- Ê này, tiểu tử ngươi biết lựa heo không? Ta phái người cùng ngươi...

- Tiền sinh Judi, ngài quên tôi là ai rồi ư?

Giang Nam trợn trừng mắt, hai tay đặt bên tai, ra dấu một động tác như tai heo mập:

- Tôi chính là nô lệ chần lộn tốt nhất trong nông trường Wester, người ta tặng tôi biệt hiệu: Roddy, chỉ cần có người ở đây, thì sẽ không có dịch heo xuất hiện! Mua heo, một mình tôi là được rồi!

oOo

Mua heo, đương nhiên là cái có Giang Nam mượn để đi khiêu chiến Julian, có điều, nó không vên vên chỉ là một cái có.

Khoan đã, Đạo công thịnh yên chắc chắn sẽ bị quái vật mắt treo phá hoại, đến lúc ấy, bất kể mắt treo thành công hay không, Judi đều sẽ mất một phần thậm chí toàn bộ Từ Linh trọng phạm, sau đó sẽ đối mặt với đợt trừng phạt nghiêm khắc!

Cho nên Giang Nam chuẩn bị cho Judi một con đường lùi, khiến y dưới tình huống xấu nhất cũng có cơ hội dùng heo lập công chuộc tội.

Quý ông Judi này luôn luôn không tệ với ta, huynh đệ ta cũng chẳng thể thật sự hại chết y, không đúng ư?

Giang Nam thực sự tập trung vào công việc mua heo.

9 giờ sáng, Giang Nam đã đặt mua đủ nhiều heo sống, sau đó hẩn thay trang phục Giáo Sư...

Muốn dùng đao công nữu Julian, Giang Nam buộc phải toàn lực phát huy tốc độ của Thốn Kim Đao, hẩn không muốn để người ta biết Roddy có loại đao pháp này. Cho nên định giao việc nữu Julian cho Giáo Sư!

9 giờ 50 phút sáng, Giáo Sư đầu đội mặt nạ bạc, xuất hiện ở chợ nguyên liệu thành Thái Dương, dùng sổ kim tệ còn dư thuê một cửa hàng mổ heo.

Mọi thứ đã chuẩn bị đầu vào đó, nhưng vào giờ phút này, trước cổng thành thành Thái Dương đã là một khung cảnh khác.

oOo

Trước cửa Đông thành Thái Dương là một đại lộ thênh thang, đủ cho mười hai tốp tuần mã đi qua cùng lúc, con đường này kéo dài một mạch từ cửa Đông cho tới cuối con đường phẳng, địa thế rộng rãi, đưa mắt nhìn không thấy đầu cuối đầu cả.

Lúc này, thảm trải nền bằng vải nhung đỏ tươi cũng rải một mạch từ cửa Đông cho tới cuối đoạn đường phẳng, tương tự cũng nhìn không thấy đầu cuối!

Phu nhân Susan đứng ở trên tấm thảm đỏ, Welen và ả đứng sòng vai với nhau.

Điều này đại biểu cho cấp bậc thế lực thành Thái Dương, Susan và Welen đồng thời có được đệ nhất cường giả thành Thái Dương, nên hoàn toàn có thể ngang hàng!

Đằng sau hai người là đại diện 103 các phương thế lực, mà đằng sau đội ngũ đại diện chính là... đông nghìn nghịt những dân chúng cuồng nhiệt chen chúc nhau một mạch từ cổng thành cho tới khu vực nội thành!

Quay đầu liếc đám người, rồi nhìn qua vị trí đầu lĩnh mình đang đứng, Welen rất đặc ý!

Song nàng còn có chút ít nghi hoặc: Sorent phải bận cho cuộc quyết đấu hôm nay, sẽ không xuất hiện ở hội trường hoan nghênh, chuyện này có thể bỏ qua.

Nhưng...

Victor đâu?

Con sói con này luôn quán quít lấy mình, hơn nữa hẩn tới thành Thái Dương chính vì hoan nghênh Julian, Victor vì sao không xuất hiện ở đây!?

Và lại, Victor từng nói qua, cha hẩn một hai ngày nữa sẽ tới thành Thái Dương...

- Welen muội muội, đang nghĩ gì vậy?

Phu nhân Susan cắt ngang con suy tư của Welen.

- Lão nương đang nghĩ gì, có quan hệ với người sao? -Welen hừ một tiếng:

- Nếu người nhất định muốn biết, chờ Giáo Sư của lão nương tiêu diệt Sorent, lão nương sẽ nói cho người!

- Ôi chao, tính tình của Welen muội muội người thật là, người nói như thế với tỷ tỷ thì chẳng sao cả, nhưng lát nữa Julian tới, người ngàn vạn lần chớ nói như vậy nhé! - ả đôi giọng:

- Bằng không, tỷ tỷ chỉ có thể mời người ra khỏi đội ngũ hoan nghênh.

- Người muốn đuổi ta? -Welen cười lạnh:

- Có gan người đuổi ta thử xem? Mẹ nó, có tin lão nương bây giờ sai Giáo Sư đi đập phá nông trường của người hay không?

- Hai vị nữ sĩ xinh đẹp, giữa các người hình như tồn tại chút mâu thuẫn? À, xin thứ lỗi cho việc ta xuất hiện đột ngột!

Một thanh âm đột nhiên tiếp lời.

Welen và Wester đều ngó ra, quay đầu nhìn, không biết từ lúc nào, trong đội ngũ đằng sau các nàng lẫn vào hai thanh niên sáng sủa tuấn tú.

Thanh niên thứ nhất hai bảy hai tám tuổi, bận một bộ lễ phục quý tộc vàng rực, một mái tóc ngắn uốn cong màu vàng, vóc dáng phát tướng, vừa nhìn đúng là xuất thân con nhà giàu.

Mà thanh niên thứ hai lại có chút hom hem, sắc mặt già trắng bệch, khuôn mặt hai bảy hai tám tuổi, không ngờ lại có dấu hiệu từ sắc quá độ. Song, người thanh niên này đầu đội một vòng nguyệt quế khảm kim cương, rõ ràng là một vị thiếu gia quyền quý của thế gia đại tộc.

Nói chuyện là thanh niên mập mạp tóc vàng!

Phu nhân Susan khẽ cau mày, rồi lập tức bật cười:

- Hai vị là?

- Tôi mang huyết thống ngoại lai, họ Tiền, các vị có thể gọi tôi là Tiền tiên sinh.

Thanh niên tóc vàng cười tủm tỉm khom người chào:

- Hôm nay là ngày Julian xuất hiện, tôi cùng vị thiếu gia này tới để gặp mặt mỹ nhân đệ nhất đại lục, tới quá đường đột, xin thứ lỗi!

Gã chỉ vào thâm đỏ dưới chân mình:

- Nữ sĩ xinh đẹp, phải chăng chúng ta đứng ở đây chờ Julian?

Hai người này cũng tới vì Julian?

Phu nhân Susan rất không thích loại tình huống ngoài dự liệu này. Song, ả không rõ nguồn gốc hai thanh niên nên chỉ đành mỉm cười không tiếp lời.

Nhưng Welen ở bên lại nổi nóng:

- Hoan nghênh Julian là chuyện của thành Thái Dương, hai tên ti tiện các ngươi dám chào hỏi với lão nương ư, cút!

- Ngươi dám cả gan mắng ta? Con nhà quê thấp hèn này, lại dám mắng ta!?

Thanh niên đội nguyệt quế nọ bỗng trầm sắc mặt, chỉ vào Welen phân phó:

- Giết!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Độc Giác Thú Và Lũ Quê Mùa

- Thiếu gia, chớ nóng, chớ nóng! Ngài bảo tôi giết người ở đây... có vẻ không hay cho lắm!

Tiền tiên sinh mập mập vẫn là vẻ mặt cười tí mắt, hết như mệnh lệnh y nhận không phải giết người, mà là đi mua một con tôm hùm chế món ăn.

Sắc mặt thanh niên đeo nguyệt quế càng thêm u ám:

- Tiền! Ta ra lệnh cho ngươi giết con nhà quê này, ngươi không nghe thấy sao?

- Ngươi muốn giết lão nương!/? Ha ha!

Hai người đang cò kè mặc cả lẫn nhau, Welen ở bên lại không thành thạo chờ tiếp, nàng xông lên và vào mồm thanh niên đeo nguyệt quế một cái, tiếp đó đá một cái vào chân.

Thanh niên đeo nguyệt quế ngã như một con chó đớp cứt!

Mà Tiền tiên sinh mập mập thì chán nản lắc đầu, không tấn công Welen, cũng không có ý đỡ thanh niên nọ dậy.

Nhưng đúng lúc thanh niên té xuống, trường bào quý tộc của hắn vén lên một góc, lộ ra một tấm ngọc trụ màu vàng giắt bên hông.

Trên ngọc trụ còn khắc hai chữ: Sana!

Đế quốc Sana?

Cho dù Welen một mực sinh hoạt ở địa phương nhỏ, cũng lập tức liên tưởng đến thân phận người thanh niên này: đế quốc Sana, là một đế quốc cường thịnh bên ngoài Lance, ở phía tây bắc đế quốc Lance, quan hệ với đế quốc Lance có thể dùng một câu để khái quát: mười năm chiến tranh một lần, năm năm chiến dịch một lần, một năm xung đột biên thù một lần!

Thanh niên này đeo ngọc trụ tên đế quốc Sana, rồi lại liên tưởng đến lời đồn hoàng thất đế quốc Sana...

Đáng chết, tên con lai này không ngờ lại là hoàng thái tử đế quốc Sana, Cargill!

Nhưng mặc kệ người có thân phận gì, dám uy hiếp lão nương, lão nương không đá chết người thì sẽ không mang tên Welen nữa!

Welen vừa thấy Tiền tiên sinh xem nào nhiệt ở bên, Cargill lại là một tên bất lực, nằng một quyền quật ngã Cargill muốn bỏ dậy, ập một trọng cước xuống!

- Welen! Mau dừng tay!

Susan cũng nhìn thấy ngọc trụ của Catster, vội vàng kéo Welen lại, vội la:

- Thái tử Cargill tới đế quốc ta, thì chính là khách quý của nước ta, người đánh thái tử nước khác, muốn dẫn tới bất hòa ngoại giao của đế quốc sao? – Ặc xoay người, đỡ Cargill dậy, vui vẻ hòa nhã nói:

- Ôi chào, không thể tưởng được lại là thái tử Sana giá lâm, thật là không nghênh đón từ xa, thái tử điện hạ, ngài muốn hoan nghênh Julian ư? Xin mời, xin mời! Mời đứng trước mặt đội ngũ hoan nghênh!

Phu nhân Susan muốn giảng hòa, nhưng hai người ai cũng không cảm kích.

- Ặc nhà quê thấp hèn, bỏ tay bản thủ của người ra! – Thái tử Cargill đẩy phu nhân Susan, chỉ vào Welen ra lệnh cho Tiền tiên sinh:

- Tiền, ta ra lệnh cho người giết Ặc!

Mà Welen lại một quyền đánh về phía mũi Cargill, miệng gào thét về phía phu nhân Susan:

- Đồ ti tiện đáng chết, thái tử nước khác thì sao chứ? Người quên rồi ư? Đế quốc Sana từng tám năm phát động chiến tranh xâm lược, giết trăm vạn đồng bào chúng ta, người khách khí với hần... Mẹ nó, máu của đế quốc đúng là hủi trong tay lũ hòa giải các người!

Chát!

Lời Welen đã nói xong, nhưng nắm tay nàng lại không đánh trúng Cargill.

Tiền tiên sinh đón được nắm tay của Welen, bối rối nói:

- Vị tiểu thư này, đã đủ chưa hả? Còn đánh nữa là thái tử Cargill sẽ chết đấy... Ôi, như thế tôi quả sẽ rất khó xử, ngài biết không? Cha Cargill cho tôi rất rất nhiều kim tệ, nhờ tôi bảo vệ an toàn cho mạng sống của Cargill, ngài đánh thương đánh tàn tật Cargill đều không sao cả, nhưng nếu ngài đánh chết hần... Chắc, tôi sẽ phải ra tay đó.

Lòng bàn tay Tiền tiên sinh mồm mồm, thoát nhìn mềm nhũn vô lực, nhưng Welen lại bị cánh tay y Chop cho bủn rủn, thỉnh thoảng nhìn lướt qua ánh mắt của Tiền tiên sinh, chỉ cảm thấy một cỗ áp lực mệnh mông cuộn cuộn!

- Tới rồi, tới rồi!

- Julian tới rồi!

Ngay lúc mấy người tranh chấp, một chiếc xe ngựa từ từ xuất hiện trên con đường phẳng.

oOo

Nói chính xác, đây không phải một cỗ xe ngựa.

Đây là một cỗ xe Độc Giác Thú!

Một con Độc Giác Thú trắng như tuyết dắt theo thùng xe, mi tâm đỉnh đầu có một chiếc độc giác màu đen, bốn vó lại như ô vân đạp tuyết. Cỗ xe Độc Giác Thú này từ từ chạy trên thảm đỏ, cang xe cao một thước lọc cọc chuyển động, không ngờ lại chẳng phát ra một tiếng động, mà thùng xe trắng tinh toàn bộ, rèm mỏng rủ xuống, như có như không, còn loáng thoáng lộ ra một thân ảnh thướt tha ở bên trong.

Điểm không hài hòa duy nhất chính là, đánh xe là một Thú nhân hùng tráng, lông vàng, một đôi mắt vàng, hai bờm sư tử màu vàng, không ngờ lại là hoàng tộc trong Thú nhân: Hoàng kim sư tử vương!

Sai hoàng tộc Thú nhân đánh xe cho mình...

Trời ạ!

Đám quê mùa thành Thái Dương bỗng cảm thấy hô hấp đều nghẹn lại.

Dưới loại áp lực cao quý đến cực điểm này, chỉ có Cargill biểu hiện ra được vẻ trấn định tự nhiên, thậm chí có chút khinh miệt và khinh thường.

Gã hung ác trừng mắt Welen, chính trang dung nhan, dậm bước cần xe ngựa:

- Tiểu thư Julian mỹ lệ, tôi xin đại diện cho đế quốc Sana, hoan nghênh ngài giả lâm thành Thái Dương, cùng lúc đó, nếu có thể, hy vọng điểm dừng chân tiếp theo trong cuộc vân du của ngài sẽ là đế quốc Sana chúng tôi.

Ồ!

đám què mùa bông tình ngộ, chẳng trách hoàng thái tử đế quốc Sana lại xuất hiện ở thành Thái Dương, hẳn là đại diện đế quốc Sana, lấy địa vị Hoàng thái tử mời Julian tham quan Sana.

Người trong xe dường như không nghe thấy Cargill đang nói những gì, tiếp tục đánh xe tới gần thành Thái Dương, chờ khi tạt ngang qua người Cargill, nằng mồm lạnh nhạt nói:

- Sana thì không đi, phiên hoàng thái tử điện hạ, sau khi về nước thay Julian thăm hỏi nguyên soái Tiamo.

Nguyên soái Tiamo, là người đứng đầu quân đội đế quốc Sana, cường giả số một!

Londor, gia gia của Welen, sở dĩ được mệnh danh Bất Bại Truyền thuyết, mà không xưng Toàn Thắng Truyền thuyết chính là vì vào hơn chục năm trước, bị nguyên soái Tiamo dồn ép thành ngang tay!

Thăm hỏi nguyên soái Tiamo, đây là lễ tiết giữa các cường giả đỉnh cao, nhưng...

Nàng vì sao chỉ thăm hỏi Tiamo? Nàng coi hoàng đế Sana, coi chính phủ Sana, coi hàng trăm quan lớn đế quốc Sana không tồn tại sao?

Cargill lạnh lùng hừ một tiếng:

- Tiểu thư Julian, tôi sẽ truyền đạt lời thăm hỏi của ngài. Có điều, vẫn mong ngài xuống xe, chúng ta trao đổi cụ thể một chút, lễ tiết cụ thể ngài viếng thăm nước tôi!

Xuống xe!?

Người trong xe bỗng khẽ cười, mà Hoàng kim sư tử vương nọ lại nói thẳng:

- Người bảo tiểu thư nhà ta xuống xe!? Hoàng đường, đế quốc Sana, có tư cách bảo tiểu thư nhà ta xuống xe chỉ có một người – nguyên soái Tiamo!

Ngụ ý rằng: người... còn chưa đủ tư cách!

- Tiểu thư Julian!

Cargill giận tím mặt, tiến lên trước muốn nắm dây cương Độc Giác Thú, ngăn trở Julian xuống xe.

Nhưng đúng vào lúc này, Hoàng kim sư tử nọ đột nhiên khó chịu hừ một tiếng, trong mũi phun ra hai luồng khí xoáy, bỗng chốc đánh bay Cargill ra ngoài!

- Ôi, điềm đạm mới có thể phát tài, vừa gặp mặt hà tất đã đánh giết làm gì?

Tiền tiên sinh mập mạp nọ tiếp lấy Cargill.

- Tiền tiên sinh!?

Người trong xe bỗng phát ra một tiếng khá kinh ngạc, sau đó...

Nàng không ngờ từ trên xe ngựa đi xuống, toàn thân bạch y, mặt nạ bạc, đứng trên cang xe hơi cúi người về phía Tiền tiên sinh:

- Không nghĩ tới Tiền tiên sinh lại ở đây, Julian thất lễ rồi!

Nàng đi ra!

Nàng không ngờ lại đi ra!

Đám què mùa hít một hơi lạnh, Julian tuy không xuống xe, nhưng chịu hiện thân thì lễ, điều này chỉ có thể giải thích một chuyện!

Trong mắt Julian, địa vị của Tiền tiên sinh tuy không bằng nguyên soái Tiamo và Bất Bại Truyền thuyết, nhưng cũng chẳng kém là bao!

Tiền tiên sinh mày chau mặt ủ, thật nhưng nhúc trên mặt giật loạn lên:

- Ôi, tôi là một kẻ mệnh khổ, cầm tiền tài của người, thay người làm việc. Tiamo cho tôi một đồng kim tệ, nhờ cậy tôi bảo vệ Cargill, cho nên tôi đã tới đây... - Y cười cười:

- Tiểu thư Julian, cho tôi thể diện đi, tha cho Cargill, tôi bảo đảm hắn sẽ lập tức biến mất!

Julian an tọa trở lại xe ngựa.

Tiền tiên sinh mỉm cười, kéo Cargill luôn vào cửa thành.

Cargill còn đang kêu gào trên đường:

- Tiền, người làm gì vậy, ta là tới mời Julian, hiện giờ còn chưa hoàn thành nhiệm vụ...

- Thái tử Cargill thân ái, kế tiếp, khả năng sẽ có một vở kịch thú vị đấy. - Tiền tiên sinh cười có vài phần thần bí:

- Trước tiên đi theo tôi, tôi bảo đảm, ngài nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ!

Y ngoái đầu liếc xe Độc Giác Thú của Julian, bỗng y chà ngón tay, im lìm cười, hệt như phát hiện ra một thời cơ tốt... Thời cơ lừa đảo!

Bạn đang đọc truyện *Đô Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Truyền Thuyết Giết Heo Thành Thái Dương (1)

Tâm tình của đội ngũ hoan nghênh thành Thái Dương chỉ có thể dùng một cụm từ để hình dung: hổ thẹn!

Hoàng tộc Thú nhân đánh xe cho Julian, tôn vị thái tử một nước cũng không thể khiến Julian xuống xe!

Cho dù là Tiền tiên sinh, cường giả thần bí chỉ thua kém nguyên soái Tiamo chút đỉnh, cũng chỉ có thể nhận được lễ tiễn Julian hành lễ trên xe...

Trời ạ!

Lũ què mùa chúng ta còn có thể diện gì nói chuyện với Julian đây?

Nhưng...

Cơ hội yết kiến Thiên mệnh quy giáp cũng không thể buông tha được!

- Hoàng tộc đại thảo nguyên tôn quý...

Phu nhân Susan kiên trì đến cùng đứng ra, ả không dám đáp lời với Julian, nhẹ giọng giải thích với Hoàng kim sư tử thân phận của mình, sau đó cầu xin nói:

- Chúng tôi đã chuẩn bị xong thịnh yến hoan nghênh, ngay tại quảng trường trung tâm thành, ngài xem...

Thú nhân gật đầu:

- Tiểu thư nhà ta sau lát nữa sẽ tới, bây giờ, hãy tránh ra, các người biết quy củ của tiểu thư nhà ta rồi đấy!

Quy củ của Julian chính là: nàng thân là đệ nhất khoái đao đại lục, mỗi khi đến một vùng, trước tiên nhất định phải viếng thăm chợ nguyên liệu, kiểm tra trình độ trù nghệ ở nơi đó.

Phu nhân Susan vội vã phân phó mọi người tránh ra mở một con đường, sau đó ả muốn dẫn người theo đằng sau Julian.

Nhưng vào lúc này, Thú nhân bỗng lạnh lẽo trừng mắt Susan.

Hiển nhiên, Julian thích yên tĩnh, không hy vọng một đại đội nhân mã theo đằng sau mình.

Susan bị ánh mắt này dọa giật nảy mình, vội vàng nói:

- Ôi chào, nếu tiểu thư Julian thích yên tĩnh... Mọi người đều nghe rõ cho ta, toàn bộ hãy tới quảng trường trung tâm chờ, ai cũng không được quấy rầy nhã hứng của tiểu thư Julian!

Xe Độc Giác Thú chậm chậm chạy vào thành Thái Dương.

- Nữ nhân này, thật con mẹ nó chó má!

Đổi theo bóng xe Độc Giác, Welen hung hăng chửi một câu.

- Đúng vậy, xem ra Julian này không dễ hoan nghênh đâu... - Ngoài dự liệu, phu nhân Susan lần đầu tiên có đồng cảm với Welen, sau đó hai nữ nhân cùng nổi cáu:

- Còn đàn ra làm gì? Lập tức tới quảng trường trung tâm thành, 300 Tử Linh ti tiện kia đã tập hợp rồi, Đạo công thịnh yển đã sắp bắt đầu! Hừ, lão nương ta không tin, Đạo công thịnh yển hao hết tâm tư chuẩn bị vẫn không thể lấy lòng Julian!

oOo

Chợ nguyên liệu thành Thái Dương là một khu phố buôn bán chật hẹp dài 300 mét, giống như các chợ nông sản khác, không khí ở đây bốc lên mùi thịt tươi nồng nồng, trên đất la liệt vết bẩn máu tươi sau khi giết heo mỡ dề lưu lại, còn có cả lá rau nát lũng búng đã hòa lẫn với phân và nước tiểu.

Đi trên con đường như vậy, Độc Giác Thú trắng như tuyết nọ không kìm nổi lắc đầu phì hơi, trong tâm nó đang oán giận, địa phương đáng chết, đã làm bẩn bốn vỏ của ta!

Tuy nhiên may mắn chính là, bây giờ là 10 giờ sáng của năm mới, một bộ phận lái buôn xong hết công việc buổi sớm, đã về nhà đón năm mới, một bộ phận lái buôn khác tới đầu trường, định tới trước giờ thử nghiệm không khí đại chiến giữa Giáo Sư và Sorent.

Cho nên trên con phố dài như vậy chỉ có lèo tèo hơn chục thương nhân, điều này khiến Độc Giác Thú đi lại hết sức trót lọt!

Kẹt, kẹt.

Theo thanh âm càn cạch xe nghiền đá, Hoàng kim sư tử đánh xe nọ nhú mào:

- Tiểu thư, còn muốn xem tiếp nữa không? Trông chợ nguyên liệu này thì biết ngay trình độ trù nghệ thành Thái Dương là thấp kém cỡ nào!

- Hãy xem thử đi...

Người trong xe cũng thất vọng thờ dài.

Xe ngựa tiếp tục tiến về trước, dọc theo đường đi, đám lái buôn đã bị phu nhân Susan dẫn dò qua trước nên không dám tới quấy rầy Julian, đều ngoan ngoãn ngồi trong quầy hàng của mình, giết heo rồi lại giết heo, bán thịt rồi lại bán thịt.

Dần dần, xe ngựa đã chạy đến cuối chợ, lúc này, trước mặt cũng chỉ còn lại một lái buôn giết heo bên trong cửa hàng.

- Hừm?

Vừa thấy tên lái buôn giết heo cuối cùng này, Hoàng kim sư tử phát ra tiếng cười khinh miệt!

Lái buôn giết heo này hết sức đặc biệt: lái buôn giết heo khác đều là để trần hai tay, đóng khóa, đi ủng da, đeo tạp dề vải dầu. Nhưng lái buôn giết heo này thì, toàn thân trường sam màu đen bó sát, trên mặt không ngờ còn đeo một tấm mặt nạ màu bạc.

Hơn nữa, từ độ nhăn lằn da trên đôi tay và cổ có thể nhìn ra, tên này hẳn là rất trẻ.

Lúc này, lái buôn giết heo lôi một con heo từ trong kho ra, đang sắp bắt đầu mổ.

Nhìn thấy thủ pháp mổ xẻ của lái buôn giết heo, nụ cười trộm của Hoàng kim sư tử biến thành nụ cười quái dị cực kỳ chán nản, cực độ khó tin, buồn cười tới cùng cực!

Trời ạ, đây là giết heo ư?

Giết heo, hẳn phải hạ thủ từ vùng cổ heo, mổ men theo xương cốt dọc xuống dưới, loại phương pháp này vận dụng nhanh, vài phút là có thể mổ một con heo. Thậm chí mạnh như Julian, 27 giây là có thể tách rời một con heo!

Nhưng...

Thử nhìn thủ pháp của lái buôn giết heo này mà xem, tay lẩn xách hai con dao sắc nhỏ chẳng giống tang dạng gì, cứ ngơ ngẩn dán mắt vào con heo trước mặt, dán mắt đúng năm sáu giây, đáng vẻ ngu si bình tĩnh tự nhiên, thật sự có thể nói là mắt to trừng mắt bé, ba ba trừng đục xanh!

Sau đó, lái buôn giết heo này khoa trương hét to ‘A’ một tiếng, hai chân bật như cóc, hai tay thuận thế đẩy lên trước, hai con dao nhỏ đâm vào bụng heo!?

Đúng vậy, bụng!

Hoàng kim sư từ cười không ngậm được miệng.

Nhưng màn biểu diễn của lái buôn giết heo vẫn chưa kết thúc: hai con dao nhỏ ngoáy trong bụng một cái, sau đó, hấn đột nhiên rút dao ra, lại nhảy lên cao lần nữa.

- A! A! A! Ta đánh~~~

Lái buôn giết heo thân ở giữa không trung, đột nhiên quăng con dao lên, mà ngay lúc rơi xuống, hấn lật tay bắt lấy hai con dao rơi xuống rồi đổ ập xuống, đâm loạn một hồi lên mình con heo...

Phụt! Phụt! Phụt!

Thú vị chính là, đao pháp giết heo rồi tinh rồi mù này không ngờ còn đâm theo một tiết tấu rất nhịp nhàng, Hoàng kim sư từ vô ý đếm theo, một, hai, ba...

Đao pháp của lái buôn giết heo tịnh không nhanh, hai giây xuất tám ba đao, khi Hoàng kim sư từ đếm đến 27 thì thời gian trôi qua ánh chừng không đến 20 giây.

Phù...

Lái buôn giết heo thở dài sườn sượt một hơi, đôi dao giấu ở sau lưng, hết như một vị tuyệt đỉnh cao nhân thu công, trầm tĩnh bề ngễ nhìn con heo trước mắt!

Mà con heo...

Hoàn hảo vô khuyết, chỉ là trên người thêm hai mươi mấy vết đao!

- Ha ha ha!

Hoàng kim sư từ rút cuộc không nhịn được cười ồm lên, trong tiếng cười suông sã, y vỗ Độc Giác Thú:

- Đi thôi! Tốt hơn hết là mau đi tham gia yến hội hoan nghênh thôi, tiểu thư, xem ra trình độ đao công thành Thái Dương... Ôi, khá thích hợp với gánh xiếc thú!

- Khoan đã!

Người trong xe bỗng mở miệng, thanh âm của nàng cực kỳ ngưng trọng, cực độ khó tin:

- Mời người này... không, vị tiên sinh này... không, vị đại sư này lại đây cho ta!

Một câu đối xứng hô ba lượt, khiến Hoàng kim sư từ kinh ngạc trợn mắt há mồm! Nhưng Julian ai ngờ còn nói:

- Đao công người này, thế gian hiếm thấy! Đại sư như thế, không thể chậm trễ, Julian... tự thân bái kiến!

Một thân ảnh thướt tha đi xuống xe ngựa, toàn thân bạch y, mặt nạ bạc, nàng tới trước cửa hàng giết heo, bỗng cúi sâu người, hai tay hợp trước ngực, nhẹ giọng hỏi:

- Đại sư, tiểu nữ Julian may mắn được chiêm ngưỡng đao công của đại sư, không biết có thể may mắn yết kiến, thỉnh giáo đao công với đại sư hay không?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Truyền Thuyết Giết Heo Thành Thái Dương (2)

Hoàng kim sư tử mộng!

Thái tử một nước, không xứng để Julian xuống xe!

Cường giả thần bí, chỉ xứng để Julian hành lễ trên xe!

Ngay cả Bất Bại Truyền Thuyết và nguyên soái Tiamo cũng chỉ nhận được một câu thăm hỏi nhẹ giọng của nàng!

Nhưng hiện giờ...

Julian đang cúi người! Đang cung cung kính kính bái kiến một tên lái buôn giết heo!

Khó tin nhất chính là: tên lái buôn giết heo nọ thế nhưng lại hết như không nhìn thấy Julian, hẩn lắc các vút dao giết heo xuống, xoay người...

Đi!

Hắn không ngờ lại mặc kệ Julian, hắn không ngờ lại mặc kệ đao công đệ nhất đại lục, hắn không ngờ lại mặc kệ khoái đao kỵ sĩ đệ nhất đại lục, hắn không ngờ lại mặc kệ... mỹ nhân đệ nhất đại lục!!??

- Đứng lại!

Hoàng kim sư tử ẩn vai tên lái buôn giết heo lại:

- Không nghe thấy tiểu thư nhà ta đang nói với người sao? Người biết tiểu thư nhà ta là ai không?

- Bình tĩnh, tiên sinh...

Tên lái buôn giết heo quắc mắt liếc Hoàng kim sư tử, chậm rãi vờn một ngón tay ra:

- Câu hỏi thứ nhất: con đường này là tài sản riêng của người à?

Hoàng kim sư tử ngớ ra, lắc đầu.

- Câu hỏi thứ hai: tiểu thư nhà người là hoàng đế của đế quốc Lance, hay là thành chủ thành Thái Dương?

- Đều không phải!

- Câu hỏi thứ ba: ta là người hầu của tiểu thư nhà người sao?

Hoàng kim sư tử nhướng mày:

- Cũng không phải...

- Vậy người ngăn ta làm gì?!

Lái buôn giết heo chỉ vào ngực mình, nói ra một câu nói quê nhà:

- Tiên sinh, kính nhờ, A lạp ta là một người dân lành tuân theo pháp luật, một không trộm cắp, hai không cướp đoạt, ba không phải là người hầu của tiểu thư nhà người. A lạp ta muốn đi thì đi, có quan hệ chó má gì với người ư!?

Tên này xoay người tiếp tục đi.

Hoàng kim sư tử đã ngờ ngác nói không ra lời.

Đúng vậy, mình dựa vào cái ngăn người ta, người ta ở đây giết heo bán thịt, một là không phạm pháp, hai là không trêu chọc mình. Mình, mình có lý do gì ngăn người ta chứ?

Rầu rĩ thật lâu, Hoàng kim sư tử mất thấy người này sắp đi xa, vội la:

- Ê này, ta không có lý do ngăn người, có điều tiểu thư nhà ta chính là Julian!

- Julian? Chính là Julian được mệnh danh mỹ nhân đệ nhất đại lục kia?

Người này miễn cưỡng ngoái đầu lại, liếc Julian một cái.

Julian vẫn duy trì tư thế cúi người trước cửa hàng giết heo!

- Cô chính là Julian?

Lái buôn giết heo tới trước mặt Julian.

- Chính là tiểu nữ!

Julian mỉm cười.

Àm!

Àm!

Àm!

Đúng lúc này, từ hướng trung tâm thành Thái Dương truyền đến tiếng nổ kịch liệt!

Hỏa pháo cỡ nhỏ! Đây là hỏa pháo quân dụng cỡ nhỏ trong thành có thể sử dụng!

Dõi theo thanh âm hỏa pháo vọng lại, một chiếc đồng hồ khổng lồ hiển thị thời gian hiện tại... 10 giờ 01 phút!

Quái vật mắt treo đã bắt đầu cứu 300 Tử Linh trọng phạm kia rồi!

oOo

- Khắc khắc!

Một màn sương mù đen bao phủ quảng trường trung tâm thành, quái vật mắt treo nọ như một con mãnh quỷ trong đêm đen, lơ lửng giữa không trung, không ngừng trút xuống dịch thể màu xanh tím!

Trên mặt đất, có người căng ô, có người trốn dưới mái hiên, nhưng bất kể họ nấp ở đâu thì dịch thể màu xanh tím này đều phát ra thanh âm 'xèo xèo', ăn mòn hết thảy mọi chướng ngại vật, rơi xuống đỉnh đầu mọi người.

Phu nhân Susan, Welen, hai đầu lĩnh này nấp ở gần Tadrik và đao phủ, hiện tại gặp nguy không hoảng loạn, cũng chỉ có Tadrik và nhóm đao phủ của y!

- Tử Linh Đồ Đằng, là Tử Linh Đồ Đằng chó má! –Welen nôn nóng hét to:

- Susan, lão nương bảo người dùng Tử Linh trọng phạm để chuẩn bị Đao công thịnh yến, giờ thì hay lắm, dẫn tới đại họa chưa?

- Welen, bây giờ không phải lúc oán giận lẫn nhau!

Trên mặt phu nhân Susan đã không còn huyết sắc, gào to:

- Quân đội, quân đội! Điều động tất cả vệ đội thành Thái Dương, Welen, người gọi Giáo Sư tới, ta cũng lập tức đi tìm Sorent!

- Có ích sao?

Welen chỉ lên bầu trời mắng to:

- Người thử nhìn thực lực tên này đi, cho dù gọi tất cả mọi cường giả thành Thái Dương lại, cũng chỉ có thể chịu chết! Chó má, bây giờ có thể ngăn hấn lại chỉ có...

Nói tới đây, mắt Welen bỗng sáng ngời.

Mắt phu nhân Susan cũng sáng ngời theo, hai người trầm miệng một lời hết:

- Julian! Mau mời Julian tới giúp!

Trên bầu trời, nghe được tiếng hò hét này, quái vật mắt treo nọ cả người run rẩy, nhưng hấn thử nhìn bốn xung quanh, Julian... không ngờ chưa tới!

Khắc! Roddy quả nhiên đáng tin cậy!

Hấn đã níu được Julian lại!

- Hồi đồng loại của ta... - Quái vật mắt treo ở giữa không trung thư thái dang hai tay:

- Bây giờ, ta cần một trợ thủ...

- Lấy tên Guilestone, Tử Linh trọng phạm, toàn bộ tập hợp!

Guilestone gánh gông sắt ba trăm cân đứng dậy, một giọt dịch thể vừa vắn nhỏ lên gông cùm ‘Tách’ một tiếng, gông cùm vỡ vụn, Guilestone được tự do trấn định như không, lạnh lùng quát:

- Từng đi lính, đứng ra!

Vài chục Tử Linh trọng phạm đứng ra, dịch thể đầy trời nọ cũng đúng lúc tan chảy gông cùm của họ.

Guilestone đưa lưng về phía những người từng là binh sĩ ở đằng sau, chỉ vào thành vệ đội đã rời rạc ở xa, mái tóc dài phấp phới, khí thế khiếp người:

- Trận pháp xung phong để quốc, Yên Nguyệt, còn nhớ không?

- Nhớ!

- Vậy thì, cướp vũ khí, giết!

Khắc!

Mắt treo hung phấn phát hiện, dưới sự chỉ huy của Guilestone, 300 Tử Linh trọng phạm rất nhanh liền ngưng thành một con lũ sắt thép, ầm ầm nghiền nát vệ đội thành Thái Dương.

Thú vị, thú vị, Roddy không ngờ lại có thể tìm được một tướng quân uy dũng như vậy...

Mắt treo đang hung phấn, thì Susan và Welen lại điên lên:

- Julian, thịnh yến hoan nghênh của ngài đã bị người ta hủy rồi, mau tới cứu mạng đi!

oOo

Trên một con phố cách đó không xa, Julian nghe thấy tiếng hô hoán, nhưng...

Nàng lại không động dậy!

Bối rối diện ngay trước mặt nàng, Giang Nam hóa trang thành lái buôn giết heo đang nghiêng mắt trái, đảo mắt phải quan sát nàng.

- Cô chính là Julian?

Giang Nam lại hỏi câu hỏi tương tự.

- Chính là tiểu nữ!

Julian tương tự vẫn mỉm cười.

- Cô thật sự là Julian?

Nụ cười của Julian vẫn như trước.

Sau đó...

Giang Nam phát tay:

- Ô, chả sao cả, cô có thể đi rồi!

- %*^\$*#^....

- Khốn nạn, người đang đùa bọn tiểu thư nhà ta ư?

Hoàng kim sư tử bỗng phần nộ điên cuồng.

- Bình tĩnh, sư tử tiền sinh, thường xuyên phát hỏa, đối với dạ dày người rất không tốt... Hãy chú ý, ta không phải đang đùa bọn tiểu thư nhà người...

Giang Nam chỉ về hướng trung tâm thành đang hỗn loạn:

- Không nghe thấy sao? Trong thành xảy ra bạo động lớn, đang cần tìm tiểu thư nhà người đi cứu mạng đó! Nếu ta níu kéo nàng nữa thì... Trời ạ, sau này nhất định sẽ có người vu oan ta, nói ta là đồng mưu của bạo loạn, đang tìm cách kéo dài thời gian Julian cứu viện!

- Đại sư quá lo! —Julian cười nhạt:

- Nếu thực sự có người vu cáo đại sư, Julian sẽ làm chứng cho đại sư: hôm nay, là Julian chủ động bá kiến đại sư, mà không phải đại sư đang cố tình kéo dài thời gian!

Ồ!!!

Con mẹ Julian này thật đúng là con mẹ nó hợp tình hợp lý!

Giang Nam dăng về ‘học sinh ngoan, không uống công ta dạy dỗ người một hồi’, sau đó hẩn chậm rì rì ngồi xuống... Chuẩn bị lại tán gẫu với mười đồng tiền của hẩn.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Thật Thật Giả Giả (1)

- Julian phải không? Ồ, cô vừa rồi nói muốn bá kiến tôi... Muốn gặp tôi thì cô cứ nói đi, cô không nói, tôi sao biết được cô muốn gặp tôi chứ? Chuyện này đúng là cô đã sai, cô muốn gặp tôi thì cô phải nói chứ...

Vì kéo dài thời gian, Giang Nam rầy rà một câu thành tám câu, lời đồng kéo tây tán gẫu với Julian.

Julian tu dưỡng cực tốt, nàng ngồi xuống đất đối diện với Giang Nam, im lặng chịu đựng con lải nhải như bà tám của Giang Nam.

Hai phút sau, Giang Nam bỗng vỗ trán một cái:

- Ôi chao, nói cả nửa ngày, cô vì sao tới gặp tôi?

- Julian bá kiến đại sư không vì cái gì khác, chỉ vì chuyện lĩnh giáo đao công trù nghệ của đại sư. —Julian khom người cười.

- Đao công trù nghệ?

Giang Nam gãi đầu:

- Huynh đệ tôi quả thật thích nghịch đao giết heo... Nhưng nói đến trù nghệ, thì đây quả không phải thứ huynh đệ tôi am hiểu. Nếu cô muốn hỏi trù nghệ của tôi, cũng được, nhưng huynh đệ tôi buột miệng nói vậy, nói sai cô đừng oán tôi đây! —Hẩn ngừng lại một lúc:

- Nếu cô oán tôi ấy, tôi cũng không có cách, nhưng cô đường đường là khoái đao kỵ sĩ đệ nhất đại lục, một ngón tay đã có thể bóp chết tôi, cho dù huynh đệ tôi nói sai, cô cũng sẽ không so đo với tôi chứ? Nếu cô so đo với tôi í, huynh đệ tôi cũng không có biện pháp, nhưng cô...

Ngất!

Tên lải buôn giết heo này kiếp trước là một bà tám ư?

Khóa miệng Hoàng kim sư tử hơi giật giật.

Nhưng Julian vẫn là đáng vẻ không chút mạnh động, nàng nhẹ nhàng khách khí một câu:

- Đại sư quá khiêm nhường! —Sau đó đảo đôi mắt đẹp, ánh mắt rơi lên con heo không tổn hại chút gì trong cửa hàng giết heo.

Nói chính xác là 27 vết đao trên con heo!

- Julian tận mắt thấy đao pháp quý thần của đại sư, 17 giây, 27 đao, mổ một con heo... Thần tích cỡ này, Julian tự thẹn không bằng! Do đó muốn hỏi đại sư, thần tích cỡ này, rốt cuộc là có bí quyết gì?

- Bí quyết à... Bậy chứ!

Đôi mắt như trời đêm của Julian bỗng sáng ngời:

- Bậy chữ gì?

- Chớ vội, chớ vội, chớ có vội...

Giang Nam lạnh nhạt phun ra bảy chữ, ngay khi Julian hơi thẳng thốt, hấn trừng mắt:

- Con mụ nhà ngươi không phải đang hiểu nhầm đây chứ? Bảy chữ này không phải bí quyết giết heo, huynh đệ tôi chỉ muốn nói, trước khi nói bí quyết cho cô biết thì cô đừng vội, tôi còn có một câu hỏi!

Ta xxoo!

Kiếp trước tên lái buôn giết heo này khẳng định đúng là một bà tám!

Tròng mắt Hoàng kim sư tử đều đỏ rực lên!

Nhưng Julian vẫn là đáng vẻ cũ! Lạnh nhạt nói:

- Xin đại sư cứ hỏi, Julian biết gì sẽ nói!

- Huynh đệ tôi chỉ muốn hỏi, cô thề trước công chúng, nói đạo công của quý ông nhà nào nhanh hơn cô, cô sẽ gả cho quý ông ấy... Thật hay giả vậy?

- Julian đích xác từng lập lời thề này!

- Chà, vậy cô vừa rồi nói, cô đối với đạo pháp của tôi tự thẹn không bằng, cũng chính là thừa nhận... đạo pháp của huynh đệ tôi nhanh hơn cô sao?

Nói xong, ánh mắt Giang Nam lấp lóe một quang mang ám muội, xoi xoi mới mới vóc người của Julian, xoi mới theo tiết tấu vũ khúc của bọn đầu gấu.

Julian cười.

Câu trả lời của nàng có chút khiến Giang Nam moi không ra đầu mối:

- Đạo công của đại sư đích xác nhanh hơn tôi!

Giọng điệu nàng biến lạnh:

- Đại sư, bây giờ có thể chỉ giáo Julian, khẩu quyết của bảy chữ nọ chưa?

Khi nói câu này, trong đôi mắt Julian lóe lên một tia hàn quang khiến người ta run sợ.

Nói thêm nữa thì...

Chỉ e con mụ này sẽ nổi cơn tam bành!

- Khẩu quyết giết heo không ngoài bảy chữ...

Giang Nam đếm nhầm thời gian cũng đã xấp xỉ, bỗng đứng dậy, bên lui bên nói:

- Tâm ôn, thủ ôn, đao bắt ôn!

- Tâm ôn, thủ ôn, đao bắt ôn...

Julian nghiền ngẫm bảy chữ này, trong đôi mắt đẹp ẩn chứa vài điểm nghi hoặc.

Sau vài giây, đôi mắt màu ánh sao của nàng tỏa ra thần sắc vui mừng lẫn ngạc nhiên, đứng dậy, cúi người về phía Giang Nam:

- Đa tạ đại sư chỉ điểm, Julian... xin thụ giáo!

oOo

Tâm ôn, thủ ôn, đao bắt ôn!

Bảy chữ này quả không phải là lời xằng bậy Giang Nam buột miệng nói bừa!

Hắn lừa Julian tròn mười phút, nếu không lấy ra chút bản lĩnh thật sự, Julian có thể để hắn bình an rồi khỏi sao!?

Bảy chữ này, chính là chỗ tinh hoa của Thốn Kim Đao!

Cái gì!?

Giang giáo sư thế nhưng lại nói tình hoa của Thôn Kim Đào cho người khác?

Chớ vội, không hiểu thì đừng có vội...

Nói thật tình, Giang Nam chưa từng coi Thôn Kim Đào là bí mật gì cả, một là bởi hấn là tấm gương sáng, có thứ gì tốt, luôn không ngại truyền thụ cho học sinh.

Đương nhiên, học sinh này phải đủ khiến Giang Nam hài lòng.

Mà một nguyên nhân khác chính là...

Nếu bạn cho rằng giải phẫu cơ thể người chỉ có đạo pháp rục rờ, vậy thì sai rồi, hoàn toàn sai rồi!

Thôn Kim Đào tốc độ không gì sánh bằng, nhanh như tia chớp, những thứ này chỉ là trò vặt vãnh không đáng kể nhất!

Giang Nam am hiểu nhất là phân tích kết cấu cơ thể người!

Giải phẫu một cỗ thi thể, phân tích ra huyền bí của sinh mệnh từ trong đó, đây mới là bản lĩnh xuất chúng của Giang Nam, bí mật độc môn tuyệt không ngoại truyền!

Ôi!

Quá đáng tiếc, huynh đệ ta lưu lạc đến Đại Lục Nguyên Chi quý quái này, thật không có cơ hội biểu hiện một phen...

Giang Nam gật gù đắc ý chui vào một con hẻm nhỏ.

- Tiểu thư, ngài làm gì phải khách sáo với tên vô sỉ ấy?

Ngay sau khi Giang Nam đi, Hoàng kim sư tử nọ mới tức tối nói:

- Người này nói chuyện không gãy không gọn, chẳng nhẽ hấn thật sự có một tay khoái đao ư!?

- Người vẫn không nhìn rõ sao? – Julian vẫn đang chăm chú về phương hướng Giang Nam biến mất, thông thả nói:

- Đao của người này há chỉ có một chữ ‘nhanh’... Nếu vẫn chưa rõ, thì đi xem thử con heo kia đi.

- Con heo này có gì đáng xem?

Hoàng kim sư tử đi tới trước mặt con heo hoàn hảo vô khuyết nọ, nhấn vào một trong số 27 vết đao:

- Dù sao tôi cũng không nhìn ra, con heo này còn có thể đại biểu cho điều gì, nếu nói kỳ quái thì những vết đao này chẳng ngờ lại không chảy máu, điều này quả thật khá kỳ... Trời ạ, tiểu thư, hấn còn là con người sao!?

Rầm!

Ngay trong nháy mắt Hoàng kim sư tử chạm vào vết đao, con heo hoàn hảo vô khuyết nọ hết như một bức tường thành rầm rầm sụp đổ, nhất thời chia năm xẻ bảy, rồi rạc thành một đồng bộ phận heo!

Cơ nhục, xương cốt, da, nội tạng... Các bộ phận đều được phân loại, ngay ngắn trật tự rải rác trên đất.

Khiến cho người ta không thể tin nổi chính là, vài sợi động mạch chính gần như đều hoàn hảo không tổn hại, chỉ có hai vết mổ, để máu heo sau khi giết heo chảy ra, phun thành một luồng suối phun xông tận trời!

- Đây chính là nguyên nhân ta tôn kính hấn!

Julian tới trước con heo, trịnh trọng nhón một miếng thịt heo thứ tự rõ ràng, phảng phất như tự động rơi ra:

- 17 giây, 27 đao! Người này chỉ dùng 17 giây, 27 đao đã mổ xong một con heo...

- 17 giây, 27 đao... Tiểu thư, hấn thế nào làm được?

- Rất đơn giản, tốc độ xuất đao của người này thực ra không hề nhanh, cùng lắm một giây chỉ có thể xuất hai ba đao... Nhưng hấn đối với mỗi một tác thân thể của con heo đều hiểu đến mức rõ như lòng bàn tay! – Julian lại nhặt một rế xương lợn lên:

- Người nhìn rế xương này đi, nếu ta muốn tách thịt heo trên xương và xương ra, ít nhất cần 30 đao! Nhưng người kia quá hiểu rõ cơ nhục và xương cốt của con heo, hấn tìm đúng khớp xương hạ thủ, chỉ một đao đã khiến thịt heo và xương tách ra... Một đao, một đao đã có thể hoàn thành việc ta mất 30 đao mới có thể hoàn thành, người nói xem, tốc độ mổ của người này, có thể không nhanh ư?

Miệng Hoàng kim sư tử có chút đắng ngắt:

- Vậy hấn vừa rồi nói: tâm ổn, thù ổn, đao bất ổn là có ý gì?

Julian im lặng không nói.

Sau đó nàng cười cười:

- Thực ra ta cũng không rõ, nhưng ta có thể loáng thoáng cảm giác được, câu nói này đại biểu cho một loại cảnh giới của kỹ xảo đao công. Hiện tại, ta chỉ có ghi nhớ câu nói này vào trong lòng, sau đó chuyển đạt cho ‘nàng’, có lẽ... ‘Nàng’ có thể thực sự hiểu được ý của câu nói này!

Hoàng kim sư tử chỗ hiểu chỗ không gập đầu, sau đó y nhún mày hỏi:

- Tiểu thư, tốc độ đao công của người vừa rồi đã chiến thắng ngài, chẳng nhẽ Julian thực sự phải gả...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Thật Thật Giả Giả (2)

- Chỉ cần đao công của người này nhanh hơn Julian, Julian nhất định sẽ gả cho hấn!

Julian nói như chém đinh chặt sắt, nhưng trong đôi mắt nàng rõ ràng còn có một tia quang mang giao hoạt:

- Nhưng... Đao công người này thực sự còn nhanh hơn Julian ư?

Hoàng kim sư tử ngớ ra, lập tức cười ha ha.

Julian lên xe ngựa:

- Đi thôi, thịnh yến hoan nghênh của ta bị người ta phá rồi, ta còn không xuất hiện nữa, thành Thái Dương sẽ rối loạn.

Xe Độc Giác Thú chậm chậm chạy về phía quảng trường trung tâm thành Thái Dương.

Mà tốc độ của Giang Nam nhanh hơn Julian chút đỉnh, hấn đã nhìn thấy tình trạng của quảng trường trung tâm thành Thái Dương.

Nói chính xác, Giang Nam nhìn thấy chính là: nơi nơi đồ nát, binh sĩ thành vệ đội ôm chân, ôm đầu khóc thiên gọi địa.

Độc dịch mất treo rải tuy không trí mạng nhưng rơi lên đầu, lập tức có thể ăn mòn sạch cả mái tóc, vết bóng tạo ra hoa văn sần sùi như cóc; nếu không cẩn thận giẫm lên độc dịch còn lưu lại, vậy... ‘Cóc’ liền mọc ra ở lòng bàn chân.

Ngay trung tâm đám binh sĩ đáng thương đầu mọc cóc, chân đạp cóc này, Welen và phu nhân Susan có vẻ vô cùng đặc biệt.

Dưới sự bảo vệ của Tadrik và đao phủ, thân thể họ không hề bị thương.

Nhưng trong lòng họ rất đau thương, thực sự rất đau thương...

Nhìn hiện trường thịnh yến hoan nghênh bị hủy trong chốc lát, phu nhân Susan khóc không ra nước mắt:

- Welen mọii mọii, bỏ qua hiềm khích lúc trước, chúng ta cùng nhau nghĩ thử biện pháp đi! Thịnh yến hoan nghênh bị hủy rồi, Julian không vui, hoàng đế bệ hạ nổi giận lôi đình, chúng ta... chúng ta gặp nạn rồi!

Welen cũng là vẻ mặt tái mét:

- Người hỏi lão nương, lão nương đi hỏi ai đây? Chờ xem đi, cho dù hôm nay Giáo Sư giúp ta đoạt núi Longinus về, tổng bộ gia tộc cũng sẽ không tha cho ta... Susan, lão nương không ngờ lại cùng chết với người, thực con mẹ nó không cam tâm!

Ngay vào mấy phút trước, mất treo dẫn 300 Tử Linh trọng phạm lao ra khỏi thành Thái Dương, thuận tiện cũng hủy luôn hội trường hoan nghênh phu nhân Susan đây công chuẩn bị!

- Bình tĩnh, hai vị nữ sĩ mỹ lệ, chán nản đối với thân thể các vị không tốt, thật đấy...

Đầu đội mặt nạ bạc, Giang Nam dùng thân phận Giáo Sư cười tít mắt đi tới.

- Giáo Sư? Ngươi còn mặt mũi tới đây ư? – Vừa thấy Giang Nam, phu nhân Susan động dung, sau đó sắc mặt ảm trầm xuống, chỉ trích nói:

- Ngươi biết không? Chỉ vì ngươi không cứu viện đúng lúc, thịnh yến hoan nghênh mới bị hủy trong chốc lát đấy!

Hử?

Con mụ này đang đùn đẩy trách nhiệm, chuẩn bị gán hết mọi tội danh lên huynh đệ ta chăng?

Giang Nam đã đoán đúng, phu nhân Susan đúng là lập lòe đánh lộn con đen, bắt được ai thì đẩy trách nhiệm lên đầu kẻ ấy, ả nghiêm mặt nặng lời nói:

- Giáo Sư, ngươi buộc phải trả cái giá lớn cho hành vi của ngươi ngày hôm nay! Người đâu, trước tiên giam Giáo Sư lại, áp giải tới để đồ, xin hoàng đế bệ hạ phán quyết hán tội danh ‘không kịp cứu viện, chậm trễ tiếp đãi Julian’!

- Susan, cái con mẹ nhà ngươi! – Welen nhảy dựng lên:

- Ngươi muốn đùn đẩy trách nhiệm ả, nằm mơ đi, nếu nói không kịp cứu viện, Sorent của ngươi...

- Bình tĩnh, tiểu thư Welen, tôi hiểu tâm tình của ngài khi hỏi thăm sức khỏe mẹ Susan, nhưng... - Giang Nam rất nghiêm túc, rất bối rối liếc hạ thể Welen:

- Nhưng, ngài có công năng này ư!?

‘Soạt’ một cái, Susan đỏ mặt, mà Welen trừng mắt Giang Nam, đáng vẻ ‘tên lưu manh ngươi, không ngờ dám đùa bỡn lão nương’.

Nhưng Giang giáo sư lại không chút tự cảm thấy mình lưu manh, hần thông thả nói:

- Ừm, hội trường hoan nghênh đã bị hủy rồi, Julian không vui, hoàng đế bệ hạ nổi giận lôi đình, quả thật thực sự phải có người gánh vác tội danh này đây, có điều... tiểu thư Welen thân ái, thân là người giúp việc đắc lực nhất, tôi đã an bài hết thảy mọi thứ cho ngài. Hôm nay, mọi người đều có khả năng bị hoàng đế bệ hạ nổi giận lôi đình giết chết, nhưng duy chỉ có ngài sẽ không bị phạt... Ngược lại, ngài còn có khả năng nhận được khen thưởng từ hoàng đế bệ hạ!

Welen sùng sốt:

- Giáo Sư, ngươi không phải đang nói đùa chứ? Bệ hạ dựa vào cái gì khen thưởng ta?

- Qua vài phút nữa ngài sẽ biết thôi...

Tiếng cười của Giang Nam rất thần bí, hần lẫn vào trong đám thương binh đầy trên đường.

Kẹt, kẹt!

Xe ngựa của Julian cuối cùng đã tới, không ngoài dự liệu, Hoàng kim sư tử vừa thấy nơi nơi đỏ nát, lập tức nhú mày:

- Hử! Hay cho một cái thịnh yến hoan nghênh!

- Julian, con mẹ ngươi còn dám oán trách chúng ta ư? Vừa rồi chỉ ngươi mới có bản lĩnh đánh lui tên quái vật mất treo kia, nhưng ngươi vì sao không tới?

Welen muốn chửi ầm lên như vậy, nhưng lời vừa đến bên miệng, nàng và phu nhân Susan đồng loạt cúi gầm mặt, Susan cầu xin nói:

- Tiểu thư Julian tôn quý, tiểu thư Julian mỹ lệ, vừa rồi chúng tôi gặp phải chút chuyện ngoài ý muốn, ngài...

- Ngài ngàn vạn lần đừng oán chúng ta! – Welen cướp lời nói:

- Ngài chờ lát, mười phút, trong vòng mười phút chúng tôi nhất định sẽ chuẩn bị cho ngài một thịnh yến hoan nghênh càng thêm long trọng, mong ngài rộng lượng...

- Hử? Welen, huynh đệ tôi không phải đã nói cho cô rồi ư? Hôm nay ai cũng có thể xin lỗi Julian, chỉ cô không được!

Giang Nam chinh thất lưng từ trung tâm đám thương binh đứng dậy!

Vừa thấy Giang Nam hóa trang Giáo Sư, trong đôi mắt đẹp của Julian lóe lên một tia quang mang vừa vui mừng lẫn ngạc nhiên.

Đại sư thế nhưng lại ở đây. A, mình còn tưởng hấn không muốn lộ danh tính, sau khi truyền thụ bí quyết bảy chữ liền đi luôn chứ!

Hoàng kim sư tử cũng thu liễm vẻ cuồng ngạo, rất chi cung kính. Nhưng Welen lại nóng nảy:

- Giáo Sư, Julian ở đây, con mẹ người đừng nói lung tung chứ!

Susan cũng nóng nảy sắp điên lên, ả miến cưỡng duy trì vẻ mặt phu nhân quý tộc, lạnh lùng giáo huấn:

- Giáo Sư, người chẳng những chậm trễ cứu viện, lại còn nói năng lỗ mạp trước mặt Julian các hạ, người, người đáng tội gì đây? –Nói xong, ả xoay người cúi đầu trước mặt Julian, kinh hoàng nói:

- Ngài thứ tội, ngài thứ tội!

- Này... Julian kia, các nàng nói huynh đệ tôi có tội, cô xem thế nào?

Giang Nam nghiêng mắt liếc Julian, so sánh với dáng vẻ thật sự kinh hoàng của người khác, hấn hết như một tên đàn độn từ không gian khác tới, không biết không sợ!

Nhưng Julian lại đi xuống xe ngựa, hơi cúi người về phía Giang Nam, nhẹ giọng nói:

- Đại sư nào có tội gì!?

Mộng!

Welen mộng!

Susan mộng!

Mấy ngàn thương binh mộng!

Cả thành Thái Dương đều mộng!

Dưới toàn những cặp mắt ngu si đang chăm chăm nhìn, Julian tiếp tục nói:

- Nhò có đại sư chỉ bảo, Julian cảm kích không thôi, chỉ là không biết... đại sư vì sao cũng ở đây!?

- Huynh đệ tôi á... Ôi, nói thật vậy!

Giang Nam đứng ở bên người Welen, vỗ vai Welen nói:

- Thực ra ấy, huynh đệ tôi chính là thuộc hạ của vị tiểu thư Welen này! Vừa rồi tôi biểu diện đao công trước mặt cô, chính là do tiểu thư nhà tôi an bài, một nghi thức hoan nghênh... khá mới mẻ!

- Nghi thức hoan nghênh thật mới mẻ!

Giọng điệu Julian vô cùng nhẹ nhàng, có vẻ tâm tình nàng cũng hết sức không tệ, nàng tôn kính Giang Nam, thuận tiện cũng đánh giá cao Welen!

- Thì ra là tiểu thư Welen ở phía trước, cảm tạ nghi thức hoan nghênh độc đáo của ngài! –Julian hơi khom người về phía Welen:

- Hôm nay có thể quen biết với thuộc hạ của tiểu thư, đó là may mắn của Julian. Không biết Julian có thể có may mắn được mượn biệt viện của tiểu thư, sớm chiều thỉnh giáo đại sư hay không?

Nàng hành lễ về phía mình!?

Nàng, nàng còn muốn ngụ lại trong nhà của mình!?

Một luồng nhiệt ẩm áp dào dạt chảy từ đầu đến chân, Welen chỉ cảm thấy, mặt trời giờ phút này, thật con mẹ nó rực rỡ! Nàng vội vàng lui sau vài bước, bày ra một tư thế tiểu thư quý tộc:

- Khục! Tiểu thư Julian bằng lòng trú tạm ở biệt viện của Welen, là vinh hạnh của Welen, mời ngài... Biệt viện của lão nương, ở ngay quảng trường thứ 6!

Chỉ nói được nửa câu đối đáp quý tộc, bản tính của Welen lập tức bộc lộ, sau đó nàng ngoái đầu, hung tợn nhìn chòng chọc Giang Nam:

- Giáo Sư, con mẹ người rốt cuộc đang làm cái quỷ gì thế!?

Chương 67: Hoàng Kim Quỷ Điệp (1)

Làm cái quỷ gì?

Chắc, đương nhiên khi huynh đệ ta làm việc, có chút thích ‘hàng có giá nhất’.

Một cuộc biểu diễn giết heo, lấy thân phận Tử Linh Đồ Đẳng cứu vớt 300 Tử Linh đồng bào; sau đó dùng thân phận Giáo Sư giúp Welen miễn xử phạt, lấy lòng Julian, đây gọi là ‘hàng có giá nhất’.

Hơn nữa Giang Nam còn muốn phát huy giá trị cuộc biểu diễn này lên mức cao hơn!

Bỏ lại phu nhân Susan đang ngỡ ngàng, Julian và Welen đã đi rồi, mà Giang Nam cũng cười híp mắt vung tay:

- Chư vị, huynh đệ ta tối nay còn có một trận quyết đấu, ngày mai hãy nói nhé! Nếu không rõ lúc này đã xảy ra chuyện gì, có thể đi hỏi Julian.

Gã xoay người, đi luôn!

Vài phút sau, Giang Nam thay y phục nô lệ của Roddy, đi tới đằng sau quảng trường trung tâm thành, địa điểm chuẩn bị Đạo công thịnh yến.

- Chết tiệt, con bà nó, Tadrik, ta toi rồi! –Judi đang ở đây, y về mặt tro tàn, tóm lấy tay Tadrik cầu xin:

- Ta không hoàn thành Đạo công thịnh yến, Julian không vui, hoàng đế bệ hạ sẽ làm thịt ta! Ric thân ái, hãy cho phép ta gọi nhũ danh của người một lần cuối cùng... Khi bệ hạ phán ta tử hình, nếu người hành hình, người ngán vạn lần hãy cho ta chết một cách thoải mái. Ta, ta chỉ là một đầu bếp thôi!

Tadrik hệt như không nghe thấy lời van nài của Judi, sắc mặt gã lúc trắng lúc xanh, trầm mặc hồi lâu mới thốt ra một câu:

- Nay ông bạn già, làm hỏng Đạo công thịnh yến, ta cũng có tội! Nếu chết... người ta đều phải chết!

Thực tế thì Tadrik và Judi hai người này tới thành Thái Dương chuẩn bị Đạo công thịnh yến, quá nửa nguyên nhân là phụng mệnh lệnh bậc một của hoàng đế Lance!

Nếu không, chỉ bằng con mụ Susan quê mùa, ả sao có thể mời được một tứ đại đạo công đế quốc và một quan lớn cấp tỉnh bộ chứ!?

Nhưng...

Đạo công thịnh yến đã bị hủy, tương lai của hai người này vô tình cũng bị cắt xén theo.

- Bình tĩnh, tiên sinh Judi thân ái, chán nản đối với thân thể ngài không tốt, thật đấy...

Giang Nam chấp hai tay, lưng thẳng đi tới:

- Cười một tiếng xem nào, huynh đệ tôi đề nghị ngài cười một tiếng, đối với ngài mới có lợi!

- Chết tiệt, lão tử ta còn có thể cười nổi ư?

Judi nhảy dựng lên, vẻ mặt như mấy con bài poker. Thực tế thì 300 đạo công vây quanh bên Judi cũng đều là vẻ như thế, hơn nữa toàn bộ đều là con Át ♠ (Át nhép).

- Vì sao không thể cười nổi chứ!?

Giang Nam đáng vẻ không quan tâm:

- Chẳng phải là Đạo công thịnh yến bị hủy rồi sao? Tiên sinh Judi thân ái, điều này thì có gì lớn lắm đâu, hay là ngài đã quên, huynh đệ tôi... đã chuẩn bị một con đường lui cho ngài rồi!

- Đúng thế, tiểu tử người đã chuẩn bị cho ta 300 con heo! –Judi mắt sáng ngời, nhưng ngay tức thì lại u ám:

- Ôi, vô dụng thôi, vô dụng thôi, chuyện đều đã đến nước này rồi, cho dù người có cho ta 300 Tử Linh trọng phạm đi chăng nữa cũng vô dụng thôi!

- Chắc, ai nói vô dụng chứ!? Tiên sinh Judi thân ái, nể mặt ngài vẫn luôn chiếu cố huynh đệ tôi, huynh đệ tôi sẽ nói cho ngài một tin tức nhỏ từ nông trường Wester...

Về mặt Giang Nam đầy thần bí, thấp giọng nói:

- Julian bị tiểu thư Welen đùa rất vui vẻ, thậm chí muốn ở lại biệt viện của Welen... Còn chưa rõ sao? Được rồi, tôi nói thẳng nhé: Tiên sinh Judi, bây giờ ngài lập tức dẫn đội đao công tới biệt viện của Welen, dùng heo biểu diện Đao công thịnh yển! Nếu Julian hỏi ngài, ngài cứ nói đây là do tiểu thư Welen an bài...

Judi vẫn có chút ngỡ ngàng.

- Hừm!! Đầu ngài là óc heo sao!? –Giang Nam vỗ trán, lại càng nói thẳng:

- Nghe đây, bây giờ có thể lấy lòng Julian, nói chuyện trước mặt Julian, thì chỉ có Welen! Ngài muốn sống thì mau đi nương nhờ Welen, dùng danh nghĩa của Welen thết đãi Julian! Rồi sau đó tiểu thư Welen vui vẻ, Julian cũng vui vẻ, hoàng đế bệ hạ càng vui vẻ, các vị... thì chẳng vui vẻ nhất rồi còn gì!

- Roddy! A, không, Rod thân ái, lão tử sau này sẽ cảm ơn ngươi!

Judi quơ lấy hai con dao mổ heo, hét lớn:

- Các huynh đệ, muốn sống thì theo lão tử nương nhờ Welen, tới biệt viện của Welen biểu diễn Đao công thịnh yển!

300 người, ùng ùng xông về phía biệt viện của Welen.

Ôi!

Óc heo, một lũ óc heo...

Giang Nam thờ dài, hét to về phía bóng lưng Judi:

- Heo! Heo tôi chuẩn bị cho ngài ở chợ nguyên liệu quảng trường thứ ba! Heo, đừng quên mang heo theo!

- Biết rồi!

Judi đã chạy xa, còn về Giang Nam... bây giờ cả thành Thái Dương đều rối tung rối mù, ai sẽ để ý tới một tên nô lệ không đáng nhắc tới chứ?

Buổi sáng hôm nay, huynh đệ ta thật dễ dãi!

Cứ coi như hành thiện tích đức đi!

Giang Nam chán nản nghĩ.

Đúng thật là hành thiện tích đức rồi! Giờ phút này, cả thành Thái Dương hầu như đều đang cảm ơn Giang Nam.

Judi vừa chạy vừa nói với Tadrik:

- Ric, tiểu tử Roddy này thật tốt! Lão tử mặc kệ, sau khi Đao công thịnh yển kết thúc, ta kiểu gì cũng phải dẫn nó vào học viện nấu ăn đế quốc, thay lời cảm ơn hần!

Mặt khác, Welen dẫn Julian vào biệt viện của mình, ngoái đầu lại, nói khe khẽ với Lola:

- Đây con nha đầu, sau khi Giáo Sư gia nhập chúng ta, vẫn chưa từng lấy tiền công thì phải? Ngươi hãy chuẩn bị cho lão nương ba ngàn kim tệ, lão nương ta muốn cực lực khen thưởng hần!

Đến ngay cả phu nhân Susan về mặt tiu ngu cũng...

- Ôi, xem ra cái mạng vẫn giữ được rồi...

Phu nhân Susan rời khỏi quảng trường trung tâm thành, đi tới mật thất của quán rượu Senya, Sorent buổi tối sắp quyết đấu đang ngồi ở trong này, Susan buồn bã nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc Giáo Sư bắt buộc phải chết, bằng không... Ta quả thật còn muốn cảm ơn trước mặt hần!

- Khắc! Thằng nhóc Roddy này, không tệ, thật sự không tệ!

Ngoài ngoại ô thành Thái Dương, trong một sơn cốc bí mật, quái vật mắt treo đang cảm tạ Roddy.

Ngay phía đối diện mắt treo là 300 Tử Linh trọng phạm tình trạng như đang điên cuồng!

- Tự do rồi! Chúng ta tự do rồi!

- Cha, mẹ, các người an nghỉ đi, con không bị người ta mổ xẻ, con còn sống đây!

300 người, 300 người đang gào thét tự do kích động đến điên cuồng!

Nhưng ngay trong bầu không khí cuồng nhiệt này, Guilestone lại lẳng lặng đứng dưới một gốc cây, ngắm những đám mây trắng xa xa phía chân trời. Vài cơn gió lạnh thổi qua lớp tuyết đọng trên cây, thân ảnh hắt bóng cao lớn, thậm chí có thể nói là gầy yếu, càng hiện ra vẻ cô đơn lạc loài.

Tự do rồi!

Đúng vậy, ta đã tự do!

Nhưng tương lai thì sao!?

Ta là một Tử Linh trọng phạm, không được phép xuất hiện trên đại lục, đi tới đâu đều bị người truy sát, tương lai của ta... Ở nơi đâu!?

- Lũ nhóc con, các người đã tự do, phải không?

Lúc này, quái vật mắt treo đang hai tay, đứng ở trên một tảng nham thạch cao nhất trong sơn cốc, thoải mái hô lớn.

- Tự do!

Ánh mắt 300 người tập trung lên người mắt treo, ngừng lại một chút rồi bỗng đồng loạt thét lên, đây là tiếng gào thét hưng phấn!

- Đúng, các người đã tự do... Vậy thì, những con người tự do, các người vui không?

- Vui!

- Các người cao hứng không?

- Cao hứng!

Tiếng hét điên cuồng của 300 người đã chấn động bầu trời!

- Ta cũng rất cao hứng, ta cũng rất vui! Có điều, lũ nhóc con, ta buộc phải hỏi các người một vấn đề không quá hay ho...

Thanh âm bóng đen bỗng biến lạnh:

- Các người có từng nghĩ qua, trên người các người sắp phát sinh chuyện gì không!?

Bạn đang đọc truyện *Đô Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Hoàng Kim Quỷ Điệp (2)

Ba trăm người bỗng lặng ngắt như tờ.

Thanh âm bóng đen càng lạnh hơn:

- Sao lại đều không nói thế!? Nói đi! –Y chỉ vào một thiếu niên gầy yếu:

- Nếu đều không nói, vậy ta hỏi người, tên của người là gì?

- Gr, Green!

Thiếu niên gầy yếu dưới ánh mắt chăm chú của mắt treo đành cúi gầm đầu.

- Thân phận và thực lực của ngươi!?

- Tôi, tôi là đệ tử của một Tử Linh Đồ Đẳng sư, sư phụ tôi đã bị giết, tôi đã không còn người thân! –Thiếu niên như sắp khóc:

- Hơn nữa tôi đã bị phế bỏ Tử Linh thiên phú, tôi chỉ là một kẻ tàn phế!

- Không sai, ngươi đã là một kẻ tàn phế, ngươi có từng nghĩ qua, tương lai của ngươi sẽ thế nào không?

Trong nháy mắt, ánh mắt thiếu niên đỏ dần, mắt treo lại phát ra tiếng cười suông sã:

- Điều ngươi nghĩ tới, ngươi không dám nói phải không? Ngươi sợ nói ra đúng không? Ngươi không nói thì để ta nói!

Hắn chỉ vào ngực thiếu niên, trong thanh âm không mang chút tâm tình của nhân loại:

- Ngươi chỉ có hai con đường. Thứ nhất, từ nay về sau trốn vào thâm sơn cùng cốc, chết trong miệng lang hổ! Thứ hai, ngươi lưu lạc các nước trên đại lục, bị đao phủ bắt được, rồi lăng trì, chém ngang lưng, moi tim... Chịu hết các loại hình phạt tàn khốc mà chết! Ta nói đúng không? Hỡi các ‘Tử Linh’ đồng bào của ta!?

Thiếu niên đau khổ ôm đầu.

- Guilestone!

Mắt treo hét to tên của Guilestone, chỉ vào thiếu niên lạnh lùng nói:

- Nó không dám nói ra tương lai của mình, ngươi là quân nhân, để ngươi nói!

Guilestone vẫn là đáng vẻ lạnh tanh như trước, giọng điệu cũng lãnh đạm như thế:

- Ta cũng là một kẻ tàn phế, tương lai của ta cũng chỉ có hai con đường: tự sát, hoặc bị người ta giết chết!

- Không sai, các ngươi và ta giống nhau, hết thảy đều là Tử Linh ti tiện! Nhưng ta mạnh hơn các ngươi chút đỉnh, ta tự do! Ta cường đại! Ta khiến người ta ngửi hơi mà vỡ mật! Tất cả mọi điều này đều bởi vì... ta có lực lượng!

Bóng đen cười ‘khắc khặc’ quái dị, thanh âm như có như không:

- Các ngươi... có muốn giống ta, có lực lượng không?

Lực lượng...

Cặp mắt Guilestone nhắm hờ, lạnh nhạt nói:

- Chẳng nhẽ, ngươi còn có thể khôi phục lực lượng của chúng ta!?

- Không sai!

Trong màn sương đen bên người mắt treo bỗng bắn ra một quyền trực da dê, quyền trực này lơ lửng trên đỉnh đầu y, bên trên viết rõ một cái tên: Domeiner!

- Domeiner, cái tên này các ngươi đều không lạ lắm chứ? Không sai, chính là Tử Linh chi vương, Tử Linh Đồ Đẳng cường đại nhất trên đại lục ngàn năm qua - Domeiner!

Bóng đen chỉ vào ngực mình:

- Đương nhiên, ta chẳng phải Domeiner. Song, ta có được quyền bí tịch Domeiner viết thành! Chỉ cần các ngươi đọc quyền bí tịch này thì... Kẻ bị phế bỏ, có thể tìm lại lực lượng, không bị phế bỏ, có thể càng cường đại thêm, thậm chí các ngươi có thể dựa vào quyền bí tịch này trở thành một đội quân khủng bố nhất trên đại lục! Hết thảy những điều này... chỉ cần xem qua nội dung trong quyền bí tịch!

- Cho tôi bí tịch!

Một Tử Linh trọng phạm lao lên!

Mắt treo lại nhanh nhẹn né tránh, cười quái dị nói:

- Ta dựa vào cái gì cho ngươi bí tịch?

Điều này...

300 trọng phạm ngơ ngác, sau vài giây, một trọng phạm nhanh trí xông khỏi đội ngũ, quỳ xuống dưới chân mắt treo:

- Ân công, ngài đã cứu tôi, tôi nguyện lấy danh nghĩa Từ Linh vĩnh viễn đi theo ngài, trở thành người hầu trung thành nhất của ngài!

- Ân công, chúng tôi đã là những kẻ tàn phế không có tương lai, thu nhận chúng tôi đi, sự tận trung của chúng tôi, lấy tôn nghiêm của chúng tôi bảo đảm!

Rầm! Rầm!

Người ta đều nói ‘dưới gối nam nhân có hoàng kim’, nhưng giờ phút này, 300 trọng phạm, đồng loạt quỳ xuống!

Chỉ có Guilestone thờ ơ bàng quan, đứng bên dưới tàng cây khô héo nọ...

- Khặc! Khặc!

Hường thụ sự bái lạy của mọi người, bóng đen cười rộ lên:

- Lũ nhóc, hồi các đồng bào, các người có tư cách giành được quyền bí tịch của Từ Linh chi vương này...

Ngay khi mọi người sắp hoan hô chủ nhân, y bỗng chuyển đề tài, nghiêm nghị nói:

- Tuy nhiên các người hãy nhớ kỹ cho ta, đối tượng các người nguyện ý trung thành, chẳng phải ta!

- Không phải ngài! Vậy đó là...

Cả đám ngẩn ra.

Bóng đen vươn hai bàn tay bạch cốt, một tay lóe kim quang, một tay nổi màu trắng, hấn phác họa giữa hư không, rất nhanh liền vẽ ra một đồ án quỷ dị tuyệt luân!

Một bộ xương đầu lâu trắng ớn, phía sau tôn lên một đôi cánh bướm màu hoàng kim.

Nhìn thấy đồ án này, 300 trọng phạm càng không tìm được manh mối.

- Hoàng Kim Quý Điệp!

Bóng đen chỉ vào đồ án lớn giọng nói:

- Đồ án này tên là Hoàng Kim Quý Điệp! Một ngày kia, các người sẽ nhìn thấy một người có hình xăm Hoàng Kim Quý Điệp! Người ấy, mới là đối tượng, chủ nhân các người nguyện ý trung thành chân chính!

Nói xong, ánh mắt y nhìn chòng chòng vào Guilestone vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt:

- Guilestone, người khác đều đã đưa ra quyết định, người thì sao? Đội quân 300 người này cần một thủ lĩnh, cần một tướng quân giống như người... Gia nhập chúng ta, người chính là quan trên cao nhất của đội quân này... Guilestone, hãy nói cho ta biết, lựa chọn của người là!?

Cả sơn cốc im lặng!

Guilestone không hề quỳ xuống, nhưng tay phải y nện vào ngực, thực hiện một quân lễ hoàn mỹ đến mức không thể bắt bẻ!

Sau đó...

Ngay trong nháy mắt khi giờ tay kết thúc quân lễ, móng tay đã tù cắm năm năm của y nhô vút lên, rạch lên mặt trái mình năm vết thương máu chảy đầm đìa!

Năm rãnh máu, nguyệt nguyệt ngoạc ngoạc, hết như một đôi cánh bướm đỏ chói lợi tung bay!

- Huyết thệ làm chứng: Từ hôm nay trở đi, trên thế gian đã không còn Guilestone ta, chỉ có... Quý Điệp kỵ sĩ trưởng!

Nói xong, Guilestone bước nghiêm theo quân lễ đi tới bên cạnh mắt treo, ánh mắt âm lãnh quét qua 300 trọng phạm, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Phụt! Phụt! Phụt!

300 trọng phạm đều đứng dậy, năm ngón rạch mặt trái mình, 300 cánh bướm tung bay tẩm máu mà sinh:

- Huyết thệ làm chứng, từ nay trở đi, trên thế gian không còn ta, chỉ có... Quý Điệp kỵ sĩ!

Nhìn thấy hết thảy những điều này, mắt treo cười lên, hấn ngửa mặt lên trời thở ra một hơi thật dài:

- Lũ nhóc, cầm bị tịch, đi theo ta, tìm nơi tu luyện, luyện thành một đội quân khiến đại lục ngời hoi mà vỡ mặt, luyện thành một đội ‘Quý Điện kỵ sĩ đoàn’ đủ khiến Hoàng Kim Quý Điện tự hào!

Giờ phút này, còn chưa có người biết đội quân Quý Điện ý nghĩa cho điều gì, trong lịch sử đại lục dài đằng đẵng, có lẽ rất nhiều năm sau, thi nhân lãng du băng nhắng sẽ nói băng nhắng như vậy:

- Một sự việc rất kỳ diệu: Từ Linh quân đoàn khủng bố nhất trên đại lục, Quý Điện kỵ sĩ đoàn khiến u linh cũng phải run rẩy được sinh ra trong một sơn cốc nhỏ vô danh. Mà ngay khi nó sinh ra thì chủ nhân của nó, kẻ có hình xăm Hoàng Kim Quý Điện kia... không ngờ còn đang chẳng hề ý thức được, chẳng biết xấu hổ, vô sỉ đến cực điểm... giả mạo một tên lái buôn giết heo!

Đương nhiên, sau này thi nhân lãng du có nói kiểu gì thì đều chẳng có một xu một cắc quan hệ nào với Giang Nam hiện tại!

Lúc này, Giang Nam đang cảm thấy mình so với người mẫu còn giỏi hơn! Người ta làm người mẫu, mấy phút mới thay một bộ quần áo, nhưng hắn thì... Trong mấy phút ngắn ngủi, đã thay đi thay lại bốn bộ quần áo!

Đương nhiên, người mẫu trên đây, không bao gồm người mẫu cơ thể người.

Judi đi nương nhờ Welen, mà Giang Nam lại đi tới một con hẻm hẻo lánh, cõi y phục nô lệ của Roddy, thay trường sam bó sát màu đen và mặt nạ của Giáo Sư.

Sorent!

Không lâu sau, Giang Nam sắp quyết một trận thắng bại với Sorent, chọn ra đệ nhất cường giả chân chính, đỉnh cao thành Thái Dương!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Đêm Trăng Tròn (1)

Thành Thái Dương đang chấn động!

Tiếng hô hưng phấn, tiếng gào kích động, tiếng hò hét công suất, mỗi một cư dân thành Thái Dương đều đang mặc sức phát tiết tâm tình của mình!

Cuộc sống nhân loại luôn cần ít thuốc kích thích, không đúng ư?

Đồ Đẳng lôi đài, chính là loại thuốc có thể lay động nhân tâm nhất trên đại lục!

Mà ở thành Thái Dương, Sorent đấu Giáo Sư, chính là cực phẩm nhất trong các loại thuốc!

10 giờ sáng, đệ nhất mỹ nhân đại lục giá lâm!

10 giờ 01 phút, một con quái vật mất treo cướp sạch quảng trường trung tâm thành, cứu đi 300 Từ Linh trọng phạm.

Cùng thời điểm, Giáo Sư thể hiện tuyệt đại đao công vô cùng kỳ diệu trước mặt Julian, tuyên cáo địa vị khoái đao đệ nhất đại lục, đã lại lần nữa sinh ra một cơn hồi hộp thấp thòm!

10 giờ 25 phút, Judi biểu diễn Đao công thịnh yển, 300 khoái đao hoa lệ, khiến người ta mê mẩn đến mức run rẩy trong lòng...

Nhưng hết thảy mọi thứ này đều đã trôi qua. Hiện tại, khiến người ta điên cuồng nhất chính là cuộc chiến đỉnh cao thành Thái Dương, là quyền sở hữu vương tọa trọng trung lực lượng cường đại nhất thành Thái Dương trong mười lăm vạn người!

- Sorent, Sorent, Sorent!

Bên ngoài trường đấu Đồ Đẳng, hàng ngàn người cuồng nhiệt phấn khích chiếm trọn cả nửa đại lộ, trên mặt họ sơn lên một hình vẽ Thực Nhân Hoa đại diện cho Welen, trong tay họ giơ cao ảnh Sorent, đỉnh đầu họ treo biểu ngữ ‘Sorent tất thắng’!

- Giáo Sư, Giáo Sư, Giáo Sư!

Nhân số không thua kém chút nào, khí thế càng vượt hơn một bậc, người ủng hộ Giáo Sư chiếm một nửa đại lộ còn lại!

Đúng, Giáo Sư chỉ xuất hiện vền vền một thoáng, trên danh vọng còn xa mới bằng Sorent. Nhưng Giáo Sư là Lực Đồ Đẳng, bạo lực nhất, đẫm máu nhất, Lực Đồ Đẳng có thể kích phát hoóc – môn giống đực nhất!

Một quyền, đánh đối thủ tan thành mảnh vụn! Đây mới là cảnh nam nhân thích nhất, đây mới là hành động của những người đàn ông!

- Ủng hộ Giáo Sư, quý ông!

Đây chính là biểu ngữ đám người ủng hộ Giáo Sư viết ra!

9 giờ tối, đám người hai bên con đường đã kích động đến đỉnh điểm, một vài người bắt đầu ném gạch trúng thối về phía đối phương, vài ba chục người cầm viên gạch cỡ nắm tay... Dần dần, con đường trước cửa đấu trường đã biến thành một cuộc không chiến giữa gạch và trứng gà cùng bay! Ngay trong khung cảnh hỗn loạn này, đám binh sĩ thành vệ đội duy trì trật tự cũng bận sứt đầu mẻ trán, thậm chí vài người đều tức giận đến độ nghiêng vó rống!

- Các huynh đệ! –Một binh sĩ chỉ vào một binh sĩ khác, gào lớn:

- Lũ cút đám ủng hộ Sorent này, cho ta mượn hai cục gạch, đập chết lũ nguy quân tử này!

Hả?????

Kiếp trước có lưu manh bóng đá, kiếp này... Được rồi, bọn họ cứ coi như là lưu manh Đồ Đẳng đi!

Giang Nam chán nản vỗ trán, lúc này, hắn đã đứng ở cổng lớn đấu trường, đằng sau... một xó xỉnh.

Welen và người khác đều lớn vồn quanh Julian, cho nên cuộc quyết đấu đêm nay ngược lại khá yên tĩnh.

Bên người Giang Nam là hai quản lý viên đấu trường.

- Giáo Sư các hạ, ngài, ngài, thật sự quyết định muốn tiến hành quyết đấu đóng kín toàn bộ? Trời ạ, tình hình bên ngoài ngài cũng thấy rồi đấy, nếu không cho mọi người vào sân...

Một quản lý viên mặt ủ mảy ề, đang van nài Giang Nam lựa chọn phương thức quyết đấu ‘mở’.

Giang Nam quắc mắt nhìn hắn:

- Tiên sinh, trước tiên trả lời ta hai câu hỏi được không? Thứ nhất, nhân vật chính của cuộc quyết đấu là ngươi, hay là huynh đệ ta?

- Là ngài!

- Thứ hai, quyết đấu đóng kín toàn bộ, điều này viết trên khế ước quyết đấu rất rõ ràng, ngươi biết chữ chứ?

- Biết chữ, biết chữ...

- Vậy ngươi còn hỏi ta, có muốn quyết đấu đóng kín toàn bộ hay không nữa à? –Giang Nam liên tục vỗ trán mình:

- Ta cũng không biết nên nói những gì nữa, óc heo, lũ óc heo... Hử?

Bỗng nhiên, tiếng náo nhào bên ngoài đấu trường bỗng im bật.

Hết như ngày tận thế buông xuống, hết thảy đều biến thành hư không tĩnh lặng!

Giang Nam thò đầu dỡ khe cửa ra nhìn, song phương không chiến bên ngoài đã không hẹn mà cùng thu tay lại, tách ra một con đường ở giữa.

Sorent đang đi trên con đường này.

Dọc con đường toàn mùi hoa, Sorent bận Tiên hoa chiến giáp trong đêm Phi Tuyết, từ đầu đến ngón chân đều được Tiên hoa bao bọc, mỗi bước đi đều có hơn chục cánh hoa bay múa tung tăng vây quanh hắn.

- Tiên hoa chiến giáp!

Mắt quản lý viên nhất thời sáng ngời, bộ dáng như tiểu nhân ôm hận liếc qua Giang Nam vừa mới mắng y, cười nói:

- Xem ra đêm nay Sorent các hạ định toàn lực ứng phó. A, hắn đã mặc Tiên hoa chiến giáp, Đồ Đẳng binh khí duy nhất được ghi vào ‘Đồ Đẳng binh khí phổ’ trong thành Thái Dương!

- Đồ Đẳng binh khí phổ? –Giang Nam thu hồi ánh mắt trên người Sorent.

- Giáo Sư các hạ, ngài, ngài thế nhưng không biết Binh khí phổ? –Quản lý viên bộ dạng như nhìn thấy quái vật nói:

- Ngài không biết ư? Trung phẩm Đồ Đẳng sĩ có thể triệu hoán Đồ Đẳng thủ hộ, sau khi Đồ Đẳng sĩ chết, thủ hộ của hắn sẽ không biến mất, mà sẽ căn cứ vào cấp bậc và thuộc tính của vị Đồ Đẳng sĩ này biến thành một bộ Đồ Đẳng binh khí. Giống như Đồ Đẳng Phở, xúc tiến hội cũng sẽ tiến hành xếp hạng so sánh những binh khí này, tạo nên một Binh khí phổ!

Trong ánh mắt y tăng thêm vài phần khinh miệt, đương nhiên, sự khinh miệt này là dành cho Giang Nam:

- Tiên hoa chiến giáp của Sorent các hạ, xếp vị trí 936 trên Binh khí phổ toàn đại lục, ở thành Thái Dương... đứng thứ nhất!

Mã cha nó!

Mất treo, con mẹ nguoi đều cẳng!

Đồ Đẳng binh khí, thứ trọng yếu như thế, nguoi thế nhưng lại chưa từng nói cho ta!?

Thực tế thì Giang Nam quả thật đã hàm oan cho tiên sinh mất treo, Đồ Đẳng binh khí, vấn đề này đã được viết trong bí tịch đưa cho Giang Nam lần đầu tiên.

Đáng tiếc: đoạn này đã bị Elisa hủy đi. Lý do là: cái thứ này không đủ cao cấp, chỉ có thể làm lờ Roddy của ta...

Kết!

Cổng chính đấu trường đã mở, Sorent đi vào!

Mà ngay khi cổng lớn một lần nữa đóng lại, ngăn đám nguoi điên cuồng, Sorent đã đi ngang qua bên nguoi Giang Nam, đi thẳng về phía lối đài số 1.

Toàn bộ quá trình, hắn ngay cả liếc cũng không thèm liếc Giang Nam một cái!

Hành động khinh miệt này khiến khóe miệng Giang Nam chất thêm một nụ cười tà dị như có như không!

- Tiên sinh Sorent thân ái, không nói chuyện, rất dễ mắc chứng tự kỷ đó, không gạt nguoi đâu...

Hắn bước vội vượt qua Sorent, là nguoi đầu tiên đi vào lối đài số 1!

oOo

Lối đài số 1, nổi tiếng là lối đài của cao thủ, chuyên để chuẩn bị cho thập đại cường giả thành Thái Dương.

Hiện giờ, lối đài số 1 cỡ sân bóng đá đã bị màn che màu đen vây lại, màn che đen này chính là biểu thị không cho nguoi ngoài quan sát, cũng biểu thị... Giữa Giang Nam và Sorent, chỉ có một nguoi có thể sống sót đi ra!

Theo Giang Nam và Sorent hai nguoi vào trường đấu, quản lý viên khâu chặt cửa vào duy nhất trên tấm màn đen, sau đó y lạnh giọng nói:

- Trước khi Sorent và Giáo Sư định ra sinh tử, kẻ xông vào lối đài số 1, giết! Giáo Sư và Sorent, trước khi chưa phân thắng bại, kẻ chạy trốn, cũng giết!

- Tuân lệnh!

Năm trăm cảnh vệ đấu trường tay cầm cung nỏ, mai phục ở xung quanh lối đài số 1, cung tiễn trong tay đều lấp lánh quang mang màu lam đậm—quang mang kịch độc!

Mà trong đấu trường thì:

- Tiên sinh Sorent thân ái, trước khi bắt đầu quyết đấu, tôi muốn hỏi ngài 35 câu hỏi... Ừm, ngài không nghe lầm, là 35 câu hỏi!

Đại chiến sắp bắt đầu nhưng Giang Nam không hề ý thức được một tí tẹo sinh tử đối quyết nào, so sánh với đám nguoi cuồng nhiệt, quản lý viên khẩn trương, mặt hắn cười hi hi, còn lượn lờ quanh Sorent:

- Câu hỏi thứ nhất: tuổi của ngài?

Sorent nhắm hai mắt.

- Được rồi, câu hỏi thứ hai, tình trạng hôn nhân của ngài?

Sorent phát ra tiếng cười lạnh nặng nề, vẫn không trả lời, mà lúc này Giang Nam đã đi tới bên trái y.

- Ài, còn câu hỏi thứ ba... Ngài biết không, ngài thật là đồ óc lộn đó!

Lúc này, Giang Nam đã vòng đến sau lưng Sorent, hắn đột nhiên nhún nguoi vọt lên, cao chừng bốn năm mét!

Ngay sau đó, thân thể Giang Nam xoay tròn cực nhanh, hệt như một mũi khoan toàn lực ứng phó, hai chân xuất kích liên hoàn, bóng chân đầy trời đá về phía gáy Sorent!

Một chiêu mô phỏng Phong chi Gibson – Toái Ảnh!

Không sai, quyết đấu đã bắt đầu trước khi đặt câu hỏi, huynh đệ ta đúng là đang đánh lén gáy người!

Chiêu Toái Ảnh này một khi đánh lén vào gáy từ sau lưng, dưới tình huống bình thường, đối thủ nhất định sẽ nghiêng trái, hoặc quay đầu sang phải, tránh né một chuỗi thối kích này.

Cho nên Giang Nam trước khi lên đài đã nắm một vốc vôi, chỉ chờ lúc Sorent quay đầu, vung thẳng vôi, làm bụi trông mắt tên óc heo này!

Nhưng...

Phương thức nghênh đòn của Sorent không khỏi vượt qua dự liệu của Giang Nam, thậm chí gần như không ai có thể nghĩ ra... Hắn không ngờ lại có thể làm được như thế!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Đêm Trăng Tròn (2)

Mới đầu, Sorent đích xác quay đầu sang trái, cũng thuận thể tránh Giang Nam ở bên phải người hắn!

Nhưng đúng lúc Giang Nam tung vôi thì đầu Sorent... không ngờ còn đang tiếp tục vận sang trái!

50 độ!

90 độ!

180 độ!

Cuối cùng, đầu hắn không ngờ vận được 270 độ! Chẳng những né được bụi vôi, còn lấy góc độ cực độ không thể tin nổi này, một lần nữa mặt đối mặt với Giang Nam!

Sói ngoảnh ung dò!

Chỉ có động vật như lang và điều hầu, mới có thể làm ra động tác quay đầu trên 180 độ!

Mà cha nó, Sorent không hề tin ngưỡng Lang. Hắn, hắn sao có thể thực hiện động tác đặc trưng của Lang Đồ Đẳng – Lang Có!?

Trong lòng Giang Nam bốc lên lớp lớp nghi vấn, nhưng trên Đồ Đẳng lời đài, sinh tử chỉ trong một ý niệm!

Ngay khi Giang Nam kinh ngạc, Sorent chẳng những vận đầu, còn đột ngột há miệng, phun ra một luồng khí xoáy đậm mùi thú!

Luồng khí xoáy này hệt như một máy xay thịt cỡ lớn, yên lặng chờ Giang Nam từ không trung rơi xuống...

Hệt như chiêu nọ của Victor – Hồi Toàn Dao!

Được rồi, được rồi, chỉ có thể liều!

Giang Nam không kịp cân nhắc quá lâu, hắn đang ở giữa không trung, nếu không giết địch thì mình sẽ bị cán thành thịt xay! Mắt thấy mình sắp rơi vào trong máy xay thịt, Giang Nam tránh cũng không thể tránh, nương theo quán tính đang xoay của thân thể, hắn liều mạng lật mình bỏ nhào một cái, chủ động chui vào máy xay thịt!

Mà song song lúc lật người bỏ nhào, hai tay Giang Nam cũng xoay tròn, mô phỏng theo ‘Đại Phong Xa’ của Hank, trong nháy mắt đã đề cao tốc độ xoay đến cực hạn, dường như không phải chong chóng mà là một chiếc máy xay thịt khác!

Phụt! Phụt! Phụt!

Hai cổ máy xay thịt đâm vào nhau, cuộc va đụng giữa cơ nhục và khí xoáy, trên lôi đài số 1 vang lên tiếng cơ nhục đụng chạm vụn vẹo.

oOo

- Không đúng, không đúng, các ngươi hãy nghe thanh âm này!

Bên ngoài lôi đài số 1, một quan sát viên của Xúc tiến hội kinh ngạc ngễnh tai.

- Sao thế? Thanh âm này rất dữ dội mà, xem ra Giáo Sư và Sorent đang đánh rất đã đời đấy!

- Đã đời cái cứt! Ngươi hãy thử nghe thanh âm này đi! –Quan sát viên nhúm mày nói:

- Chỉ có quyết đấu cứng đối cứng mới có thể sinh ra tiếng cơ nhục đập nện mạnh liệt như vậy! Nhưng Sorent là gì, hần là Thực Nhân Hoa Đồ Đằng! Sorent quyết đấu luôn luôn đều là quỷ dị khó lường, vô thanh vô tức nuốt sống người. Hần, hần sao có thể đánh ra loại thanh âm này?

- Điều này... Khả năng là Giáo Sư chiếm thượng phong, ép Sorent cận chiến thì sao?

- Có lẽ vậy, nhưng...

Quan sát viên liên tục lắc đầu, hần còn có thời gian hoài nghi trận đấu này có chút không đúng, nhưng Giang Nam ngay cả thời gian hoài nghi đều đã không còn rồi.

Kiếp trước, trong tiểu thuyết võ hiệp luôn nói, vị đại hiệp nào đó chuyển tâm niệm cực nhanh trong quyết đấu, xuất một chiêu, có thể xuất một trăm hậu chiêu!

Nhưng Giang Nam muốn nói, những gì nó nói thuần túy là lời xằng bậy vớ vẩn!

Sau khi máy xay thịt đụng nhau, thân ảnh hai người xoắn xít một chỗ, từng chiêu nhanh như chớp, Giang Nam căn bản không có thời gian để suy nghĩ hậu chiêu, càng không có thời gian để hoài nghi! Một chiêu một thức của hần hoàn toàn là dựa vào bản năng để ngễnh chiến, động tác đã nhanh đến mức khiến tư duy mình đều không theo kịp.

Dần dần, thời gian đã trôi qua đến 9 giờ 45 phút tối, vì đề Đồ Đằng sĩ có thể tiện phi hành nên màn che ở lôi đài số 1 không hề che hết khoảng không lôi đài, ánh trăng ba màu cũng reo rắc lên thân hai người.

ở Đại Lục Nguyên Chi, vào mỗi ngày đầu và cuối tháng, là thời điểm ba mặt trăng tròn cùng lúc!

Hôm nay là đêm năm mới, ba mặt trăng đương nhiên đều là trăng tròn!

Mà dưới sự chiếu rọi của trăng tròn, lực chiến đấu của Sorent càng lúc càng mạnh, sau 20 chiêu, hần không ngờ đánh cho Giang Nam không còn chút lực chống đỡ nào!

- Ngao~~~~!

Sorent phát ra một tiếng tru quỷ dị, sau một chiêu ép Giang Nam đến góc chết lôi đài, hần rất hưng phấn nói:

- Giáo Sư! Đây chính là cái giá ngươi vũ nhục ta!

Nói xong, đầu hần xuyên qua sự che chở của tầng tầng Tiên hoa, một chiếc đầu lang cực lớn cán xé về phía Giang Nam ở góc chết!

Hãy trả giá đi!

Giang Nam cũng nóng máu, vẫn dựa vào bản năng, một chiêu ‘Minh Bộ’ đột nhiên sử ra, trong nháy mắt đi tới sau lưng Sorent!

Cùng lúc đó là một chiêu ‘Bạch Cốt Độc Nhận’. ‘Phụt’ một tiếng, đâm xuyên trái tim Sorent từ đằng sau lưng!

Hần một mực không sử dụng Tử Linh bí pháp, chính là chờ đợi một cơ hội tập kích bất ngờ như vậy!

Tí tách!

Tí tách!

Tí tách!

Tiếng rít gào của Sorent đã im bật, gã ngơ ngác cúi đầu, chỉ thấy một ngọn cốt thứ sắc bén đã đâm xuyên ngực mình, ngay chỗ trái tim, máu tươi đỏ sẫm chảy lênh láng...

Cuối cùng đã kết thúc!

Giang Nam chậm chạp thở ra một hơi, Quỷ Quyết tiêu hao kịch liệt, khiến hắn có chút đầu vầng mắt hoa, nhưng ngay sau đó, hắn bỗng thấy rõ, trong Tiên hoa lại là một đầu sói thật lớn!

Đầu sói này sao quen thế nhỉ...

- Victor!?

Giang Nam kinh hô.

Đáng chết, không ngờ lại là Victor – con trai duy nhất của Lang Vương núi Renny!?

oOo

Nửa cuộc sống trước của Victor, chính là một chiếc cúp vàng!

Sau khi trận chiến Phi Tuyết kết thúc, Sorent đi tìm Victor bị rơi xuống núi.

Lúc ấy Victor đang muốn trở lại đỉnh núi, giết Giáo Sư báo thù rửa hận.

- Lão đệ Victor thân ái, ngươi còn muốn quay lại đối phó Giáo Sư ư?

Sorent ngăn cản Victor:

- À, không, không, thân là bằng hữu của ngươi, ta rất tiếc buộc phải nói cho ngươi biết, cuộc quyết đấu của Giáo Sư đã kết thúc, hắn đã rời khỏi núi Longinus rồi...

- Cho dù hắn chui nhui vào Đại Lư Hà, thì Lang cũng tuyệt không buông tha hắn! –Victor nộ khí không giảm:

- Nói, Giáo Sư đi đâu rồi?

- Ta cũng không biết nữa, hơn nữa cho dù ta biết, thân là bằng hữu duy nhất của ngươi ở thành Thái Dương, ta cũng tuyệt sẽ không nói cho ngươi!

Hệt như một người bạn đối xử chân thành, Sorent thành khẩn nói:

- Victor lão đệ, ta kiến nghị ngươi hay hơn hết là quên Giáo Sư đi. Giáo Sư bây giờ đã không phải ngươi có thể đối phó rồi... Chớ nóng, ngươi nghe ta nói đã, ngươi muốn Giáo Sư rửa nhục, không ngoài hai biện pháp: ám sát và quyết đấu công khai! Nhưng ngươi nghĩ thử coi, Giáo Sư đã liên hợp với Tadrik, ngươi muốn ám sát Giáo Sư dưới sự che chở của quan lớn đế quốc, không sợ dẫn tới sự trả thù của chính phủ đế quốc ư?

- Ta có thể công khai khiêu chiến hắn!

- Ô, không, điều này càng không thể! Lão đệ, Giáo Sư đã đồng hạng đệ nhất cường giả thành Thái Dương rồi, trước khi ta quyết trận sinh tử, hắn không thể tiếp nhận sự khiêu chiến của ngươi.

Sorent ‘trong lúc vô ý’ đã tiết lộ tin tức quyết đấu, không ngoài dự liệu, Victor quả nhiên kinh ngạc gào lên:

- Quyết đấu? Khi nào quyết đấu!?

- Đêm năm mới! –Sorent cười cười, còn tặng thêm một câu:

- Đêm trăng tròn!

Đêm trăng tròn!

Ba mặt trăng tròn cùng lúc, sức chiến đấu của Lang nhân cũng sẽ tăng lên mấy lần, tuyệt đối có thực lực khiêu chiến bất cứ kẻ nào trong thành Thái Dương!

Muốn giết Giáo Sư rửa nhục, đêm năm mới chính là một cơ hội tốt nhất!

Nhưng...

Cơ hội khiêu chiến Giáo Sư vào đêm trăng tròn đã bị Sorent chiếm mất!

Ôi, nếu mình có thể thay thế Sorent xuất hiện, vậy thì tốt quá rồi...

Ý nghĩ của Victor hoàn toàn nằm trong không chế của Sorent!

Ngay trước giờ Julian vào thành, Sorent một lần nữa tìm đến Victor, lần này, hân hận Tiên hoa chiến giáp che kín toàn thân:

- Ta sắp quyết trận sinh tử với Giáo Sư, Victor, bằng hữu của ta, uống chén rượu, tăng sĩ khí cho ta, thế nào?

Vài chén rượu xuống bụng, Sorent uống say bí tỉ, chỉ vào Tiên hoa chiến giáp của mình, nói như đùa:

- Nhìn thấy không, đây chính là Tiên hoa chiến giáp của ta, binh khí đứng thứ 936 trên Binh khí phổ toàn đại lục... Chà, Tiên hoa chiến giáp này nhiều hữu ích lắm đấy... Ách, có điều nó vẫn còn có một chỗ xấu: Nếu có người mặc nó gây chuyện phi pháp, hoặc giả mạo ta làm chuyện xấu gì đó... Ha ha, ta đúng là nhảy vào Đại Lư Hà cũng rửa không sạch!

Tiên hoa chiến giáp!?

Giả mạo!?

Victor động tâm, nhìn lại, Sorent đã 'say' mê mệt rồi!

Cơ hội tốt!

Tim đập như điên, Victor rút cuộc đã không khắc chế nổi tâm tình tự tay rửa nhục. Do đó, gã trói chặt Sorent, dỡ Tiên hoa chiến giáp xuống, giả mạo Sorent rời khỏi quán rượu!

- Giáo Sư, đừng để ta thất vọng nhé! Hãy giết chết Victor đi...

Sau khi Victor đi khỏi, Sorent trần truồng mở đôi mắt lơ đãng, cười rất thoải mái:

- Ngộ sát con trai duy nhất của Lang vương núi Renny. Chà chà, Giáo Sư, Welen... Các ngươi hãy đón chờ con thịnh nộ của mười vạn Lang tộc đi!

Để Giáo Sư giết chết Victor, đây chính là kế hoạch của Sorent!

oOo

Tỉ tách, tỉ tách.

Trong đấu trường, máu tươi còn đang chảy xối xả, Victor ngoái đầu liếc Giang Nam một cái, ánh mắt gã là không cam tâm như vậy, khó có thể tin như thế...

Sau đó ánh mắt hắn động lại!

Victor, chết không nhắm mắt!

Hả?????

Huỳnh đệ, ngươi sao đã chết rồi!?

Giang Nam khóc không ra nước mắt, hắn không biết kế hoạch của Sorent, nhưng hắn biết, Victor là con trai duy nhất của Lang vương Sophus, là người kế thừa duy nhất của núi Renny!

Victor chết, mười vạn Lang tộc núi Renny nhất định sẽ nổi điên!

Mà cha nó!

Giang Nam hung ác nhổ một bãi nước bọt, sau đó hắn lay lay thi thể Victor, nổi khùng nói:

- Victor, tên óc heo nhà ngươi! Được rồi, được rồi, ngươi đã chết... Huỳnh đệ ta không muốn bị mười vạn Lang tộc truy sát, thế nên chỉ có thể xuất tuyệt chiêu thôi! Đừng trách huỳnh đệ ta không nghĩa khí. Muốn trách thì trách tên khốn nạn đã cho ngươi mượn Tiên hoa chiến giáp!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Tử Vong Cùng Mất Tích

Ngay sau đó, Giang Nam biểu diễn một vở hài kịch.

- Sorent, chiều này ngươi tiếp nổi không?

- A! Được, quả nhiên là đối thủ tốt, hãy tiếp thêm một chiều nữa!

Miệng thì bắt chước thanh âm chiến đấu, nhưng tay Giang Nam lại không chút nhàn rỗi: hấn đỡ Tiên hoa chiến giáp của Victor, buộc dây, bó thành một bọc lớn!

Sau đó hấn đặt chiếc bọc bên người Victor, lòi gậy chống giải phẫu sau lưng ra, khẽ ấn một cái lên nút xoáy thủy tinh. . .

Rắc!

Hai con dao giải phẫu sắc bén ra khỏi vỏ!

Ánh đang lấp lóe!

Giang Nam mở yết hầu và hai cổ tay Victor ra!

Ba chỗ này là chỗ của động mạch chính, một khi mở ra, máu tươi thành vòi phun xối xả.

Có điều, Giang Nam dẫn hết chỗ máu tươi này vào trong chiếc bọc Tiên hoa chiến giáp bó thành.

Không thể không nói, độ kín của Tiên hoa chiến giáp hết sức tốt, chứa vài chục cân máu của Victor thể nhưng không chảy ra một giọt nào cả.

- Sorent, ngươi thật độc ác, ngươi, ngươi không ngờ lại muốn cắn ta!?

Giang Nam vừa tiếp tục bắt chước thanh âm chiến đấu, vừa yên lặng chờ máu Victor chảy hết.

Ọc, ọc, ọc. . .

Thanh âm nhỏ dần, ba vết thương máu chảy rớt cuộc là cạn kiệt!

Đúng vào lúc này, dao giải phẫu của Giang Nam lại xuất thủ, lần này, hấn bắt đầu từ yết hầu, giải phẫu dọc xuống, ngắn ngủi vài phút đã giải phẫu Victor thành vài chục bộ phận Lang nhân rời rạc!

Nội tạng, mạch máu, cơ nhục, xương cốt. . . Cứ giải phẫu xong một bộ phận, Giang Nam đều nghiêm túc liếc một cái, sau đó vung tay lẳng vào trong chiếc bọc Tiên hoa chứa đầy máu!

Thân thể một nam nhân trưởng thành ít nhất phải 120 – 130 cân, sau khi Victor biến thành Lang nhân, trọng lượng cơ thể đột phá trên 200 cân, hết sức to con!

Nhưng. . .

Trải qua Giang Nam giải phẫu thu rút, Victor rời rạc đã bị nén trong chiếc bọc Tiên hoa, xách trong tay thoạt nhìn hệt như một chiếc túi xách tay lớn hơn chút!

Càng khiến người ta hài lòng chính là: xung quanh Tiên hoa chiến giáp có cánh hoa phấp phới liên miên, càng tản mát ra từng cơn hương hoa, dưới sự che giấu của cánh hoa và hương hoa, trong bọc thể nhưng không tản mát ra tí tẹo mùi máu nào!

Điều này. . .

Hắn có thể lừa qua cửa chứ nhỉ?

Giang Nam nhấc chiếc bọc trong tay, chột dạ nhìn đông ngó tây một hồi. Hắc, không có người!

Sau đó ngửa mặt rất cao, lời lẽ chính nghĩa, khăn cổ hét:

- Sorent, trốn đi đâu? Tên hèn nhát tí tiện nhà ngươi, đánh không thắng ta, liền muốn chạy trốn ư!?

Nói xong, Giang Nam bước quanh tại chỗ, hai chân đạp ra tiếng vang ‘thùng thùng’, cứ như thể hai người một đuổi, một chạy trên lối dài đấu trường vậy.

- Mả cha ngươi, Sorent, vì thoát thân, ngươi ngay cả Tiên hoa chiến giáp đều không cần nữa sao? Được, được lắm, huynh đệ ta xem ngươi có thể chạy đi đâu!

Trải qua Giang Nam giẫm đạp, hơn chục viên gạch biến thành bột phấn, Giang Nam nắm lấy chỗ bột phấn này, hất lên giữa không trung!

- Sorent, đừng chạy!

Giang Nam nổi gót bột phấn, xách theo Victor, vượt ra khỏi màn đen xung quanh lối đi!

oOo

Cuộc biểu diễn này của Giang Nam, quan sát viên bên ngoài nghe như say như mộng.

Theo bọn họ nghe, trên lối đi chính là một cảnh như thế này: Giáo Sư đang hùng hực khí thế chiến cỡi Sorent, bỗng nhiên, Sorent phát ra một tiếng tru na ná sói tru.

(Chắc là Sorent bị thương, cổ họng bị khàn?)

Qua một tiếng hét thảm, trên lối đi im ắng vài giây, đột nhiên, đại chiến lại xảy ra, hơn nửa lần này... Giáo Sư đã chiếm thượng phong, đánh Sorent trốn chui trốn nhủi!

Qua vài chục chiêu, Sorent cùng đường, chẳng tiếc vứt bỏ Tiên hoa chiến giáp để cản phía sau chạy trốn!

Nguy rồi, Sorent muốn trốn!

Đêm nay là sinh tử lối đi, trước khi quyết định sinh tử, tuyệt không thể khiến Sorent chạy thoát, quan sát viên nghĩ đến đây, giờ tay quát:

- Cung tiễn thủ chú ý, bất cứ lúc nào cũng phải chuẩn bị công kích Sorent chạy trốn!

Phụt!

Giang Nam giờ một vốc bột phấn xuất hiện, nhất thời mọi người đều bị hoa mắt!

Chờ khi mọi người hồi phục thị giác thì Giáo Sư đã xách theo Tiên hoa chiến giáp từ trên trời giáng xuống, một tay chop cổ áo quan sát viên, tức giận đến đổi mu bàn tay nổi gân xanh!

- Nói, Sorent chạy đi đâu rồi!?

Quan sát viên đàn ra.

Sorent, Sorent đã trốn thoát ư?

Tôi không nhìn rõ mà!

- Ngươi nhìn rõ không? –Quan sát viên liếc đồng bọn của y, mấy trăm người đều là vẻ mặt ngỡ ngàng.

- Khốn nạn! Mấy trăm người các ngươi đều không thấy rõ lộ tuyến Sorent chạy trốn ư!? –Giang Nam tức giận, vả lên khuôn mặt quản lý viên hai cái:

- Khốn nạn, khốn nạn! Đêm nay chính là sinh tử lối đi, không ngờ các ngươi lại cho Sorent chạy thoát? Mẹ nó, mẹ nó, con mẹ nó! Chuyện này chính là do các ngươi gây ra, chuyện này chính là do các ngươi gây ra!

- Các hạ bớt giận, xin các hạ bớt giận!

Quản lý viên chịu đòn đã sắp khóc, ôm mặt ngỡ ngàng không biết làm sao.

Sorent thật sự chạy thoát rồi ư?

Y nhìn lên lối đi số 1 trống rỗng, mẹ nó, tên ti tiện Sorent này không ngờ thực sự chạy trốn rồi!

Ngươi chạy, lại còn hại ta bị đánh!?

Quản lý viên cũng phát hỏa, mắng to:

- Các huynh đệ, lung sục khắp toàn thành cho ta! Đáng chết, chạy trốn trong sinh tử lối đi, Sorent chính là một hèn nhát, một tên hèn nhát vô sỉ đến cực điểm! Lung sục tên hèn nhát này cho ta!

- Lung sục toàn thành đã đủ rồi ư? Ốc heo, lũ óc heo!

Giang Nam đổ thêm dầu vào lửa, vọt lên vả hai cái, chỉ vào mũi quản lý viên chửi ầm:

- Sorent phá hỏng quy củ Đồ Đằng lối đi, lâm trận chạy trốn, hán đây là vũ nhục Đồ Đằng xúc tiến hội, vũ nhục Đồ Đằng sư toàn đại lục, càng vũ nhục danh dự của các ngươi, vũ nhục tôn nghiêm của các ngươi! Sorent đáng chết, quá đáng chết!

- Không sai, Sorent đích xác đáng chết! Các huynh đệ, hủy lệnh lùng bắt, mang theo vũ khí hạng nặng, nhìn thấy Sorent giết không cần hỏi! Trong kho có hỏa pháo quân dụng!

Dưới sự gào thét của Giang Nam quản lý viên liền sửa mệnh lệnh, sau đó y rút rè nhìn Giang Nam:

- Các hạ, chuyện đêm nay...

- Bỏ đi, bỏ đi, các huynh đệ đều rất vất vả rồi, chuyện đêm nay, ta sẽ không so đo thêm với các ngươi nữa.

Giang Nam vẽ mặt ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’, phần nộ trùng mất quản lý viên, sau đó hấn vung vẩy Tiên hoa chiến giáp trong tay:

- Đây, thứ này là Sorent dùng để cản đường, xử lý thế nào đây?

Quản lý viên thở phào:

- Tiên hoa chiến giáp à? Các hạ, nó đã là chiến lợi phẩm của ngài, ngài có thể tùy tiện xử trí!

- Thật sao? Ta bây giờ mang nó đi, cũng có thể ư!?

- Đương nhiên có thể!

- Được rồi, vậy ta đi trước... Chắc, đánh vài trăm chiêu, thật có chút mệt mỏi!

Xách theo Victor, Giang Nam đường hoàng rời khỏi đấu trường!

oOo

Cứ thế, kết quả cuộc chiến đêm nay biến thành: Sorent lâm trận chạy trốn, mất tích! Giáo Sư giành được toàn thắng, thu được Tiên hoa chiến giáp!

Vài trăm nhân viên làm việc ở đấu trường làm chứng!

Sau này, nếu Lang vương Sophus tra ra tung tích của con trai, Giang Nam có thể lời nghiêm nghĩa chính giáo dục y:

- Cái gì? Đối thủ của ta hôm ấy thế nhưng lại là Victor? Được rồi, được rồi, có mấy trăm người làm chứng cho ta, sau khi Victor bại bèn chạy trốn, ta cũng không còn thấy qua hấn nữa, Victor cho dù là chết thì... Ồ, cũng chả có một hào một cắc quan hệ nào với huynh đệ ta cả!

Như vậy, Giang Nam liền hất sạch tội danh ‘ngộ sát Victor’!

Hơn nữa... Chỉ vèn vèn là hất sạch tội danh đã đủ rồi ư!?

Quý ngài Sorent này đưa Tiên hoa chiến giáp cho Victor, không cần đến vài phút, gã nhất định sẽ tới để kiểm tra kết quả!

Chỉ cần Sorent dám xuất hiện ở đấu trường...

Thượng đế phù hộ! Những quản lý viên nọ đã hận Sorent tới tận xương tủy, nhất định sẽ diễn một vở kịch hay!

Quả nhiên, sau khi Giang Nam đi khỏi một phút, quản lý viên gào to bên trong đấu trường:

- Tập kết hoàn tất! Các huynh đệ, Sorent đã vứt bỏ Tiên hoa chiến giáp chạy trốn rồi, lập tức xuất phát, lùng giết Sorent toàn thành!

Càng thú vị chính là: Gần như cùng lúc, Sorent – Sorent chân chính ấy vậy lại thật sự đi tới trước cửa đấu trường!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Dăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Giáo Sư, Người Thật Độc!

Sorent bây giờ rất vui.

Gã đã có thể tưởng tượng ra tình cảnh phát sinh tiếp đó: gã giả bộ say rượu, chỉ mặc quần cộc áo ngủ, sốt ruột như điên xông vào đấu trường, tóm lấy một quản lý viên rồi lớn tiếng quát hỏi:

-Quyết đấu bắt đầu chưa? Đáng chết, Victor qua chén với ta, còn trộm Tiên hoa chiến giáp của ta, giả mạo ta tới tham gia quyết đấu!

Hệt như sét đánh đĩnh đầu, quản lý viên sợ tới mức nói không thành lời.

Thật lâu sau y mới nói:

-Sorent các hạ, ngài, ngài, ngài sao giờ mới tới chứ! Victor đã bại, Giáo Sư đã giết Victor rồi!

-Cái gì!? -Sorent trợn mắt há mồm, ngửa mặt lên trời than khóc:

-Victor, huynh đệ của ta, người vì sao phải trộm Tiên hoa chiến giáp của ta chứ, người chính là người kế thừa duy nhất của núi Renny, người chết rồi, bảo ta sao có thể ăn nói với phụ thân người chứ! –Gã chuyển chủ đề:

-Cho ta giấy bút, ta muốn viết thư cho Lang Vương Sophus bệ hạ, ta muốn nói cho ông ấy chân tướng sự việc. Đáng chết, Giáo Sư sát hại huynh đệ tốt của ta, Victor!

Cứ như vậy, Lang Vương Sophus sẽ giả làm thành Thái Dương, giết sạch sẽ tron tru Giáo Sư, Welen, còn cả nông trường Wester!

Còn về bản thân Sorent...

Lang Vương sẽ không làm khó Sorent, bởi Sorent bị người chuốc say, còn mất cả Tiên hoa chiến giáp, nên cũng là một ‘người bị hại’ thôi!

Mượn tay Lang Vương tiêu diệt nông trường Wester, mình còn không có bất kỳ trách nhiệm nào... Chắc chắn, một kế hoạch rất tuyệt vời, không đúng sao!?

Sorent càng nghĩ càng vui, lúc này, hắn đã gõ cửa sau đấu trường, một quản lý viên thò đầu ra.

-Quyết đấu đã bắt đầu chưa? Đáng chết...

Dựa theo tiết mục trong tưởng tượng, Sorent giả bộ tịch lo lắng, cứ thế tiếp tục biểu diễn!

Nhưng còn không đợi hắn nói xong câu đầu tiên, quản lý viên bỗng biến sắc, y liếc qua quần chip trên người Sorent. Ừm, quả nhiên là bộ dáng vứt bỏ Tiên hoa chiến giáp để chạy trốn! Y giận dữ thét:

-Sorent, tên hèn nhất nhà ngươi, tên ti tiện ngươi không ngờ còn dám quay lại!?

☹_o!!!

Sorent dằn ra!

-Các huynh đệ ,Sorent xuất hiện rồi, rút vũ khí, giết hắn!

Vút, vút, vút!

Vài ngàn cung tên từ trên trời trút xuống, đổ ập bắn về phía Sorent vô tội đang ngỡ ngàng!

Phải biết rằng, trước lúc Sorent bắt đầu biểu diễn, Giang Nam đã từng diễn một vở hài kịch. Hiện giờ, quản lý viên đấu trường chính là hận chết tên ‘hèn nhét dê tiện’, ‘kẻ chạy trốn vô si’ Sorent này!

Cho nên quản lý viên xuống tay không hề lưu tình, loạt cung tiễn thứ nhất bao phủ, y cũng mặc kệ sống chết của Sorent, quát lớn:

-Hỏa pháo, hỏa pháo cỡ nhỏ chuẩn bị, pháo cối chuẩn bị, pháo gia nông chuẩn bị, nhân gian đại pháo, chuẩn bị!

Nhân gian đại pháo!?

Vừa nghe đến từ này, Sorent như điên lên!

Nhân gian đại pháo quả không phải câu nhảm đáng cười gì cả, trên đại lục có Tử Linh Đồ Đằng làm bạn với người chết, với địa ngục âm phủ, thì đương nhiên có ‘Nhân Đồ Đằng’ móc nối với người sống, với nhân gian!

Hỏa pháo qua Nhân Đồ Đằng thêm chính khí bí pháp, oanh sát hết thầy tà ma ngoại đạo thì được gọi là Nhân gian đại pháo!

Ta ooxx!

Quản lý viên đây là hận ta tới tận xương tủy, coi thành tà ma ngoại đạo để oanh sát rồi!

Ông trời ơi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!?

Nếu thực đánh nhau, Sorent chưa chắc sợ hỏa khí và vệ binh đấu trường, nhưng hấn chộc không nổi Đồ Đằng xúc tiến hội đảng sau đấu trường!

Mắt thấy đã không thể giải thích rõ ràng, Sorent cắn chặt răng, quay đầu chạy!

-Đáng chết, tên ti tiện Sorent này không ngờ lại chạy nữa! Các huynh đệ, đuổi!

Hấn vì sao phải nói ‘chạy’ nhỉ?

Thành Thái Dương trình diễn một màn cực kỳ khó tin.

Sorent mặc quần chip, áo lót, cướp đường chạy thực mạng phía trước, mấy trăm vệ binh đấu trường đuổi đánh như chó điên ở đằng sau. Hơn nữa, vừa đuổi đánh, quản lý viên nọ còn vừa gào to dọc con đường:

-Hỡi các cư dân thành Thái Dương, lấy danh nghĩa Đồ Đằng xúc tiến hội, tuyên phán Sorent chỉ là một tên hèn nhát, một tên nguy quân tử không có ‘trúng’! Hỡi các cư dân, giúp ta bắt lấy Sorent! Kẻ mặc quần lót trước mặt chính là hấn!

Ra ngoài lẫn lộn, ai không có một vài cừu nhân chứ?

Dân thường không dám can thiệp vào yêu cầu bắt bớ, nhưng thử nghĩ xem trong cuộc hoan nghênh Julian Sorent đã từng làm những gì đi, cường bức dụ dỗ, mạnh tay đoạt tài, hiệp ước bất bình đẳng...

Sorent chó má, nguoi cũng có ngày hôm nay ư?

Một tráng hấn từng bị Sorent chèn ép vọt ra, vung hai thanh khảm đao:

-Huynh đệ Hắc Hồ bang, nhỏ cò tận gốc, chém chết Sorent!

Oa!!!

Giáo Sư, nguoi quá ác độc!

Sorent không biết Giang Nam đã làm những gì, nhưng nếu nói cảnh mặc quần chip chạy trốn không liên quan tới Giáo Sư thì... đánh chết Sorent cũng không tin!

oOo

Chúa phù hộ nguoi, tiên sinh Sorent đáng thương!

Nhìn thấy cảnh Sorent chạy vắt giò lên cổ, trong lòng Giang Nam thầm cầu nguyện...

Lúc này, hấn đang ngồi trong một con hẻm bên ngoài đấu trường, dùng tư thế ngồi xỏm ‘hai tay luồn tay áo’ của tội phạm cải tạo, trên mặt mang theo mặt nạ bạc của Giáo Sư, trên lưng còn vác một bọc Tiên hoa cực lớn!

Thi thoảng có một hai con mèo hoang chạy qua trước mặt hấn, ‘Meo meo~~’, lông dựng đứng, ‘Soạt’ một tiếng không thấy bóng dáng đâu!

Quái lạ, ta khinh!

Giang Nam nhỏ về phía con mèo hoang một bãi nước bọt, sau đó hấn cảm giác được chút mờ mịt sau khi thành công.

Sorent đã trở thành một con chó rơi xuống nước, chuyện đánh chó rơi xuống nước, Welen có thể xử lý...

Vậy tiếp theo... mình nên làm những gì đây?

Là lập tức trở lại bên nguoi Welen, lĩnh phần thưởng chiến thắng Sorent?

Không được, không được, Tadrik còn đang nằm vùng ở chỗ Welen, thằng cha mắt đỏ này, vừa thấy Giáo Sư xuất hiện còn không phải lập tức biến thành một con chó đực mất đồ thuần chủng ư?

Hay là tìm nơi nghiên cứu thi thể Victor?

Cũng không được, phân tích kết cấu cơ thể nguoi, buộc phải có thiết bị phụ trợ đầy đủ, mình bây giờ chỉ là một tên nô lệ nghèo kiết xác, nghiên cứu bậy bạ, chỉ có thể lãng phí cỗ thi thể Lang nhân khỏe đẹp này!

Vậy... nghiên cứu bản đồ núi Longinus?

Ừm, không sai, không sai, sớm một ngày phá giải bí mật núi Longinus, thì có thể sớm một ngày đi tìm hài cốt, sớm một ngày triệu hoán thủ hộ, thăng cấp Trung phẩm!

Nghĩ đến đây, Giang Nam móc ra một rế xương của Victor, vạch ra chi tiết các điểm từ bản đồ núi Longinus ở trên đất.

Ba mặt vách núi, một mặt sườn dốc, trên vách núi phía Bắc còn có rải rác rác 206 huyết động bí ẩn...

Đây là hình thù cơ bản của núi Longinus!

Muốn tìm được những hài cốt trong truyền thuyết trong ngọn núi lửa chết này... Phải bắt đầu từ đâu?

Vách núi...

Sườn dốc?

Huyết động?

206 huyết động!

206! Giang Nam vỗ đùi tanh tách, nhảy xổ lên, mình trước kia sao lại không nghĩ ra, 206, đây không phải số lượng xương cốt nhân loại ư?

Xương cốt!

Giang Nam lập tức lại nghĩ tới huyết động mình ẩn thân sau trận chiến Phi Tuyết kia!

Huyết động đó, nhìn rộng ra từ cửa động... thì chẳng phải hình dạng xương sọ ư?

Hãy nhìn cửa động khác xem...

Cửa động này là hình xương hông, cửa động kia là hình xương đùi, tiếp đó còn có xương cùi, xương ngón tay, xương chậu...

Mẹ nó!

206 huyết động trên núi Longinus vốn dĩ chính là một bản vẽ kết cấu xương cốt cơ thể người tán loạn!

Hệt như một người tự bạo trong không trung, xương cốt y hoàn toàn phân giải, từ trên trời rơi xuống, mang theo khí xoáy tự bạo ác liệt đập xuyên núi Longinus, đập ra 206 thông đạo!

Sau đó trải qua năm tháng tích lũy, núi Longinus phun trào Hoàng Kim Thổ làm tắc nghẽn những thông đạo này, khiến chúng biến thành 206 huyết động như ngày hôm nay...

Nói cách khác...

Muốn tìm được hài cốt trong núi Longinus, có phải... chỉ cần tìm tùy tiện một huyết động... đào dọc xuống dưới là được hay không!?

Đây là một giả thiết điên rồ!

Nhưng Giang Nam đã không nhận được muốn thử một lần.

-Giờ phải đi tới núi Longinus, đào núi, triệu hoán hài cốt cường giả!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Lang Tộc Chi Chủ

Tới núi Longinus ít nhất mất thời gian hai ba ngày, cho nên trước khi đi Giang Nam còn nhờ người đưa cho Welen hai tờ đơn xin phép.

Bức đầu tiên lấy danh nghĩa Giáo Sư, nói rõ chân tướng giết nhằm Victor, hơn nữa nhờ Welen đốc sức đánh kẻ sa cơ thất thế, mượn cơ hội diệt trừ Sorent và nông trường Susan.

Mà đơn xin phép thứ hai lại dùng giọng điệu Roddy nói:

- Tiểu thư Welen thân ái, tôi đã gần một tháng không gặp dì rồi, cho nên rất mong nhớ, đặc biệt xin phép trở lại nông trường vài ngày... Ngài đáp ứng chứ? Nợ lệ biết nghe lời nhất của ngài, Roddy!

Nhìn thấy đơn xin phép này, Welen nhất định sẽ tức đến độ nổi khùng đấy nhỉ?

Giang Nam sợ hãi nghĩ, sau đó hần lén la lét lút rồi khỏi thành Thái Dương, chỉ sợ bị Welen cản.

oOo

Thấy đơn xin phép của Roddy, Welen có nổi khùng lên hay không, điều này khó mà nói. Nhưng nếu nàng nhìn thấy thư giải thích Giáo Sư đã giết làm Victor thì...

Welen chắc chắn sẽ tức chết!

Giang Nam không hề biết một chuyện vô cùng quan trọng: Victor từng nhắc qua phụ thân già, Lang Vương Sophus núi Renny sắp giả làm thành Thái Dương, để gặp 'nàng dâu' Welen này!

Giáo Sư chó má!

Ngươi giết Victor xong rồi chạy, nếu Lang Vương Sophus tới đột ngột thì sao đây?

Móc nối không tốt, luôn sẽ dẫn đến một ít phiền toái nho nhỏ...

Những câu này chính là khắc họa chân thật tương lai mấy ngày tiếp của Giang Nam.

Đồng thời, nó cũng là tâm tình bi thương của Sorent hiện tại!

Dưới sự đuổi bắt của đám người, Sorent liên tục lao qua hơn chục con đường, đi tới gần cửa Đông thành Thái Dương.

Bây giờ chính lúc là 10 giờ tối, cửa thành sắp đóng, bảy tám mươi người đi đường đang nắm chặt thời cơ vào thành cuối cùng, tiện thể cũng ngăn cả lối đi của Sorent!

Đáng chết!

Sorent liếc qua truy binh đuổi ở đằng sau, trong lòng nổi nóng, bèn đánh văng một tên xui xẻo cản đường, sau đó hần liên tục xuất thủ, 'bốp, bốp, bốp' đánh văng liên tiếp mười hai người qua đường vô tội!

Hoặc không làm, đã làm phải làm đến cùng! Dư quang khỏe mắt Sorent phát hiện trước mặt còn có một con chó cản đường, do đó chân trái xông lên trước một bước, vung mạnh móng tay sắc bén ở tay phải, năm trảo như lợi nhận hưởng về người thứ mười ba này!

- Mất chó đui mù!

Đột nhiên người thứ mười ba này cười lạnh một tiếng, vịn ngược cổ tay Sorent!

Sau đó y khẽ xoay, linh hoạt xé cả cánh tay phải của Sorent xuống!

Phụt!

Máu tươi bắn tung tóe, Sorent đau đến độ suýt nữa ngất đi!

Trong nháy mắt, mọi người đều sợ ngây người!

Nửa giây, người này dùng nửa giây phé bỏ Sorent!

Tuy Sorent cuống cuống không biết chọn đường chạy, trạng thái tinh thần cũng không tập trung. Nhưng hần dù sao cũng là đệ nhất cường giả thành Thái Dương mà!

Trung phẩm sáu cấp Thực Nhân Hoa Đồ Đẳng sĩ, nửa chiêu đã bị người ta phé bỏ...

Cấp bậc người này phải cao bao nhiêu đây!?

- Chắc, hương thơm đậm mùi hoa tươi, mùi vị tên này không tệ, ngươi muốn nếm thử không?

Sau khi phé bỏ Sorent, người nọ không ngờ lại chộp lấy cánh tay đứt của Sorent, đặt dưới mũi người nọ, sau đó quăng cánh tay cho một con cự lang màu đen tuyền!

- Ngao ô! –Cự lang một miếng ngoặm sạch cánh tay Sorent!

Con súc sinh này lại dám ăn máu thịt của ta!?

Một cỗ nhiệt huyết trào lên óc Sorent. Gã phần nộ ngẩng đầu, nhưng trong nháy mắt Sorent nhìn rõ bộ dáng người vừa tới. Nhất thời, ít nhiều khuất nhục cũng tan thành mây khói...

Người này tầm 40 tuổi, dáng người cao dài, so với Sorent còn phải cao hơn nửa cái đầu, trong đôi mắt màu xanh biếc lộ ra một cỗ ngạo khí sâu xa!

Mà trên người con cự lang nọ còn treo một thanh trường mâu màu bạc nhạt...

Mắt xanh! Hắc lang! Kim mâu!

Đứng đầu trong cửu lang núi Renny, Trung phẩm sáu cấp Lang Đồ Đẳng sư, Mody!

- Không biết là tướng quân Mody giá lâm, xúc phạm tướng quân, xin tướng quân thứ tội!

Sorent vội vàng bò dậy, cũng mặc kệ cánh tay gãy đang chảy máu, vội vàng khom lưng.

- Ngươi biết ta? –Mody vỗ cự lang màu đen, đầu cũng chẳng thèm ngẩng lên nói.

- Tên của cửu đại Lang tướng núi Renny, cho dù ở thành Thái Dương xa xôi cũng như sấm bên tai!

Sorent ôm cánh tay cụt, trong lòng lại nghi hoặc vạn phần, Chiến Lang tới thành Thái Dương làm gì? Chẳng nhẽ là đến tìm Victor!?

Lúc này, Mody nghe thấy Sorent vỗ hông ngựa liền cười ha ha, quay đầu thét về phía con đường chỗ cửa thành:

- Pike, ở đây không ngờ lại có một thằng nhóc từng nghe qua biệt hiệu của chúng ta, thú vị thú vị!

Pike!

Cuồng Lang trong Cửu Lang tướng, Trung phẩm Lang Đồ Đẳng sư, Pike cũng đã tới!?

Trung phẩm Đồ Đẳng sĩ đã có thể xưng bá thành Thái Dương, không ngờ lại có hai Đồ Đẳng ‘sư’ tới đây, Sorent chỉ cảm thấy da đầu ngứa ran!

Nhưng càng khủng bố hơn còn ở đằng sau!

Đồng dạng cũng có cự lang màu đen theo bên, Cuồng Lang Pike đi tới, trên cự lang của y treo hai thanh chiến phủ đỏ như máu. Thái độ của Pike cực kỳ bất mãn, y lạnh giọng nói:

- Mody, bây giờ không phải lúc ngươi khoe khoang biệt hiệu, bệ hạ sắp vào thành, ngươi còn ở đây lèo nhèo cái gì?

Bệ hạ!?

Ngay sau lưng Cuồng Lang Pike, một lão nhân tóc bạc đầy đầu cũng đi tới, y bận một bộ trường sam màu đen giản dị, đằng sau không có hung thú cự lang đi theo, dung mạo cũng bình thường không có bất cứ chỗ nào khác thường.

Nhưng trong nháy mắt lão nhân này vào thành, tất cả thú vật trong thành Thái Dương đều run bần bật nằm rạp xuống, như hoảng sợ ngỡ ngàng không biết sai ở chỗ nào!

Đây là một loại bản năng, một loại sợ sệt tự nhiên của loài thú khi đối mặt vương giả!

Lang Vương giá lâm, bầy thú cúi đầu!

Vua của mười vạn Lang tộc núi Renny, Thượng phẩm chín cấp Đồ Đẳng sư, cách ‘Đồ Đẳng vương’ chỉ một bước, Lang Vương Sophus, đã tới!

oOo

Sophus đương nhiên là nhận được thư của Victor, tới xem mặt ‘nàng dâu’ Welen.

Cho nên tâm tình y hiện giờ hết sức tốt, quét mắt về chỗ Sorent cụt tay, nhân từ nói:

- Mody, cho hắc chết thoải mái đi!

Giết Sorent, cho hắc chết thoải mái, đây chính là biểu hiện nhân từ mẫu mực của Lang Vương!

- Tuân lệnh, thưa bệ hạ! –Mody tháo trường mâu màu vàng trên người cựa lang xuống, liếm môi cười:
- Trông người cũng có chút bản lĩnh, đứng dậy, tấn công ta, ban cho người vinh dự được chết dưới ‘Cầu Nguyễn Kim Mâu’!
- Sophus bệ hạ, hãy nghe một câu của tôi! –Sorent quỳ rạp xuống đất điên cuồng thét:
- Tôi là thống lĩnh hộ vệ của phu nhân Susan, là phu nhân Susan bạn cũ của ngài!
- Thủ hạ của Susan?

Trường mâu trong tay Chiến Lang bỗng ngừng lại, ngoài đầu liếc Sophus bệ hạ:

- Bệ hạ, trong thư của Victor điện hạ từng nhắc tới Sorent này, hình như... hẳn đúng là bạn của Victor điện hạ!

Sorent như nghe thấy âm thanh của trời:

- Đúng vậy, đúng vậy, tôi chính là bạn của thiếu gia Victor, không điện hạ Victor! Bá phụ Sophus, tôi cũng xem như là cháu của ngài!

Sophus lạnh lùng quát mắt Sorent, không trả lời. Hiển nhiên y hoàn toàn xem thường, hơn nữa không thừa nhận ‘đứa cháu’ Sorent này.

Chiến Lang ở bên ngược lại thu trường mâu, cười nói:

- Nếu người đã là bạn của điện hạ, thế điện hạ đâu? Lập tức dẫn chúng ta tìm điện hạ Victor!

Victor!!!

Vừa nghe thấy cái tên này, trong lòng Sorent run lên điên cuồng, chính gã vừa mới âm toán Victor, nói không chừng, Victor đã bị hấn hại chết rồi!

Đáng chết! Nếu biết Sophus đêm nay sẽ xuất hiện thì... giết ta, ta cũng không dám âm toán Victor!

Trong mắt Sorent lóe lên một tia âm độc không dễ phát giác, nếu đã gây ra chuyện, vậy đành... chống đỡ đến cùng, chụp toàn bộ tội danh lên đầu Giáo Sư!

- Bá phụ, nhắc tới Victor lão đệ, tôi trước tiên có thể hỏi một câu không? –Sorent bỗng biến thành bộ dạng thân cận, phảng phất như đã quên mọi hận cụt tay, chân thành nói:

- Ngài giả làm thành Thái Dương, là vì...

- mấy hôm trước, điện hạ gửi thư nói, ngài đã vì bệ hạ tuyển ra thái tử phi. Bệ hạ tới lần này chính là để xem mặt thái tử phi! –Khóe miệng Chiến Lang vênh lên một tia tiểu ý, lập tức lại lạnh lùng:

- Sorent, người nói nhầm hơi bị nhiều rồi đấy! Lập tức nói cho ta biết tung tích của điện hạ Victor!

- Điều này... Không phải tôi lảm lời, chỉ là bá phụ... - Sorent vẻ mặt bối rối, mặt hướng về phía Sophus:

- Có vài lời, tôi thực sự không biết nên mở miệng thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Ký Ức Của Viên Gạch

- Hừm, có gì không dám nói ra miệng chứ?

Lang Vương ôn tồn niệm nỏ, ngày thường y tuyệt sẽ không dễ dàng tha thứ cho loại tiểu nhân vật nói nhầm như Sorent. Có điều, tâm tình y hôm nay thực sự quá tốt.

Con trai đã có ý trung nhân, mình dải dầm hai hàng tóc hoa dâm, rốt cuộc đã có thể mong đợi ôm cháu trai rồi...

Vừa nghĩ đến những điều này, vẻ tươi cười trên mặt Lang Vương lại tăng thêm vài phần. Thậm chí, y còn muốn thân thiết nói với Sorent:

- Nếu ngươi đã là vãn bối của ta, có gì thì cứ nói!

- Điều này...

Sorent vẫn không mở miệng, ngược lại, gã ngoái đầu liếc đám người đang đuổi đánh tới!

Bất được động tác nhỏ của Sorent, Chiến Lang Mody cười lạnh:

- Lấy tên của Lang Vương núi Renny, những kẻ truy đuổi Sorent, cút!

Lang Vương núi Renny!?

Hành động Chiến Lang nửa chiều phé bỏ Sorent ở ngay trước mắt, lại nghe cái tên Sophus, gần như không một giây do dự, mấy trăm người tản đi sạch sẽ!

Chỉ có quản lý viên đấu trường chần chừ nhích lại gần, y lệ thuộc vào Đồ Đằng xúc tiến hội, muốn tới bái kiến Lang Vương bệ hạ.

- Bây giờ có thể nói chưa? –Lang Vương cao cao tại thượng, ngó xuống Sorent:

- Thằng nhóc, kiên nhẫn của ta có giới hạn.

- Bá phụ... Ôi, được rồi, chuyện đã tới nước này, tôi cũng chỉ có thể nói thật thôi!

Sorent chỉ vào quần lót, áo cộc trên người mình:

- Thật không dám giấu, tôi sa sút đến mức như ngày hôm nay, chính là nhờ thiếu gia Victor ban tặng, ngay vừa rồi thiếu gia Victor đã chuốc say tôi, còn trộm Tiên hoa chiến giáp của tôi, giả mạo tôi tham gia quyết đấu...

- Cái gì? Người vừa rồi quyết đấu không phải ngươi!?

Quản lý viên trường đấu kinh ngạc dán mắt vào Sorent.

- Đương nhiên không phải tôi, vừa rồi ngài chỉ trích tôi lâm trận chạy trốn, nhưng ngài thử nghĩ xem, nếu tôi thực sự lâm trận chạy trốn thì... còn dám mặc thành bộ dạng này tới tìm ngài ư?

- Vậy người vừa rồi... - Quản lý viên mặt xám như tro tàn:

- Thật sự đúng là thiếu gia Victor?

Hai bên đối chất, chân tướng sự việc dường như đã tra ra manh mối.

Trong đầu Lang Vương hình thành một khái niệm như thế này: Victor bắt mẫn Giáo Sư hoành đao đoạt ái, chuốc say Sorent, trộm Tiên hoa chiến giáp quyết đấu với Sorent.

Nhưng Victor không phải đối thủ của Giáo Sư, sau cùng, chỉ có thể vứt bỏ Tiên hoa chiến giáp để cản đường chạy trốn...

Hiện giờ, Victor đã ‘mất tích’!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lang Vương nhất thời âm trầm.

Victor, vì một nữ nhân, ngươi không ngờ lại chẳng đếm xỉa đến thể diện thiếu chủ núi Renny, trộm đồ bằng hữu?

Đón mặt!

Chuyện này truyền ra ngoài, kẻ làm cha còn có mặt mũi nào đối mặt với cường giả thiên hạ đây!

- Lập tức dẫn ta tới đấu trường, bắt tên nghiệt tử Victor về!

Đôi mắt Lang Vương đã tức giận biến màu đỏ như máu, quản lý viên ngơ ngác:

- Tới đấu trường? Bệ hạ, Victor đã đào tẩu rất lâu rồi, tới đấu trường chỉ e...

Y muốn nói: “Tới đấu trường chỉ e cũng không tìm thấy Victor đâu”. Nhưng lời còn chưa nói xong, hắn đã rùng mình một cái!

Đáng chết, mình thực sự quá hồ đồ!

Lang là tổ tiên của chó săn, am hiểu nhất chính là khứu giác lần theo dấu vết, trên đời còn ai có thể hơn Lang Vương núi Renny!?

Khứu giác của nguyên soái lại nhận ra loại mùi thứ ba! Mùi này dưới sự che giấu của hoa tươi vô cùng nhạt, nhưng hoàn toàn chính xác, nó là – mùi của máu tươi!

Àm!

Đầu Sophus hết như nổ tung, con giận đối với con trai đã tan thành mây khói, y run giọng hỏi:

- Mody, Pike, các người... các người người thấy mùi gì đặc biệt không?

Chiến Cuồng nhị lang cũng biến sắc. Họ cũng ngửi được mùi máu tươi, nhưng họ không dám nói ra kết quả mình tưởng tượng.

- Bá phụ Sophus, có gì không đúng ư?

Sorent mắt thấy ba người núi Renny đều biến sắc, còn tưởng là mình lại mắc sai lầm.

Sophus dường như không nghe thấy câu hỏi, y run rẩy, đi tới góc đông bắc lô đài.

Chỗ này là nơi Giang Nam đã giải phẫu Victor.

Nắm một cục gạch bị Giang Nam đập nát, Sophus ngửi ngửi. Đột nhiên, hai hàng lệ chảy xuống dọc theo má y.

- Dao thật nhanh, ha ha, dao thật nhanh!

Sophus bỗng cười như điên, trong tiếng cười mang theo lệ, y hết như một kẻ điên tóc bạc đầy đầu, ôm viên gạch lăm lăm.

- 1 dao, 2 dao, 3 dao...

- Bá phụ, bá phụ...!

Sorent hoảng sợ vô lấy cánh tay Sophus, Chiến Lang lôi gã ra, gian nan nói:

- Bệ hạ, viên gạch này hẳn đã ghi lại mùi vị ở phụ cận... Tôi không rõ, thật sự không rõ, ngài hãy nói cho tôi biết, tôi có phải ngửi nhầm rồi hay không?

Y không rõ ư? Y đây là không tin kết quả mình xác nhận!

- Chiến Lang, người không ngửi sai! –Sophus đã dừng cười, y quỳ xuống đất chỉ vào viên gạch, mặt lạnh tanh:

- 13 phút 25 giây trước, mùi đất của viên gạch đã lẫn vào mùi luồng máu tươi đầu tiên, luồng máu này vô cùng ngọt, biểu thị Giáo Sư đã cắt đứt yết hầu con ta... 13 phút 26 giây, viên gạch pha trộn hai luồng máu tanh thối, biểu thị Giáo Sư chặt đứt đôi tay con ta... Tiếp đó mùi vị đã biến hóa hỗn loạn, ta không biết Giáo Sư đã làm những gì... Nhưng Victor con ta đã... Ngao!!!

Một tiếng sói tru đau thương, rung động cả thành Thái Dương!!!

Giáo Sư giết Victor!?

Năng lực trinh sát của Lang Vương núi Renny, không ngờ lại khủng bố đến vậy!?

Ánh trăng đêm nay... Con mẹ nó quá du dương tươi đẹp!

Sorent như nghe thấy âm thanh trời đất, nhưng trên mặt gã lại mang vẻ đau thương muốn chết:

- Bá phụ, ngài nói gì cơ? Chẳng nhẽ Victor lão đệ đã... Lão đệ ơi! –Gã biến sắc, phần nộ điên cuồng nói:

- Giáo Sư! Nhất định là Giáo Sư đã giết Victor, sau đó dùng Tiên hoa chiến giáp của tôi gói lấy thi thể Victor, rồi khỏi đấu trường! Quản lý viên đáng chết, lũ đui mù các người, các người, các người không ngờ lại để Giáo Sư mang thi thể Victor nghênh ngang rời khỏi!?

Quản lý viên bị mắng đến mất hết hồn vía, bọn họ gánh vác không nổi tội danh để hung thủ chạy thoát, vội nói:

- Sorent, người chó ngậm máu phun người! Thi thể Victor lớn cỡ nào người ta đều rất rõ ràng, Giáo Sư không thể mang thi thể Victor ngay trước mắt chúng ta được! Sophus bệ hạ, mấy trăm người chúng tôi làm chứng, Giáo Sư không có khả năng mang thi thể Victor đi, cho nên... hẳn chưa chắc thực sự giết Victor! –Y ngừng lại chút rồi tức giận hỏi:

- Sorent, người vu khống Giáo Sư, vu khống chúng ta, ắt phải đưa chứng cứ có ích, chứng minh Giáo Sư dưới sự quan sát của mấy trăm người, mang thi thể Lang nhân hai trăm cân của Victor đi!

Đúng vậy, nếu nói Giáo Sư giết Victor, hẳn làm thế nào mang thi thể Victor đi?

Nếu tra không rõ bí ẩn này, cho dù kiện lên Tòa án tối cao để quốc, tòa án cũng chỉ có thể nói một câu:

- Không đủ chứng cứ, Giáo Sư vô tội, phóng thích!

- Cần chứng cứ ư? Mũi của ta chính là chứng cứ!

Đột nhiên Lang Vương đứng dậy, trên mặt y đã không còn vẻ đau thương lẫn thương tâm nữa, đôi mắt trống rỗng, như thể đối với mọi thứ đã dờ dẩn đến mức chẳng quan trọng gì nữa rồi!

Quản lý viên sợ tới mức cúi gằm mặt, âm ừ nói:

- Bệ hạ, ngài là cha Victor, dựa theo pháp luật nói: khừu giác của ngài, không thể trở thành chứng cứ...

- Được, khừu giác của ta không coi là chứng cứ...

Bốp! Sophus đột nhiên bốp nát viên gạch đã ghi lại biến hóa máu tươi của con trai, há miệng dốc bỏ phần vào trong mồm, sau đó lạnh lùng nói:

- Nhưng núi Renny chúng ta làm việc, cần chứng cứ sao!? Chiến Cuồng nhị lang, truyền lệnh ‘Thương Lang Khiếu Nguyệt’ cho tất cả Lang tộc trong phạm vi 500 dặm phong tỏa thành Thái Dương, truy sát Giáo Sư!

Bạn đang đọc truyện *Đô Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Welen Và Giang Nam

Vạn vật tự nhiên vận hành không ngừng nghỉ, có nhân tất có quả... Câu nói này, thật đúng con mẹ nó có chút đạo lý.

Nếu Giang Nam không động ý niệm đi đào núi Longinus, hẳn nhất định sẽ bị bảy sói dồn vào trong một con hẻm, sau đó ‘Nhoảm nhoảm’ hai miếng, biến thành ‘thứ thải ra gì đó’ của Lang tộc.

Hơn nữa vận khí của Giang Nam vẫn còn đang tiếp tục!

Khi Sophus phong tỏa thành Thái Dương, Giang Nam đã tới phụ cận một con sông lớn ngoài thành.

Thời tiết rét đậm, nước sông đóng băng, hắn đào một hố băng, ném thi thể Victor và Tiên hoa chiến giáp vào đó, đông thành một khối băng lớn, sau đó nâng khối băng tiếp tục lên đường.

Giang Nam thề với trời, hẳn làm như vậy chỉ vì bảo đảm thi thể sẽ không bị thối rữa.

Nhưng nước sông và băng cứng, hai thứ này đã chính thức ngăn cách công cụ khừu giác lần theo dấu vết kia, một cử động vô ý của Giang Nam dẫn đến vài giờ sau, bảy sói lần theo hân gào khóc quanh quần bên bờ sông, chính vì không tìm được hướng đi của Giang Nam.

Mục tiêu núi Longinus, Giang Nam còn đang tiến tới, có điều... thành Thái Dương đã âm ỉ!

Lang!

Cự lang không đếm nổi không biết từ đâu chui ra, gào thét dữ tợn, canh giữ mỗi một giao lộ quan trọng trong thành Thái Dương, hơi có người dám to gan phản kháng, bảy sói nhất định sẽ ừn ừn kéo tới, cắn xé tên này thành mảnh nhỏ máu chảy lênh láng!

Khi sắc trời tờ mờ sáng, thành Thái Dương đã biến thành thế giới nhuộm máu, nhà nhà than khóc, người người sợ hãi!

Mà Sophus ngồi ngay trấn ở quảng trường trung tâm thành, bên dưới một pho tượng Long Ứng khổng lồ, khép hờ hai mắt, bề ngoài nhìn thăm trạng thành Thái Dương!

-Bệ hạ!

Chỉ trong chốc lát, Chiến Lang Mody đã chạy tới, quỳ trên đất nói:

-Bầy sói đã tra xét mọi ngõ ngách trong thành Thái Dương, ở phụ cận cửa Đông ngửi thấy mùi Giáo Sư, Cuồng Lang và Sorent đang tiếp tục lần theo!

Sophus không chút biểu cảm.

Lại qua một hồi, Cuồng Lang và Sorent vội vã chạy tới, Cuồng Lang cười khỏ nói:

-Bệ hạ, tôi lần theo đến phụ cận một con sông lớn, mất đi hơi thở của Giáo Sư! Đáng chết, tên khốn nạn ấy nhất định đã lợi dụng nước sông và băng cứng chạy thoát rồi!

-Giáo Sư đã chạy?

Đôi mắt Lang Vương hơi mở, hàn quang lăm liệt!

Cuồng Lang vội quỳ xuống:

-Thuộc hạ vô năng!

-Bá phụ, cháu có một ý kiến không hợp lúc, không biết nên nói hay không nữa...

Sorent ở bên lại là vẻ mặt chần chẫn, nói:

-Tuy Giáo Sư đã chạy, nhưng Welen còn ở đây, ngài dùng hoàn toàn có thể bảo Welen chủ động giao Giáo Sư! Nếu nàng không giao... ngài giết Welen, cũng có thể khiến Victor lao độ chết được nhắm mắt, không đúng ư?

Khóe miệng Lang Vương nhếch lên một tia tiểu ý tàn khốc:

-Welen ở đâu?

-Ngoài thành,quảng trường thứ 6!

-Ra lệnh cho bầy sói xuất phát, vây khôn quảng trường thứ 6!

oOo

Khi bầy sói điều động thì Welen đang nổi giận!

Trước khi trời sáng, tâm tình Welen vẫn rất tốt: bởi vì nàng thành công lấy lòng Julian, thậm chí Julian còn tặng cho nàng một khối ngọc bội tín vật, bảo nàng cầm ngọc bội đi tìm hoàng đế lĩnh thưởng!

Cầm khối ngọc bội này, Welen vui đến độ không ngậm được miệng.

Ngao~~

Đột nhiên, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng sói tru liên hồi!

Nụ cười của Welen bỗng biến mất.

Lại đúng vào lúc này, một tên ăn mày chuyển tới thư giải thích của Giáo Sư!

-Tiểu thư Welen thân ái, huynh đệ tôi đã không cẩn thận tiêu diệt Victor... Yên tâm, mọi thứ đều đã xử lý thỏa đáng, cô cứ yên tâm thu thập Sorent đi – Giáo Sư sắp mất tích vài ngày kính gửi!

Mẹ nó, bầy sói rít gào, Sophus nhất định đã tới, Giáo Sư, người không ngờ lại chơi trò mất tích!?

Welen chỉ cảm thấy bầu trời như sắp sụp xuống!

Nhưng đúng vào lúc này, Judi còn vô tâm tìm đến cửa, cầu thả nói:

-Welen, Julian đâu?

Hôm qua, Judi dưới sự chỉ điểm của Giang Nam đã nương nhờ Welen biểu diễn Đạo công thịnh yển, quan hệ hai người tạm thời hòa hoãn đi chút ít, cho nên Welen khó có thể không chú ý người:

-Con mụ Julian kia ra ngoài rồi, nói là muốn xem qua chợ buổi sớm của thành Thái Dương.

-Ồ! –Ánh mắt Judi lấp lóe, y nhích chân ba cm một, ngây ngô cười hắc hắc, sắp lại gần bên Welen, ưỡn ẹo cúi đầu:

-Tiểu thư Welen, tôi thương lượng với cô một chuyện được không?

-Có cái rắm gì thì đánh đi!

-Hắc hắc, tôi đánh, tôi đánh!—Judi vắn về ngón tay nói:

-Cô xem, tiểu tử Roddy kia trong Đạo công thịnh yển nợ biểu diễn không tệ, cô có cân nhắc... ban cho nó một phần thưởng không?

-Ồ, nên thưởng!

-Đúng đúng, nên thưởng! Vậy cô xem... Roddy là nô lệ đạo công, muốn thưởng, thì phải thưởng cho hắn một tiền đồ không tệ đúng không?

-Học viên nấu ăn! Tiểu thư Welen, hãy bán Roddy cho tôi, tôi đưa nó vào học viện nấu ăn...

-Nằm đấy mà mơ cái con mẹ giấc mộng xuân thu của nguoi đi!

Hệt như một thùng thuốc nổ bị châm lửa, Welen tóm lấy cổ áo Judi, và ‘Chát’ một cái:

-Lão nương từng nói với nguoi bao nhiêu lần rồi, Roddy không bán, tên ti tiện nguoi nếu dám đánh chủ ý Roddy nữa... Lão nương sẽ vả vỡ mồm nguoi!

Judi bị vả đến trợn mắt há mồm:

-Welen, Roddy chỉ là một nô lệ thôi mà, lại không phải người tình của cô, cô sao phải luyến tiếc chứ!

-Nguoi, nguoi thế nhưng đoán được?—Welen suýt nữa buột miệng:

-Không sai, Roddy chính là nhân tình của lão nương, rất lâu trước đây lão nương đã ưng hắn! Ôi, đáng tiếc, nửa năm gần đây, tên ti tiện Roddy kia không biết gặp tà phép gì, đâu ngờ lại không thừa nhận quan hệ giữa hắn và lão nương, tức chết lão nương cả ngày đánh hắn trút giận...

Ồi, mấy lời then muốn chết này, lão nương sao có thể nói ra miệng chứ!?

Khuôn mặt Welen đỏ như một quả táo chín rộ.

Àm âm!

Đột nhiên, một tiếng nổ lớn từ ngoài cửa sổ truyền tới, một tay sai của nông trường Wester bị người từ bên ngoài quăng vào, đụng nát cánh cửa biệt viện!

Welen bỗng biến sắc, xông ra ngoài cửa, còn không chờ nàng phản ứng lại, từng mùi thú vật tanh tưởi đã xông đến độ mắt nàng cay xè, suýt nữa rơi lệ!

Lang, Lang tộc phụ cận thành Thái Dương đều đã tề tụ, ít nhất có tám ngàn con cự lang vây quanh biệt viện!

Sau đó Welen nhìn thấy Sorent trong bầy sói:

-Sorent, tên ti tiện nguoi... đã tàn phế!?

Sorent chỉ còn lại một cánh tay, đương nhiên là tàn phế, gã cười:

-Tiểu thư Welen thân ái, bây giờ không phải lúc cô quan tâm tôi, chắc chắn, Giáo Sư đã giết Victor...

-Sorent, nói nhảm ít thôi! Welen, lập tức giao Giáo Sư ra đây, bằng không, nông trường Wester chó gà không tha!

Chiến Lang Mody cười cự lang màu đen đi tới bên người Sorent, từ từ tháo trường mâu màu vàng trên người cự lang xuống.

Đồ Đăng binh khí phổ, thứ 729 – Kim Mâu Cầu Nguyên!

Welen liếc mắt một cái liền nhận ra binh khí của Chiến Lang, hơn nữa nàng còn biết, Cửu Lang núi Renny lại nổi danh ‘lính vác binh khí của Lang Vương’, chính là nói Cửu Lang núi Renny mỗi người đều có một bộ Đồ Đăng binh khí tên là ‘Cầu Nguyên’, chín bộ binh khí hợp nhất chính là ‘Cầu Nguyên Thánh Chiến sáo trang’ thứ 49 Binh khí phổ, binh khí Lang Vương Sophus cầm tung hoành đại lục!

Cầu Nguyên binh khí xuất hiện, Lang Vương nhất định sẽ giá lâm!

Welen tuyệt vọng nhắm hai mắt!

Sau đó, nàng thầm xé nát thư giải thích của Giáo Sư ở trong ngực, hury đi mạnh mẽ cuối cùng để Lang Vương lần theo Giáo Sư!

Giáo Sư giết lầm Victor, là giết cho lão nương, cho nông trường Wester! Lúc này không thể bảo vệ Giáo Sư, lão nương không còn thể diện gặp người nữa!

-Sophus, xuất hiện đi! Giáo Sư đã đi từ lâu rồi, muốn báo thù, thì hãy nhắm vào lão nương!

Welen quyết tâm tử chiến đến cùng, mà trải qua một đêm phóng hết tốc lực, Giang Nam đã tới huyệt động xương sọ trị thương ngày trước trong núi Longinus!

Tiên hoa chiến giáp và Victor bèn quăng ở bên người, Giang Nam vớ một cái xẻng sắt trong huyệt động, đang định đào núi!

Hồi đàm hải cốt tuyệt đại cường giả thân ái...

Ồi!

Các vị bị vùi cũng quá sâu đấy nhỉ?

Đất đai núi Longinus lấy Hoàng Kim Thổ làm chủ, rất toi xốp, sau khi Giang Nam đào hai giờ đã đào xuống bảy tám trăm mét.

Lúc này, Giang Nam đói đến mức bụng réo ‘òng ọc’ ầm ĩ, khiến hắn suýt nữa có ý niệm buông tha.

-May mà ở đây có Hoàng Kim Thổ, bằng không... Phù, đói chết huynh đệ ta rồiiiiiiiii!

Lại qua một giờ, Giang Nam nắm lấy một vốc Hoàng Kim Thổ, tay phải đào hố, tay trái đút Hoàng Kim Thổ vào miệng.

Nhất thời, một mùi chua thối cùng một luồng nhiệt lưu mãnh liệt hình thành trong khoang miệng Giang Nam, nương theo yết hầu chui vào thân thể.

Chua thối, đương nhiên là mùi Hoàng Kim Thổ, mà nhiệt lưu này...

Giang Nam ăn Hoàng Kim Thổ mười năm, mỗi lần ăn đất, đều sẽ có một luồng nhiệt lưu hình thành, hắn đã quá quen, chỉ coi như hiện tượng bình thường.

Hơn nữa cảm thụ được luồng nhiệt lưu tràn ngập lực lượng này, Giang Nam quả thật còn có chút cảm giác như gặp mặt bạn cũ.

Cạch!

Ngay lúc Giang Nam nhớ chuyện cũ, chiếc xẻng bên tay phải dường như đâm thủng một lớp giấy cửa sổ!

Thông rồi, Giang Nam đào thông ra một động khẩu kích cỡ cái bát!

Một luồng quang mang rực rỡ từ động khẩu bắn ra, Giang Nam xoa xoa mắt, nhìn vào bên trong men theo động khẩu...

-Mà cha nó!

Giang Nam tức đến nổi chửi ầm lên!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Xác Suất 1/42

Đây là một huyệt động kim quang rực rỡ, cao hơn ba thước. Toàn bộ bốn vách đều là ánh vàng rực rỡ, thi thoảng còn có một vài dòng cát vàng từ nóc động chảy xuống phát ra thanh âm ‘sạt sạt’.

Mà ngay trung tâm huyệt động, ánh mắt Giang Nam đang nhìn về phía một cây cột gỗ đứng ở trước mặt.

Trên cột gỗ treo một chiếc hộp nhỏ, còn vẽ một chiếc đầu mắt treo và mấy dòng chữ như rồng bay phượng múa:

-Khắc khắc, thẳng nhóc, ngươi đã đạt thành tất cả mọi điều kiện giao dịch, thứ để giải trừ dấu ấn nô lệ đặt ngay trong hộp, thư giải thích cũng ở trong đó...

Mắt treo đã tới!

Điều này chẳng đáng để bất ngờ, Giang Nam có thể từ bản đồ liên tưởng đến kết cấu xương cốt cơ thể người, triển khai tìm ở đây, vậy thì tiền sinh mắt treo chỉ có thể tới càng nhanh hơn Giang Nam!

Nhưng vấn đề là: mắt treo đã tới, vậy những đồ tốt trong huyết động... há chẳng phải đã để cho hấn vợ vết sạch sẽ rồi ư?

-Mắt treo óc heo, người ăn thịt, dù sao cũng phải cho để lại cho huynh đệ ta ít nước canh chứ?

Giang Nam hung ác đập hai chiếc xẻng, mở rộng cửa động, chui vào trong huyết động.

Vòng qua cột gỗ, đưa mắt nhìn, huyết động chỉ có kích cỡ sân bóng rổ, trên đất còn bày ngổn ngang đầy thi thể, có nhân loại, cũng có cả thú loại.

Đếm kỹ càng tổng cộng có 41 cỗ thi thể. Trong đó có hai cỗ thi thể còn chưa thối rữa, nhìn dung mạo không ngờ lại là Phong Vân Đồ Đằng: Meilin và Gibson, cường giả bị núi Longinus nuốt sống, quả nhiên đều ở đây!

Giang Nam thờ phào, mắt treo vẫn không tuyệt tình, ít nhất y vẫn để lại cho mình 41 cỗ thi thể!

Nhưng...

Giang Nam bỗng ngồi xuống, hung hăng và vào mòm mình một cái, sau đó ôm đầu, mặt ủ mảy ê ngửa mặt lên trời gào thét:

-Ôi!!! Sầu chết huynh đệ ta rồi!

Khuôn mặt hấn đều co quắp.

Tính cả Victor, Giang Nam hiện tại tổng cộng có 42 cỗ thi thể, nói cách khác, hấn có thể từ trong 42 cỗ thi thể này chọn ra một cỗ làm Đồ Đằng thủ hộ cho mình!

Vậy thì sẽ có một vấn đề theo đó mà ra: 42 cỗ thi thể, rốt cuộc phải chọn cỗ nào mới tốt đây?

Mắt treo từng giải thích: giai đoạn hiện giờ Giang Nam chỉ có thể triệu hoán 'một' Đồ Đằng thủ hộ, hơn nữa chất lượng của Đồ Đằng thủ hộ này sẽ quyết định thành tựu sau này của hấn.

Xác suất 1/42! Nếu Giang Nam chọn đúng, triệu hoán được một hài cốt tốt nhất, vậy trong vòng nửa năm sẽ có thể thăng cấp Đồ Đằng sư, mặc cho phong vân đại lục biến ảo, mình ta tiêu dao!

Nhưng nếu chọn sai...

Người cứ chuẩn bị cả đời làm một tiểu nhân vật đi!

oOo

Trở lại thời điểm vài giờ trước, thành Thái Dương, quảng trường thứ 6.

-Welen, nếu người không chịu giao Giáo Sư ra, ngao... Đền mạng cho điện hạ Victor đi!

Sau khi Welen chửi rủa, Sophus không hề xuất hiện, Chiến Lang lại cười lạnh, vươn thẳng 'Cầu Nguyên Kim Mâu' lên.

Kim quang bùng bùng, một mâu đâm về phía yết hầu Welen!

-Lão nương sợ người ư!

Trên người Welen lóe lên một luồng bạch quang, nàng hóa thân thành Tuyết Yến, chính là muốn cướp thời cơ bay lên bầu trời!!

Nhưng Welen vừa mới giương cánh, Cầu Nguyên Kim Mâu đột nhiên một chia thành hai, hai chia thành bốn... Trong nháy mắt, bóng mâu đầy trời, 'phụt', 'phụt', 'phụt', đâm thành hơn chục lỗ máu trên cánh Welen!

Trung phẩm Đồ Đằng sư đối phó với Hạ phẩm Đồ Đằng sĩ, chênh lệch lực lượng thật sự quá lớn...

-Thủ hạ lưu tình!

Bất chợt, một luồng âm ba như thiết quyền từ trong sân nổ ra, chạt vật đẩy lệch trường mâu của Chiến Lang!

Tadrik bảo vệ trước người Welen! Y chỉ là một đao phủ, không phải dũng sĩ am hiểu chiến đấu, nên khi liều mạng tiếp một mâu của Chiến Lang đã bị phản chấn thất khiếu chảy máu, đôi đồng tử đỏ chót gần như ngấm trong ao máu đỏ tươi!

Nhưng Tadrik vẫn kiên định bất khuất đứng trước mặt Welen, như một pho tượng Chiến Thần tin ngưỡng thủ hộ, thà chết không lui!

Chiến Lang ngơ ngác!

Lần trước ở núi Longinus, Tadrik ở trước mặt Sorent cứu người, còn có thể nói là nằm trong khả năng cho phép! Nhưng lần này, Tadrik hoàn toàn là dùng tính mạng mình ra liều!

Y rốt cuộc yêu cầu Giáo Sư làm gì, ấy vậy lại không tiếc gán cái mạng của mình!

-Tôi là Tadrik, bá tước đế quốc, phó đội trưởng đội hành hình Tòa án tối cao, xin hãy nghe tôi một câu!

Tadrik từ trên đất nhào dậy, lau máu trên mặt, đâm tay lên ngực, dung mạo dữ tợn hân hân nói:

-Chuyện hôm nay, tôi từ trong...

-Cầm miệng của người lại! Ta biết thân phận của người, Tadrik, người muốn dùng thân phận quan lớn của mình bảo vệ Welen và Giáo Sư ư? Ha ha, buồn cười! –Chiến Lang giờ cao trường màu màu vàng lên cười như điên dại:

-Núi Renny là tộc hoang dã, chẳng quan tâm đến loại quyền cao chức trọng các người. Cút, bằng không ta giết luôn cả người!

-Được, nếu tướng quân không thích thân phận triều đình của tôi, chúng ta bây giờ chỉ bàn về giao tình!

Tadrik đột nhiên thực hiện một thủ thế kỳ quái: y nắm tay phải, vắt ngang ngực. Tay trái lại để ngang bụng, cả thủ thế hết như làm dáng đầu một con sư tử cực lớn:

-Tướng quân Mody, núi Renny trước khi ‘tam thánh nhân ẩn lui, Thập Vạn Đại Sơn giải thể’, cũng là một trong những môn đồ của ‘thánh nhân Jupiter’. Tôi xuất thân từ ‘Cương Thiết tộc’, cũng xem như là hậu duệ chính thống của thánh nhân Jupiter, xin hãy nể mặt chúng ta cùng nguồn cùng cội, cho Giáo Sư và Welen một con đường sống!

Nghe thấy những lời này Welen mù tịt!

Cái tên ‘Tam thánh nhân’ chính là chỉ ba nhân vật cấp truyền thuyết sớm đã biến mất trên ngàn năm, Jupiter chính là một trong số đó.

Nhưng Thập Vạn Đại Sơn, Cương Thiết tộc, chỉ điều gì?

Welen nghe không hiểu nhưng không có nghĩa là người núi Renny không hiểu, bầy sói tránh ra, Sophus như rồng mây xuất hiện:

-Người nói người là hậu duệ chính thống của tiên tổ Jupiter, truyền nhân của Cương Thiết tộc, có gì làm bằng chứng?

-Tộc trưởng đương thời của Cương Thiết tộc – Roel chính là gia phụ, chuyện này ở cấp cao đế quốc không phải bí mật, Lang Vương có thể tùy ý tra hỏi!

Tadrik lại chỉ vào đôi mắt mình:

-Hơn nữa lai lịch đôi đồng tử đỏ chót này của tôi, chắc hẳn trong lòng Lang Vương cũng biết rõ, có đôi mắt như thế này, Lang Vương còn chưa tin thân phận của tôi ư?

-A, quả nhiên là hậu duệ thánh nhân chính thống, nói như vậy, người cũng xem như là cháu của ta!

Trương tự cũng là cháu, Sophus không thèm đặt Sorent ở trong mắt, lại tự mình đi tới trước mặt Tadrik, tán thương võ vai y:

-Tadrik, nể mặt cha người, nể tình chúng ta cùng nguồn cùng cội, hôm khác ta nhất định sẽ bồi thường tổn thất Chiến Lang lỡ tay tổn thương người. Tuy nhiên hôm nay... cừu giết con, không đội trời chung, người tránh ra!

-Bá phụ! Xin ngài...

-Tadrik, ta tôn kính phụ thân người là chính thống Thánh nhân mới cho người thể diện, người muốn ta không nhận đưa cháu như người ư!?

Sophus mắt lạnh như điện:

-Cuồng Lang, hãy dẫn Tadrik đến y quán trong thành, lấy danh nghĩa của ta, không thể thất lễ hẳn!

Cuồng Lang Pike lác mình ra ngoài, tóm lấy Tadrik rời đi!

Người duy nhất chịu giúp mình ra mặt đã bị dẫn đi, Welen đành cười khổ một tiếng, miễn cưỡng đứng dậy:

-Lang Vương, thấy người cũng là trọng đạo lý, hôm nay lão nương có chết cũng thế thôi, có điều... -Nàng chỉ vào đầu bếp Judi đã bị dọa dờ dẫn ở bên:

-Người là bạn của Tadrik, không có quan hệ với lão nương, tha gã đi!

- Tiểu thư Welen!?

Judi nằm mơ cũng không nghĩ tới, Welen luôn luôn há mồm là chữ ầy vậy lại nghĩa khí như thế, vội nói:

-Chết tiệt, Welen quả đủ nghĩa khí, lão tử cũng không thể lâm trận bỏ chạy! Sợ cái gì, đừng quên, Julian còn đang làm khách chỗ chúng ta đó!

Julian!

Cái tên này vừa lọt ra, sắc mặt Sophus cuồn cuộn, hung ác trừng mắt Sorent:

-Sorent, Julian thế nhưng lại ở đây? Ngươi vì sao không nói!

Nếu ta nói, ngươi còn dám tới vây khốn biệt viện của Welen chăng? Sorent cười nhạt:

-Bá phụ, trời đất có bao la, cũng không lớn hơn được một chữ ‘lý’, Giáo Sư giết Victor, ngài muốn báo thù, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa!

- Cho dù là Julian, nàng cũng không thể không chiều cổ đến nỗi đau mất con của ta! –Sophus gật đầu, bỗng đề cao thanh âm:

-Tiểu thư Julian, Sophus cung nghênh ngài hiện thân! Hôm nay lỡ vây khốn biệt viện của tiểu thư, tôi nguyện ý giáp mặt xin lỗi. Song cũng mong tiểu thư thông cảm cho chỗ khó xử của tôi, cho phép tôi giết Welen báo thù!

Thực lực thật mạnh!

Chỉ vụn vụn một cái tên đã dọa Sophus xin lỗi ngay đương trường, Julian rốt cuộc đã mạnh đến mức nào đây?

Nếu Julian ở đây, nói không chừng thực sự có thể dọa lui Sophus!

Nhưng...

Ngay mấy phút trước, Welen từng chính miệng nói:

-Julian ra ngoài rồi!

Welen đảo mắt, chỉ vào đại môn nói:

-Sophus, ngươi ở đây chờ, ta sẽ đi mời tiểu thư Julian ra!

Nàng xoay người đi vào biệt viện.

Lola đang nấp ở sau cửa, vội nói:

-Tiểu thư, Julian vốn dĩ không ở đây mà!

-Nói nhảm, lão nhiên biết nàng không ở đây! –Welen nhỏ giọng nói:

-Lola, ngươi cứ mỗi năm phút hãy ra ngoài một lần, nói cho Sophus, cứ nói Julian đang nấu ăn, muốn yết kiến nàng thì bảo Sophus ở ngoài chờ!

Nàng thở dài:

-Cố gắng trì hoãn đi, chỉ mong có thể trì đến lúc Julian về...

oOo

Welen đang chờ Julian về cứu mạng.

Nhưng Julian lúc này thì...

Quảng trường thứ ba thành Thái Dương, chợ ăn sáng.

Lang Vương vây thành, chợ ăn sáng phồn hoa ngày trước đã vắng bóng người từ lâu, thi thoảng có vài người chạy qua, đó cũng là đang nhặt xác thân nhân mình bị chết trong miệng sói!

Nhìn thấy cảnh này, Julian nhướng mày:

-Bầy sói vây thành, nhất định là Lang Vương núi Renny giá lâm, Lenka, chúng ta quay về tìm Welen.

Hoàng kim sư tử gật đầu, vừa muốn động thân thì một thanh âm bỗng từ phía trước truyền tới:

-Chúc phát tài, tiểu thư Julian, có hứng thú thực hiện một cuộc mua bán không?

Tiền tiên sinh!

Cường giả thần bí đủ khiến Julian khom người – Tiền tiên sinh đã cản đường Julian.

Y đứng cách xa bên trái Julian bảy bước, vị trí này, vừa vặn là con đường buộc phải qua của Julian, cũng là vị trí tập kích bất ngờ Julian tốt nhất!

-Tiền tiên sinh, tiểu thư nhà tôi không có hứng thú mua bán, tránh đường!

Hoàng kim sư tử cảm giác được địch ý của Tiền tiên sinh, lông bờm dựng thẳng lên.

-Không, nàng nhất định sẽ cảm thấy hứng thú, không tin cô có thể nghe thử điều kiện của tôi...

Trong nụ cười của Tiền tiên sinh lộ ra cảm giác thần bí khó lường, nhìn chăm chăm Julian, thanh âm y bỗng biến lạnh:

-Chỉ cần cô chấp nhận điều kiện của tôi, tôi có thể sẽ không giết cô, không vạch trần... cô giả mạo Julian lừa bịp!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Julian Thật Giả

- Tiền tiên sinh quả nhiên tuệ nhãn như thần!

Sau đó nàng hơi khom người:

- Tôi tự hỏi đã bắt chước Julian đến mức không một kẻ hở, ngay cả đạo công của tôi cũng đã có bảy thành công lực của Julian, không biết Tiền tiên sinh làm thế nào nhìn thấu tôi?

Tiền tiên sinh chậm rãi vờn hai ngón tay:

- Thứ nhất, ánh mắt của cô! Tôi từng tận mắt thấy ánh mắt của Julian, đó là loại ánh mắt thần bí khó lường, ngự trị thiên địa vạn vật. Cô không có đỉnh phong vũ lực Yêu Nguyệt Nhất Dao, ngàn quân lui tránh của Julian, càng không có tâm tính vương giả rẻ rúng cường giả thiên hạ. Cho nên, cô vĩnh viễn không cách nào bắt chước nổi phong vận của Julian!

- Vậy còn thứ hai thì sao?

- Thứ hai... - Tiền tiên sinh nhún vai:

- Tôi vừa may được biết, Julian có một ti nữ bên người, tên Anya... đúng không? Tiểu thư Anya!?

Anya ngậm thừa nhận thân phận của mình: nàng tháo mặt nạ của mình xuống, là một cô gái mười bảy mười tám tuổi, gương mặt điềm đạm như thiếu nữ nhà bên.

- Đa tạ Tiền tiên sinh đã chỉ giáo, không biết một phần giao dịch khác là gì?

Tiền tiên sinh nghiêm nghị nói:

- Tôi muốn mời tiểu thư Anya lập tức đi tìm Julian chân chính, nói cho nàng biết đế quốc Sena hy vọng mời được tiểu thư Julian ghé thăm mấy ngày!

Anya gật đầu:

- Tôi nhất định sẽ lập tức chuyển đạt lời mời của Tiền tiên sinh, có điều tiểu thư nhà tôi có đồng ý hay không...

- Cô cứ nói là Tiền Đa Đa tôi, thứ chín Đồ Đẳng Thiên Bàng, cộng thêm nguyên soái Tiamo, thứ hai Đồ Đẳng Thiên Bàng! Hai đại cường giả Thiên Bàng liên danh mời mọc, tiểu thư Julian nhất định sẽ đáp ứng!

- Tiền tiên sinh quả nhiên hiểu tiểu thư nhà tôi. Đã vậy thì, Anya xin cáo từ!

Anya hơi khom người, đi qua bên người Tiền tiên sinh.

- Khoan đã! –Tiền tiên sinh nở nụ cười:

- Tôi còn có một vấn đề... Đương nhiên, vấn đề này không nằm trong danh sách giao dịch. Cô có thể trả lời, cũng có thể không trả lời... Julian chân chính, đang ở đâu?

- Cho dù tôi nói cho ngài, ngài dám đi tìm nàng ư?

Anya quay đầu cười.

Tiền tiên sinh sững sờ, lập tức cười ha ha.

Lúc này, Hoàng kim sư tử nọ nghe không hiểu cuộc nói chuyện khôn khéo giữa hai người, y bất bình Tiền tiên sinh hiếp bức, cả giận nói:

- Tiền Đa Đa, chẳng ngại nói cho ông biết, tiểu thư nhà tôi đang bái tế một vị cổ nhân, ông dám đi quấy rầy nghi thức tế bái của nàng thì... Hừ, cẩn thận cái đầu của ông đấy!

- Cổ nhân! Có thể làm bằng hữu với Julian, người ấy khi còn sống nhất định rất cường đại?

- Há chỉ là cường đại! Ông biết Tam thánh nhân không nằm trong Đồ Đằng phổ, siêu thoát thế ngoại chăng?

- Đương nhiên biết!

- Vậy ông biết trước khi có câu Tam thánh nhân, còn có ‘Tứ thánh nhân’ chứ?

- Cũng biết!

- Vậy ông biết vì sao Tứ thánh nhân lại biến thành Tam thánh nhân không?

- Chẳng lẽ ngài biết?

- Tôi đương nhiên biết, Tứ thánh nhân sở dĩ biến thành Tam thánh nhân chính vì có một thánh nhân trong số đó bị vị cổ nhân nọ của tiểu thư nhà tôi tiêu diệt!

Tiêu diệt một Thánh nhân!? Đồng tử Tiền tiên sinh bỗng co rụt lại!

Tách!

Trên trán y không ngờ lại chảy một giọt mồ hôi lạnh!

Anya khẽ nhún mày, dặn dò Hoàng kim sư tử:

- Ngài nói quá nhiều rồi đấy, đi thôi, chúng ta bây giờ đi tìm tiểu thư!

Hai người rời khỏi thành Thái Dương.

Mà Tiền tiên sinh đứng ở trên đường lớn, trầm mặc chùng bầy tám phút, bỗng nhiên, y dâng lên một ý niệm không thể tưởng tượng nổi. Người ấy khi còn sống có thể tiêu diệt một thánh nhân...

Ôi, vì sao ta không phải Tử Linh Đồ Đằng nhỉ? Nếu ta là Tử Linh Đồ Đằng, lại triệu hoán được hài cốt vị cường giả ấy thì...

Ngai vàng cường giả đệ nhất thiên hạ sẽ phải đổi chủ rồi!

Rời khỏi thành Thái Dương, Anya hai người đi thẳng tới núi Longinus.

Đúng vậy, Julian chân chính đang ở núi Longinus!

Cổ nhân của Julian, vị cường giả đỉnh phong khi còn sống có thể tiêu diệt thánh nhân nọ, cũng được mai táng ở trong ngọn núi lửa chết này!

Ánh trăng đêm đậm rải rác khắp đỉnh Longinus, bóng ánh dòng sông nham thạch đỏ tươi, Hoàng Kim Thổ vàng óng ả, dưới ánh trăng tỏ vẻ lộ vẻ quý dị khó lường, chan đầy khí tức thần bí mờ ảo vô ngần.

Ngay trong hai sắc vàng đỏ này, một bóng người thân toàn đồ trắng theo gió tung bay, một mái tóc dài đen nhánh mềm mại đu đưa, đeo mặt nạ bạc kiêu hãnh đứng trên đỉnh núi.

Bề ngoài người này cùng Julian do Anya giả trang giống nhau như đúc, nhưng đúng như Tiền tiên sinh từng nói, trong đôi mắt sắc bén thâm thúy sâu thẳm

như trời sao của nàng lộ ra một cổ sấu bi khó có thể nói rõ.

Mạnh mẽ tuyệt đối thiên hạ, một nét u sầu, đây mới là mỹ nhân đệ nhất đại lục, chỉ tôn trong đao, đây mới là Julian bất kỳ ai cũng không thể mô phỏng theo!

Lúc này, Julian đang xuyên thấu qua hồng quang nham thạch phản chiếu, thần nhiên ngắm nhìn miệng núi lửa sâu không thấy đáy nọ.

- Tiểu thư, Anya vô năng, bị người nhìn thấu thân phận!

Anya cùng Hoàng kim sư từ đi tới bên người Julian.

Julian dường như không nghe thấy, đôi mắt như trời sao của nàng vẫn một mực dán mắt vào miệng núi lửa.

- Tiểu thư, ngài không bái tế cổ hữu, còn nhìn cái gì vậy?

Hoàng kim sư từ tò mò đi tới mép miệng núi lửa, liếc xuống bên dưới.

Đáng tiếc thực lực y không đủ, chỉ thấy được một đoàn hồng quang.

Julian khẽ mở đôi môi đỏ thắm, thanh âm hết như âm thanh tự nhiên:

- Một tên Hạ phẩm Tử Linh Đồ Đẳng sĩ đang ở bên dưới chọn lựa Đồ Đẳng thủ hộ.

Nàng mỉm cười:

- Hơn nữa, hắn không ngờ lại nhìn trúng hài cốt vị cổ nhân ấy của ta!

Tử Linh Đồ Đẳng trong miệng Julian đương nhiên chính là Giang Nam!

Mà hài cốt Giang Nam nhìn trúng, chính là vị cường giả đỉnh cấp từng chém giết Thánh nhân!

Tuy nhiên...

Quá trình Giang Nam lựa chọn bộ hài cốt này có chút khác biệt.

Nói chính xác, quá trình này chia làm ba bước: bước đầu tiên, Giang Nam lưỡng lự giữa 42 cổ thi thể, đột nhiên hắn lắng ba cổ thi thể quen thuộc là Victor và Phong Vân Đồ Đẳng sang một bên.

Ba cổ thi thể này đều là Trung Hạ phẩm Đồ Đẳng sĩ, Giang Nam còn nhìn không hợp mắt.

Bước thứ hai: Giang Nam am hiểu giải phẫu cơ thể người, lựa chọn Đồ Đẳng thủ hộ, đương nhiên phải lựa chọn hài cốt nhân loại hắn quen thuộc nhất. Cho nên, hắn cũng đòi tất cả thi thể thú loại ra.

Đến bước thứ ba, trong số hài cốt nhân loại còn sót lại, chất xương tinh mịn, xương hông và xương chậu rộng, khung xương khá nhỏ, phàm là những thi thể phù hợp với những đặc trưng này khẳng định đều là thi thể nữ tính. Phàm là thi thể nữ tính, Giang Nam hết thấy đều lắng sau đầu!

Trong lòng tên xui xẻo không tìm được bạn gái đáng kiếp này hung ác nghĩ:

- Đám nữ nhân óc heo, các nguoi chường mắt ta, huynh đệ ta cũng không hợp mắt các nguoi!

- !@#\$....

Hoàn thành ba bước trên, trước mặt Giang Nam chỉ còn lại một cổ thi thể cuối cùng, không còn lựa chọn nào khác!

Nói chính xác: đây là một bộ khô lâu.

Hơn nữa bộ khô lâu này vô cùng đặc biệt: Giang Nam từng giải phẫu qua vô số thi thể, cho hắn một khối xương, hắn thậm chí có thể phán đoán ra đặc trưng sinh lý cơ bản của người chết khi còn sống. Nhưng, bộ khô lâu này không biết là trải qua bao nhiêu năm tháng hay còn do nguyên nhân gì khác, mà xương của nó phát ra kim quang nhàn nhạt, chất xương tinh mịn hết như hoàng kim. Chỉ nhìn bề ngoài, đừng nói là đặc trưng sinh lý, Giang Nam ngay cả giới tính của nó cũng nắm không chuẩn xác. Ước đoán, tám thành, hình như, đại khái là nam tính!

Duy nhất có thể khẳng định là niên đại của bộ khô lâu này nhất định vô cùng xa xưa!

Có điều mặc kệ thế nào, nó đã là lựa chọn duy nhất rồi.

- Được rồi, được rồi, miễn cưỡng là vậy đi!

Giang Nam bắt đầu cúi nhún nhún vai, đành gắng gượng, lại gần bộ khô lâu màu vàng này. Hoặc nói, lại gần... vô song cường giả từng chém giết Thánh

nhân!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Triệu Hoán Chính Là Cường Giả!

- Gần như cùng lúc, trên đỉnh núi Longinus!

Hoàng kim sư tử mồm thét gào:

- Tiểu thư, chỉ bằng một tên Tử Linh Đồ Đàng, lại dám khinh nhờn hải cốt bằng hữu ngài, ngài còn chờ gì nữa, tôi đi giết hắn!

Julian khoanh tay đứng, đôi mắt như trời sao rung động lòng người vẫn lạnh nhạt như trước.

- Hà tất cần tiểu thư xuất thủ?

Anya cười nói:

- Đừng nói người bên dưới chỉ là một Hạ phẩm Tử Linh Đồ Đàng sĩ nho nhỏ, cho dù hắn là Tử Linh Vương Domeiner, cũng đừng mơ triệu hoán khinh nhờn hải cốt vị cố nhân ấy!

- Vì sao?

- Trong Tử Linh Đồ Đàng có một câu nói: cường giả, không thể khinh nhục! Chính là nói, triệu hoán Tử Linh Đồ Đàng thủ hộ, là có hạn chế cấp độ...

Anya giải thích:

- Tự như một người khi còn sống nếu là cường giả cấp Đồ Đàng vương, vậy thì sau khi hắn chết, muốn triệu hoán hải cốt vị Đồ Đàng vương này, thì bắt buộc phải có cấp bậc Đồ Đàng vương trở lên. Lenka, người thử nghĩ xem, vị cố nhân ấy khi còn sống mạnh đến nhường nào chứ. Sau khi nàng chết, muốn triệu hoán hải cốt nàng, kỳ thực một Hạ phẩm Tử Linh sĩ có thể làm được chăng?

Hoàng kim sư tử ngó ra, cười ha hả:

- Không sai, không sai! Cường giả không thể khinh nhục, muốn khinh nhờn hải cốt nàng, một Tử Linh Đồ Đàng sĩ còn chưa đủ tư cách!

Huyết động trong núi, Giang Nam hồn nhiên không biết bộ khô lâu màu vàng hắn ứng không ngờ là một vị vô song cường giả từng chém giết Thánh nhân. Thậm chí, hắn ngay cả cái gọi là 'Cường giả, không thể khinh nhục' gì gì kia cũng đều không hay biết.

Thực tế thì Tử Linh Đồ Đàng khi triệu hoán, tồn tại hạn chế cấp bậc, thường thức cơ bản này mắt treo đã truyền thụ cho Giang Nam rồi.

Nhưng, đoạn nội dung này đã bị di Elisa thân ái tiêu hủy!

Lý do là, thứ này không đủ cao cấp, chỉ có thể rề rà Roddy của ta...

Ngang nhiên không sợ, Giang Nam ngồi bên tay trái bộ khô lâu màu vàng.

- À, để ta nghĩ xem, chú ngữ triệu hoán là...

Dựa theo bí tịch nói, tay phải Giang Nam chỉ vào mi tâm khô lâu, ngưng kết toàn thân tử khí lên năm đầu ngón tay.

Sau đó, hắn niệm chú ngữ triệu hoán.

- Lấy tên của ta, sinh mệnh vĩnh hằng dân sinh từ đây, xuất hiện đi, Tử Linh thủ hộ của ta!

Trong phút chốc, Giang Nam chỉ cảm thấy một dòng hàn lưu hình thành ở mi tâm mình. Ngay sau đó, dòng hàn lưu này tản đến ngón tay, hóa thành năm luồng hàn quang bắn vào mi tâm khô lâu!

Đây chính là Tử Linh triệu hoán chú!

Hồ hồ, huynh đệ ta cũng có Đồ Đằng thủ hộ rồi!

Giang Nam hưng phấn nắm chặt tay!

Nhưng, một giây...

Hai giây...

Đằng đằng ba giây trôi qua, khô lâu vẫn không chút động đậy!

- Chẳng nhẽ... là niệm sai chú ngữ ư?

Giang Nam nhéo nhéo mắt mình, thả lỏng cơ thịt gần miệng, lại lần nữa ngâm tụng:

- Lấy tên của ta, sinh mệnh vĩnh hằng đản sinh từ đây!

Giống như ba phút trước, mi tâm hần lại xuất hiện một dòng hàn lưu, sau đó lan rộng ra đầu ngón tay, bắn vào mi tâm khô lâu...

Buồn bực chính là: khô lâu vẫn không có phản ứng!

Giang Nam nhướng mày, con bà nó, hàn lưu và hàn quang đều đã chứng minh huynh đệ ta tuyệt đối không niệm sai chú ngữ, vậy vì sao...

- Lấy tên của ta, sinh mệnh vĩnh hằng đản sinh từ đây!

Giang Nam niệm chú ngữ lần thứ ba.

Khô lâu vẫn không có biến hóa, hốc mắt trống rỗng lấp lánh kim quang, hệt như đang châm chọc sự vô năng của Giang Nam!

- Ế, thật sầu chết ta mắt!

Giang Nam chán nản ngồi bên cạnh khô lâu.

Quái lạ, huynh đệ ta hoàn toàn dựa theo yêu cầu trên bí tịch để làm, sao lại có thể không có kết quả nhỉ!?

Bỗng nhiên, Giang Nam nhìn thấy mắt treo đứng trên cây cột gỗ gần cửa vào.

- Khắc khắc, thẳng nhóc, khi ngươi nhìn thấy những lời này, hẳn là đang triệu hoán Đồ Đằng thủ hộ phải không?

Mặt sau cột gỗ không ngờ còn có một đoạn:

- Vậy ngươi có phải đang oán trách ta, nói ta đã vơ vết sạch sẽ đồ tốt hay không? –Y tiếp tục nói:

- Không sai, ta đích thật đã lấy đi mấy cỗ thi thể cấp bậc khá cao, nhưng... cường giả không thể khinh nhục, cấp bậc của ta vẫn chưa đủ để triệu hoán mấy cỗ hài cốt mạnh nhất kia... Được rồi, lời ta đã nói hết, lựa chọn một cỗ hài cốt cường giả thích hợp với cấp bậc của ngươi, tiếp tục triệu hoán đi!

Dán mắt vào đoạn thoại này, Giang Nam vỗ vỗ trán.

Cường giả không thể khinh nhục!

Thì ra mình triệu hoán thất bại liên tục, là bởi vì cấp bậc không đủ, đã lựa chọn một cỗ hài cốt vượt qua cấp bậc mình quá nhiều...

Đột nhiên, Giang Nam lóe linh quang!

Ở trong mắt nhân loại Đại Lục Nguyên Chi thì cường giả, không thể khinh nhục, triệu hoán bắt buộc phải chú ý đến hạn chế cấp bậc, đây khả năng là khuôn vàng thước ngọc không thể phá vỡ.

Nhưng trong mắt một vị chuyên gia giải phẫu học, cường giả... thật sự không thể khinh nhục ư!?

Đề xương sọ khô lâu xuống, Giang Nam dùng tay áo lau qua một chút, miệng hần lại đang nói:

- Cường giả không thể khinh nhục! Được rồi, mày là cường giả, cấp độ của mày cao, tao không có biện pháp triệu hoán toàn bộ xương cốt của mày...

- Nhưng... nếu tao phân giải mày thành 206 khối xương, sau đó lại phân biệt triệu hoán mỗi một khối thì sao đây!? Như vậy độ khó triệu hoán mỗi một khối xương, có phải giảm xuống 1/206, hoặc càng thấp hơn không?

Nói xong, Giang Nam đặt hai tay lên xương sọ bẻ nhẹ một cái.

Rắc, cũng chẳng thấy động tác của Giang Nam phức tạp cỡ nào, chỉ một cú bẻ nhẹ nhàng như thế, xương sọ khô lâu màu vàng đã bị hấn dờ ra!

Sau đó Giang Nam vớt xương cốt khác, tay chỉ xương sọ, nhẹ giọng ngâm:

- Lấy tên của ta, sinh mệnh vĩnh hằng đản sinh từ đây!

Lời còn chưa dứt, trong não Giang Nam bỗng thu được một âm thanh:

- Từ nay trở đi, tôi là người hầu trung thành nhất, tử sĩ anh dũng nhất của ngài! Ý nguyện của ngài cũng là việc tôi cần làm, chủ nhân của tôi, xin hãy ban tên cho tôi!

Thành công rồi!

Sau khi phân giải khô lâu, độ khó triệu hoán quả nhiên giảm xuống mấy trăm lần!

Giang Nam cười nhạt, khẽ gạt mũi, hết như động tác đẩy gọng kính vàng của hấn kiếp trước...

- Chủ nhân, xin hãy ban tên cho tôi đi!

Xương sọ lại gào thét!

Nhưng Giang Nam lại chẳng cuồng chẳng cuồng, tiện tay vớt xương sọ sang bên, sau đó hấn dờ một chiếc xương sườn của khô lâu xuống:

- Lấy tên của ta, sinh mệnh vĩnh hằng đản sinh từ đây, tiên sinh xương sườn thân ái... xuất hiện đi!

- Từ nay trở đi, tôi là người hầu trung thành nhất, tử sĩ anh dũng nhất của ngài...

Rẽ xương sườn này cũng cho câu trả lời thuyết phục!

Giang Nam rút cuộc đã vui vẻ cười rộ lên!

Nên biết, Giang Nam muốn không chỉ vẹn vẹn là một vài khối xương tán loạn, hấn muốn, là một bộ khô lâu hoàn chỉnh!

Nhưng mắt treo từng nói qua. Giai đoạn hiện tại, Giang Nam chỉ có thể triệu hoán ‘một’ Tử Linh thủ hộ. Vậy thì sau khi gỡ 206 khối xương, 206 khối xương này được tính là ‘những linh kiện khác nhau của cùng một Đồ Đằng thủ hộ’, hay vẫn tính làm ‘206 Đồ Đằng thủ hộ khác nhau’ đây?

Julian vẫn đang lăm bằm

Hoàng kim sư tử vội la lên:

- Tiểu thư, ngài rút cuộc đang nhìn gì thế? Ôi chao, tức chết ta rồi!

Nàng trầm mặc rất lâu.

Julian bỗng cười, nụ cười này, ở mặt nạ bạc trên mặt nàng vẫn là vẻ băng lạnh sắc bén như trước, nhưng dưới mặt nạ, khóe miệng lại nhếch lên một đường cong hoàn mỹ. Trong sát na, liên đoạt đi tất cả màu sắc trong thiên địa!

- Nửa giây, Tử Linh Đồ Đằng này chỉ dùng nửa giây đã dờ xương sọ cổ nhân của ta!

- Cái gì?!

Any và Hoàng kim sư tử đồng loạt hô, Hoàng kim sư tử còn nói:

- Tiểu thư, xin ngài vận dụng ‘Hồi Quang Thuật’ để tôi nhìn thử người đó!

Julian khẽ gật đầu, bỗng giờ hai tay lên.

Đôi mắt nàng dán mắt vào Giang Nam, nhưng giữa hai tay lại buông ra một tảng thủy văn, mà trong thủy văn... Thế nhưng lại hiện ra một nam nhân đầu đeo mặt nạ, thân bận áo ngắn màu đen.

Chính là Giang Nam!

Julian, ấy vậy lại có thể bày hiện khung cảnh ngoài ngàn mét ra trước mặt mình!

Ngay trong thủy văn, Giang Nam đã bắt đầu triệu hoán khối xương thứ ba, hấn nhẹ nhàng gỡ một khúc xương sống xuống:

- Lấy tên của ta, sinh mệnh vĩnh hằng đản sinh từ đây!

- Thật mạnh!

Hoàng kim sư tử nhìn thù pháp đồ xương của Giang Nam, sắc mặt nghiêm nghị, vát và nói:

- Cấp bậc người này không cao, nhưng hiểu biết của hắn về xương cốt cơ thể người... Tôi đánh đổ, Tử Linh Vương Domeiner cũng không bằng hắn! Anya, cô dám cá với tôi không?

Anya không lên tiếng!

Hoàng kim sư tử quay đầu không vui nói:

- Đây, tôi đang nói với cô đấy!

- Không, ta không dám cá!

Sắc mặt Anya vẫn điềm đạm trước sau như một, nhưng thanh âm nàng lại có chút đáng ghét:

- Bởi vì ta biết ta không thắng nổi ngươi, hơn nữa ta còn biết... nửa giây, tách một khối xương sọ, tịnh không phải thực lực chân chính của người này, hắn còn có thể làm nhanh hơn, nhanh hơn mấy chục lần!

Hoàng kim sư tử giật nảy mình:

- Cô làm thế nào...

- Lenka, ngươi quên rồi ư? Tâm ổn, thủ ổn, đao bất ổn... Lúc vào thành, vị đại sư 17 giây phân giải một con heo, chính là người này!

- 17 giây phân giải một con heo?

Julian từ từ quay đầu lại.

- Tâm ổn, thủ ổn, đao bất ổn...

Lúc này, Hoàng kim sư tử mới sực nhớ:

- Đáng chết, suýt nữa quên, tiểu thư, bất kể đao công người này ra sao, nhưng hắn đang đỡ hai cột bằng hữu ngài đó, tôi đi giết hắn!

- Không!

Julian duỗi ngón trỏ tay phải ra, khẽ phe phẩy:

- Tâm ổn, thủ ổn, đao bất ổn! Bằng vào câu nói này, ta thành toàn cho Tử Linh Đồ Đằng kia, tặng một bộ hài cốt mạnh nhất trong thiên hạ cho hắn!

Thanh âm nàng tràn ngập chiến ý:

- Anya, người này còn cần một khoảng thời gian nữa mới có thể triệu hoán xong, ngươi lập tức đi chuẩn bị, khi hắn triệu hoán xong, ta muốn quyết đấu đao công với hắn!

Nói xong, hai tay Julian đặt lên thất lưng mình.

Trên thất lưng có 3 thanh đao!

Chính là Giải Thực Đao danh chấn thiên hạ của Julian!

Giải Thực Đao và Thôn Kim Đao, ai mới là chí tôn đao công!?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Thủ Hộ Đầu Tiên, Jack Ra Đòi!

Dưới sự chăm chú của Julian, Giang Nam triệu hoán từng chiếc từng khối xương về.

Nhưng hẳn dù sao cũng chỉ là một Hạ phẩm Từ Linh Đồ Đằng, từ khi có hạn, khi triệu hoán đến chiếc thứ bảy thì Giang Nam đã mệt đến nỗi sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Cứ như thế, mệt thì nghỉ, đói thì ăn Hoàng Kim Thổ, Giang Nam bắt đầu con đường triệu hoán dài đằng đẵng.

Mà ở thành Thái Dương, cục diện đã phát triển đến tình trạng khá quỷ dị.

oOo

-Bá phụ, đã qua bốn giờ rồi!

Sorent đứng ở bên người Lang Vương, nhú mồm nói:

-Julian không ngờ vẫn chưa xuất hiện, theo tôi thấy... Julian vốn dĩ không ở trong biệt viện, Welen đang lừa chúng ta!

Lang Vương sao không biết Welen có thể là đang lừa gạt chứ? Nhưng, cho dù Julian chỉ có một phần vạn cơ hội ở trong đó, y cũng không dám dễ dàng lỗ mồm!

Yêu Nguyệt Nhất Dao, ngàn quân lui tránh...

Julian, quá tài ba!

Thời gian chậm chậm trôi tới 5 giờ chiều, mặt trời lặn ở phía Tây.

Sophus vẫn không nắm vững chủ ý như trước! Lúc này, Chiến Lang mặt đầy giận dữ đi tới:

-Bệ hạ, một con cự lang tuần tra thành Thái Dương truyền tin tức: nói sáng hôm nay Julian và một thương nhân đáng người mập mạp phát sinh xung đột, hai người ở trên đường nói vài câu, sau đó Julian liền rời khỏi thành Thái Dương!

-Julian đã đi rồi?

Trong nháy mắt, sắc mặt Lang Vương xanh mét!

Khốn nạn, mình đường đường chủ nhân mười vạn Lang tộc, không ngờ lại bị con nhãi Welen đùa giỡn!?

-Ra lệnh cho đàn sói tấn công, phạm là người nông trường Wester... một kẻ không lưu!

-Haiz, điều gì phải tới, cuối cùng cũng tới rồi...

Trong biệt viện, Welen nghe thấy tiếng rít gào của Lang Vương, cay đắng thờ dài.

Tadrik bị dẫn đi, Julian rời khỏi thành Thái Dương...

Tất cả viện quân đều vắng, mình, chỉ còn lại một con đường chết!

Welen ngẩng đầu, liếc đám người trong biệt viện: ba quân sự nông trường, mấy chục tên tay sai.

Lúc này, chân tay những tên này đều đang run rẩy, huyết sắc trên mặt đang dần dần biến mất, dưới sự áp bức của mấy ngàn cự lang, nói không sợ hãi, đó thuần túy là đánh rấm!

-Các ngươi sợ chết không?

Welen buồn bã hỏi.

Một tên tay sai bật cười:

-Tiểu thư, các huynh đệ đã theo ngài nhiều năm như vậy, sợ thiệt thòi, sợ khinh bị, nhưng chưa từng sợ chết!

-Vậy trong nhà các ngươi đều bố trí ổn thỏa rồi chứ?

-Kim tề tiểu thư ban cho đã đủ cho người nhà chúng tôi ăn cả đời rồi!

-Tốt! –Welen rút roi da bên hông, giọng nói:

-Cả đời lão nương ngâm đắng, nuốt cay nhưng không chịu thiệt thòi! Mẹ nó, tiêu diệt một con sói đủ vốn, giết một đôi kiếm lời, đi, cùng lão nương chịu

chết nào!

-Chịu chết nào!

Soạt, soạt, soạt!

Mấy chục người rút đao kiếm khỏi vỏ, chạy giết khắp con phố!

Nhìn thấy cảnh này, Lang Vương bèn tán thưởng một câu:

-Một câu ra lệnh, trăm ngàn người gan dạ không sợ chết, Welen... đáng tiếc!

Đáng tiếc, Welen chỉ là con gái tư sinh, nếu nàng là con cháu trực hệ nhà Rein, chỉ e trên vũ đài những người trẻ tuổi sớm đã có tên Welen!

-Ui chu choa, bệ hạ Sophus thân ái, người ta rất tò mò ghen, ngài đang đáng tiếc cái gì thế?

Đột nhiên, góc đường truyền tới một âm thanh!

Thanh âm này cực kỳ âm nhu, cực độ lạnh lút, hết như một nắm bột kết tủa ngâm nước mài lên mài xuống trên tấm thép rỉ sét.

Hả???

Bao gồm cả Sophus ở trong, sống lưng tất cả mọi người đều rùng mình, hận không thể bóc sạch lớp da gà toàn thân! Càng chết người chính là, kẻ phát ra thanh âm ẻo lả này, không ngờ lại là một cự hán da đen cao hơn hai thước, cơ bắp phát triển, đầu trọc, bận áo may ô tơ vàng, đầu đội mũ quả dưa màu vàng, cười một con la nhỏ!!!

Quản gia Gigi!

Không ngờ lại là nhân vật lớn của tổng bộ nhà Rein, một tháng trước tới nông trường muốn đòi nô lệ: quản gia Gigi!

Theo đằng sau quản gia Gigi còn có ít nhất 500 kỵ binh, chiến giáp đen, chiến mã đen, áo choàng đỏ rực, đoàn đao trường cung thuẫn một màu, năm trăm người dặm bước chinh tề!

Vệ đội trực thuộc tổng bộ đệ nhất gia tộc ngàn năm Reinhardt: Vinh Diệu Kỵ Sĩ Đoàn!

Vinh diệu kỵ binh vừa xuất hiện, hết như một ngọn núi cao đen xen giữa đen và đỏ, áp đảo bảy sói thấp giọng rên rỉ, suýt nữa không thở nổi!

-Gigi? Người không ở thành Tiên Chi hầu hạ Londor lão gia, tới đây làm gì? –Lang Vương lạnh mắt liếc quản gia Gigi.

-Ôi, ai bảo người ta mệnh khổ chứ? –Gigi lôi ra từ trong ngực một chiếc khăn tay trắng tinh, bàn tay đen đúa tóm lấy chiếc khăn trắng, nhẹ lau khóe mắt, nghẹn ngào nói:

-Một tháng trước í, người ta từ thành Thái Dương dẫn đi hai ngàn nô lệ, vốn tưởng rằng lập được đại công, đang muốn nghỉ ngơi vài ngày dưỡng da, nhưng ai biết được... -Y nhắc bàn tay hoa, chống nạnh chỉ Welen:

-Con tiện nha đầu hiếu thắng này không ngờ lại vứt bỏ núi Longinus! Londor lão gia nói, ôi chu chao, Gigi bé nhỏ thân ái nhất của ta, người quen thuộc hoàn cảnh ở thành Thái Dương, hãy đại diện ta đi trừng phạt Welen nhé... Cứ như thế đó, người ta liền dẫn đội chấp pháp gia tộc, lại quay lại rồi đây!

Đoạn ẻo lả dài dằng dặc này nói xong, Lang Vương nhũn mảy, người khác đều chân răng chưa ngoét, suýt nữa nôn mửa.

Nhưng Welen thì kinh hãi trợn tròn mắt!

Sau khi vứt bỏ núi Longinus, nàng đã đoán trước tổng bộ gia tộc sẽ phái người tới trừng phạt mình!

Tuy nàng không ngờ rằng, đến đây lại là quản gia Gigi, cũng không ngờ rằng Gigi ấy vậy lại còn dẫn theo 500 Vinh Diệu kỵ sĩ, nhưng...

Vứt bỏ núi Longinus, ấy là chuyện năm ngày trước! núi Longinus đã được Giang Nam thắng về, Welen, chẳng những không có tội danh mà còn có công!

Chỉ cần có công lao, thì có thể thỉnh cầu quản gia Gigi viện trợ!

Ngay trong khoảnh khắc Welen vui mừng, Gigi và Lang Vương đối đáp vài câu, đã hiểu rõ quá trình sự việc, y vỗ ngực nói:

-Giáo Sư không ngờ lại giết thái tử núi Renny... Điều này, điều này bảo người ta nói thế nào mới tốt đây? –Y chỉ vào Welen:

-Bệ hạ, tôi đành bán cho ngài một cái thẻ diện là được, dù sao Welen đều phải chịu tội, chết trong tay người nhà cùng chết trong tay ngài, chẳng có gì khác nhau cả... Hỡi Vinh Diệu kỵ binh thân ái, chúng ta thối lui nào!

Lang Vương cười!

-Gigi, trả lời ta, điều thứ ba gia quy nhà Rein là gì?

Đột nhiên, Welen lớn tiếng quát.

Gigi thộn mặt ra:

-Người hỏi điều này làm gì chứ? Điều thứ ba... Hí, đương nhiên là 'có công tất thưởng, có tội tất phạt' rồi!

-Vậy người hãy sai Vinh Diệu kỵ binh quay lại, bảo vệ công thần như lão nương!

-Công thần?

-Không sai, bất kể hôm qua là ai thay mặt Sorent tham dự quyết đấu, Giáo Sư cũng đã thắng rồi. Lão nương đã lấy lại núi Longinus.

-Đó là bốn phận của Welen người mà! Chẳng nhẽ... -Hai ngón tay Gigi nhón thành kích cỡ con kiến:

-Người nghĩ bằng vào chút công lao nho nhỏ ấy mà sai người ta trở mặt với Lang Vương, điều động Vinh Diệu kỵ binh, khai chiến với núi Renny ư?

-Được, điều này không tính là công lao, vậy đây là cái gì!?

Welen lấy ngọc bội Julian cho từ trong ngực ra:

-Lão nương đã lấy lòng được Julian, đây chính là tín vật! Bằng vào ngọc bội này, lão nương có tư cách đại diện gia tộc Reinhardt, giành được phần thưởng yết kiến 'Thiên Mệnh Quý Giáp'!

Julian!

Nghe thấy cái tên này, Gigi bỗng im lặng.

Sau đó, y vẫy tay:

-Hỡi các Vinh Diệu kỵ binh thân yêu, Welen có công lớn cho gia tộc, không thể để nàng chết trong tay Lang Vương, bày trận... Khai chiến thôi!

oOo

Gigi không tiếc chiến một trận cũng phải bảo vệ Welen, Lang Vương cũng không chịu buông tha cơ hội báo thù. Ngay tại đầu đường thành Thái Dương, hai bên bày trận xung đột thành một trận chiến tranh đẫm máu!

Dân chúng phổ thông đều thầm cầu nguyện: Đáng chết, mặc kệ là ai, xuất hiện một anh hùng, kết thúc cuộc hỗn loạn này đi!

Đáng tiếc anh hùng không hề xuất hiện, hoặc nói một cách bằng phẳng, ngay trong cơn nguy ngập, vị anh hùng sắp kết thúc cuộc hỗn loạn, còn đang ở trong động... nghịch xương!

-Chủ nhân, ban tên cho tôi đi!

Qua cả ngày trời triệu hoán, 206 khối xương đã toàn bộ trở thành Đồ Đằng thủ hộ của Giang Nam.

Lúc này, 206 khối xương bay múa lượn vòng quanh Giang Nam, như hoa hải đường bung nở, trong từng cơn âm phong, Giang Nam giương hai tay, tóc bạc tung bay, quả thật có vài phần phong thái Tử Linh cường giả!

-Chủ nhân, ban tên cho tôi đi! -Đám xương lại lớn tiếng hô hào.

-Không vội, không vội, chờ có vội...

Giang Nam chỉ vào mấy rễ xương chân:

-Các tiên sinh xương chân thân ái, xin hãy nằm lên được được không?

Rắc!

Xương chân nằm trên đất!

-Ừ, rất tốt... Các tiên sinh xương mắt cá, xin hãy nhảy lên trên xương chân... Xương đùi, vị trí các vị ở trên xương mắt cá...

Dưới sự chỉ huy của Giang Nam, 206 khối xương mau chóng tổ hợp, trong vài phút ngắn ngủi, không ngờ lại hợp thành một bộ khô lâu màu vàng hoàn chỉnh!

Đây mới là thứ huynh đệ ta muốn!

Giang Nam cuối cùng đã cười, hấn gõ xương sọ triệu hoán đầu tiên:

-Tiên sinh xương sọ thân ái, sau này ngài chính là thủ lĩnh... Nhiệm vụ của ngài là tiếp nhận mệnh lệnh của tôi, phối hợp tất cả xương cốt vận động, rõ chưa?

Rắc!

Khô lâu gặt đầu.

-Ừ, rất tốt, quá tốt, bây giờ ta có thể cho các ngươi một cái tên hoàn chỉnh: Jack, sau này ngươi hãy gọi là Jack!

Jack, dựa theo tên chó cảnh Giang Nam nuôi kiếp trước, là một con chó mực béo mập!

Chó mực???

Hệt như nghe ra hàm nghĩa ẩn chứa của cái tên này, Jack bỗng phồng miệng, trừng hốc mắt!

Gương mặt Jack vốn dĩ là hết sức mảnh khảnh, lúc này, đôi mắt nàng tròn vành vạnh, miệng phì phò, không ngờ... lại có mấy phần dễ thương!

Dáng điệu này hết như đang nói:

-Hừ, ngươi lại dám đặt cho ta một cái tên ghê tởm như vậy, tên khốn nạn!

Giang Nam mộng!

Khô lâu triệu hoán ra còn có thể biểu hiện ra biểu cảm nhân loại ư?

Trong bí tịch của mắt treo không nhắc đến điểm này mà!

Được rồi, được rồi, đây khả năng là biểu tượng thông thường của Tử Linh Đồ Đằng, tri thức cơ sở của mình không vững chắc, ít thấy chuyện lạ...

Giang Nam tự an ủi mình vài câu, sau đó chỉ vào cửa động, ra dáng ra vẻ tìm được chút đáng đáp chủ nhân:

-Jack, ngươi đã là Đồ Đằng thủ hộ của ta, mệnh lệnh đầu tiên: mở rộng cửa động này, sau đó cổng ta ra ngoài, rõ chưa?

Nói xong, Giang Nam xoay người thu chiếc hộp mắt treo để lại.

Trong hộp này còn có thứ để giải trừ dấu ấn nô lệ, buộc phải dấu bên người.

Ngay lúc Giang Nam giấu hộp vào trong ngực, xoay người muốn đi căn dặn Jack.

Đột nhiên!!

Một quang mang rực rỡ lóe lên, 'bộp', một vật thể hình trụ thần bí vô cùng cứng đập vào gáy Giang Nam!

Nhìn kỹ, Jack đang phì phò giờ một rế xương sườn của mình lên, ngoác miệng, xoay mông, hung ác nhìn chằm chằm Giang Nam!

Hệt như đang hỏi:

-Ngươi dám ra lệnh bốn tiểu thư cống tên nam nhân thối tha ngươi... Hắc, xương sườn đập chết ngươi!

Vật thể hình trụ thần bí tập kích Giang Nam chính là xương sườn của Jack!

Hả!!!!

Một bộ xương khô thật ngang bướng!!!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Julian Chi Tâm, Julian Chi Cường

- Quý ông, ngài đánh ta?

Giang Nam ôm gáy, kinh ngạc nhìn Jack. Đồ Đẳng thủ hộ thể nhưng còn biết tấn công chủ nhân?

Hốc mắt Jack càng thêm tròn, bên trong lấp lánh kim quang khóc cười không xong, dường như đang nói:

- Quý ông, người lại dám gọi ta là quý ông?

Sau đó nàng ‘rắc hừ’ quay đầu, mông xoay về phía Giang Nam:

- Ta cứ đánh người đấy, có bản lĩnh người cần ta đi!

Đây cũng là hiện tượng thông thường của Đồ Đẳng thủ hộ ư?

oOo

Bí tịch ghi lại tri thức cơ sở đã bị Elisa tiêu hủy, bí tịch thứ hai mắt treo đưa cho lại hết sức đơn giản, có thể nói tri thức Đồ Đẳng trước mắt Giang Nam chỉ dừng lại ở mức ‘nông cạn’. Bất kể Jack làm ra biểu hiện nhân tính hóa cỡ nào, hán hết thấy đều coi là hiện tượng thông thường.

Ngoài ra, có một việc rất kỳ quái là: khi triệu hoán xương cốt, Giang Nam rõ ràng nghe thấy thanh âm xương cốt phát ra trong đầu hán. Nhưng sau khi Jack tổ hợp hoàn tất thì loại liên hệ thần bí này liền hoàn toàn biến mất. Nói cách khác, hiện tại Jack có thể nghe hiểu Giang Nam nói những gì, nhưng Giang Nam chỉ có phán đoán ý nghĩ và ý đồ của Jack từ biểu cảm và động tác thôi.

Trông bộ dáng ngang bướng gây sự của Jack, Giang Nam lại thử hạ vài mệnh lệnh, chẳng ngờ Jack lại xoay đầu, vênh mông, hoàn toàn coi như không nghe thấy!

- Ô, quý ngài thân ái, người không nghe lệnh của ta, rốt cuộc vẫn phải tận lực với bốn phận Đồ Đẳng thủ hộ chứ?

Giang Nam vác Tiên hoa chiến giáp lên, chỉ vào cửa động:

- Đi theo ta nào!

Jack trở tròn mắt lên: đi theo người? Rắc hừ hừ!

- Nói cũng không nói, đi cũng không đi... Quý ngài, biết thế nào gọi là quy củ không?

Giang Nam quay lại, ngồi sau lưng Jack.

Rắc hắc, ta quản cái quy củ gì của người chứ!?

- Người tin chắc rằng, người thực sự không muốn biết quy củ của ta?

Khóe miệng Giang Nam nhếch lên nụ cười quái dị.

Đáng tiếc Jack không hề nhìn thấy, nàng đắc ý vênh cằm, đứng thế đấy, bốn tiểu thư thật không muốn biết đấy, người cần ta sao?

- Được rồi, được rồi...

Bỗng nhiên, Giang Nam tóm lấy cổ Jack, dờ ăm ăm Jack từ đầu đến chân, ngay lúc Jack sợ hãi kêu ‘Ồ ồ’, hai tay hán liên tục thi triển, một lần nữa tổ hợp 206 khối xương lại một lần.

Hai đùi bị tháo ngắn đi, hai tay xoay ngoặt lại, hai rãnh xương sườn chặn ngang miệng, cuối cùng, còn có một rãnh xương sườn lác lác lư lư đắp ở trên mông.

Dáng dấp này, hết như một con chó Nhật béo ú!

- Ô!!!

Jack tuyệt vọng nhìn bộ dạng của mình.

Nhưng Giang Nam nhìn cũng không thèm nhìn Jack một cái, hết như đồ rác, docks Jack như con chó Nhật vào Tiên hoa chiến giáp, buộc chặt miệng bọc, sau đó hung ác nhổ một bãi nước bọt:

- Sống là người của ta, chết cũng là quý của ta. Tiến vào cửa Giang gia ta, người cho dù biến thành một chú chó, cũng phải là chó ngoan biết nghe lời!

Đây, chính là quy củ của huynh đệ ta!

Vác Tiên hoa chiến giáp lên, Giang Nam xoay người đi.

- Ô! Ô ô, ô ô ô...

Trong bọc, tiếng kêu của Jack không dứt bên tai, tiếng kêu gào này ban đầu tràn ngập phần nộ, nhưng dần dần không ngờ lại biến thành... một chút khó xử, một tẹo xấu hổ!

Lưu manh!

Tên lưu manh này thế nhưng dám sờ qua toàn thân bốn tiểu thư!

Và lại lưu manh này còn nói, ta, vào cửa Giang gia, chính là người của Giang gia hử...

Khốn nạn!

Ai đáp ứng gả cho người chứ!

oOo

Lúc trở lại mặt đất, ba mặt trăng đã nhô cao chói vót.

Suốt dọc đường, Giang Nam ba phần vui sướng bảy phần ảo não, hử vui sướng chính là: theo Jack ra đời, mình khẳng định đã thăng cấp thành 'Trung phẩm Đồ Đằng sĩ' rồi.

Còn về cụ thể là cấp bao nhiêu, chỉ cần tìm một đối thủ độ sức một lần là biết ngay thôi.

Nhưng ảo não chính là: bí tịch mất treo cho thực sự quá đơn giản, tuy Giang Nam bây giờ biết rõ, cấp bậc của Jack khi còn sống không thấp, khẳng định có thể giúp mình mau chóng thăng cấp.

Nhưng cụ thể làm thế nào mới có thể mau chóng thăng cấp đây?

Ngoài ra, Jack còn có năng lực đặc biệt nào khác hay không, sức chiến đấu của nó ra sao, nó lúc nào mới có thể không ngang bướng...

Còn những nghi vấn về Jack thì thật sự quá quá nhiều.

Giang Nam trầm tính trong lòng: Ừm, trở lại nông trường, huynh đệ ta sẽ dẫn đi và Tổ Tổ xa chạy cao bay, tìm một nơi không người nghiên cứu Jack!

Đang nghĩ ngợi thì...

Giang Nam bỗng cảm thấy hai chân như nhũn ra!

Đây là một loại bản năng của sinh vật, khi đối mặt với áp lực không thể địch nổi của cường giả tuyệt cường, chỉ cần là con người đều sẽ sinh ra cảm giác vô lực không cách nào kháng cự!

Nhưng Giang Nam khẽ nghiêng răng, ưỡn ngực nói:

- Là vị cường giả nào? Xuất hiện đi!

- Đại sư, đã lâu không gặp!

Khi Giang Nam đi tới rừng cây rậm rạp trước mặt, có ba người đang chờ bên mé con đường nhỏ, một là Hoàng kim sư tử, một nữ nhân áo trắng hơn tuyết, mặt nạ bạc.

Chính là Julian chân chính, áp lực đúng là đến từ trên người nàng!

Mà mờ lờ chính là người thứ ba bên người Julian: Anya. Có điều lúc này Anya không hề đeo mặt nạ, thoạt nhìn chỉ là một cô gái trẻ tuổi.

Giang Nam còn tưởng là Julian này chính là Julian mình gặp trong thành Thái Dương, hử cười tủm tỉm đi tới:

- Tiểu thư ở đây cản đường tôi, có gì chi giáo sao?

- Tâm ổn, thủ ổn, đao bất ổn...

Jack chân chính khẽ giọng niệm ra bảy chữ này, sau đó nàng nhẹ nhàng quăng cho Giang Nam một bức thư ngắn:

- Ta muốn tận mắt chứng kiến đao công người dùng bảy chữ này thi triển ra, rốt cuộc có đáng đáp ra sao!

Tôi khiêu chiến?

Giang Nam hơi nhú mày:

- Tiểu thư, đao công của tôi, cô không phải đã từng thấy qua rồi ư?
- Đại sư thứ tội, Julian ngài gặp ở thành Thái Dương chẳng phải bản thân tiểu thư, mà là tôi.

Anya ở bên điềm điềm cười:

- Nguyên do trong đó, không tiện nói kỹ, chỉ là tiểu thư nhà tôi nghe được chân ngôn bảy chữ của đại sư, đối với đao công của đại sư rất cảm thấy hứng thú, hy vọng được luận bàn đao pháp với đại sư!

Trầm mặc rất lâu Giang Nam mới vãn về mũi, đột nhiên nói:

- Tôi có thể từ chối không?

Anya cười nói:

- chỉ là luận bàn đao công trừ nghệ, lại chẳng phải sinh tử quyết đấu, đại sư đương nhiên có thể từ chối. Chỉ là... được luận bàn đao công với tiểu thư nhà tôi, là tâm nguyện cả đời của vô số đầu bếp nổi tiếng trên đại lục. Đại sư thật sự sẽ từ chối ư?

- Hê, ta thật sự từ chối!

Giang Nam xoay người rời đi.

Đùa cái gì chứ, Giang Nam hiện giờ khiêng hai cỗ thi thể Victor và Jack, nào còn tâm tình so đo đao công với người ta!?

- Đứng lại!

Hoàng kim sư tử cản đường đi của Giang Nam

- Tiểu tử, tiểu thư nhà ta chủ động khiêu chiến ngươi, đây là đã cho ngươi đủ mặt mũi, ngươi chớ không cho thể diện thế chứ!
- Hả? A lạp sợ quá đi mất!

Bản sắc côn đồ của Giang Nam tái hiện, đầu môi nói:

- Julian, cô là khoái đao đệ nhất thiên hạ, đầu bếp đệ nhất thiên hạ, mỹ nữ đệ nhất thiên hạ, nếu như cô mặt dày, không biết xấu hổ uy hiếp tôi, ép tôi tiếp nhận khiêu chiến, vậy huynh đệ ta dù chết cũng không tiếp nhận! Tôi đây đi, cô uy hiếp tôi đi, cô ép buộc tôi đi!

Nói xong, Giang Nam nhắm mắt, giọng trầm lên, vẻ mặt 'chỉ cần ngươi không sợ mất mặt hơn ta, vậy huynh đệ ta cũng chẳng cần thể diện'.

- Ngươi, ngươi! —Hoàng kim sư tử bị tức đến nói không ra lời, nhưng y thật vẫn ngại miệng khi dễ một tiểu nhân vật!

Mà Giang Nam nhìn cũng chả buồn nhìn y, xoay người rời đi.

Nhưng đúng lúc này!

- Đại sư! Anya mạo muội mò đoán một câu, ngài không chịu tiếp nhận lời khiêu chiến của tiểu thư nhà tôi, hẳn là do ưu tâm hai cỗ thi thể trên lưng ngài?

Giang Nam bỗng khựng chân, quay đầu nhìn, Anya đang cười điềm điềm.

À không ngờ lại biết mình có hai cỗ thi thể trên lưng!

Vậy à nhất định cũng nhìn thấy toàn bộ quá trình mình triệu hoán Jack?

Đáng chết, thân phận Tử Linh Đồ Đằng bị vạch trần rồi!

Lông tóc Giang Nam đều dựng đứng lên!

Sau đó hắn cúi đầu cười khổ một tiếng, khi ngẩng đầu lên thì hắn quảng chiếu bọc xuống đất, hai tay vắt ngang ngực, bắt chặp nói:

- Được rồi, nếu các vị đã vạch trần thân phận tôi, vậy thì đến đây, hội đồng hay là solo!?
- Đại sư cần gì phải buông những lời ấy? —Anya cười nói:

- Tôi nhắc đến thi thể trên lưng đại sư, chỉ là muốn giải phiền cho đại sư: nếu đại sư bởi hai cỗ thi thể này mà không chịu tiếp nhận lời khiêu chiến của tiểu thư nhà tôi, vậy quả không đáng. Tiểu thư nhà tôi, từ trước tới giờ chưa từng gây khó dễ Từ Linh Đồ Đẳng cả!

Julian ai ngờ không định tuân thủ ‘Từ Linh đồ sát lệnh’?

Giang Nam kinh ngạc liếc Julian, chỉ thấy trong đôi mắt đằng sau mặt nạ lộ ra một tư thái cách biệt thế ngoại, một cỗ u sầu rở rúng nhân sinh!

Một đứa bé đặt ra quy tắc trò chơi ‘Ú tim’, vậy xem trong mắt một người thành niên, hẳn sẽ tuân thủ quy tắc của trẻ con ư?

Các quốc gia trên đại lục đặt ra ‘Từ Linh đồ sát lệnh’, vậy thì Julian Yêu Nguyệt Nhất Dao, ngàn quân lui tránh, có năng lực đảo lộn lịch sử đại lục, cần tuân thủ ‘Từ Linh đồ sát lệnh’ ư?

Trong nháy mắt, Giang Nam hiểu rõ tâm tình của Julian!

Theo Julian thấy, Từ Linh đồ sát lệnh, chẳng qua chỉ là một trò chơi nhằm chán của lũ trẻ con thôi!

Julian rút cuộc mạnh đến cỡ nào, không ngờ chẳng đặt mấy trăm quốc gia trên đại lục vào trong mắt?

Lúc này, Anya lại hỏi thêm lần nữa:

- Ánh mắt đại sư thông tỏ sáng suốt, đã khá rõ tâm tình tiểu thư nhà tôi. Không sai, tiểu thư nhà tôi chỉ coi trọng đạo công của ngài, còn về thân phận Từ Linh của ngài, không hề trọng yếu. –Nàng hơi dừng lại:

- Hiện giờ đại sư có thể tiếp nhận lời khiêu chiến của tiểu thư nhà tôi rồi chứ?

Giang Nam nhắm hai mắt suy xét trong chốc lát, sau đó hắn vuốt cằm nói:

- Chớ vội, trước tiên trả lời tôi một câu hỏi...

Hắn duỗi một ngón tay ra:

- Tôi nghe nói, Julian từng thề thốt trước mặt mọi người, nói đạo công của nam nhân nào nhanh hơn nàng, thì nàng... được rồi, nếu tôi thật sự chiến thắng Julian, nàng thật sẽ phải gả cho tôi ư?

- Láo toét!

Hoàng kim sư tử tức giận nói:

- Hạng người như tiểu tử ngươi, lại to gan mạo phạm tiểu thư nhà ta, xem ra ta hôm nay...

- Lenka!

Julian bỗng quát lạnh một tiếng sau đó nàng đi tới trước mặt Giang Nam, đôi mắt như trời sao quan sát trên dưới Giang Nam một lượt, lạnh nhạt nói:

- Một lời nặng tựa ngàn vàng, Julian nhất định sẽ thực hiện lời thề!

Nghe được lời này, Giang Nam lắc đầu, muốn mở miệng nói ra nửa câu sau...

Lúc này, mọi người đều cho rằng nửa câu sau của Giang Nam nhất định sẽ là:

- Nếu tiểu thư Julian chịu thực hiện lời thề, vậy tôi đáp ứng! Nhất thiết nhớ kỹ, thua... cô nhất định phải gả cho tôi đó!

Vì thế Anya liền cười, cướp lời:

- Nếu đại sư đã chấp nhận quyết đấu, vậy nhất thời cũng chẳng vội, Anya có lời buộc phải nói trước, tránh sau này đại sư sẽ trách chúng tôi.

Nàng thở dài:

- Trước khi Anya rời khỏi thành Thái Dương, Lang Vương Sophus đột nhiên giả lâm, giờ khắc này chỉ e Welen và đám người nông trường Wester...

Sophus đã tới!?

Giang Nam chợt cả kinh, nửa câu sau đến bên miệng cũng đột ngột rút lại.

Lang Vương giả lâm, mạng di chỉ trong gang tấc! Mạng Welen, Tổ Tổ đều trong gang tấc! Tất cả mọi người ở nông trường Wester đều có nguy hiểm!

Ắt phải mau chóng trở về cứu mạng!

Nhưng...

Mình có thể cứu người trong tay Lang Vương ư?

Giang Nam vuốt sống lưng, trong mắt như lóe lên đầy tia sáng. Bỗng nhiên, hắn sửa đổi nửa câu mình vốn định thốt, cười nói:

- Được rồi, tôi tiếp nhận khiêu chiến. Có điều, địa địa luận bàn đao công bắt buộc phải ở ... thành Thái Dương!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Ba Lần Mắng Lang Vương (1)

Địa điểm quyết đấu định tại thành Thái Dương, rất rõ ràng Giang Nam là muốn lợi dụng vũ lực của Julian để cứu viện nông trường Wester!

Anya trong nháy mắt liền hiểu rõ ý của Giang Nam, cười nói:

- Quyết đấu có thể định tại thành Thái Dương, có điều tiểu thư nhà tôi thân phận đặc biệt, không tiện tham dự vào nội vụ đế quốc Lance!

Ngụ ý rằng: chúng ta chỉ tới so đao công, không định lợi vào vùng nước đục này, muốn cứu người, tự mình nghĩ cách đi, đừng mong bảo Julian xuất thủ!

Giang Nam hơi nhíu mày, rề rà nói:

- Nếu đã như vậy thì... theo tôi tới thành Thái Dương một chuyến, ở bên chờ tôi tống cô Lang Vương, sau đó hãy luận bàn đao công... Điều này chung quy vẫn có thể chứ?

Anya âu sầu một chốc, liếc Julian.

Julian cười nhạt:

- Có thể!

Giang Nam cũng cười, sau đó hắn đi tới sau lưng Hoàng kim sư tử, vuốt ve lông bờm sư tử!

- Người làm gì thế?

Hoàng kim sư tử thộn mặt ra.

- À, tôi xem xem chỗ này có mềm mại hay không ấy mà.

Nói xong, Giang Nam treo Tiên hoa chiến giáp lên cổ Hoàng kim sư tử, lại cời áo khoác, tót lên trên lưng Hoàng kim sư tử.

Hành động này khiến mọi người đều ngơ ngác, Anya ngạc nhiên nói:

- Đại sư, ngài đây là...

- Câu hỏi thứ nhất! - Giang Nam duỗi một ngón tay:

- Cấp bậc của tôi là?

- Trung phẩm Đồ Đằng sĩ, cụ thể cấp mấy, cần đại sư biểu hiện trong thực chiến!

Giang Nam duỗi ngón tay thứ hai:

- Câu hỏi thứ hai, nơi này cách thành Thái Dương bao xa?

- Anya không đo kỹ càng, ít nhất... cũng phải 500 dặm đường núi!

- Vậy cô còn hỏi tôi làm gì ư?

Giang Nam tốt lên lưng Hoàng kim sư tử, vỗ mặt sư tử hệt như cưỡi ngựa:

-A lạp, đều là óc heo sao? Tôi muốn chạy về thành Thái Dương cứu người mà, tốc độ của tôi rất tệ, không cưỡi sư tử, chẳng nhẽ dùng hai cái chân chó đi sao?

Tên vô lại này...

Julian cười nhạt lắc đầu:

-Lenka, đem Giáo Sư theo, mau chóng chạy về thành Thái Dương!

Bốn người rời khỏi núi Longinus.

Tốc độ của Hoàng kim sư tử quả nhiên cường hãn, một giờ sau, thành Thái Dương đã xuất hiện trước mắt Giang Nam.

-Mở cửa thành, mượn tạm hỏa pháo hạng nặng tới, mau cho hỏa pháo hạng nặng vào thành!

Giang Nam còn chưa vào thành đã nghe thấy tiếng quát tháo thảm thiết.

Phóng mắt nhìn, một đội binh sĩ mấy ngàn người chiến giáp màu vàng đang từ trên một con đường khác hành quân tới, trong đội ngũ còn rê dắt theo hỏa pháo hạng nặng như hòn núi nhỏ.

Mà thuận theo phương hướng binh sĩ tiến tới chỉ thấy bốn cửa thành Thái Dương đóng chặt, không ngừng có binh sĩ chạy loạn tới lui trên tường thành, thỉnh thoảng còn có binh sĩ hét lớn:

-Mau tới quảng trường thứ 6... Đáng chết, khoan đã, mang theo Bộ giáp thú, các huynh đệ tới cứu chậm mang theo Bộ thú giáp, đối thủ của chúng ta đều là sói đấy!

Giang Nam thấy không rõ bên trong thành, chỉ nghe thấy tiếng hò hét đinh tai nhức óc, tiếng khóc ầm ĩ, còn có tiếng sói tru!

oOo

Ngay khoảng thời gian Giang Nam chạy tới, cục diện thành Thái Dương đã phát triển đến nước không thể khống chế!

Welen thành công lấy lòng Julian, quân gia Gigi không tiếc chiến một trận cũng phải bảo vệ công thần này! Kết quả chính là Vinh Diệu kỵ binh và bầy sói huyết chiến dọc con phố!

Công bằng mà nói, Vinh Diệu kỵ binh tuy cường hãn, sẵn giết bầy sói không tốn sức nhiều lắm, nhưng họ dù sao cũng chỉ có 500 người! Mà đối thủ của họ... là Thượng phẩm chín cấp Đồ Đằng sư Lang Vương Sophus!

Tại Đại Lục Nguyên Chi, một đỉnh cấp cường giả hoàn toàn có năng lực xoay chuyển thắng bại một trận chiến tranh quy mô nhỏ! Sophus tự mình xuất thủ trong vòng hai mươi phút ngắn ngủi, đã chém giết bốn mươi Vinh Diệu kỵ sĩ.

Nhìn thấy cảnh này, quân gia Gigi đỏ mắt, nổi giận mắng chửi:

-Ôi! Sophus, ngươi dám giết cả vệ đội trực thuộc nhà Rein cơ đấy! Khá lắm, khá lắm! -Y đột nhiên đề cao giọng, thanh âm ảo lá truyền khắp thành Thái Dương:

-Thành chủ thành Thái Dương nghe rõ cho người ta, ta là hầu tước đế quốc, đại tổng quản nhà Rein, tên gọi Gigi bé nhỏ mỹ điểm vô song! Người ta ra lệnh người dẫn quân cứu giá, nghe thấy không đó?

Vài phút sau, thành chủ thành Thái Dương dẫn ba ngàn thành vệ đội xuất hiện!

Bên khác, Sophus mắt thấy địch nhân đông đúc, cười lạnh nói:

-Sorent, trong tay phu nhân Susan còn bao nhiêu binh mã?

-Hai ngàn, hơn nữa phu nhân hiện tại có thể điều động thực lực liên minh 103 nhà, ít nhất có năm ngàn binh lực!

-Gọi toàn bộ tới, sai chúng tham chiến!

-Ế? Người gọi người, người ta cũng gọi người là được chứ gì!

Quân gia Gigi không cam lòng yếu thế, tóm lấy thành chủ thành Thái Dương hỏi:

-Trong tay ngươi còn binh mã hay không?

-Có! Quanh thành còn có hai ngàn binh đồn điền!

-Vậy ngươi còn nhìn cái gì nữa? Điều binh mau!

Phía đối diện, Lang vương cười lạnh một tiếng:

-Sorent, Gigi lại thêm quân rồi, trong tay ngươi còn binh mã nào khác không?

-Bá phụ, ta cùng tổng bộ lính đánh thuê thành Thái Dương quan hệ không bạc, có thể điều thêm hai ngàn lính đánh thuê!

-Tốt! Gọi chúng tham chiến!

-Tức chết người ta đi được! –Gigi tức giận hai tay chống nạnh:

-Thành chủ Thái Dương, phụ cận có quân chính quy để quốc không?

-Có, binh đoàn 13 để quốc, đóng quân tại khu núi Tây Bắc thành Thái Dương!

Thành chủ bối rối nói:

-Nhưng thừa quân gia đại nhân, không có lệnh điều động của quân bộ để quốc... Tôi ngại điều không thể điều động quân chính quy để quốc được đâu!

-Lệnh của quân bộ ta không có, nhưng bản án của Tòa án tối cao để quốc thì được chứ?

Thành Thái Dương xông tới, trong cuộc loạn chiến lúc vừa rồi, hấn nhân lúc người khác chưa sẵn sàng chạy khỏi y quán, vừa kịp chạy tới cứu viện!

Tadrik giờ cao một tấm lệnh bài nói:

-Lấy danh nghĩa Tòa án tối cao để quốc, không cần xét xử, tuyên phán Sophus dung túng quân cướp bóc thành Thái Dương, xem như tạo phản! Y theo pháp luật để quốc, thành chủ thành Thái Dương có quyền xin bất kỳ quân đoàn để quốc nào!

Thành chủ mừng như điên:

-Các huynh đệ, tới quân khu 13 cứu viện, bảo họ mang cả hỏa pháo hạng nặng tới đây, đối phó Sophus!

Vì thế, đứng theo tình cảnh Giang Nam nhìn thấy, quân chính quy dẫn theo hỏa pháo quân dụng hạng nặng vào thành!

Mà khi hỏa pháo tới nơi, sắc mặt Sophus đã cực kỳ khó coi!

Vinh Diệu kỵ binh, hấn không sợ!

Vệ đội thành Thái Dương, hấn lại càng không sợ!

Thậm chí ngay cả quân chính quy để quốc cũng không thêm dè vào mắt!

Nhưng hấn chịu không nổi tội danh ‘coi như phản quốc tạo phản’ này!

Nhắm tính thù cao thủ để quốc Lance đi: đứng đầu chính là Đồ Đằng đệ nhất gia ngàn năm, Bất bại truyền thuyết, Londor lão gia tử!

Tiếp xuống nữa chính là thứ hai trong bảy đại thế gia, gia đốc thế gia Sumala, Thiết nương tử Thatcher chỉ kém Londor một bậc!

Còn có cả thần bí quốc sư Archimedes ẩn nấp trong thánh điện Kinh Cức hoàng thất Lance, sáu đại cường giả, cùng với hàng ngàn cao thủ lúc nào cũng có thể điều động...

Một khi xác nhận phản quốc, Sophus sẽ phải đối mặt với sự truy sát liên hợp của những người nói trên!

Ta xxoo!

Tadrik ngươi quá nham hiểm!

Ánh mắt Sophus lạnh buốt, đã hơi có ý dao động:

-Hiện tại thối lui, sau nhờ vả bằng hữu ở đế đô ‘tác động’ một phen, có lẽ còn có thể miễn trừ tội danh phản quốc...

Ngay khi Sophus đang cân nhắc thì:

-Sophus!

Bỗng nhiên, trong cuộc loạn chiến truyền tới một thanh âm phẫn nộ!

Giang Nam đầu đeo mặt nạ, thân bận áo bó sát màu đen, đứng trên một tòa tháp nước ở quảng trường thứ 6!

Vừa thấy Giáo Sư xuất hiện, đôi mắt Sophus lập tức biến thành màu máu:

-Giáo Sư, trả mạng cho con ta...

Lời còn chưa dứt, Sophus bỗng đứng im.

Bởi hắn nhìn thấy, ngay đằng sau Giáo Sư hơn trăm mét, trên một tháp nước khác, Julian, Anya, Hoàng kim sư tử, ba người đang lẳng lặng nhìn Giáo Sư!

Giáo Sư và Julian cùng nhau tới? Bọn họ có quan hệ gì? Julian có vì Giáo Sư mà xuất thủ với mình hay không?

Nháy mắt, trong đầu Sophus lóe lên rất nhiều ý niệm.

Nhưng Giang Nam lại không cho hắn thời gian do dự, quát mắng:

-Sophus, con sói già nguoi bắt nhân bắt nghĩa, không hiểu lý lẽ, không phân biệt phải trái trắng đen, còn chưa ngừng tay ư?

Bắt nhân bắt nghĩa!?

Không hiểu lý lẽ?

Còn không phân biệt phải trái trắng đen?

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn, đánh thì đánh, nhưng mọi người đều tôn kính thực lực của Sophus, vài chục năm qua còn chưa từng có ai dám chửi Lang Vương Sophus thậm tệ như vậy!

Lang vương cũng thất thần trong chốc lát, sau đó y giận dữ rít gào:

-Giáo Sư, nguoi...

-Nguoi cái gì mà nguoi!? Nhìn cái gì mà nhìn? Ta mắng chính là nguoi, Lang vương Sophus núi Renny!

Giang Nam chỉ vào mũi Sophus xa xa, nhưng hắn cố ý nghiêng người, để Sophus nhìn rõ Julian đằng sau mình.

Quả nhiên, Julian ở đó, Sophus cho dù bị mắng sai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ!

-Sophus, nguoi vẫn chưa dừng tay ư? –Giang Nam lớn tiếng nói:

-Nơi đây là thành Thái Dương, lãnh thổ đế quốc Lance, là nơi trọng đạo lý, trọng pháp luật! Chuyện hôm nay nên giải quyết thế nào, đều có pháp luật và công lý quyết định!

Quản gia Gigi mắt thấy Vinh Diệu kỵ binh tôn thất nặng nề, đang muốn thu tay, mỉm cười nói:

-Ui chu choa, thằng nhóc này nói có đạo lý đó, Tadrik, thành chủ đại nhân, chúng ta thu tay nào, giảng giải đạo lý với Sophus, thử xem xem, dựa theo pháp luật nên giải quyết việc này thế nào?

Một bên khác, bảy sói cũng dừng lại.

Lang vương nhìn Julian, nói với Giang Nam:

-Nguoi muốn giảng pháp luật, giảng đạo lý, được, ta giảng với nguoi! Giáo Sư, nguoi sát hại...

-Câm miệng! Giảng đạo lý, hắn cũng phải do người đề nghị là ta mở miệng trước, nào đến lượt con sói già bắt nhân bắt nghĩa, không hiểu lý lẽ, không phân biệt phải trái trắng đen nhà nguoi mở miệng chứ!? Nguoi ngay cả đạo lý này cũng không hiểu, còn muốn giảng đạo lý gì đây!?

-Nguoi, nguoi! Nguoi lại dám mắng ta!

Lang vương giỏi giết người, nhưng không giỏi đấu võ mồm, nhất thời lời nói ra cũng không phải quá nhiều.

-Đúng, ta lại mắng nguoi đấy, chẳng nhẽ nguoi thì không nên mắng ư?

Giang Nam thấy cục diện đã ổn định, bèn thở phào, ngồi trên tháp nước:

-Được rồi, nếu mọi người đều không muốn đánh tiếp nữa, vậy thì ngồi xuống giảng chút đạo lý và pháp luật... Tiểu thư Welen, trước tiên nói cho tôi

biết, hai bên vì sao lại khai chiến?

Ngươi còn không biết song phương vì sao khai chiến ư?

Welen quái dị liếc Giang Nam. Song, hai người ở núi Longinus từng phối hợp qua một lần, Welen biết miệng Giang Nam đủ để đổi trắng thay đen, bèn ậm ờ nói:

- Lão nương nào biết được, sáng sớm hôm nay, Sophus liền dẫn người giết tận cửa, còn luôn miệng nói muốn tìm ta ngươi báo thù...

Chờ Welen nói quá trình sự việc xong, trong ánh mắt Giang Nam tràn về nghi hoặc:

- Bệ hạ Sophus, ngươi thừa nhận ý kiến của Welen không... Tốt, Welen không nói sai, vậy ta không thể không hỏi ngươi một câu, ngươi dẫn bảy sói vây thành, rốt cuộc là đạo lý nào?

- Đạo lý nào? Giáo Sư, người sát hại Victor con ta...

- Ta giết Victor!?

Chẳng đợi Sophus nói xong, Giang Nam kêu lên một tiếng bi thương, thanh âm oan khuất, thê lương biết nhường nào, đến nỗi suýt nữa trăng lui tuyết bay!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Ba Lần Mắng Lang Vương (2)

- Ai nói ta giết Victor? Thời gian, địa điểm... Con bà lũ óc heo các ngươi, ta có lý do gì sát hại Victor chứ, ta có cơ hội nào giết Victor hả?

- Giáo Sư, ngươi còn muốn chống chế ư? –Sorent nói:

- Hôm qua Victor chuốc say ta, trộm Tiên hoa chiến giáp của ta đi quyết đấu với ngươi, kết quả, bị ngươi sát hại ở lôi đài số 1!

- Khoan đã! Hôm qua quyết đấu với ta không phải ngươi? Ờ, ta nói tên tiểu tử đó lộ số xuất chiêu không đúng mà...

Giang Nam hệt như lần đầu tiên hay biết đối thủ là Victor, vung nắm tay cầm uất nói:

- Nhưng Victor rõ ràng thua trận chạy trốn, ta nào có sát hại gì! Sophus, Sorent, các ngươi muốn hãm hại ta thì cũng phải đưa ra chứng cứ nhé!

- Ngươi muốn chứng cứ? Hừ! –Sophus cười lạnh nói:

- Ta ngửi thấy mùi máu biến hóa của con trai ta ở lôi đài số 1, đây chính là chứng cứ!

Giang Nam tức giận, chỉ vào Sophus nói:

- Lang Vương bệ hạ, cái thứ khứu giác này, vốn dĩ chỉ là lý lẽ từ một phía, không tính là chứng cứ! Hôm nay ngươi nói ngươi ngửi thấy mùi máu biến hóa của Victor, thì ngươi có thể quét sạch thành Thái Dương, đồ sát nông trường Wester. Vậy ngày mai, ta có thể nói, ta ngửi thấy mùi Sophus ở hoàng cung đế quốc, hoài nghi Sophus âm mưu ám sát hoàng đế bệ hạ, sau đó đồ sát mười vạn Lang tộc núi Renny hay không? Chỉ bằng khứu giác liền muốn vu oan ta... Hừ, mọi người hãy phân xử công bằng cho, lời Sophus nói là rõ ràng ư?

- Đương nhiên nói không rõ!

Tadrik tiếp lời:

- Bệ hạ Sophus, khứu giác của ngài không thể coi là chứng cứ, pháp luật đế quốc đúng là đã quy định như vậy!

Giang Nam gật đầu hỏi thăm về phía Tadrik, tiếp tục nói:

- Lời Sophus nói không rõ, vậy xin hãy nghe qua lời của tôi... Tình hình tôi biết là: Victor thua trận chạy trốn, trước mắt sống không thấy người, chết không thấy thi thể, mấy trăm người ở đấu trường làm chứng! Tadrik các hạ, dựa theo pháp luật, loại tình huống này có thể chứng minh điều gì?

- Dựa theo pháp luật, điều này chỉ có thể chứng minh... Victor nếu đã chạy trốn, vậy bắt kẻ hắn sống hay chết, đều không có quan hệ với Giáo Sư ngài!

- Nghe đi, đây chính là kết luận của quan lớn pháp luật đế quốc, tin rằng không ai hoài nghi uy tín của câu nói này chứ?

Tadrik mỉm cười:

- Cho dù có người hoài nghi, ta cũng sẵn lòng cùng hắn đối chất, lấy ‘bộ luật đế quốc’ để chứng minh ta không nói sai!

- Đa tạ sự chính trực của ngài, Tadrik các hạ!

Giang Nam vỗ vỗ tay:

- Được rồi, đạo lý và pháp luật đều đã giảng rõ ràng, người không có bất kỳ lý do nào vu cáo ta sát hại Victor! Còn có gì muốn nói không?

- Người, người...

Lang vương luôn luôn là ‘thấy ai không vừa mắt, giết!’, hôm nay bị ép giảng đạo lý với Giang Nam, y mới giật mình phát hiện, miệng mình so với Giáo Sư thực sự là kém mấy chục con đường, y lóe linh quang:

- Giáo Sư, cho dù trong cái chết của Victor người không có tội, vậy người đương trường nhục mạ ta thì sao? Người đương trường nhục mạ chủ nhân mười vạn Lang tộc núi Renny, về tình về lý, ta ắt phải đề xuất quyết đấu với người – dám tiếp nhận quyết đấu sinh tử không?

Người chẳng phải muốn giảng đạo lý sao? Được, ta sẽ dùng đạo lý ép người quyết đấu, sau đó quang minh chính đại tiêu diệt người!

- Người muốn quyết đấu với ta? Có thể, tuy nhiên ta phải giảng qua đạo lý với người trước đã...

Giang Nam nhảy xuống thấp nước, đi tới trước mặt Sophus cách không tới hai mươi bước, đan đầu ngón tay lại nói:

- Người nói ta nhục mạ người, không ngoài ba câu: bắt nhân bắt nghĩa, không hiểu lý lẽ, không phân trắng đen, đúng không?

- Tốt! Vậy ta muốn hỏi bệ hạ người một lần. Thứ nhất, dung túng quân tàn sát 15 vạn bình dân thành Thái Dương, hại nhà nhà đau khổ, người người đổ tang, người làm ra loại chuyện này, có xứng với hai chữ ‘nhân nghĩa’ không?

Sophus nghiêng chặt răng!

- Thứ hai, người sốt ruột vì sống chết của con trai, không đoái hoài pháp luật đế quốc, công lý thiên địa, ức hiếp một cô gái yếu đuối như Welen, vậy khôn thành Thái Dương, người làm ra loại chuyện này, biết cái gì gọi là ‘lý lẽ’ không?

Sắc mặt Sophus bỗng đỏ bừng!

- - Vậy người còn có gì để nói!? –Giang Nam phần nộ nói:

- Con sói già bắt nhân bắt nghĩa, không hiểu lý lẽ, không phân phải trái trắng đen nhà người, ta mắng sai người ư?

Phụt!

Sophus phun ra một búng máu!

Vua của mười vạn Lang tộc núi Renny, Thượng phẩm chín cấp Đồ Đằng sư, Lang vương Sophus bị mắng ói máu!

Miệng lưỡi thật lợi hại!

Thần sắc mọi người phấn khích đến cực điểm!

oOo

- Bệ hạ!

Chiến Cuồng nhị lang vội vã xông tới, nhưng Sophus chặn tay đẩy họ ra.

Lau vết máu nơi khóe miệng, ánh mắt Sophus trở lên âm lãnh...

Giáo Sư giết Victor con ta, chuyện này không thể nghi ngờ, Giáo Sư, ắt phải nợ máu trả bằng máu!

Nhưng cục diện hôm nay: đánh không thắng, giảng đạo lý cũng không lại người ta... Có cách gì có thể báo thù rửa hận cho Victor con ta đây?

- Bá phụ, cháu có một vài ý kiến nông cạn, không biết có nên nói hay không?

Sorent sáp lại gần, ghé tai nhỏ giọng thì thầm:

- Trông tình hình hôm nay, động võ, chúng ta chưa chắc đánh thắng đoàn kỵ binh của quân gia Gigi; giảng đạo lý, chúng ta cũng nói không lại cái mồm Giáo Sư... Nếu đã vậy, muốn giết Giáo Sư, sao không làm lớn chuyện lên!?

- Làm lớn chuyện!?

- Không sai, chính là làm lớn chuyện! –Sorent thấp giọng nói:

- Giáo Sư chẳng phải muốn giảng đạo lý, pháp luật sao? Tốt thôi, ngài cứ đến Tòa án tối cao đế quốc, tố cáo Giáo Sư sát hại Victor, xin chính phủ đế quốc dựa theo pháp luật, cho một phán quyết công bằng!

Sophus hơi nhú mày, đường đường là Lang Vương núi Renny, đánh không thắng thì đi tố cáo, điều này... hơi có phần mất mặt thì phải?

Nhưng Sorent lại nói:

- Bá phụ, chớ sợ mất mặt, ngài tố cáo Giáo Sư có hai chỗ tốt... Thứ nhất, vừa rồi Tadrik vu cáo ngài ‘muru nghịch phản quốc’, ngài tới Tòa án tối cao tố cáo, chính là chứng minh ngài trung thành tận tâm với đế quốc, không có ý đồ làm phản! Chỉ cần đơn kiện của ngài vừa đến, hoàng đế sẽ hạ tuyệt đối sẽ không tin nghe vào lời đồn ‘Núi Renny muru phản’ nữa!

Ánh mắt Sophus sáng ngời.

- Thứ hai, một khi ngài làm lớn chuyện lên, Lang vương núi Renny tố cáo Giáo Sư, tin tức này nhất định sẽ chấn động cả nước, khiến cho toàn bộ đại lục chú ý! Đến lúc ấy, nhà Rein và Julian đều sẽ e ngại áp lực dư luận, không dám táo bạo gây áp lực với ngài... Cứ như vậy, ngài không có áp lực, chỉ cần ‘vận động’ trong giới đế quốc quý tộc một phen, còn sợ tòa án đế quốc không Giáo Sư một án tử mình, giết hẳn báo thù cho Victor ư?

- Sorent, với đầu óc của người, vui trong nơi nhỏ bé thành Thái Dương này, quá ủy khuất!

Sophus cười ha ha.

Sau đó y xoay người lạnh mắt nhìn Giang Nam, hừ nói:

- Giáo Sư, Sophus ta không phải người không trọng đạo lý, nếu người đã muốn giảng đạo lý, vậy được, chúng ta sẽ giảng đạo lý tới cùng, gặp lại ở Tòa án tối cao đế quốc!

Nói xong liền xoay người rời đi!

Tòa án tối cao!?

Óe!

Quý ngài sói này muốn đi tố cáo ư?

Giang Nam ngơ ngác, đám người Gigi, Welen, Judi cũng đều kinh ngạc không hiểu.

Chỉ có Tadrik bật cười:

- Y muốn tới Tòa án đế quốc tố cáo? Ha ha, Giáo Sư, tiểu huynh đệ của ta, người cứ việc tiếp chiêu, đại ca ta dù sao cũng là quan viên trước số 10 tòa án đế quốc!

Giang Nam liếc mắt đám người Sophus đi xa, lại nhìn thoáng qua Tadrik...

Hắn bỗng cảm thấy, lão thỏ mắt đỏ Tadrik này càng khó đối phó hơn Sophus!

Sophus, chẳng qua chỉ là vấn đề kiện cáo, thời điểm Giang Nam kiếp trước lẫn lộn trong tổ chức phản động, 13 tuổi vào trại quân giáo thiếu niên, 16 tuổi suýt nữa bị bắn chết, hắn từ trước tới giờ chưa từng sợ lên tòa, ngồi tù!

Nhưng Tadrik...

tính thêm cả hôm nay, Tadrik đã tận hết sức lực, thậm chí có thể nói liều mạng giúp mình hai lần rồi!

Một quan lớn cấp tỉnh bộ, vì mình liều mạng như vậy...

Không rét mà run, sợ quá đi thôi!

Ngay khi Giang Nam run cầm cập, chuyện càng khủng bố hơn đã phát sinh: Tadrik về mặt ‘chúng ta chính là thân huynh đệ, chớ nên hoài nghi chân tình giữa chúng ta’, thân thiết nắm hai tay Giang Nam.

- Tiểu huynh đệ thân ái, người ta họp nhau, tại núi Longinus gặp một lần mà như đã quen từ trước cũng chưa từng hàn huyên đông dài với nhau một lần, hôm nay vừa hay không việc gì, chỉ bằng chúng ta vào phòng...

- Sắc!

Giang Nam nhảy xổ lên, hét lớn:

- Ta có việc, huynh đệ ta có việc vô cùng quan trọng! Welen, tôi phải lập tức rời khỏi, muốn tìm tôi, cô cứ viết thư treo biển trước nông trường là được...

Giang Nam lần so với thỏ còn nhanh hơn!

Tadrik cả kinh, muốn tóm lấy Giang Nam, nhưng y vừa liếc, Giang Nam không ngờ lại chạy thẳng tới chỗ Julian!

Julian muốn tìm Giáo Sư, đương nhiên không ai dám to gan ngăn cản, Tadrik thất vọng thở dài.

Ôi, mong Giáo Sư phá giải bí mật kia, chỉ có thể chờ cơ hội khác nữa thôi...

Welen cười cực kỳ quái dị, hung ác thâm nhủ:

- Chiến lược mang tính lảng tránh, lại gặp chiến lược mang tính lảng tránh!

Sau đó Welen kinh ngạc phát hiện, quân gia Gigi không ngờ lại thân thiết tới gần bên người Tadrik, thái độ hòa ái nói:

- Ui chu choa, Tad bé nhỏ thân yêu, người khách khí với Giáo Sư như vậy, có mưu đồ gì đây?

- Việc liên quan tới bí mật gia tộc, nếu không được cha cháu cho phép... Thúc phụ, ngài chờ hỏi tôi!

Thúc phụ!

Quân gia Gigi thế nhưng lại là thúc phụ của Tadrik!?

Có điều... Quan hệ giữa họ dường như không quá hòa hợp!

Welen còn chưa khôi phục từ trong tin tức mang tính rung động này thì Gigi đã bỏ qua Tadrik, nói với nàng:

- Welen í, người có đại công với gia tộc, thu thập đồ đạc, theo người ta tới để đô yết kiến bệ hạ thôi!

Lấy lòng Julian, diện kiến bệ hạ, nhận ban thưởng ‘yết kiến Thiên Mệnh Quy Giáp’, đây đã là chuyện trong dự liệu, Welen gật đầu.

Nhưng quân gia Gigi tiếp sau đó lại nói:

- Không chỉ người phải đi đâu, nông trường của người còn lại hơn hai ngàn nô lệ thì phải? Ui chu choa, những tên này, đều phải theo người ta tới để đô đây!

- Toàn bộ đều đi? Quân gia Gigi, chẳng nhẽ ngài muốn di dời nông trường Wester tới để đô ư?

- Đúng nha, người ta chưa từng nói qua sao? –Gigi giờ ngón tay hoa, bỗng thấp giọng nói:

- Người ta đúng thật chưa từng nói qua, bởi vì... Đây là bí mật tối cao của gia tộc, để quốc xảy ra chuyện lớn, chẳng những là người, 1300 chi nhánh khác, cũng đều phải lập tức di dời tới để đô đó!

Welen trở mặt!

oOo

Gần như cùng lúc, Sorent đang tò mò: hai ngày nay thành Thái Dương đại loạn, phu nhân Susan không ngờ lại yên yên tĩnh tĩnh, điều này không giống tác phong xưa nay của phu nhân mà!

Bỗng nhiên, một kỵ mã đi tới trước mặt Sorent, vội nói:

- Sorent các hạ, phu nhân Susan ra lệnh khẩn cấp: để đô xảy ra chuyện nghiêm trọng, tổng bộ gia tộc Sumala hạ lệnh, nông trường Susan vứt bỏ cơ nghiệp ở thành Thái Dương, lập tức di dời tới thành Tiên Chi!

Sorent biến sắc, vội vã rời khỏi!

Đồ Đảng đệ nhất gia tộc đang triệu tập nhân thủ, đứng thứ hai trong bảy đại thế gia, Sumala thế gia cũng đang triệu tập nhân thủ!

Thậm chí khi Giang Nam tạt qua mục trường Lens thì bỗng phát hiện mục trường Lens đang chuẩn bị di dời. Hoàng thất đế quốc Lance, cũng đang triệu tập nhân thủ!

Tình huống này ý nghĩa cho điều gì, Giang Nam tạm thời không biết, hẳn cũng không có tâm tình để biết!

Sau khi thoát khỏi thành Thái Dương, Giang Nam theo Julian đi tới một mảnh rừng nhỏ bên ngoài thành, trong rừng đã bày sẵn hơn chục xe nguyên liệu đào công.

Thôn Kim Đào VS Giải Thực Đào, ai mới là khoái đào đệ nhất đại lục????

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Đào Hồn, Đào Của Ta! (Trên)

- Miệng lưỡi đại sư thật lợi hại, Victor rõ ràng bị ngài chôn trong hố băng, ngài không ngờ còn có thể mắng Sophus ối máu...

Đứng trong rừng, Anya nhìn Giang Nam, nụ cười đầm đìa trước sau như một.

Ngược lại Hoàng kim sư tử kia thì nhỏ một bãi nước bọt:

- Hèn hạ!

Giang Nam vung vẩy ngón tay:

- Hèn hạ hay là trí tuệ? Ta chỉ biết, sống sót mới là chân lý!

- Không sai, sống sót mới là chân lý!

Vượt ngoài dự đoán của mọi người, Julian không ngờ lại gật đầu tán thành ý kiến của Giang Nam, nàng chỉ vào nguyên liệu đào công:

- Giáo Sư, có thể bắt đầu luận bàn đào công chưa?

- Tôi có thể nói không ư?

Giang Nam đi tới trước mặt Julian, rút gậy chống giải phẫu bên hông ra:

- Cảm phiền tiểu thư Julian uy hiếp Sophus, tôi mới có thể sống sót, vì trả ân huệ này, tôi cũng không thể không toàn lực chiến một trận với tiểu thư!

- Được, một trận toàn lực!

Julian lạnh nhạt liếc Anya.

Anya cười nói:

- Giáo Sư các hạ, đào công, không ngoài kỹ xảo và tốc độ, cho nên tiểu thư nhà tôi sẽ quyết đấu với ngài ba trận, trận thứ nhất, độ tốc độ!

Sai Hoàng kim sư tử lùi tới hai con heo, đặt trước mặt hai người, Anya tiếp tục nói:

- Hai bên từng người giải phẫu một con heo, người tốc độ nhanh hơn người ấy thắng!

- Đồng thời vì để công bằng, hai bên chỉ dựa vào lực lượng thân thể thi triển đào công, không thể vận dụng lực lượng Đồ Đằng! Được chứ?

Hai người cùng nhìn đối phương, đều đang cười, cũng đều không trả lời!

- Nếu hai bên đều không phản đối, vậy thì...

Anya lấy ra một đồng kim tệ, búng lên:

- Khi kim tệ rơi, trận quyết đấu thứ nhất...

Vút!

Vút!

Kim tệ vẽ lên không trung một đường cong đẹp đẽ, phát ra tiếng ‘vun vút’ vui tai.

Hoàn toàn không nhìn kim tệ giữa không trung nọ, Julian từ từ rút hai thanh trung ba thanh đao bên hông ra.

- Đao tay trái tên Lãnh Nguyệt, đao tay phải tên Diệu Tinh, đao pháp của ta, tên Giải Thực...

Julian lạnh nhạt nói, nhưng nàng không hề rút thanh thứ ba bên hông, mà là nhẹ giọng nói:

- Thanh thứ ba, tên Liệt Dương, nếu các hạ có thể khiến Tinh Nguyệt âm đạm, tự sẽ thấy Liệt Dương rời vỏ!

Giang Nam không chút nhúc nhích, nói chính xác, hắn đã tập trung toàn bộ tư tưởng!

- Đao của tôi không có tên, có điều chiếc gậy chống này, là một người tôi tôn kính nhất tặng cho tôi, ta dùng tên gọi người ấy, cho nó một cái tên...

- Rắc!

Gậy chống giải phẫu tách ra, Giang Nam dùng ngón trỏ và ngón giữa hai tay, nhặt lấy hai con dao giải phẫu mảnh khảnh!

Lúc này, nửa câu sau của hắn mới chậm chậm truyền tới:

- Giáo Phụ! Lấy tên thầy dạy của ta, gậy chống tên là Giáo Phụ!

Kim tệ đập lên một tảng đá! Lực búng kim tệ của Anya khẳng định rất lớn!

Trong nháy mắt, Julian đã động, hai đao cùng xuất, một đao chọc đầu heo, một đao đâm đuôi heo, miệng lại nhẹ giọng nói:

- Giáo Phụ của ngươi, cũng là một vị cao thủ đao công ư?

- Cao thủ... có lẽ vậy!

Giang Nam cũng động, hai con dao đồng thời đâm vào yết hầu heo, mà trong giọng nói lại chan chứa hoài niệm:

- Tuy Giáo Phụ truyền cho tôi một thân đao công. Đáng tiếc, tôi chưa từng thấy ông xuất đao, cũng chẳng thể bình phẩm thực lực chân chính của ông.

Chưa từng xuất đao, lại có thể truyền đao công cho Giang Nam...

Điều này có thể ư!?

Julian cười, nàng tin tưởng cách nói này, bởi vì nàng là cường giả đao công chân chính, bởi vì, ngôn ngữ của cường giả, chỉ có cường giả mới có thể hiểu!

- Sự mạnh mẽ của Giáo Phụ, khiến tâm trí người ta hướng về!

Julian vận đao như điện, ca ngợi nói:

- Hận không thể đấu một trận với Giáo Phụ, có thể dẫn Giáo Phụ của ngươi gặp ta không?

- Không thể, trừ phi... cô bằng lòng tới một thế giới khác!

Một thế giới khác, đương nhiên là chi cổ hương của Giang Nam, có điều Julian lại hiểu câu nói này thành ‘Thầy dạy của Giang Nam đã qua đời’, nàng than khê:

- Trời đổ kị cường giả, anh hùng sớm tắt, nên bi thương đi...

Nói xong, Julian thu song đao, cười nói:

- Trận thứ nhất, ta thua, tốc độ đao công của ta còn lâu mới bằng ngươi!

Anya và Hoàng kim sư tử hai người đều ngo ngác!

Lúc này mới hết thời gian mấy câu, hai con heo còn chưa giải phẫu xong, Julian đã vút đao nhận thua?

Giang Nam cũng thu dao giải phẫu, cười mà không nói.

Liếc thấy Anya kinh ngạc, Julian cười nói:

- Dao công tới cảnh giới của ta và Giáo Sư, đã không cần giải phẫu xong! Nếu thật giải phẫu tiếp, lúc hoàn tất, Giáo Sư ít nhất phải nhanh hơn ta hai giây!

Giữ cường giả không cần nhiều lời, càng không cần lãng phí thời gian!

oOo

- Trận đầu tiên, Giáo Sư thắng!

Anya ngưng trọng gật đầu, sau đó sai Hoàng kim sư từ khiêng đến hai giỏ củ cải:

- Trận thứ hai, độ kỹ xảo! Mọi người đều biết, củ cải được vận dụng phổ biến nhất trong đao công trừ nghệ. Cho nên, trận thứ hai này, mời nhị vị hãy dùng củ cải đẽo hoa! Còn về thắng bại...

Nàng lấy ra từ trong nguyên liệu một chiếc bình màu đen. Trên bình có mấy ống thông khí, nhưng nhìn không rõ trong đó là cái gì?

- Sau khi hai vị đẽo hoa xong, thứ trong bình này tự nhiên sẽ bình thắng bại cho hai vị. Bây giờ, thời hạn mười phút, bắt đầu!

Julian lập tức động tay!

Nhưng Giang Nam mộng!

Củ cải...

Không ngờ lại là củ cải!

Điều này không phải làm khó huynh đệ ta sao!?

Giang Nam am hiểu giải phẫu cơ thể người, trong lúc học Bào Đình Giải Ngưu cũng từng luyện tập vài kỹ xảo giải phẫu động vật, nhưng hẳn chưa từng giải phẫu thực vật!

Giải phẫu củ cải...

Còn chẳng bằng ngời cho ta một khối đậu hũ đập chết ta cho xong!

Song, dùng củ cải đẽo hoa đích thật là khóa học bắt buộc trong đao công, yêu cầu của Julian không hề quá đáng, huynh đệ ta chỉ có thể... liều chết một trận thôi!

Bỗng nhiên!

Giang Nam vớ lấy một củ cải, dựa vào đôi tay linh hoạt, dao giải phẫu đẽo gọt trên nó nhanh như gió!

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Chỉ vùn vùn hai mươi giây, Giang Nam đã đẽo gọt ra một bông hồng trông rất sống động!

Suy từ giải phẫu, Giang Nam tuy không có kinh nghiệm đẽo hoa, nhưng đôi tay hẳn vô cùng linh hoạt, cấp tốc không gì sánh nổi, dùng nó đẽo hoa, không ngờ cũng làm có dáng có vẻ!

Hai mươi giây một bông hoa, mười phút chính là ba mươi bông...

Chỉ mong tốc độ này có thể chiến thắng Julian!

Giang Nam rầu rĩ đẽo gọt, sau mười phút, hẳn ngẩng đầu, chỉ thấy Julian bung một bông hoa mẫu đơn lớn cỡ chiếc bát, đang lạnh lùng nhìn mình.

- Tiểu thư Julian thân ái, tác phẩm của tôi đã hoàn thành rồi, cô thì sao?

Julian lắc đầu không nói.

Anya giờ chiếc bình trong tay lên, giọng điệu cũng có phần ủ rũ:

- Giáo Sư, tác phẩm của tiểu thư nhà tôi cũng đã hoàn thành rồi, hiện tại tôi sẽ bình thắng bại!

Nói xong, Anya mở nắp bình...

Vù vù vù!

Trong bình không ngờ lại bay ra hơn mười con ong mật!

Trời đông rét như cắt, ong mật sợ giá lạnh, vội vàng muốn trốn, nhưng ngay lúc vừa xoay đầu thì... chúng nhìn thấy hoa mẫu đơn trong tay Julian!

Vù vù vù!

Ong mật bay về phía hoa mẫu đơn!

Nhất thời mỹ nhân và hoa tươi khoe sắc cùng nhau, bầy ong tung cánh hút mật, cảnh sắc vui sướng lòng người!

- Tiểu thư Julian, tác phẩm của cô đâu?

Giang Nam vẫn không tìm được tác phẩm của Julian.

- Ôi!

Anya thở dài, thu bầy ong lại, đưa hoa mẫu đơn trong tay Julian cho Giang Nam.

Chạm tay hoàn toàn mát lạnh, Giang Nam cẩn thận ngửi ngửi. Hoa mẫu đơn này... ấy vậy lại là củ cải đeo ra!

Lấy hư làm thật, dụ đàn ong hút mật, Julian chẳng dè lại có thể đeo gọt củ cải tới mức này...

Đao công danh trù đệ nhất đại lục, danh bất hư truyền!

- Giáo Sư, thắng bại của trận đấu này... - Anya khẽ giọng cười, giữ cho Giang Nam chút thể diện.

- Xem ra đại sư am hiểu giải phẫu động vật, lại không giỏi đao công đeo gọt, kỹ xảo vẫn có chút thiếu hụt.

Nàng lui lại một bên:

- Hiện tại hòa, còn về trận thứ ba... Giáo Sư, trận thứ ba chính là độ 'Đao Hồn', quy tắc cụ thể, mời tiểu thư Julian hãy giải thích!

oOo

Đao Hồn!?

Danh từ xa lạ này khiến Giang Nam hơi ngẩn ra.

Lúc này Julian đã mở miệng nói:

- Giáo Sư, so đấu Đao Hồn, không cần mượn ngoại vật, ta người cách xa nhau mười bước, từng người xuất đao tấn công, có thể chém rớt một lọn tóc của đối phương, thắng!

Cách xa mười bước, đối đao công kích!

Đây không phải phương thức quyết đấu của kỵ sĩ sao?

Đao Hồn rốt cuộc là cái gì, không ngờ lại cần dùng phương thức này so đấu?

Giang Nam muốn đến dò hỏi, nhưng Julian đã kéo dài khoảng cách mười bước, nhẹ giọng nói:

- Anya, đếm ngược thời gian!

- Vâng, tiểu thư! - Anya nghiêm nghị nói:

- Quyết đấu Đao Hồn... 5, 4, 3...

Giang Nam không kịp nghĩ nhiều, hai tay cầm đao, ngưng thần dán mắt vào Julian!

Julian cũng hai tay cầm đao, trong đôi mắt đẹp lại lộ ra một quang mang lạnh buốt lăm liệt!

- 2, 1!

Theo tiếng ra hiệu của Anya, hai người đồng thời xông về phía đối phương!

Năm bước!

Bốn bước!

Ba bước!

...

Trong nháy mắt khi hai người tiếp xúc, Julian tuân thủ quy tắc quyết đấu, không vận dụng Đồ Đằng lực lượng, chỉ bằng lực lượng thân thể, tay trái Lãnh Nguyệt Dao vạch lên một đường cong bao hàm chân lý thiên địa, chém về phía lọn tóc trước trán Giang Nam!

Mà Giang Nam chỉ cảm thấy một cỗ áp lực lũ lượt kéo tới ập vào mặt, hai tay hần xuất đao, một đao bắt thành hình chữ thập!

Nhưng ngay sau đó...

Diệu Tinh Dao trên tay phải Julian cũng tới trước mặt Giang Nam!

Con bà nó!

Lão tử chịu đủ điều tệ hại từ nữ nhân, tuyệt sẽ không thua trong tay nữ nhân!

Trong lòng phát cú, Giang Nam ấy thế lại mở miệng, ngậm lấy Diệu Tinh Dao!

- Mạnh thay!

Julian than nhẹ một tiếng, theo âm thanh nàng, thanh Liệt Dương Dao thứ ba bên hông thân không biết quý không hay... xuất hiện, đặt trước miệng nàng!

Ngậm Liệt Dương Dao, Julian hơi ngoảnh đầu, dẫn đao phong về phía ráy tai trái Giang Nam!

Nếu nói đao đầu tiên là áp lực ngập trời, đao thứ hai là tập kích ngược lại quý bí khó lường, thì đao thứ ba này, chính là một loại lực lượng Giang Nam không cách nào lý giải!

Loại lực lượng này phảng phất như có thể câu hồn nhiếp phách, trong đao phong lẫm lẫm, động tác Giang Nam dừng hẳn lại, hô hấp hần cũng ngừng theo, thậm chí ngay cả tư duy của hần cũng rơi vào trong mê mang!

Hoàn toàn trống rỗng!

Khi Giang Nam tỉnh táo lại thì đã đang nằm trên đất, mà Julian đã đứng ở xa xa. Một lọn tóc của Giang Nam rơi xuống cạnh chân nàng.

Lúc này thanh âm của Anya đã thức tỉnh Giang Nam:

- Giáo Sư, ngài thua rồi!

- Julian, cô gian trá!

Giang Nam sờ sờ tóc mái bên tai trái đã mất đi một lọn, lạnh giọng nói:

- Trước đã nói rõ, chúng ta không thể vận dụng lực lượng Đồ Đằng rồi mà, đao thứ ba vừa rồi là gì, tinh thần công kích chẳng?

Vừa thốt lời, Julian thăm lắc đầu. Anya ngán ngẩm im lặng, Hoàng kim sư tử lại châm chọc cười sảng sặc.

- Giáo Sư, người nói lảng nhảng gì thế? Tiểu thư nhà ta vốn không vận dụng lực lượng Đồ Đằng, nếu nàng dùng lực lượng Đồ Đằng, người còn có thể đánh tới trận thứ ba ư?

Hoàng kim sư tử cười như điên nói:

- Ta hiểu rồi, ha ha, ta hiểu rồi, hóa ra người căn bản không biết cái gì gọi là 'Đao Hồn'!

- Lenka, đừng nói tiếp nữa!

Anya không nhẫn tâm nhìn Giang Nam thua mà ừ ừ cạc cạc, cười khỏ nói:

- Giáo Sư, đao thứ ba mới vừa rồi, chính là lực lượng 'Đao Hồn'!

Nàng trả lọn tóc ngắn lại cho Giang Nam:

- Thiên địa vạn vật đều có linh tính, đao pháp cũng không ngoại lệ! Tu luyện đao công đến tận cùng, tìm được linh hồn và ý cảnh cao nhất trong đao pháp của mình, chính là hồn trong đao – Đao Hồn!

- Dao Hồn...

Bản tính lưu manh của Giang Nam lại phát tác, không cam lòng nói:

- Dao Hồn có mạnh đi chăng nữa, chẳng qua cũng chỉ là thứ đồ nấu nướng, có tác dụng gì lớn chứ?

- Giáo Sư, xem ra người không hiểu được đao công, càng không hiểu Đồ Đằng!

Julian bỗng ngoảnh đầu, cười lạnh hỏi:

- Người đời đều biết Yêu Nguyệt Nhất Đao, ngàn quân lui tránh của ta. Nhưng người có biết, đao pháp cả đời ta, là từ đâu mà có chăng?

Giang Nam không đáp lời.

- Ta chính là 'lấy Dao Hồn nhập võ' mới có danh hiệu khoái đao đệ nhất đại lục như ngày hôm nay!

Julian khép hờ đôi mắt, lắc đầu:

- Giáo Sư, người tuy thua, nhưng phóng mất cả đại lục, người là người duy nhất trên đao công có thể chiến thắng ta, cho nên... ta cho người ba câu!

- Câu thứ nhất: mặc kệ người hiện tại rõ hay chưa, đều phải nhớ kỹ, lấy đao công của người làm cơ sở, tuyệt đối có thể tìm được 'Dao Hồn' thuộc về chính mình!

- Câu thứ hai: Dao Hồn chẳng hề vô dụng, một khi người tìm được Dao Hồn của mình, dùng Dao Hồn nhập võ thì người sẽ phát hiện, cái đích của con đường Đồ Đằng... đã ngay dưới chân người! –Nói đến đây, Julian trầm mặc khá lâu!

Sau đó nàng hết như hạ quyết tâm, không chút do dự nói:

- Câu thứ ba: ta cho người thời gian ba năm. Trong vòng ba năm nếu người tìm được Dao Hồn của mình, chiến thắng ta bằng đao công, thì lời hứa của ta nhất định sẽ giữ lời, tất nhất định sẽ mang theo vũ lực Yêu Nguyệt Nhất Đao, ngàn quân lui tránh, mang theo vô vàn tài phú... gả cho người!

oOo

Ba năm!

Nói thật, Giang Nam hiện giờ thực sự vô phương lý giải hàm nghĩa 'Dao Hồn', hẳn chỉ có thể mơ hồ cảm giác được rằng, Dao Hồn là một lực lượng tuyệt cường vượt xa tưởng tượng!

Song...

Julian đang nói gì cơ?

Ước hẹn ba năm, sau ba năm nếu ta có thể chiến thắng nàng, nàng vẫn chịu gả cho ta!?

Mẹ nó!

Đây là thương hại sao!?

Lão tử là tên xui xẻo đáng kiếp không tìm được bạn gái, nhưng lão tử không cần thương hại!

Giang Nam đứng dậy, cúi đầu cười cợt:

- Điều kiện thật hậu hĩnh, trong vòng ba năm ta nhất định phải tìm được Dao Hồn của mình, sau đó chiến thắng cô!

- Ta chờ người!

- Có điều...

Giang Nam bỗng chuyển đề tài, thông thả nói:

- Tiểu thư Julian, còn nhớ lúc định ra quyết đấu đao công, tôi còn có nửa câu chưa nói ra miệng không?

- Lúc ấy cô nói: Julian một lời nặng tựa ngàn vàng, thua, sẽ nhất định tuân thủ lời hứa, gả cho tôi...

- Khi ấy các vị đều cho rằng tôi muốn nói: nếu tiểu thư Julian khẳng định sẽ thực hiện lời hứa, vậy tôi liền đáp ứng quyết đấu... Nhưng ý nghĩ của các vị... Các vị có biết, tôi thực sự muốn nói gì không?

Giang Nam chỉ vào miệng mình:

- Tôi thực sự muốn nói chính là: Julian, tôi nhất định sẽ chiến thắng cô. Nhưng... tôi không có hứng thú cưới cô!

Julian run người, mặt nhợt nhạt như một ngọn băng sơn này rốt cuộc đã bị lời của Giang Nam gây chấn động!

Giang Nam không hề để ý tới phản ứng của Julian, cúi đầu nói tiếp:

- Cô không nghe lầm, tôi thực sự không có hứng thú lấy cô. Tuy cô là mỹ nhân đệ nhất đại lục, tuy cô có được vũ lực Yêu Nguyệt Nhất Dao, ngàn quân lui tránh, tuy cô có vô vàn tài phú... Nhưng tôi thật sự không có hứng thú với cô!

- Biết tôi vì sao không có hứng thú với cô không?

Giang Nam tự giễu cười cợt:

- Bởi tôi tuy là một tên xui xẻo không tìm được bạn gái đáng kiếp. Nhưng tôi tuyệt đối sẽ không đón nhận một nữ nhân nhàm chán... Julian, tôi không biết cô vì sao lại lập lời thề đao công, nhưng tôi biết, làm một nữ nhân mà đặt hết thủy mọi thứ của mình lên bàn đàm phán, làm như điều kiện dụ dỗ nam nhân, vậy thì nữ nhân này... không xứng làm nữ nhân của tôi!

Khi nói những lời này, Giang Nam vẫn luôn cúi đầu!

Nói xong, Giang Nam xoay người rời đi, vẫn cúi đầu như trước.

Nhưng bóng lưng hắn lại phát tay về phía Julian, lớn tiếng nói:

- Julian, sau ba năm, tôi nhất định sẽ tìm được Dao Hồn của mình, sau đó ngẩng cao đầu trước mặt cô, vênh mặt ưỡn ngực nói cho cô biết... tôi đối với cô, không có hứng thú!

- Lão toét, bậy bạ!

Phần nộ dĩ mất vào bóng lưng Giang Nam, Hoàng kim sư tử tức đến nổi bẻ gãy một gốc đại thụ, sau đó chỉ về phương hướng Giang Nam rời đi, gào thét nói:

- Tiểu thư, tiểu này lại dám coi ngài thành loại nữ nhân ấy, tôi đi giết hắn!

- Lenka! –Anya giữ Hoàng kim sư tử lại, sau đó bắt đắ đi liếc Julian:

- Tiểu thư, tôi không thể không nói, những lời ấy của giáo sư... hơi quá đáng!

- Quá đáng ư?

Julian xoay người dậm bước đi.

- Tiểu thư! –Hoàng kim sư tử tức giận nói:

- Ngài vì sao phải nhện loại khuất nhục này, để tôi đi giết hắn!

- Khuất nhục ư?

Bước chân Julian vẫn thoải mái như cũ.

Ngay lúc ra khỏi rừng cây, bước chân Julian khựng lại, ung dung nói:

- Lúc ta lập lời thề, thì đã đoán trước thế nào cũng có người sẽ mắng ta như vậy! Người đòi nhục ta, mắng ta, cười ta, chỉ cần có thể tìm được một người có đao công nhanh hơn ta, nào có sao đâu!?

Nàng ngưng mi suy nghĩ một hồi:

- Anya, Giáo Sư là người duy nhất có khả năng chiến thắng ta trong tương lai. Hãy đi nói cho hắn biết, muốn mau chóng tìm được Dao Hồn thuộc về mình, có thể tới ‘học viện nấu ăn để quốc’!

Anya ứng tiếng, bước mau đuổi theo Giang Nam.

Nhưng khi nàng đến bìa rừng thì chỉ nhìn thấy núi đồi băng tuyết bao phủ, lại chẳng thấy tung tích Giang Nam đâu. Anya thở dài, hậm hực trở lại bên người Julian:

- Tiểu thư, Giáo Sư đã đi xa rồi. Ngài... có thể vận dụng Hồi Quang Thuật, tra tung tích của hắn hay không?

- Không cần, mọi chuyện đều có cơ duyên, Giáo Sư không nghe được lời gọi ý của ta, là do cơ duyên của hấn chưa tới!

Ánh mắt Julian trông xa về phía Tây Bắc:

- Tiền Đa Đa và nguyên soái Tiamo còn đang chờ chúng ta ở đế quốc Sena, thu thập hành lý, đi gặp qua hai đại cường giả Thiên Bảng này thôi!

Julian, Anya, Hoàng kim sư tử đi đế quốc Sena.

Mà Giang Nam không có cơ duyên thì...

- Hừ? Học viện nấu ăn đế quốc!? Bảo huynh đệ ta tới chỗ quý ấy làm gì?

Chỉ vờn vờn ba giờ sau, Giang Nam trợn mắt với tấm thẻ gỗ trước mặt, ảo não la ó.

Đúng, Giang Nam nhận được một tấm thẻ gỗ, hơn nữa trên thẻ gỗ còn treo một bức thư giới thiệu.

- Roddy bé nhỏ thân ái, người biết không? Welen rút cuộc đã nhả miệng, chết tiệt, lão tử rút cuộc đã có thể đưa người vào Học viện nấu ăn đế quốc rồi! cầm lấy bức thư này, mau tới đế đô, sau đó tới Học viện nấu ăn đế quốc báo danh đi!

Thư là Judi viết!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Tiên Chi Thành, Tử Thành! (Trên)

au khi chia tay với Julian, tâm tình Giang Nam cực kỳ dồn nén, vừa nghĩ đến hấn không ngờ lại thua một nữ nhân trên phương diện đạo công hấn am hiểu nhất, hơn nữa thua triệt để, không hề có lực chống đỡ...

- Hống!

Giang Nam thấp giọng khó chịu gầm gừ, phát huy tốc độ của Minh Bộ lên nhanh nhất, ở trong tuyết điên cuồng vọt lên hai mươi dặm.

Mãi đến tận khi từ khí trong cơ thể hao hết, hấn mới nằm trên đất thở hổn hển.

- Julian, ba năm, ba năm sau ta nhất định sẽ khiến cô thua tâm phục khẩu phục!

Ồn định tâm tình, Giang Nam trở lại thành Thái Dương.

Nhưng khi vừa đi ngang qua nông trường Wester, hấn bỗng phát hiện trong nông trường không ngờ lại là khung cảnh người người bận bịu, trên thì có quân sự nông trường, dưới thì nô lệ lao công, tất cả mọi người đều đang vội vã dọn nhà!

Giấu kỹ thi thể, thay y phục Roddy, Giang Nam lên trước hỏi mới hay biết, thì ra đế đô dường như xảy ra chuyện lớn, tổng bộ gia tộc vội gọi tất cả mọi người ở nông trường Wester về đế đô, bổ sung nhân thủ cho tổng bộ gia tộc.

Càng chết người chính là: khi Giang Nam nghe được tin tức này, quân gia Gigi đã dẫn Welen rời khỏi trước rồi!

Mà chết người nhất chính là: Welen còn dẫn theo hơn hai trăm nô lệ và tay sai thân tín, làm đội đầu tiên đi trước, trong đó bao gồm cả di Elisa và Tổ Tổ...

Di không ngờ đã đi rồi...

Giang Nam lập tức muốn đuổi theo, nhưng một quân sự nông trường đã ngăn hấn lại, nhét thư giới thiệu, còn có cả tấm thẻ gỗ nọ vào tay Giang Nam.

- Roddy, mấy ngày qua người chết ở đâu thế?

Quân sự không vui mừng mắt Giang Nam, y cũng không phải thực sự muốn truy cứu tung tích của Giang Nam, lạnh lùng nói:

- Người biết không? Nếu không phải người để lại giấy xin phép cho tiểu thư, tiểu thư sớm đã phái người dựa theo dấu ấn nô lệ truy sát người rồi... Đây,

cầm lấy, sau khi tới đế đô, dùng tấm thẻ này tới Học viện nấu ăn để quốc báo danh!

Thế nên Giang Nam ngạc nhiên nói:

- Hà? Học viện nấu ăn để quốc, bảo tôi đến chỗ quý ấy làm gì? –Hắn tiện tay giắt tấm thẻ lên đai lưng:

- Tiểu thư Welen thực sự đồng ý?

- Học viện nấu ăn để quốc ở ngay đế đô, Judi nói, ngươi có thể vừa phục dịch Welen, vừa tới học viện mưu cầu công danh, vì như thế nên tiểu thư bèn đáp ứng... Roddy, ngươi lái nhái cái gì, bây giờ tất cả mọi người đều sắp chia đội tới đế đô, ngươi là lập tức đuổi theo tiểu thư Welen hay là chờ đi cùng đội ngũ tiếp theo?

Trong tay Giang Nam còn có hai cỗ thi thể, không tiện theo đại đội nhân mã đi cùng, cũng không tiện đi tìm Welen. Vì thế, miệng hắn nói:

- Tôi lập tức đi tìm tiểu thư Welen! –Thực tế thì lại tìm một ngôi làng hẻo lánh giấu đi.

Dù sao đi đã theo Welen, an toàn không phải lo lắng. Giang Nam cũng an tâm ở ngay trong ngôi làng nhỏ này nán lại mấy ngày.

Hắn hy vọng gặp lại tiên sinh mất treo một lần, hỏi rõ Jack vì sao không nghe lời, còn có như thế nào nhờ vào Đồ Đằng thủ hộ để tu luyện tử khí. Sau đó mới tới đế đô thành Tiên Chi. Nhưng thoáng cái đã qua năm ngày, mất treo lại trước sau không xuất hiện!

Ngày thứ sáu, Giang Nam phát hiện một chuyện vô cùng thú vị: nông trường Wester đưa ra một tờ bố cáo:

- Giáo Sư, nhìn thấy bố cáo, xin hãy lập tức chạy tới đế đô thành Tiên Chi, Lang vương đã khởi tố ngươi, nếu trong vòng hai tháng ngươi không thể ra tòa nhận phán quyết, tội danh sẽ rất nghiêm trọng!

Được rồi, Giáo Sư cũng buộc phải tới thành Tiên Chi...

Giang Nam cứ nghĩ như vậy, bèn chờ đến ngày thứ bảy, cũng ngay trong chập tối hôm ấy, núi Longinus xảy ra một cơn động đất lớn.

Giang Nam lo hãi cốt những cường giả kia bị phá hủy, bèn đi xem thử.

Ngờ đâu, tất cả các thi thể đều đã mất tích, mà trong huyết động ban đầu nọ, còn lưu lại một bức thư tự tay mất treo viết và một chiếc hộp nhỏ.

- Thăng nhóc, thi thể trong núi ta đã mang đi rồi, muốn bí quyết tu luyện bước tiếp theo thì hãy chờ ta ở thành Tiên Chi!

Mất treo cũng tới thành Tiên Chi!?

Sao lại cùng một lúc, dường như tất cả mọi người đều muốn tới thành Tiên Chi nhỉ?

Giang Nam nhún vai, rồi mở chiếc hộp nhỏ kia ra, chỉ thấy bên trong chứa hơn mười tấm... da mặt!

- Thăng nhóc, thành Tiên Chi cao thủ như mây, cường giả như mưa, còn có ba Đồ Đằng vương chi liếc mắt là có thể nhìn thấu thân phận Tử Linh của ngươi! Ta để lại cho ngươi ít mặt nạ da người và mấy thứ hóa trang. Hãy nhớ, sau khi tiến vào thành Tiên Chi, một khi ngươi muốn dùng thân phận Giáo Sư sử dụng bí pháp tử linh thì ắt phải đeo mặt nạ da người, quyết không thể bộc lộ thân phận! Bằng không... ta cũng không có bản lãnh cứu ngươi đâu!

Àm ầm!

Ngay khi Giang Nam quan sát mặt nạ da người, núi Longinus lại chấn động lần nữa.

Giang Nam vội xông ra khỏi huyết động, chạy đến ngoài năm mươi dặm mới quay đầu lại nhìn...

Núi Longinus khổng lồ đã sụp xuống!

Ngon núi lửa chết nuốt sống cường giả, sản sinh ra Hoàng kim thổ này thế nhưng lại biến mất một cách cực kỳ quỷ dị, hết như chưa từng tồn tại bao giờ!

Lông tóc Giang Nam đều dựng đứng lên!

Sau đó hắn lấy vải tam giác che mặt, hai tay xách chiếc bọc lớn, như một làn gió chạy về phương hướng đế đô thành Tiên Chi!

Thành Tiên Chi là đế đô ngàn năm của đế quốc Lance, do một tòa chủ thành và bốn tòa thành vệ tinh dựng lên, dân cư 730 vạn, là một trong những đế đô lớn phồn hoa nhất trên đại lục.

Hơn nữa, do trong bảy đại Đồ Đằng thế gia đại lục có tổng bộ hai nhà đặt ở đây, tầng long ngoạ hổ, người tài vô số, cho nên thành Tiên Chi còn có một danh xưng lừng lẫy khác: Đồ Đằng thánh đô!

Qua nửa tháng bốn ba, Giang Nam rút cuộc đã lờ mờ nhìn thấy bóng thành Tiên Chi, sau đó...

Hắn rút cuộc đi không đành!

Nửa tháng nay, Giang Nam vác hai cỗ thi thể, không dám đi đường lớn, cố gắng đi đường núi.

Mà khiến Giang Nam bó tay nhất chính là: Jack, Jack ngang bướng, dọc đường đi không ngừng gây thêm phiền phức cho Giang Nam, tựa như bây giờ...

- Jack, đến giờ thông hơi rồi!

Giang Nam nằm dưới một gốc cây, miệng ngậm một quả thông, uể oải mở bọc Tiên hoa ra.

- Rắc hừ! - Jack vẫn là hình dạng chó Nhật, vừa ra ngoài liền hung ác trừng mắt Giang Nam. Sau đó ngoảnh đầu... hờn dỗi.

- Vẫn còn giận ta sao? Được rồi, được rồi... - Giang Nam ngo ngoay, vỗ mông Jack.

Jack 'rắc' một tiếng liền nhảy xổ lên. Hai cái chân sau che mông, trong hốc mắt lấp lóe hỏa diễm phần nộ màu vàng, bộ dạng ấy hệt như đang nói:

- Lưu manh, ngươi, ngươi... ngươi lại dám sờ mông tiểu thư!?

Đáng tiếc tên kia đã đối diện độ trơn trắng hai mắt, hoàn toàn không tìm ra chút tự giác lưu manh nào, nói:

- Quý ngài, chúng ta sắp vào thành Tiên Chi rồi, ngươi gây thêm phiền phức cho ta quả không xong, ngươi không muốn tiếp tục làm một chó Nhật chứ... Chúng ta làm cuộc thương lượng, thế nào? Bắt đầu từ bây giờ, ta cho ngươi tự do, nhưng ngươi buộc phải thừa nhận là Đồ Đẳng thù hận của ta, mọi thứ đều nghe lệnh của ta! -Hắn hơi dừng lại:

- Đương nhiên, ngươi cũng có thể không chấp nhận điều kiện của ta, song... Quý ngài thân ái, ngươi có tin ta vận ngươi thành Transformers hay không?

Transformers?

Jack không hiểu từ ngữ mới mẻ như vậy. Song, dùng mông nghĩ cũng biết đây không phải thứ tốt đẹp gì. Nàng cắn ngón tay suy nghĩ hồi lâu, bỗng 'rắc hắc hắc', nhếch mép cười.

Được rồi, ta chấp nhận điều kiện của ngươi, chủ nhân của ta!

- Ừm, không tệ, không tệ...

Giang Nam tổ hợp Jack thành bộ dáng khô lâu nhân loại, nhưng thanh âm hắn càng thêm yếu ớt:

- Jack, ta cho ngươi mệnh lệnh đầu tiên: lập tức đi kiếm ít đồ ăn cho ta. Ầnnnnnn, rõ chưa? Không cần quả thông!

Rắc!

Jack tháo một rãnh xương sườn của mình xuống, 'vút' một cái vút ra xa mấy chục mét, sau đó quay đầu cười 'hắc hắc' về phía Giang Nam.

Chủ nhân, Jack nhất định sẽ tuân thủ mệnh lệnh của ngài mà, có điều ngài xem, xương sườn của Jack đã mất rồi, Jack buộc phải đi tìm xương sườn trước đây...

Nàng quay người, đi luôn!

Giang Nam trở hai mắt:

- Jack, lập tức kiếm đồ ăn cho ta!

Jack ngó đông ngó tây:

- Chờ lát, rắc, Jack đang bận tìm xương sườn mà!?

Giang Nam cảm thấy mình đã sắp chết đói tới nơi rồi, liều chút sức lực cuối cùng vươn một ngón tay, chỉ vào Jack tức giận nói:

- Jack, ngươi dám trái lệnh ta sao?

Mệnh lệnh?

Rắc hừ hừ!

Jack lờm Giang Nam, hệt như vốn dĩ không đặt hai chữ 'mệnh lệnh' này ở trong lòng, sau đó nàng chậm chạp đi tới bên người Giang Nam, vỗ bụng Giang Nam chủ nhân, ngài rất đói?

Giang Nam đáng thương gật đầu.

- Nhưng, Jack không có thời gian kiểm đồ ăn cho ngài đâu!

Jack rất xấu, rất tà ác gãi gãi đầu. Một chuỗi ngôn ngữ cơ thể, dường như rất phiền não:

- Tuy nhiên Jack có một biện pháp có thể khiến chủ nhân ngài vĩnh viễn đều sẽ không thấy đói, biện pháp rất ‘Jack’ đó!

- Biện pháp gì? –Đôi mắt Giang Nam sáng rực lên.

Jack quăng cho Giang Nam một rế xương sườn sắc bén:

- Tự sát!

- @\$%^&....

Nói xong, Jack quay người tiếp tục đi tìm xương. Chiếc móng nhỏ uốn uốn éo éo về phía Giang Nam, hệt như đang nói:

- Tức chết ngươi, tức chết ngươi, hừ~~~~

Ông trời ơi!

Từ Linh thủ hộ chẳng phải là khôi lỗi và trợ thủ của chủ nhân ư? Nhưng vì sao, vì sao Jack lại... ngang bướng như thế!?

Giang Nam bó tay hỏi trời xanh!

Cọc, cọc!

Đúng lúc này, từ xa xa truyền tới tiếng ma sát chói tai.

Có người tới!

Phản ứng của Jack vô cùng nhanh, vừa thấy bên mé có một con suối nhỏ chưa đóng băng, nàng ‘tùm’ một tiếng nhảy vào, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi đâu cả.

Giang Nam trợn mắt há mồm, con bà nó, Jack lại dám vứt bỏ chủ nhân lâm trận bỏ chạy!?

Hắn muốn chửi ầm lên, nhưng thấy rõ dáng dấp người đang tới, sắc mặt hắn trở nên vô cùng ngưng trọng...

Tôi là một đội quân nhân hơn trăm người, đều bận chiến giáp màu vàng tươi vừa dày vừa nặng, hai tay và mũi lộ ra bên ngoài đều được bao tay và khẩu trang che kín kỹ càng.

Họ còn đẩy bảy tám cỗ xe ngựa, trên xe chất đầy thi thể, nhấp nhô như dãy núi, chừng hơn ngàn cỗ!

Chiến giáp màu vàng tươi, đây là trang phục quân chính quy của đế quốc Lance, những người này hình như là quân đoàn cảnh vệ của đế đô, cũng chính là thuộc hạ của Guilestone ngày trước.

Nhưng họ đeo khẩu trang và bao tay làm gì nhỉ? Chẳng nhẽ những thứ này là trang phục quân đội đế quốc?

Khoan đã! Khẩu trang, bao tay...

Còn có cả thi thể...

Giang Nam chợt cả kinh, cẩn thận nhìn những thi thể trên xe, quả nhiên không ngoài dự đoán, làn da những thi thể này đều nổi màu đỏ tươi, còn cả hai mắt lòi ra ngoài, miệng tím tái, thậm chí còn có vài người nửa thân đều thối rữa.

Trong không khí cũng ngập ngựa mùi hôi thối nhàn nhạt!

Ôn dịch!

Nhân loại trên xe toàn bộ đều chết vì ôn dịch!

Lại lịch đội quân kia cũng không cần đoán cũng biết: đế đô nhất định xảy ra bệnh ôn dịch, đám quân cảnh vệ đế đô này đang phụng mệnh tiêu hủy ‘nguồn nhiễm ôn dịch’, cũng chính là những thi thể trên xe!

(Đế đô thế nhưng lại xảy ra ôn dịch!? Đồ Đàng thánh đô thế nhưng lại xảy ra ôn dịch!)

Nhìn đáng vẻ đám quân nhân, Giang Nam thật muốn chỉ vào mũi họ chửi ầm:

- Ngu xuẩn, chẳng nhẽ các ngươi không biết ôn dịch có thể truyền thông qua không khí ư? Che mũi có tác dụng gì? Các ngươi làm thế cũng có khả năng mắc ôn dịch, sau đó càng truyền nhiễm cho người người! Thi thể mắc ôn dịch, cần phải hỏa thiêu! –Nhưng Giang Nam không có dũng khí chửi ra, hơn nữa hắn còn hết sức không chịu thua kém nhảy vào con suối nhỏ, muốn trốn thật xa.

Giang Nam từ từ ngâm mình trong con suối, ngay khi đôi mắt hắn cũng sắp chìm vào trong suối thì...

Đột nhiên!

Hắn nhìn thấy ở nơi không xa, một bóng người nhảy ra!

Nhảy lên, là một cô thi thể nữ trên xe!

Hóa ra trên xe không ngờ còn có không ít người sống! Có điều, chỉ cần nhiễm ôn dịch thì cho dù không chết, cũng sẽ bị coi là ‘người chết cần tiêu hủy’!

- Không, tôi vẫn chưa chết, các vị không thể quăng tôi vào ‘Luyện nhân lô’!

Nữ nhân này ráng sức lôi đứt dây thừng trên người mình, một mặt vừa chạy như điên, một mặt kêu gào xé gan xé ruột! Trong ngực nàng không ngờ còn ôm một đứa bé không đến một tuổi!

Đứa bé bị dọa khóc âm lên.

- Lâm Đạt! –Nữ nhân nhẹ giọng gọi tên đứa bé:

- Đừng khóc, mẹ sẽ mang con chạy khỏi đây...

Vút!

Một quan quân lạnh lùng giương cung cài tên, ngọn trường tiễn sắc bén xuyên thủng ngực nữ nhân!

Mũi tên lạnh lẽo suột qua mặt đứa bé, để lại trên trán đứa bé một vết máu đỏ đỏ.

Sau đó quan quân này đi tới sau lưng nữ nhân. Rút trường đao, cắt tứ chi của nàng, lạnh lẽo nói với những thi thể còn sống muốn rục rịch ngóc dậy khác:

- Hãy ngoan ngoãn chút, là được ta ném vào ‘Luyện nhân lô’ chết không đau đớn, hay bây giờ được ta chém thành cột thịt, ngược đãi đến chết, tự các ngươi chọn đi! Còn kẻ nào chạy trốn nữa thì... Giếttttttt!

Nói xong, đôi chân đi giày sắt của hắn giẫm lên đầu đứa bé, lạnh lùng cười, chuẩn bị giẫm nát đầu đứa bé!

Trên xe, các thi thể còn sống phát ra tiếng than thở vô lực, họ ngay cả mình đều không bảo vệ nổi, nào còn có tâm tình đi lo cho một đứa bé...

Đúng lúc này, lại là một tiếng ‘vút’. Một rẽ xương sườn một không biết từ đâu bay ra, ‘bộp’ một cái gõ trúng đầu quan quân!

- Toàn quân đề phong! Ai? Cút ra!

Rắc, rắc!

Jack từ trong con suối đi ra, trong hốc mắt tràn đầy hóa điểm phần nợ màu đỏ. Trong tay, còn xách theo hai rẽ xương sườn sắc bén!

Không ngờ ngay cả đứa bé cũng không tha, Jack tuyệt sẽ không tha thứ các ngươi!

Lúc này, Jack bận một bộ váy liền sơ sài do lá cây tạo thành, góc quần buộc trên hai chân, đai lưng vắt lên hai vai. Nhưng điều này chẳng hề khôi hài, chỉ có thể càng tăng thêm khí thế khủng bố đậm màu bạch cốt của nàng!

Giang Nam trốn ở trong con suối lại lần nữa bó tay hỏi trời. Con bà nó, Jack, ngươi lại dám đi khiêu khích một đội quân võ trang hạng nặng?

Có điều bộ váy cô này thật sự rất độc đáo...

Được rồi, Jack của ta không hề vứt bỏ chủ nhân. Nàng chỉ hơi thẹn thùng, hơi xấu hổ khi trần truồng trước mặt người ngoài, cho nên mới tạm thời rời đi, tìm một bộ váy cô che lại thôi...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Truyền Thuyết Hoàng Kim Quỷ Điệp (1)

Đám quan quân thấy rõ bay tới không ngờ lại là một khô lâu, hoảng sợ biến sắc, vô ý thức lui lại mấy bước.

Nhất là quan quân ngược đãi mẹ con họ, sắc mặt y dưới mũi giáp biến đổi liên tục, vô ý thức lăm bằm:

- Khô... khô lâu thù hận, đáng chết, phụ cận có Tử Linh Đồ Đằng, các huynh đệ cẩn thận!
- Cung tiễn thủ đề phòng, quyết không thể để Tử Linh Đồ Đằng tới gần chúng ta, trọng bộ binh, kết trận, phòng ngự!
- Nhất thiết phải cẩn thận, Đồ Đằng vạn ác có thể công kích chúng ta ở bất cứ góc độ nào!

Trong chuỗi tiếng quát tháo, hơn trăm quan quân mau chóng kéo giãn đội hình chiến đấu, một đội bộ binh trông coi thi thể, một đội cung tiễn thủ khẩn trương nhìn xung quanh, một đội trọng bộ binh khác dưới sự dẫn dắt của quan quân xông về phía Jack!

Có điều bước chân của họ lại có vẻ hơi chần chừ, tay cầm binh khí cũng run nhẹ. Đúng, họ là quân nhân, họ buộc phải tuân thủ Tử Linh đồ sát lệnh, dũng cảm không sợ chết tấn công bất cứ một Tử Linh Đồ Đằng nào!

Nhưng họ cũng chỉ là nhân loại phổ thông mà thôi, họ nhìn thấy khô lâu hai mắt bốc lửa cũng sẽ sợ hãi!

Chỉ là quân lệnh như sơn, không thể lui!

Rắc!!!

Jack quay quay hai rẽ xương sườn trong tay, như thể hai chiếc chong chóng xoay tròn cấp tốc, đối mặt với trọng bộ binh kết thành bày đội, nàng cũng không chút sợ hãi nghênh đón!

Hết thấy đều trong nháy mắt, chỉ nghe, ‘Uỳnh’, ‘Rắc ô ô’, ‘Ầm ầm’ vang lên...

‘Bộp’, thiết chùy của một trọng bộ binh nện vào ngực Jack!

Uỳnh, thân thể Jack bắt đầu phân liệt...

Rắc ô ô, Jack lại trúng một chùy, ôm mặt khóc.

Rầm rầm, Jack đáng thương đã bị quân đội dờ thành xương cốt rời rạc. Sức chiến đấu dứt chóc, Giang Nam tiếp tục bó tay hồi trời!

Có điều Jack của chúng ta, Jack dũng cảm, Jack đã phân tán thành hơn hai trăm khối xương vẫn kiên cường bất khuất như trước, hơn hai trăm khối xương hệt như hơn hai trăm con giun, con nào con nấy tiếp tục bò về phía trước!

Sau đó đám xương cốt đi tới gần đứa bé, tạo thành một chiếc lồng, phủ chặt chẽ lên người đứa bé...

- Ha ha ha, đợt công kích đầu tiên của chúng ta không ngờ lại thành công!

Đám quân nhân thấy sức chiến đấu của Jack không hề cường đại, vui mừng hệt như chết hụt sau tai nạn, quay người lại giết tiếp:

- Trọng chùy thủ, đập nát đồng xương này cho ta. Có điều phải cẩn thận, bên người chúng ta rất có khả năng có một Tử Linh Đồ Đằng đang ẩn nấp!

Giang Nam lẳng lặng nhìn hết thấy mọi chuyện.

Nói hơi máu lạnh thì, Giang Nam đòi trước từng giải phẫu vô số cơ thể người, sớm đã luyện ra tâm địa gần như lãnh khốc, hẳn sẽ không vì một đứa bé xa lạ mà mạo hiểm!

Nhưng Jack lại khác hẳn!

Sống chung nửa tháng, Giang Nam đã coi Jack như một ‘người’ để đối đãi, một ‘người’ hơi ngang bướng, nhưng có thể gọi là bằng hữu!

Jack gặp nạn, tất phải cứu!

Không kịp đeo mặt nạ thay đổi hình dạng, Giang Nam moi một vốc bùn bôi lên mặt, sau đó đứng dậy ngay trong nước, vung cánh tay nói:

- Các vị tiên sinh, buổi sáng an lành!

- Ai?

Đám quân nhân thoáng ngơ ngẩn, quan quân vừa thấy Giang Nam hiện thân, nhất thời nghĩ đến Từ Linh Đồ Đằng vẫn chưa xuất hiện, bèn vất đao phòng bị:

- Tiên sinh, ta chẳng muốn nói thêm với ngươi nữa, xin chớ tự tác đa tình được không?

Giang Nam cười tủm tỉm, ngón tay chỉ về phía thi thể trên xe:

- Hồi các thi thể, ta đang nói chuyện với các ngươi. Nghe đây, quân nhân muốn sát hại các ngươi đã tán loạn rồi, chỉ có hơn mười người đang trông coi các ngươi thôi, là chờ bị quăng đi tiêu hủy, hay là đứng dậy liều một trận, các ngươi tự chọn đi!

Trước khi Giang Nam hành động đã quan sát qua, số lượng thi thể trên xe vượt quá một ngàn, ít nhất có hai trăm người còn sống!

Dưới sự động viên của Giang Nam, những người còn sống này bắt đầu rối loạn. Đúng vậy, chờ chết, hay là liều một trận, dưới dục vọng cầu sống nguyên thủy nhất của nhân loại, bọn họ đã chọn lựa về sau.

- Hắn nói đúng, mọi người hãy đứng dậy, chúng ta liều!

Trong nháy mắt, có ba bốn trăm người trong đồng thi thể đứng dậy, bắt đầu liều chết tấn công quân đội!

Gậy chống của Giang Nam gãi gãi đằng lưng, lại đối mặt với quan quân đang kinh ngạc:

- Tiên sinh, bây giờ ta có thể nói với ngươi rằng, nhìn đi, đám người mắc bệnh đã bạo động rồi, ngươi thân là chỉ huy đội áp giải, nếu không lập tức dẹp cuộc bạo động lần này, dẫn đến ôn dịch lan tràn... Bình tĩnh, bình tĩnh, chớ khấn trương tới mức run lấy bầy thể được không, ta chỉ đưa ra cho ngươi một kiến nghị thôi, đừng để ý ta, ngay lập tức dẹp bạo động đi, bằng không cấp trên sẽ không tha ngươi đâu!

Quan quân lưỡng lự khá lâu mới quay đầu quát tháo:

- Mọi người, dẹp bạo động! Gã này giao cho ta xử lý!

Nói xong, y xách đao xông về phía Giang Nam!

Giang Nam thỏa mãn cười cợt, mấy câu nói đã xúi giục tuyệt đại đa số quân nhân, hắn đã rất hài lòng, hắn sẽ không ngu đến mức cho rằng quan quân sẽ để mặc hắn rồi đi. Hắn quát to một tiếng:

- Jack, tổ hợp, trở về!

Rắc, rắc!

Đám quân nhân đều bận trấn áp bạo động, Jack được giảm áp lực, dựa theo phương thức tổ hợp Giang Nam dạy, nòng lập tức tổ hợp thành khô lâu nhân loại, bé đưa bé mau chóng về bên người Giang Nam!

Sau đó Giang Nam mỉm cười về phía quân nhân, vung gậy chống nói:

- Chúng ta lui!

Vác Jack lên, Giang Nam xoay người bỏ chạy. Quan quân vốn dĩ sát khí đằng đằng, nhưng vừa thấy Giang Nam không ngờ có thể ra lệnh cho khô lâu, nhất thời tiêu tan khí thế, kinh ngạc đến tròn mắt há mồm:

- Hắn, hắn chính là Từ Linh Đồ Đằng kia!?

Ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Giang Nam rất lâu, quan quân chẳng ngờ lại không truy đuổi. Ta chỉ là một quân nhân bình thường mà thôi, nếu liều đấu với Từ Linh Đồ Đằng do ma quỷ hóa thân trong truyền thuyết kia, vậy chẳng phải mất trí sao!?

Giang Nam không hề nhìn thấy bộ dáng kinh hãi của quan quân, hắn buồn bực chạy như điên, vượt qua bảy ngọn núi mới dừng lại.

Đây là một sơn cốc bí ẩn. Trong thời tiết giá rét, nơi này không ngờ vẫn đầy tiếng chim, hoa nở rộ.

Có điều Giang Nam không có tâm tình quan sát khung cảnh quái dị này, hắn ngồi mé bên một con suối nhỏ, thờ 'phù, phù' hờn hển vài hơi nặng nề, sau đó mới lờm lờm Jack một cái.

- Jack tiên sinh thân ái, quý ngài bé nhỏ của ta, trước hành động lần này ngài đã hỏi qua ý kiến của ta chưa? Đúng, đứa bé ấy rất tội nghiệp, chúng ta nên cứu nó! Nhưng ngài đã từng nghĩ qua, những quân nhân ấy có thể bắt sống chúng ta, sau đó nghiền ngài thành bột xương, treo ta lên mặc sức lãng nhục hay không? Vì một đứa bé xa lạ, ngài đặt chúng ta vào cảnh hiểm, đáng giá ư?

Jack 'Hừ hừ' rồi im lặng, chỉ là lờm Giang Nam một cái, sau đó quay người vĩnh viễn về phía Giang Nam.

- Ta thêm vào quan tâm những đạo lý cao cả của người, ta chỉ biết ta không thể để một sinh mệnh nhỏ bé chết trước mặt ta!

- Ngược lại người, một sinh mệnh nhỏ bé sắp bị người ta giẫm chết tươi, người người... không ngờ còn có thể cười tít mắt trốn trong suối. Cảm thán cái gì, bỏ tay hỏi trời cái gì, người thực sự quá máu lạnh!

- Còn nữa, vì thoát hiểm, người thế nhưng lại không thêm quan tâm ôn dịch, xúi giục mấy trăm bệnh nhân tạo phản. Người, người... quá khốn nạn đấy!

Jack tức giận không thêm để ý tới Giang Nam, ôm đứa bé tới mé con sông khe khẽ dỗ dành:

- Rắc nào, rắc nào, ngoan nào...

Sáng sớm khi mặt trời vừa ló rạng, trong sơn cốc đầy tiếng chim như cảnh tiên, một khô lâu nhẹ nhàng âu yếm đứa bé trong ngực. Đứa bé ấy thế lại không khóc không nháo, còn phát ra tiếng cười 'khanh khách' vui vẻ. Con tức của Giang Nam đã bớt đi chút đỉnh, nghĩ kỹ cũng cảm thấy mình đích thật hơi có chút ác độc, bèn đẩy đẩy Jack, không tìm được chủ đề nói:

- Đây, đứa bé này là nam hay nữ?

Jack nhếch cằm, hừ, không để ý tới người!

- Ấy, chúng ta kế tiếp còn phải tiến vào thành Tiên Chi, nhưng ôn dịch hoành hành, thành Tiên Chi nhất định sẽ phòng vệ chặt chẽ...

Jack như thể hồn dôi lác mông, không để ý tới người!

- Trông người đồ trẻ giỏi như vậy, phải chăng khi người còn sống từng sinh con?

Rắc! Hóa điểm trong hốc mắt Jack bỗng biến thành màu quả táo chín, nhưng nàng vẫn tức giận dậm chân, nói chết cũng không để ý tới Giang Nam.

Giang Nam vò đầu bứt tai:

- Được rồi, Jack, ta đột nhiên nghĩ tới một vấn đề rất nghiêm túc!

Không nghe!

- Thực sự rất nghiêm túc đấy!

Cứ không nghe đấy!

Giang Nam như quan tâm nói:

- Trước khi xung đột với quân đội, một rẽ xương sườn người quảng đi, bây giờ rẽ xương sườn ấy tìm về chưa?

Rắc!??

Xương!!

Ồi!

Đứa về về lên thành một đường parabol duyên dáng, rơi vào trong tay Giang Nam, Jack tiện tay ném đứa bé, đếm từng rẽ xương sườn một:

- Xương sườn số 1, rắc, xương sườn số 2, rắc, xương sườn số 3, rắc rắc... -Rất lâu sau, nàng bỗng nhảy dựng lên, nắm lấy cổ áo Giang Nam, rất khẩn trương trừng hốc mắt:

- Chủ nhân, xương sườn của Jack thực sự thiếu một rẽ!

- Bình tĩnh, chẳng phải là thiếu một rẽ xương thôi ư, yên tâm đi, chủ nhân sẽ giúp người tìm về! -Sau khi Giang Nam vỗ ngực cam đoan, liền rất kinh ngạc trở mặt:

- Hả? Người không ngờ lại chịu nói chuyện với ta?

???

Người quá bựa!

Jack tức đến độ quai hàm phòi ra hai dòng bọt khí...

Giang Nam cười sằng sặc như điên, hẳn quả không lo đến rẽ xương sườn ấy, hẳn có cảm giác chỉ cần là xương do hắn triệu hoán ra, cho dù là ở chân trời góc biển cũng có thể tìm về. Có điều bây giờ đang trên núi cao mờ mịt, quân đội thường lui tới, không phải lúc tìm xương...

Giang Nam giao toàn bộ gậy chống, đưa bé cùng với bọc Tiên hoa và Victor cho Jack, sau đó cời y phục.

Vừa rồi hần nhảy xuống suối, bơi bần, trên người sớm đã bẩn thỉu không sao chịu nổi, bắt buộc phải tắm rửa.

Jack thấy Giang Nam đã cời sạch nửa người, hai má bỗng đổi màu, vẫn là màu táo chín:

- Rắc lưo manh!

Nàng muốn xoay người, không ngờ ngay trong nháy mắt khi xoay người, nàng thấy rõ đặng sau lưng Giang Nam!

Đứa bé kia cũng nhìn thấy!

Giang Nam bỗng cảm thấy son cốt yên lặng dọa người, ngoái đầu hỏi:

- Jack... - Đứa bé khóc ‘oa’ một tiếng cắt ngang lời Giang Nam. Jack càng ngỡ ngàng chỉ sau lưng Giang Nam, trợn mắt há mồm:

- Chủ nhân, người, lưng của người...

- Lưng ta làm sao?

Giang Nam nghe mà mù tịt, sau khi hần chuyển thể vẫn luôn sinh hoạt cùng với dì Elisa. Ăn, ở, kể cả tắm rửa, đều hoàn thành trong lều, thật chưa từng cho người khác nhìn thấy lưng mình.

Hơn nữa người bình thường rất ít đi quan sát lưng mình. Cho nên Giang Nam biến thành Roddy đã trọn nửa năm, lại vẫn không biết lưng mình có đáng vẻ thế nào.

Nom thần sắc Jack không đúng, Giang Nam tháo xương sọ Jack xuống. Múc đầy nước, sau đó dùng nước suối và nước trong xương sọ tạo thành một mặt kính chiết xạ đơn giản, ngoái đầu liếc lưng mình. Đây là hành vi nghệ thuật ư!?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Dăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Truyền Thuyết Hoàng Kim Quỷ Điệp (2)

Trước tiên xin hãy tưởng tượng ra một con dao, kiểu cách thế nào đều có thể, chỉ cần đủ sắc bén.

Sau đó, tìm một người sống, rồi dùng con dao này khắc lên lưng người nọ một đầu khô lâu cỡ lòng bàn tay. Xin hãy nhớ rằng, mỗi một dao khắc xuống đều phải lún thịt ba phân, đảm bảo sau khi qua một dao sẽ có một mảng da thịt nhô lên, như thể một chiếc miệng máu mở hai mép vậy.

Sau khi khắc xong, tìm thêm một bình dung dịch a xít đậm đặc kết hợp thuốc nhuộm đen là được. Ào, đổ toàn bộ dung dịch lên lưng người này. Xèo, xèo, trong tiếng ầm mồn kịch liệt, một đầu khô lâu màu đen tuyền sẽ vĩnh viễn dán chặt lên lưng người này. Nếu còn chưa thỏa nguyện, còn có thể kiếm một cây kim thép, một cây kim rất nhỏ rất sắc, sau đó dọc theo hai bên đầu lâu, chọc từng kim, vẽ ra vài chục đường cong máu chảy đầm đìa.

Chú ý, đường cong phải đối xứng hai bên, vẽ ra hình dạng cánh bướm, hơn nữa sau đó phải quét dung dịch màu vàng. Dựa theo những trình tự ở trên là có thể khắc ra bộ dáng sau lưng Giang Nam!

Nói đơn giản, sau lưng hần khắc một đầu khô lâu màu đen dày đặc quỷ khí mọc một đôi cánh bướm màu vàng!

- Cái này xem như là ‘Hoàng Kim Quỷ Điệp’!? – Trong ánh ngược dưới nước, Giang Nam thấy rõ lưng mình, thuận mồm tạo cho nó một cái tên trực quan.

Sau lưng mình không ngờ còn có một đồ án như vậy, nó chính là một hình xăm thông thường? Hay là một ký hiệu đại biểu cho ý nghĩa nào đó?

Éc!

Mệt chết huy nhậ đệ ta cũng nghĩ không ra!

Tốt hơn hết là mau chóng vào thành, tìm đi hỏi thử xem vậy!

Giang Nam không hề đặt hình xăm này ở trong lòng, nhưng ngay lúc hắn nhìn thấy Hoàng kim quý điệp thi: thành Tiên Chi, hoàng cung, đại điện chính sự!

Một buổi diễn lễ long trọng vừa mới kết thúc, vài người đang từ trong đại điện đi ra.

- Londor lão ca, cháu gái ngài lấy lòng Julian, thực sự là đáng mừng đó. Ha ha, lão bà sắp xuống mồ ta chúc mừng ngài giành được cơ hội yết kiến Thiên Mệnh Quy Giáp! –Một lão phụ nhân tầm sáu bảy mươi tuổi, mặt mày hiền hậu cười nói.

Bên cạnh lão phụ nhân là một lão giả tuổi tác tương tự, y khí vũ hiên ngang, tóc bạc đầy đầu, từng sợi tóc gọn gàng thít chặt trên da đầu, cả người tràn ngập khí thế vô song bề ngỗ đại lục!

Welen đang theo bên người lão giả.

Lão phụ nhân là gia đốc đương thời thế gia Sumala, một trong bảy đại Đồ Đằng thế gia – Thatcher!

Lão giả, đương nhiên chính là chủ tướng đầu lĩnh đệ nhất gia ngàn năm Đồ Đằng, Bất bại truyền thuyết Londor Reinhardt!

- Phụ nhân Thatcher quá khen! –Thanh âm Londor tràn đầy cảm giác áp bức, mặt y trầm tự nước, gọi Welen nói:

- Welen, người mang theo tín vật của Julian, giành thắng được cơ hội yết kiến Thiên Mệnh Quy Giáp cho gia tộc, ta ân chuẩn ngươi, theo ta đi yết kiến Thiên Mệnh Quy Giáp!

- Minh, mình cũng có cơ hội yết kiến Thiên Mệnh Quy Giáp!

Welen đỏ cả mặt!

Nàng quá hưng phấn!

Thiên Mệnh Quy Giáp là cái gì? Đó chính là bảo khí trấn quốc do Lance trong Tam thánh nhân, vua khai quốc để lại, chung cực thần khí xếp thứ hai trên Đồ Đằng binh khí phổ!

- Thiên địa nhật nguyệt, ngân hà tinh tú, quá khứ tương lai, hết thảy đều biến hóa. Tất cả đều ở trên 72 khối Thiên Mệnh Quy Giáp!

Rất nhiều năm trước, câu nói của người nọ đã chấn động cả đại lục!

Năm giữ Thiên Mệnh Quy Giáp thì có thể dùng 72 khối Quy Giáp suy diễn mệnh số tiền thiên, dự đoán biến hóa tương lai!

Mà yết kiến Thiên Mệnh Quy Giáp, là đề xuất một vấn đề về phía Quy Giáp, xin Quy Giáp dự đoán số mệnh tương lai của mình!

Welen ta không ngờ lại có cơ hội dự đoán tương lai!

Một giờ tiếp theo, Welen hoàn toàn đắm chìm trong tâm trạng vui sướng và rung động, nàng đã nghĩ kỹ, một khi mình có thể đưa câu hỏi về phía Quy Giáp, nàng sẽ hỏi như thế này:

- Tôi và Roddy rốt cuộc có khả năng ở bên nhau hay không? –Khi Welen tỉnh lại thì Londor đã dẫn nàng đi vào trong một cung điện dưới đất thần bí!

Bố cục cung điện rất quái dị: dài 81m, rộng 9m, cao 3m, đúng hợp theo con đường Đồ Đằng ba giai chín phẩm tám mươi một cấp!

Mà ngay điểm cuối cung điện hẹp dài này, một vị lão nhân áo đen đứng trang nghiêm, trên lồng bàn màu tím đậm trước mặt y đang bày 72 khối Thiên Mệnh Quy Giáp sắp theo hình tròn!

- Đây chính là Thiên Mệnh Quy Giáp... - Welen vội vã xông tới, Londor lại hừ lạnh một tiếng:

- Welen, nơi đây là Kinh Cức thánh điện, há phải nơi ngươi có thể chạy nhảy lung tung, đi theo ta!

Hai người từng bước đi tới trước mặt lão nhân áo đen nọ, Londor khoanh tay hiên ngang nói:

- Quốc sư Archimedes, Londor tới yết kiến Thiên Mệnh Quy Giáp! –Thanh âm lão nhân áo đen mờ ảo vô tung:

- Nói đi, ngươi muốn dự báo điều gì?

- Nhờ Thiên Mệnh Quy Giáp nói cho tôi, đệ nhất gia Đồ Đằng ngàn năm, gia tộc Reinhardt của ta, tương lai sẽ cường thịnh đến mức nào? - Ở bên, Welen lại thăm nhủ:

- Thiên Mệnh Quy Giáp, mau nói cho ta biết, ta và Roddy cuối cùng có thể ở bên nhau hay không?

Lão nhân áo đen gật đầu, sau đó hai tay y nhặt Quy Giáp lên, từ từ sắp xếp tổ hợp!

Đột nhiên!

72 khối Quy Giáp bắn ra 72 luồng quang mang màu vàng!

Kim quang như một chiếc quạt xòe ra, biến hóa đủ màu, dần dần, ở giữa quạt xuất hiện một đồ án quý dị tuyệt luân!

Cánh màu vàng, khô lâu màu đen tuyền, chính là Hoàng kim quý điệp!

Hon nữa, đồng tử Hoàng kim quý điệp đang chảy lệ máu đỏ sẫm!

Không lâu sau kim quang tan hết!

Lão nhân áo đen lạnh nhạt nói:

- Hoàng kim quý điệp chảy lệ máu, đây, chính là số mệnh tương lai của gia tộc Reinhardt! –Welen nhú mày, đây tính là đáp án gì chứ!?

Nhưng sắc mặt Londor lại bỗng trắng bệch!

- Welen, theo ta về nhà! –Dẫn Welen hoàn toàn mù tịt, Londor trở lại tổng bộ nhà Rein, sau đó y bảo Welen tự do hành động, mình lại đi vào trong một căn mật thất.

Trong mật thất, đang ngồi mười hai vị lão nhân dung mạo khác nhau!

- Gia đốc, kết quả yết kiến Thiên Mệnh Quy Giáp thế nào?

Londor trầm mặc rất lâu.

Bỗng nhiên y ngông nghênh cười lạnh, thốt ra một chữ ảm chứa vô cùng khí thế!

- Chiến!

- Chiến?

Ánh mắt mười hai vị lão nhân đầy nghi hoặc.

- Hoàng kim quý điệp tái hiện nhân gian, đôi mắt chảy lệ máu! Dự báo kẻ đó đã sống lại, hần muốn tìm chúng ta trả nợ máu! Như vậy, con cháu Menco, đệ nhất gia Đồ Đẳng ngàn năm, Bất bại Londor ta, tự nhiên phải liều mình một trận!

- Hần sống lại ư...

Mười hai vị lão nhân bỗng đứng thẳng dậy, liên thanh cười to:

- Nếu Hoàng kim quý điệp đã tái hiện nhân gian, vậy thì... chiến đi!

Vài phút sau, tất cả cao tầng trung tâm gia tộc Reinhardt đồng thời nhận được một bức thư tuyệt mật!

- Từ hôm nay trở đi, toàn lực lùng bắt người có Hoàng kim quý điệp, vừa thấy Hoàng kim quý điệp, bất luận là hoàng thân quý tộc, cường giả đại lục, bất kể nam nữ già trẻ, thân quen gần xa, nhất loạt giết ngay tại chỗ! –Khi mệnh lệnh truyền xuống, kẻ có Hoàng kim quý điệp kia lại ngồi trong một khe suối, ôm đùi một bộ khô lâu đau khổ cầu xin.

- Jack, ngươi thực sự quyết định ư?

- Thật sự đã quyết định!

- Vậy... ngươi thực sự không suy nghĩ thêm lần nữa ư?

- Không cần suy nghĩ nữa!

- Suy nghĩ suy nghĩ đi, suy nghĩ một lần cảm thụ của huynh đệ ta được không?

- Rắc hừ hừ, tuyệt đối không cần suy nghĩ nữa!

- Ôi!!!

Giang Nam ngồi trên đất, ảo não ôm đầu, khóc lóc kể lể:

- Ta, ta sao lại nuôi một, một bại gia tử như ngươi chứ!

Jack ôm vai, trợn trắng mắt, nhìn trời, vẻ mặt ‘người ta không phải bại gia tử, người ta cùng lắm là bại gia nữ thôi, tên óc heo ngươi không phân biệt

được nam nữ...'. Nguyên nhân sự việc rất đơn giản: Jack cứu được một đứa bé, nhưng thử nhìn hành lý hiện tại của Giang Nam đi, một cỗ thi thể Victor, một bộ Tiên hoa chiến giáp, còn có một Jack ngang bướng...Hắn không thể nhận thêm một đứa bé nữa.

Vì thế Giang Nam tự chủ trương, đưa đứa bé cho một đôi phu phụ thợ săn sinh sống thôn nhỏ sâu trong núi, hắn nói như thế này:

- Lão tiên sinh, tôi là người chạy nạn, thật sự không nuôi nổi đứa trẻ này, cầu ngài chiếu cố thật tốt cho nó được không? Sau này nó chính là con gái ruột của các vị! - Ủm, đứa bé nọ là nữ.

Đương nhiên, nó không hề bị nhiễm ôn dịch.

Jack không tiện ra mặt, nấp trên đại thụ xa xa ngoài thôn ngắm đứa bé, 'Rắc oa oa', 'Rắc oa oa', khóc rất lâu. Sau đó nâng tháo vài khối xương nhỏ của mình, xâu thành một chiếc vòng cổ, lén lút nhét vào tã lót đứa bé, vì thế Giang Nam liền buồn bực!

- Quý ngài bé nhỏ thân ái, người biết xương của người trọng yếu cỡ nào không? Xương của người nhưng quan hệ đến tu luyện của ta đó! Người không ngờ, không ngờ lại tặng xương cho người ta!?

Sinh kế không cách nào tiếp tục nữa!

Nhưng bất kể khuyên bảo thế nào, Jack vẫn không chịu thu hồi mấy khối xương ấy, rơi vào đường cùng, Giang Nam nhìn thoáng qua khuôn mặt đáng yêu của bé gái, đành cắn môi, được rồi, được rồi, huynh đệ ta làm người tốt vậy, không cần xương nữa!

Giang Nam rời khỏi con thôn nhỏ, ngay trước khi đi, hắn nghe được đôi phu phụ nhận nuôi bé gái nói ra một đoạn thoại như thế này:

- Ông lão, chúng ta cũng có con gái rồi. Mau, mau, cho con gái chúng ta một cái tên đi!

- Ha ha, con bé đáng yêu như vậy, gọi nó là Angel đi!

- Angel, Angel, hay hay, con gái chúng ta hãy gọi là Angel! Nhìn không ra ông lão ông nừa chữ không biết, chẳng dè còn có thể nghĩ ra một cái tên dễ nghe như thế!

- Hắc, đâu phải tôi tự mình nghĩ ra! Cái tên này là tháng trước tôi vào thành mua hàng tết, bên đường nhìn thấy một tờ cáo thị, lúc ấy một tướng quân đang triệu tập dân chúng đọc cáo thị, đang đọc đến Angel tôi vừa nghe thấy cái tên này dễ nghe, liền nhớ kỹ.

- Cáo thị? Ông lão, nghe nói ôn dịch trong thành rất kịch liệt, tướng quân đó đầu óc mờ mịt hay sao, thế nhưng lại còn dám bảo dân chúng tụ tập?

- Ai biết chứ? Nghe nói tướng quân đó là nhân vật lớn, đại diện Tự nhiên hiệp hội! Hắc, Tự nhiên hiệp hội đều đã ra mặt. Cho dù là chết, đám dân thường chúng ta cũng không dám cự tuyệt, bà nói đúng không?

Tự nhiên hiệp hội!

Nghe thấy cái tên lạ lẫm này, Giang Nam hơi sững sờ.

Lúc này Jack đang ở trước mặt vậy Giang Nam lên đường, 'Ủm' một tiếng, quãng đoạn đối thoại của đôi phu phụ già ra sau đầu, bước mau đuổi theo.

Sau một ngày một đêm, Giang Nam người đầy bụi đất ngồi trên một đỉnh núi. Loáng thoáng cuối cùng đã thấy rõ toàn cảnh thành Tiên Chi.

Tường thành màu tro đen liên miên hơn mười dặm, cao bảy tám mét, đầu tường cắm đầy cờ màu vàng tươi.

Mà bên dưới cờ xí, còn treo mấy đoạn cáo thị bắt mắt:

“Thành Tiên Chi”

“Đế quốc Lance, khu cảnh vệ thứ 7 quân đoàn trọng trang bị”

“Thời kỳ ôn dịch, kiểm soát quân sự”

“Cảnh báo, chưa qua quân đội tra xét, không thể tự tiện ra vào thành Tiên Chi!

Lại nhìn bên dưới cờ xí, cửa thành đã bị quân đội phong tỏa, trên con đường chính vào thành cũng dựng lên một loạt nhà gỗ nhỏ màu vàng đất, thỉnh thoảng có quân nhân ra vào, không biết là làm gì.

Lúc này, trước cửa thành quanh quẩn vắng vẻ, ngay cả đám quân nhân cũng sẽ không dễ dàng tiến vào cửa thành, ngược lại bên trong thành, lại thường thường đi ra một đội quân nhân đầy xe. Trên xe chất đầy người bị nhiễm ôn dịch đếm không hết, có chết và có cả người chưa chết!

Chắc chắn!

Giang Nam chép miệng quan sát một lúc, nói với Jack bên cạnh:

- Đồ Đẳng thánh đồ này, quả thật không dễ vào đâu!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Thiên Đường Tử Linh

Muốn vào thành không ngoài hai biện pháp, một là lấy ra thư giới thiệu của Judi, dùng thân phận nô lệ nhà Rein tiến vào. Nhưng trên người Giang Nam mang theo hai cỗ thi thể, một bộ khô lâu, nếu khi vào thành bị gặng hỏi thì chắc chắn sẽ chết khá thê thảm.

Một biện pháp khác, là dùng thân phận Giáo Sư mang theo thi thể, lên vào thành Tiên Chi, nhưng liếc qua quân đội không dưới hai ngàn người trên tường thành, Giang Nam lập tức bỏ ngay ý niệm này!

Sau đó hắn lấy bọc Tiên hoa làm gối, nằm trên ngọn đồi đánh một giấc ngon lành.

- Không, tôi không muốn tới thành Tiên Chi!

- Cầu ngài, tha tôi đi, thành Tiên Chi bạo phát ôn dịch, đã chết mấy chục vạn người, ngài, ngài không thể bảo chúng tôi vào đó chịu chết được!

Khi mặt trời ngả dần về phía Tây, bên tai bỗng truyền đến từng trận gào thét xé gan xé ruột.

Chỉ thấy trên con đại lộ bằng phẳng cách đó không xa, hơn hai ngàn quân nhân bận chiến giáp màu đỏ đen đang áp giải bốn năm vạn nô lệ tiến vào thành Tiên Chi ôn dịch hoành hành. Thình thoảng có một vài nô lệ tỏ vẻ phản đối, không bằng lòng tiến vào thành Tiên Chi, quân nhân liền rút trường đao lạnh lùng cười, ánh mắt lạnh lẽo đó hết như đang nói:

- Vào thành nhiễm ôn dịch rồi mới chết, hay là bây giờ bị ta giết chết, các ngươi tự chọn đi!

Trông màu sắc khôi giáp của quân nhân, chính là vệ đội trực thuộc tổng bộ nhà Rein. Mà bốn năm vạn nô lệ tới chịu chết khẳng định là nô lệ các phân bộ cống hiến cho tổng bộ gia tộc!

Londor, giống như một kẻ điên!

Thành Tiên Chi đã bị ôn dịch bao trùm, lúc này người dân mấy vạn người tới chịu chết, người, người không sợ nữa đêm bị oan hồn đòi mạng ư!?

Nhìn thấy cảnh này, Jack tức đến độ hai hốc mắt bốc lên hỏa diễm vàng đỏ!

Nhưng Giang Nam ở bên lại vươn mình nhảy xổ lên.

- Jack, ta tìm được cách vào thành bình an rồi, lập tức chui vào Tiên hoa chiến giáp mau!

Giang Nam lấy ra mặt nạ da người mắt treo tưng, rồi lại bôi bùn đất lên Tiên hoa chiến giáp, hóa trang mình thành một thanh niên nô lệ chừng hai mươi tuổi mặt mày xanh xao, vác bọc.

Jack chui vào Tiên hoa chiến giáp, ngăn cách bởi vỏ bọc, viết chữ lên lưng Giang Nam:

- Ê, lưu manh thôi tha, ngươi nghĩ ra biện pháp gì vậy?

Jack thế nhưng lại biết viết chữ?

Bước chân Giang Nam hơi khựng lại, rồi chạy như điên đuổi theo đội ngũ nọ:

- Nhìn thấy đội ngũ nô lệ trước mặt không? Bốn năm vạn người, quân đội cửa thành khẳng định sẽ không kiểm tra từng người một, chỉ cần chúng ta trà trộn vào đội ngũ nô lệ thì có thể bình an vào thành!

- Trà trộn vào? Ngươi làm thế nào trà trộn vào hả?

- A lạp óc heo sao? Xem ta đây!

Lúc này, Giang Nam đã đuổi kịp tốp cuối đội, hắn giơ cao tay, hô to:

- Khoan đã, chờ tôi chút, tôi rút đội!

Quan quân mộng!

Trông mắt đám nô lệ cũng sắp lòi ra!

Ông trời ơi, chúng ta chính là đội ngũ sắp tới thành Tiên Chi chịu chết, chỉ từng nghe chạy ra bên ngoài, còn chưa từng nghe qua có người chủ động quay về chịu chết, người này điên rồi ư!?

- Rút đội? –Một quan quân quai dị quan sát Giang Nam:

- Người không ngờ còn dám quay lại, người thật là...

Y muốn nói ‘người thật ngu xuẩn’. Có điều ngấm lại thân phận quan quân của mình, y chữa lại:

- Người thật là một nô lệ không tệ!

Giang Nam chạy đến độ đầu đầy mồ hôi, thần sắc lo lắng:

- Quan quân lão gia, ngài cho rằng tôi muốn quay lại chịu chết ư? Tôi không phải thằng ngu! Nhưng thê tử của tôi còn ở trong đội ngũ, tôi không vứt bỏ thê tử của tôi!

Quan quân trầm mặc.

Sau đó y nhắm mắt thờ dài:

- Về đội đi.

Giang Nam hưng phấn liên tục cúi đầu, giống như một thanh niên quê mùa cực kỳ chất phác, lại rất yêu thê tử:

- Ca ngợi ngài, quan quân lão gia chính trực, tôi đây sẽ lập tức đi tìm thê tử của tôi!

- Khoan đã! –Quan quân vội gọi Giang Nam lại, ngay lúc Giang Nam tưởng mình đã lộ ra sơ hở thì y cười cười:

- Người tên gì?

- Murphy!

Giang Nam không chút nghĩ ngợi báo ra một cái tên giả!

Quan quân gật đầu:

- Ta tên Kane, chuẩn tướng Kane, sau khi vào thành nếu gặp phải phiền phức, cứ báo tên ta!

Hơi dừng lại, Kane cười nói:

- Ta cũng rất yêu thê tử của ta, tuy rằng ba ngày trước nàng đã chết vì ôn dịch!

- Tướng quân thật tội nghiệp, thê tử chết, y còn phải chấp hành nhiệm vụ!

Lúc tới gần cửa thành, Jack viết lên mấy chữ ‘rắc haiz’ lên lưng Giang Nam.

- Tội nghiệp ư? –Giang Nam lén lút đi trong đám người, cúi đầu nói:

- Ôn dịch hoành hành, không ai đáng gọi là tội nghiệp cả!

- Lưu manh thôi máu lạnh, người không ngờ lại nói ra những lời này!?

- Thứ nhất, không phải ta máu lạnh, mà là ta quá rõ nhân tính lúc ôn dịch hoành hành...

Sắc mặt Giang Nam lạnh lùng, thân là giáo sư y học, hẳn từng nghe qua cũng từng thấy qua quá nhiều điều đáng ghê tởm khi gặp ôn dịch. Trong lịch sử mấy ngàn năm của Địa Cầu, vì ôn dịch có người đã đẩy cha mẹ vợ con mình vào lò lửa, có người phóng hỏa thiêu hủy một tòa cổ thành ngàn năm văn minh, khiến vài trăm vạn người không có nhà để về, lại có người điều động quân đội, giết trọn 69 vạn đồng loại bị nhiễm ôn dịch! Những điều trên, đều là chuyện được lịch sử y học ghi lại rõ ràng.

Giang Nam tự mình từng tham gia một đợt cứu trị ôn dịch ở tiểu quốc Châu Phi, bạn biết những kẻ độc tài của tiểu quốc ấy làm gì đối với người mắc ôn dịch không?

Giang Nam không dám nghĩ tiếp nữa, bởi so sánh với tên độc tài ấy, hành vi giải phẫu chặt đầu người, moi tim của hắn quả thực đúng là chuyện nhân từ nhất chỉ có thiên sứ mới có thể làm ra!

Nếu không phải đi ở thành Tiên Chi, Giang Nam căn bản không muốn tiến vào tòa thành ôn dịch này!

- Tình người? – Trên lưng truyền đến chữ viết của Jack:

- Jack không hiểu!

- Thử nhìn ánh mắt những nô lệ này, ngươi sẽ hiểu ngay!

Giang Nam lộ ra nụ cười khinh miệt:

- Nhìn rõ chưa? Ít nhất có bảy tám trăm nô lệ đang dùng ánh mắt cừu hận gay gắt nhìn Kane. Đúng, ngay trên đường áp giải, Kane khẳng định sẽ giết ít nhất vài ngàn nô lệ không nguyện ý vào thành! Jack, ngươi tội nghiệp Kane là bởi y mang nỗi đau mất vợ lại phải tiếp tục chấp hành nhiệm vụ, nhưng ngươi có từng nghĩ đến những nô lệ vô tội kia chăng? Những nô lệ ấy vốn dĩ lao động trên ruộng nương của mình, không âu không lo, lại khur khur bị Kane dẫn đi chịu chết...

- Đúng thế, những nô lệ này cũng rất tội nghiệp!

- Nô lệ tội nghiệp! –Giang Nam tùy tiện chỉ vào một nô lệ:

- Ngươi tin hay không, nếu sau khi tên này vào thành nhiễm ôn dịch, vậy thì, kẻ đầu tiên thiếu chết già sẽ không phải là quân đội, mà là bằng hữu nô lệ bên người hắn! Lý do là... họ sợ bị già này truyền nhiễm ôn dịch! Jack, nếu ngươi tận mắt nhìn thấy chuyện như vậy, còn sẽ cảm thấy những nô lệ sắp biến thành chó điên này tội nghiệp không?

Jack trầm mặc rất lâu:

- Những nô lệ này cũng không đáng để tội nghiệp!

Nét chữ nặng trĩu:

- Trời ơi, chẳng nhẽ không ai đáng được tội nghiệp ư?

- Ôn dịch hoành hành, không ai đáng được tội nghiệp cả, nhưng ai ai cũng tội nghiệp!

Giang Nam thờ dài, xúc tình thần nói:

- Jack, quý ngài bé nhỏ thân ái, ta nói với ngươi những điều này, là muốn nói cho ngươi biết, sau khi vào thành ngươi có thể sẽ nhìn thấy càng nhiều chuyện tội nghiệp, càng tàn nhẫn hơn, hy vọng ngươi đến lúc ấy... hãy bình tĩnh, bình tĩnh!

- Lưu manh thối tha...

- Hừ? Muốn nói gì?

- Ta chợt phát hiện, ngươi không chỉ là một tên lưu manh.

Giang Nam cười.

Đúng lúc này, phía trước bỗng truyền đến tiếng quát tháo:

- Tất cả mọi người nghe rõ cho ta!

Thì ra đội ngũ nô lệ đã tới trước cửa thành. Cửa thành mở ra, hai đội binh sĩ đang hỗ trợ Kane phân bố nô lệ vào thành!

- Mọi người đều nhìn thấy một dãy nhà gỗ trước cửa thành chứ? –Kane đang chỉ vào nhà gỗ quát:

- Hiện tại, quan quân sẽ phát cho các ngươi thẻ số, sau khi nhận được thẻ số, dựa theo con số ở bên trên, tuân tự tiến vào nhà gỗ tương ứng!

Lúc này có quan quân phát cho Giang Nam thẻ số, liếc mắt, không ngờ lại là... một con số vô cùng may mắn, nhà gỗ số 1, số 44!

Giang Nam sờ sờ số ở trên thẻ, khi chờ xếp hàng đến lượt hắn, Kane cũng đang muốn tiến vào nhà gỗ số 1, hỏi:

- Tướng quân Kane, tấm thẻ và nhà gỗ...

- À, đây là thẻ số kiểm tra, trước khi vào thành, quân cảnh vệ để đồ buộc phải kiểm tra tình hình thân thẻ các ngươi.

Giang Nam giật nảy mình:

- Kiểm tra chúng tôi có bị nhiễm ôn dịch hay không?

Dù sao các ngươi đều là đi chịu chết, người chết, có cần thiết phải kiểm tra bị nhiễm ôn dịch hay không ư?

Kane trầm mặc, sau đó xuất phát từ khuôn mặt thành khẩn và câu nói ‘vì thể tử của tôi’ nọ, y nhỏ giọng nói:

- Không, các ngươi có bị nhiễm ôn dịch hay không, chẳng hề quan trọng, mà là tra xem trong các ngươi... có Tử Linh Đồ Đằng lẫn vào hay không!

- Chẳng nhẽ có rất nhiều Tử Linh Đồ Đằng muốn tới thành Tiên Chi?

Trái tim Giang Nam lại đập dồn dập:

- Thành Tiên Chi đã bị ôn dịch bao trùm, Tử Linh Đồ Đằng tới đây, không sợ nhiễm ôn dịch ư?

- Sợ, đương nhiên sợ, có điều... - Kane thần bí vỗ bả vai Giang Nam.

- Chàng trai trẻ, ngươi không hiểu, đối với người thường mà nói, thành Tiên Chi là một địa ngục, nhưng đối với Tử Linh Đồ Đằng mà nói, thành Tiên Chi thấy ngọn ngang trăm vạn chính là thiên đường, một thiên đường Tử Linh!

- Thấy ngọn ngang, thiên đường Tử Linh... - Giang Nam bỗng thông tỏ! Phải biết rằng, lực lượng của Tử Linh Đồ Đằng đến từ tử khí trong tử vong!

Mà thành Tiên Chi ôn dịch hoành hành, số người chết trên mười vạn, thậm chí trăm vạn, trên người nhiều người chết như vậy, có thể thu được biết bao tử khí đây!

Chẳng trách lại có rất nhiều Tử Linh Đồ Đằng muốn tới thành Tiên Chi!

Chưa nói Tử Linh Đồ Đằng khác, giờ phút này, ngay cả Giang Nam cũng động tâm!

Thành Tiên Chi thấy xác ngọn ngang...

Ôi!

Huynh đệ ta không tham nhiều, mười vạn người, nếu ta có thể hấp thu tử khí của mười vạn người...

Ông trời ơi! Ta sẽ từ Trung phẩm Đồ Đằng sĩ thăng cấp đến trình độ nào, Đồ Đằng sư hay là Đồ Đằng vương!?

- Bình tĩnh, bình tĩnh!

Giang Nam mau chóng tỉnh táo lại, ảo tưởng luôn tuyệt diệu, nhưng thử nhìn độ giới nghiêm của thành Tiên Chi bây giờ đi, muốn hấp thu biển tử khí này, thì trước tiên phải thông qua kiểm tra ở cửa thành đã!

Vì thế Giang Nam âm thầm vận dụng Dương Quang Thuật, che giấu thân phận Tử Linh của mình, từ từ đi vào căn nhà gỗ nhỏ.

Trong căn nhà gỗ có một lão nhân áo đen che mặt, nhìn không rõ dung mạo!

Lúc này, có quan quân nói cho Giang Nam:

- Thấy vị lão giả áo đen không? Ngài chính là người kiểm tra, các ngươi đi qua trước mặt lão nhân gia, để ngài liếc qua các ngươi là được.

- Được rồi, như ngài mong muốn.

Bởi không biết, cho nên không sợ. Giang Nam ý vào Dương Quang Thuật, liềm lĩnh đi tới trước mặt lão nhân!

- Hừm? - Trong nháy mắt Giang Nam đi qua, hai tròng mắt lão nhân bỗng mở ra, một luồng hàn quang chọc thẳng linh Giang Nam!

Sau đó lão nhân cười nhạt:

- Chàng trai trẻ, cậu tên gì?

Nhất thời, quân nhân trong căn nhà gỗ đều khản trương. Phải biết, bắt đầu từ sáng sớm nay, lão nhân này đã kiểm tra không dưới ba ngàn người, ngoại trừ nói ra chữ ‘giết’ với hai Tử Linh Đồ Đằng, y chưa từng nói câu nào với bất kỳ ai.

Chương 88: Mông Đít Nở Hoa (1)

Nhưng Giang Nam không biết thân phận lão nhân áo đen này, hắn còn tưởng đây chỉ là một lão già bình thường, thuận miệng nói:

- Murphy, lão tiên sinh ngài là? –Vị này chỉ cười không đáp, gật đầu, ra hiệu Giang Nam có thể rời đi.

Nhưng sau khi Giang Nam đi, ánh mắt y lại dõi xa theo bóng lưng Giang Nam, một mực không hề chớp mắt!

- Quốc sư!? –Lúc này Kane cũng đi vào căn nhà gỗ, vừa lấy lão nhân áo đen, hắn kinh hãi cuống quýt xuống đất:

- Quốc sư không ngờ lại tự mình kiểm tra Tử Linh Đồ Đằng, mặt tướng tiếp giá chậm trễ, xin nhận tội! –‘Tiếp giá’, từ ngữ này chỉ hoàng đế mới có tư cách hưởng dụng, dùng từ này trên người lão nhân đã đủ chứng minh địa vị của y ở đế quốc Lance.

Nếu Welen ở đây, nhất định có thể nhận ra lão nhân áo đen này chính là quốc sư Archimedes nắm giữ Thiên Mệnh Quy Giáp, tiên đoán số mệnh nhà Rein cho Londor!

Archimedes chẳng hề trả lời câu hỏi của Kane, y vẫn đang dõi theo bóng lưng Giang Nam, Kane cũng nhìn chăm chăm bóng lưng Giang Nam vài phút:

- Quốc sư, kẻ này tên Murphy, hắn có vấn đề ư?

- Quái! Hết sức quái! –Theo bốn chữ Archimedes thốt ra, trong mắt Kane lóe lên quang mang lạnh lẽo.

- Người đâu! Bắt Murphy lại, giết ngay tại chỗ!

- Không cần, người này không có vấn đề, gã chỉ là một nhân loại bình thường thôi, đôi mắt già của ta còn chưa nhìn lầm, chỉ là... - Do dự rất lâu, Archimedes dường như không tìm được từ hình dung chuẩn xác, nãy giây sau mới nghi hoặc nói:

- Chỉ là bóng lưng người này khiến ta nhớ tới một người bạn cũ. Đáng tiếc, người bạn cũ của ta đã chết rất lâu rồi.

- Giống một người bạn cũ? Điều này có gì kỳ quái lắm đâu, người có bóng lưng tương tự trên đại lục có vô vàn!

Kane nhú mày, nhưng cố kỵ thân phận cao quý của Archimedes, y cũng không dám dò hỏi tiếp nữa.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân dồn dập.

- Tướng quân Kane, trong đội nô lệ thứ ba từ cửa Tây vào thành phát hiện ra Tử Linh Đồ Đằng giả mạo nô lệ! –Một binh sĩ truyền lệnh khô khan gấp xiêu vẹo xông tới:

- Nhưng Tử Linh Đồ Đằng này hết sức cường đại, người kiểm tra phát hiện ra hắn đã bị sát hại, các huynh đệ cũng tổn thất nặng nề, mong tướng quân Kane mau chóng dẫn quân cứu viện!

- Quốc sư... - Kane sắc mặt bình thản, liếc Archimedes, như đang trưng cầu ý kiến.

Archimedes nhặt một nhúm bùn đất lên, tiện tay ném ra ngoài cửa sổ, lạnh nhạt nói:

- Ta cho hắn toàn thân, người treo thi thể của hắn lên cửa thành, cảnh cáo Tử Linh Đồ Đằng khác muốn vào thành. thành Tiên Chi do ta tọa trấn sẽ không phải thiên đường Tử Linh, mà là Địa ngục!

- Tuân lệnh! –Kane đỡ mũ áo binh sĩ truyền lệnh, vung tay nói:

- Truyền lệnh, treo thi thể Tử Linh Đồ Đằng kia lên cửa thành!

- Vâng, thưa tướng quân! –Binh sĩ truyền lệnh xoay người rời đi!

Từ đầu đến cuối, Archimedes chỉ thực hiện qua một động tác duy nhất, chính là tiện tay ném ra ngoài một nhúm bùn đất, nhưng bất kể là Kane hay binh sĩ truyền lệnh, lại đều không đi kiểm tra địch nhân đã thực sự chết hay chưa.

Bởi theo họ thấy, Archimedes chính là một truyền thuyết, chưa từng nói sai, y nói địch nhân đã chết, vậy thì địch nhân nhất định đã chết!

Đây chính là Đồ Đằng vương Archimedes, quốc sư Lance, danh hiệu Tiên Tri Giả!

- Ôi! –Đánh chết một địch nhân có ý độ lượng xông vào thiên đường Tử Linh, khuôn mặt Archimedes không hề có bất cứ vẻ đắc ý nào, ngược lại, y khẽ thở dài, có vẻ tâm sự rất nặng nề!

Kane ngạc nhiên nói:

- Quốc sư, địch nhân đã bị ngài giết chết ngoài thành, ngài vì sao còn thở dài? –Archimedes từ tốn nói:

- Ta trấn thủ nơi đây chỉ mới một ngày, thì đã phát hiện sáu Tử Linh Đồ Đằng có ý đồ vào thành, một tên trong đó không ngờ còn là cao thủ cấp Thượng phẩm Đồ Đằng sư. Đây còn chỉ là kẻ bị ta kiểm tra ra. Không biết có bao nhiêu Tử Linh Đồ Đằng ta không kiểm tra ra đã lừa qua cặp mắt ta, tiến vào thành Tiên Chi rồi! –Y hơi dừng lại, nhú mày nói:

- Hiện tại, trong thành Tiên Chi hoặc không có Tử Linh Đồ Đằng, nếu có thì nhất định là Tử Linh Đồ Đằng cường đại nhất, cường đại đến mức đủ lừa qua cặp mắt ta! –Trong mắt Kane lóe lên tia sợ hãi:

- Quốc sư, thiên hạ còn có Tử Linh Đồ Đằng có thể giấu diếm qua đôi mắt ngài, lẫn vào thành Tiên Chi ư?

- Vì sao không có? Ta chẳng phải Thánh nhân vô địch thiên hạ, toàn trí toàn năng. –Archimedes ngấm ánh trăng xa xa bên ngoài, thở dài nói:

- Người khác không nói, chỉ là hôm qua, một người bạn cũ của ta đã truyền tới tin tức, nói Tử Linh Vương Domeiner - Tử Linh Đồ Đằng cường đại nhất ngàn năm qua, gia chủ chung của các Tử Linh lưu phái, kẻ đã lĩnh ngộ Tử Ý siêu thoát cảnh giới Đồ Đằng thiên bang, cũng đã tới thành Tiên Chi rồi!

Domeiner?

Bên trong nhà gỗ bỗng lặng ngắt như tờ... Domeiner! Đây là một cái tên trong truyền thuyết, một cái tên tràn ngập gió tanh mưa máu!

Càng là một cái tên cấm kỵ, ai cũng không nhắc tới!

Với năng lực của Archimedes mà cũng không kiểm tra ra thân phận Tử Linh của Giang Nam, đương nhiên là có nguyên nhân.

Nhưng Giang Nam tạm thời không ý thức đến nguyên nhân này, hắn còn tưởng Archimedes là một lão già bán tướng thì không tệ nhưng thực lực kém cỏi, vừa vào cửa thành liền chế nhạo:

- Jack, nhìn thấy lão già áo đen vừa rồi không? Vị lão tiên sinh này phải gọi là ‘nhìn người không thể trông tướng mạo! –Jack cũng khinh miệt viết:

- Đúng thế! Trông dáng dấp y, người ta đều bị dọa run lấy bẫy, nhưng ai ngờ, y ngay cả Trung phẩm Đồ Đằng sĩ đều không kiểm tra ra!

Giang Nam cười ha ha, bất chợt, một mùi máu tươi thoắt rửa sạch sựa liền phả vào mặt, khiến hắn cay hết mắt, nước mắt ứa ra, suýt nữa khóc!

Nửa phút sau, thị lực Giang Nam mới khôi phục bình thường.

Sau đó hắn giương mắt nhìn, chỉ thấy sau khi vào cửa thành, trước mặt chính là một con đường đất rộng hơn mười mét. Bên trái đường là biển hiệu tiệm binh khí, cửa hàng trang phục, quán rượu, trạm dịch liều xiêu lẹo vẹo, căn bản không ai thèm để ý.

Mà bên phải đường thì... Cổ họng Giang Nam hơi thắt chặt lại, kiến trúc bên phải đường đã bị dỡ bỏ toàn bộ, cái tạo thành nhà xác nhìn không rõ điểm đầu cuối!

Một ngàn, hay là tám trăm!?

Liên tục đóng đếm, Giang Nam cũng không thể đếm nổi số lượng nhà xác, cứ tính trước mắt có một ngàn nhà xác, trong mỗi nhà xác phơi một trăm cỗ thi thể, vậy phụ cận cũng ít nhất chết mười vạn người!

Đây mới chỉ ven ven là một quảng trường nhỏ của thành Đông thôi!

(thành Tiên Chi thật chất ngồn ngộn, câu nói này quả nhiên không phải nói bậy!)

- Này, lưu manh thoắt tha, sao lại không nói thế? –Jack đang trong bọc nên không nhìn thấy tình hình bên ngoài, tò mò viết.

- À, không có gì, chúng ta...

- Trời bất nhân, xương trắng chất thành gò, người bất nhân, xương trắng ngất trời!

Lời Giang Nam còn chưa nói xong, bỗng nhiên hắn nghe thấy một tiếng thở dài khe khẽ.

Trong tiếng thở dài này dường như ẩn chứa một cỗ lực lượng thần bí!

- Oa!

Khiến trong đầu Giang Nam lóe lên tiếng kêu thảm của đứa bé nọ trước khi vào thành, còn có cả quân đội ngược đãi đứa bé.

Hắn vô ý thức tiếp lời:

- Trời gây nghiệt, còn có thể tha, người gây nghiệt, không thể sống! –Cách ngay đó không xa, một tráng hán đầu đội mũ bông dày cộm, bận áo gai hơi cứng cũng đang dõ về nhà xác xa xa, người này khí vũ hiên ngang, vừa nhìn liền thấy khác xa với nô lệ quê mùa khác.

Kẻ này nghe thấy có người tiếp lời, nhất thời hơi nhú mày, nhưng nghe rõ lời Giang Nam tán thành hắn, cho nên lại cười cười về phía Giang Nam.

Giang Nam cũng cười:

- Ngươi cũng là nô lệ nhà Rein?

- Cho là thế đi!

Tráng hán gật đầu, mở miệng, trông đáng vẻ như còn muốn bắt chuyện với Giang Nam vài câu. Nhưng Giang Nam mỉm cười, ra hiệu mình không có hứng thú tiếp tục nói nữa, sau đó quay người muốn rời khỏi đội ngũ nô lệ.

Nhưng hắn còn chưa đi nổi hai bước, một đội quân nhân liền từ bên dưới cửa thành xông ra, mau chóng chia thành hai đội, bao vây tất cả nô lệ vào thành.

- Đứng lại, tất cả nô lệ vào thành đều không được phép chạy loạn, chờ phân công bước sau!

Nụ cười đọng lại trên mặt Giang Nam.

Jack trong bọc viết:

- Lưu manh thói, phiền phức rồi đấy, ngươi lẫn vào đội ngũ nô lệ, nhưng ngươi làm sao lẫn ra đây!

Cảm giác được những lời này, khóe miệng Giang Nam co quắp. Rất nhanh, đám nô lệ dưới sự tổ chức của quân nhân liền xếp thành dãy rời rạc, Giang Nam đứng thứ chín dãy đầu, vừa hay đối mặt với cửa thành.

- Tất cả nô lệ đều nghe cho rõ, kẻ tiếp, nhân vật lớn của tổng bộ gia tộc sẽ nói cho các ngươi, bất cứ ai cũng không được phép lên tiếng. Bằng không, lấy tội danh ‘khinh nhờn quý tộc’ xử phạt!

Một quân nhân đứng trước cổng thành quát tháo, nhưng một bóng đen khổng lồ liền vỗ vai hắn:

- Ui chu choa, đừng dọa các cục cưng bé nhỏ của chúng ta chứ, các cục cưng, ta chính là đại nhân vật truyền lời cho các ngươi đấy!

Thanh âm ồm ồm này khá quen thuộc, khá khiến người ta nổi da gà!

Không cần phải nói, đây nhất định là con quỷ đen quần gia Gigi ồm ồm là cao hơn hai mét!

- Hoan nghênh quần gia Gigi! –Giang Nam cùng các nô lệ khác đều rạp mình.

- Tất cả đều đứng lên, đứng lên đi!

Quần gia Gigi vỗ tay nhẹ lên ngực, gương mặt đen đúa nổi hồng quang:

- Người ta thực sự rất thích các ngươi reo hò đấy, hí hí! Đáng tiếc thật, người ta phải nói cho các ngươi hai việc, buộc phải cắt ngang reo hò rồi. Thứ nhất, rất nhiều người trong các ngươi í, đều đã biết rồi, gần đây í, tổng bộ gia tộc từ bốn phương tám hướng triệu tập nhân thủ đến thành Tiên Chi. Nhưng nè, các ngươi biết không? Tổng bộ gia tộc vì sao lại triệu tập các ngươi chứ?

Giang Nam khẽ vuốt mũi, di, Tổ Tổ, còn có mình vì sao tới thành Tiên Chi, đây cũng chính là vấn đề hắn muốn hỏi!

- Triệu tập các ngươi tới í, là bởi vì, thiếu gia Libes sắp kết hôn rồi!

Quần gia Gigi cười quyền rũ nói:

- Các ngươi từng nghe qua thiếu gia Libes chưa? Đúng rồi đấy, chính là cháu ruột Londor lão gia tử, người thừa kế thứ năm gia tộc, thiếu gia Libes!

- Chúng tôi biết thiếu gia Libes, quần gia đại nhân ngài không cần giới thiệu nữa!

Một nô lệ trông thấy thăm trạng thành Tiên Chi, vung hai tay tức giận mắng:

- Nhưng chúng tôi không rõ, vì sao thiếu gia Libes sắp kết hôn thì cần chúng tôi tới thành Tiên Chi chịu chết!

- Tiểu oan gia, vội gì chứ, người ta không phải đang giải thích cho các ngươi đây ư?

Gigi dẫu miệng nói:

- Thiếu gia Libes là nhân vật lớn, hôn lễ của nhân vật lớn đương nhiên cần có rất nhiều sính lễ rồi. Hí hí, triệu tập lũ nô lệ các ngươi tới thành Tiên Chi chính là tặng các ngươi cho tân nương làm sính lễ đó!

Sính lễ!?

Nhảm tính, bao gồm cả nông trường Wester ở trong này, trước sau mấy tốp, nhà Rein lần này ít nhất triệu tập mười vạn nô lệ, chẳng nhẽ mười vạn nô lệ này đều là sính lễ!?

Thật bạo tay!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.